KŐGAZDAGOK problémái

Őrültek, elszántak és szemérmetlenül gazdagok. De még mindig nem eléggé. Senki és semmi nem állíthatja meg őket.

Kevin Kwan

Kevin Kwan

Kőgazdagok problémái

Kossuth Kiadó

Tartalom

Első rész
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
Második rész
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
Harmadik rész
1
2

3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
Negyedik rész
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
Epilógus
Impresszum

Nagyszüleimnek és Mary Kwannak

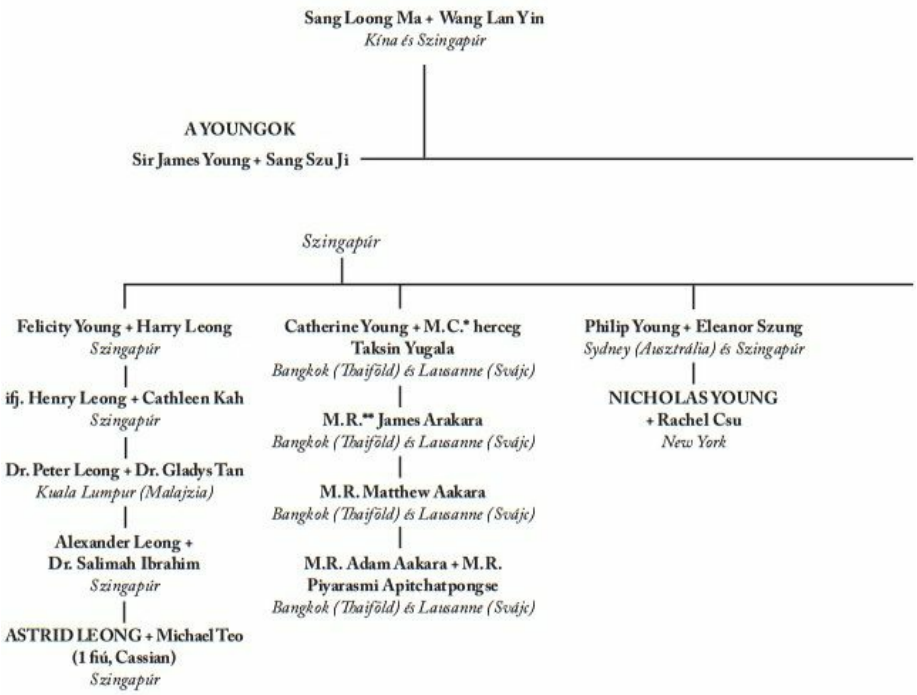

* M.C. = Mom Csao. Ez a cím V. Rama thaiföldi király (1853–1910) fiúunokáinak van fenntartva, és a legalsó, de még a királyi családhoz tartozó kategóriát jelöli. Magyar fordítása: 'Fenség'.

** M.R. = Mom Radzsavongsze. A címet a hímnemű Mom Csaók gyermekei viselik. Magyar fordítása: 'Tiszteletreméltó'.

A YOUNG, A CSIEN ÉS A SANG KLÁN

(egyszerűsített családfa)

A SANGOK

Alfred Sang + Mabel Csien

Victoria Young
Szingapúr és London

Alexandra 'Alix' Young + Dr. Malcolm Cseng
Hongkong

EDISON CSENG + Fiona Tung (3 gyermek)
Hongkong

Cecilia Cseng + Tony Moncur (1 fiú, Jake)

Alistair Cseng
Hongkong

Szingapúr és Surrey (Egyesült Királyság)

Sir Leonard Sang + Lady India Heskeith
Szingapúr és Surrey (Egyesült Királyság)

Charles Sang professzor + Anne Lygon
Szingapúr és Buckinghamshire (Egyesült Királyság)

Frederick Sang + Hon. Penelope Curzon
Szingapúr és Gloucestershire (Egyesült Királyság)

Cassandra Sang
Szingapúr, London és Surrey (Egyesült Királyság)

A CSIENEK

Csien Caj Taj + Rosemary Young (Sir James Young nővére)
Szingapúr

Mabel Csien + Alfred Sang (Sang Szu Ji bátyja)
Szingapúr és Egyesült Királyság

Richard 'Dickie' Csien + Nancy Tan
Szingapúr, Hongkong és Marbella (Spanyolország)

Mark Csien + Bernadette Ling (1 fiú, Oliver Csien, Londonból)
Szingapúr és Peking (Kína)

Anna Maj Csien + George Yeoh
Vancouver, B. C.

Clarence Csien + Bettine Kah
Honolulu (Hawaii)

1. PROBLÉMA

A tengerparti házad egy csodálatos szigeten van, de a mesés étteremben elfoglalták a törzsasztalodat.

HARBOUR ISLAND
BAHAMA-SZIGETEK, 2015. JANUÁR 21.

Bettina Ortiz y Meña nem szokott hozzá ahhoz, hogy várnia kell. A korábban Miss Venezuela címet elnyerő hölgy (aki természetesen a Miss Universe versenyben is második helyezett lett) rendkívül mutatós, barnára sült, eperszőke nő volt. A miami alkatrészmágnás, Herman Ortiz y Meña feleségeként bármely éttermet is választotta ki, amelyet megtisztelt jelenlétével, mindenütt nagy tisztelet övezte. És persze mindig megkapta azt az asztalt, amelyiket csak kívánta. Ma a terasz egyik sarkában lévőt szerette volna elfoglalni, mert ez volt a kedvenc ebédelőhelye Harbour Islanden. Az egyik kényelmes, narancssárga vászon háttámlás székre kívánt leülni, és nézni akarta a finoman hullámzó türkizkék vizet, miközben a Cézár-salátáját eszi. Sajnos azonban az egész teraszt elfoglalta egy nagy, zajos társaság, és egyáltalán nem úgy néztek ki, mint akik menni készülnek.

Bettina magában füstölgött az ebédjüket boldogan habzsoló turisták láttán. Milyen borzalmasak! A nők túlságosan lesültek, ráncosak, és egyiknek sem sikerült túl jól a plasztikai műtétje és a botoxkezelése. Bettinának kedve lett volna végigsétálni az asztalok között, és kiosztani nekik a bőrgyógyásza névjegykártyáját. A férfiak még ennél is rosszabbak voltak! Mindnyájan régi, gyűrött inget és olcsó szalmakalapot viseltek a Dunmore Street egyik butikjából. Miért kell az ilyeneknek idejönniük?

A kristálytiszta, rózsaszín homokos strandokkal dicsekvő, hat kilométer hosszú trópusi paradicsom a Karib-térség egyik féltve őrzött titka volt, a vérgazdagok menedéke. A sörbet sokféle árnyalatára festett, különös kis faházak, a bájos, apró butikok, a fogadóvá átalakított, elegáns tengerparti házak és az ötcsillagos

éttermek méltán tették a szigetet a jól ismert St. Barths riválisává. *A turistáknak ízlésvizsgát kellene tenniük, mielőtt betehetnék a lábukat a szigetre!* Bettina úgy érezte, eleget várt már, ezért beviharzott a konyhába. Horgolt Pucci kaftánjának rojtjai dühösen csapkodtak jobbrabalra, amikor megcélozta a tűzhely mellett dolgozó, koboldfrizurás, szőke hajú nőt.

– Julie, mi a helyzet? Már több mint tizenöt perce várok az asztalomra – puffogott feldúltan, amikor meglátta az étterem tulajdonosát.

– Bocsáss meg, Bettina, de ma ilyen nap van. Az a tizenkét fős társaság nem sokkal előtted érkezett – felelte Julie, miközben kiadott egy tányér fűszeres csilit az egyik felszolgálónak.

– De a terasz az egyik legjobb hely nálatok! Mi az ördögnek hagytátok, hogy azok a turisták az egészet elfoglalják?

– Hát, az a piros halászsapkában lévő *turista* Glencora hercege. A társasága épp nemrég érkezett hajóval Windemere-ből – a part közelében horgonyoz a *Royal Huisman.* Hát nem a legelbűvölőbb vitorlás, amit csak láttál?

– Engem nem nyűgöznek le a nagy hajók – fanyalgott Bettina, de titokban nagyon is lenyűgözték azok az emberek, akiknek valamilyen fontos címük volt. Egész más szemmel figyelte a teraszon összegyűlt társaságot a konyhaablakból. Ez a brit arisztokrata típus olyan furcsa fajzat. Megvoltak a Savile Row öltönyeik és a tiaráik, de amikor utaztak, olyan fájdalmasan közönségesek voltak.

Bettina csak ekkor vette észre a három napbarnított, kisportolt férfit, akik fehér pólóban és fekete kevlár nadrágban[1] ültek a szomszédos asztalnál. Nem ettek, csak ásványvizet iszogatva figyelték az eseményeket.

– Gondolom, ők a herceg biztonsági emberei. Alig feltűnőek! Nem tudják, hogy mi itt milliárdosok vagyunk,[2] és nem így szoktunk mászkálni? – kérdezte Bettina kényeskedve.

– Ami azt illeti, azok a testőrök a herceg különleges vendégét őrzik. Mielőtt a többiek megérkeztek, az egész éttermet átvizsgálták. Még a hűtőszekrényembe is belestek. Látod azt a kínai fickót az asztal végén?

Bettina kikukucskált Dior Extase napszemüvege mögül a kopaszodó, hetvenes éveiben járó ázsiai férfi felé, akin leírhatatlan árnyalatú fehér, rövid ujjú golfing és szürke nadrág volt.

– Ó, őt észre se vettem! Tudnom kéne, kicsoda?

– Alfred Sang – súgta Julie.

Bettina felnevetett.

– Úgy néz ki, mintha a sofőr lenne. Ugye, hogy hasonlít arra a fickóra, aki Jane Wymannel furikázott a *Falcon Crest*ben?[3]

Julie arra figyelt, hogy egy tonhaldarabot formázzon tökéletesre. Összeszorított szájjal mosolygott, és a fejét csóválta.

– Abból, amit hallok, úgy gondolom, hogy az a sofőr Ázsia legbefolyásosabb embere.

– Mit mondtál, hogy hívják?

– Alfred Sang. Szingapúri, de főleg Angliában él. Úgy hallottam, akkora a birtoka, mint fél Skócia.

– Hát, én még egy listán se láttam a nevét a gazdagok között – húzta fel az orrát Bettina.

– Bettina, te is biztosan tudod, hogy élnek ezen a bolygón olyanok, akik túl gazdagok és befolyásosak ahhoz, hogy ilyen listákon megjelenjenek!

2. PROBLÉMA

A személyes szolgálattal megbízott orvos, akinek a nap huszonnégy órájában rendelkezésre kell állnia az évi egymillió dolláros honoráriumért, egy másik beteggel van.

A Harbour Island legendás tengerpartjára néző teraszon Alfred Sang az elé táruló látványt csodálta. Tényleg igaz – rózsaszínű a homok!

– Alfred, kihűl a homárquesadillasod! – szólt oda neki Glencora hercege, és ezzel megzavarta az álmodozást.

– Szóval, ezért vonszoltál el idáig? – kérdezte Alfred, és kétkedve tekintett a tányérjára helyezett, művészien elrendezett, háromszög alakú ételdarabokra. Nem igazán szerette a mexikói ételt, kivéve, amikor jó barátja, Slim séfje készített valamit Mexikóvárosban.

– Kóstold csak meg, mielőtt ítélkezel.

Alfred lassan betett egy falatot a szájába, de nem mondott semmit, de a ropogós tortilla, a homár és a guacamole megtette a hatását.

– Csodálatos, ugye? A Wilton's séfjét már évek óta próbálom meggyőzni arról, hogy csináljon ilyet – mondta a herceg.

– A Wilton'sban már egy fél évszázada nem változott semmi – nem hiszem, hogy bármi esélye lenne annak, hogy valaha is felkerüljön az étlapra – nevetett Alfred, majd felvette az asztalra esett homárdarabot, és betömte a szájába. A nadrágja zsebében rezegni kezdett a telefon. Kivette, és mérgesen bámult a képernyőre. Mindenki tudta, hogy amikor szokásos éves horgászatára megy a herceggel, nem lehet zavari.

A képernyőn ezt látta: TYERSALL FELSŐ SZINT BIZTONSÁG.

Ez a nővére volt, Szu Ji, az egyetlen ember, aki bármikor felhívhatta. Azonnal felvette a telefont, de egy ismeretlen hang szólt bele kantoni nyelven:

– Mr. Sang, itt Ah Ling.

Alfrednak kellett néhány másodperc, amíg rájött, hogy Tyersall Park házvezetőnőjével beszél.

– Ja... Ling Jeh![4]

– Az asszonyom szólt, hogy hívjam fel. Este nagyon rosszul volt, és nemrég vitték be a kórházba. Úgy gondoljuk, szívinfarktusa van.

– Hogy érted azt, hogy *úgy gondoljuk?* Szívinfarktusa van, vagy sem? – váltott Alfred aggódva, a kifinomult királynői angolról kantoni nyelvre.

– Nem fájt... nem fájt a mellkasa, de erősen izzadt, aztán hányt is. Azt mondta, érzi, hogy gyorsan dobog a szíve – habogott Ah Ling idegesen.

– És Oon professzor odament? – kérdezte Alfred.

– Próbáltam a mobilját hívni, de azonnal üzenetrögzítőre kapcsolt. Aztán hívtam otthon is, és valaki azt mondta, hogy Ausztráliában van.

– És miért te telefonálsz? Hol van Victoria?

– Mr. Sang, Victoria Angliában van.

Alamak. Teljesen kiment a fejéből, hogy az unokahúga – Szu Ji Tyersall Parkban élő lánya – pillanatnyilag az ő házában van Surrey-ben. Nyilvánvalóan éjjel-nappal pletykálkodik a feleségével és a lányával.

– Na, és Felicity? Ő sem ment oda? – kérdezett rá Szu Ji idősebb lányára, aki a közeli Nassim Roadon lakott.

– Este nem értük el Mrs. Leongot sem. A szobalánya azt mondta, templomba ment, és mindig kikapcsolja a mobilját, amikor Isten házában van.

Rohadt haszontalan banda! Egytől egyig!

– És hívtatok mentőt?

– Nem, asszonyom nem akarta. Vikram bevitte a Daimleren. Két ghurka és a társalkodónők kísérték el. De előtte még azt mondta, Ön tudni fogja, hogy lehet elérni Oon professzort.

– Jól van, jól van. Majd én elintézem – mondta Alfred, és letette a telefont.

Az asztal körül ülők várakozva néztek rá.

– Te jó ég, ez elég komolynak hangzott – mondta a herceg, és aggódva szorította össze a száját.

– Bocsássanak meg egy pillanatra... kérem, folytassák – mondta Alfred, és felállt. A testőrök azonnal követték az éttermen át ki a kertbe.

Alfred beütött egy telefonszámot a mobiljába.

Egy nő válaszolt.

– Jaj, Alfred! Francist keresed?

– Igen, hallom, hogy Ausztráliában van? Mi az isten haragjáért fizetnek ennek az orvosnak egymillió dollárt, ha soha nem lehet elérni?

– Csak egy órája indult el Sydney-be. Hármas bypasst csinál annak a színésznek, aki Oscar-díjat kapott a...

– Akkor már a gépen van? – vágott közbe Alfred.

– Igen, de pár óra múlva megérkezik, ha szükséged van...

– Add meg a járatszámot – mondta kurtán Alfred. Aztán odafordult az egyik testőrhöz, és megkérdezte. – Kinél van a szingapúri telefon? Valaki hívja fel az Istanát[5] most azonnal – rendelkezett.

Majd így szólt a másik testőrhöz:
– Kérem, rendeljen nekem még egy olyan homáros quesadillast.

3. PROBLÉMA

A repülőgépet lehozzák a földre, mielőtt megihatnád a Dom Pérignonodat.

KELET-JÁVA, INDONÉZIA

A hatalmas, kétszintes Airbus 380–800-as első osztályán épp leengedték a selyemlepleket, amikor a gép elérte a tizenháromezer méteres utazási magasságot, és az utasok kényelmesen elhelyezkedtek az üléseikben. A többség a mozifilmkínálatot böngészte. Pár pillanattal később a Szingapúr Airlines 231-es, Sydney-be tartó járatának pilótái rendkívül szokatlan utasítást kaptak a jakartai légi irányítóktól, amikor az indonéz légtér fölött repültek el.

LÉGI IRÁNYÍTÓ: Szingapúr kettő, három, egy, Jakarta fölött.
PILÓTA: Itt Szingapúr kettő, három, egy. Beszélhet.
LI: Azt az utasítást kaptam, hogy azonnal forduljon meg, és térjen vissza a szingapúri Changi repülőtérre.
P: Jakarta, azt akarja, hogy visszamenjünk Szingapúrba?
LI: Igen. Fordítsa meg a gépet, és azonnal menjen vissza Szingapúrba. A javasolt útvonalat azonnal rendelkezésére bocsátom.
P: Jakarta, mi az oka az irányváltoztatásnak?
LI: Erről nincs információm, de az utasítás közvetlenül a légügyi hatóság vezetőjétől jött.

A pilóták összenéztek, mert nem akartak hinni a fülüknek.

– Tényleg ezt csináljuk? – csodálkozott hangosan a kapitány. – Legalább negyedmillió liter üzemanyagot ki kell eresztenünk, mielőtt leszállunk.

Ebben a pillanatban felvillant a repülő szelektív hívórendszerének lámpája, ami bejövő üzenetet jelzett. A másodpilóta gyorsan elolvasta az üzenetet, és döbbenten nézett kollégájára.

– Wah Lan! A védelmi minisztertől jött! Azt mondja, haladéktalanul menjünk vissza Szingapúrba!

Amikor a gép az indulás után három órával leszállt a Changi repülőtéren, az utasok zavartan és csodálkozva vártak arra, hogy valamiféle magyarázatot kapjanak. A hangszórókból a következő bejelentés érkezett:

– Hölgyeim és uraim! Egy rendkívüli esemény miatt sürgősen vissza kellett térnünk Szingapúrba. Kérem, maradjanak ülve, ne csatolják ki a biztonsági övüket. Utunkat az üzemanyag betöltése után azonnal folytatjuk Sydney-be.

Két sötét öltönyös férfi lépett a fedélzetre, és felkereste a 3A jelű kabinban utazó Oon professzort, Szingapúr vezető kardiológusát.

– Oon professzor? Ryan Csen hadnagy vagyok a BFR-től.[6] Kérem, jöjjön velünk.

– Leszállunk? – kérdezte Oon professzor csodálkozva. Az egyik pillanatban még a *Holtodiglan*t nézte, a másikban meg már le is szállt a gépe Szingapúrban. Még fel sem ocsúdott abból a zűrzavarból, amit a film fordulatos cselekménye okozott a fejében.

Csen kurtán bólintott.

– Igen. Kérem, szedje össze az összes holmiját – nem tér vissza erre a gépre.

– De... de hát... mit követtem el? – kérdezte Oon professzor, és hirtelen kellemetlenül érezte magát.

– Ne aggódjon, nem követett el semmit. De most azonnal le kell szállítanunk erről a járatról.

– Én szállok le egyedül?

– Igen. Egyenesen a Mount Elizabeth Kórházba kísérjük. Egy VVIP beteghez kell mennie.

Oon professzor azonnal tudta, hogy Sang Szu Jivel történt valami. Csak a Sangoknak volt akkora befolyása, hogy a Szingapúr Airlines gépét és négyszáznegyven utasát visszafordítson.

Első rész

„Az egyetlen dolog,
amit szeretek a gazdagokban,
az a pénzük.”

NANCY ASTOR, VIKOMTESSZ

1

Davos
•
svájc

Edison Cseng felnézett a hatalmas auditórium méhsejtes mennyezetére, amely végre ott magasodott a feje fölött. A világ tetején érezte magát. *Itt vagyok! Végre itt vagyok!* Miután évekig szervezkedett és építette a hálózatát, végre sikerült – meghívták a Világgazdasági Fórum csúcstalálkozójára Davosba. A szigorúan meghívásos alapon[7] látogatható, nagy hírű rendezvény volt a világ gazdasági elitjének legjelentősebb társasági eseménye. A földkerekség legbefolyásosabb államfői, politikusai, filantrópjai, vezérigazgatói, cégtulajdonosai, civil aktivistái, vállalkozói és persze mozicsillagai[8] minden januárban megszállják ezt az apró, svájci síparadicsomot. Miután magángépeik földet érnek, bejelentkeznek a luxusszállodákba, felöltik ötezer dolláros overalljaikat és csizmáikat, és mélyen szántó beszélgetésbe kezdenek fontos, világméretű kérdésekről, mint például a globális felmelegedésről vagy a gazdagok és szegények közötti egyre növekvő szakadékról.

És Eddie most bekerült ebbe az exkluzív körbe. A Liechtenburg csoport magánbankszektorának frissen kinevezett alelnöke ott állt a Kongresszusi Központ futurisztikus nagytermének közepén, belélegezte a tisztított levegőt, és a szék krómozott lábán megvillanó tükörképét figyelte. Új, méretre készült Sartoria Ripense öltönyét vette fel a jeles alkalomra, amelyet tízrétegű kasmírral béleltek, hogy ne kelljen sídzsekit felvennie rá. Új, Corthay mókusbőr bokacsizmájának különleges gumitalpa volt, hogy soha ne csússzon meg a meredek alpesi utcákon. Csuklóján a legújabb kronométer villogott – egy arany A Lange & Söhne Richard Lange „Pour le Mérite” kandikált ki a tökéletes hosszúságúra hagyott mandzsetta alól, hogy a többi óramániás pontosan láthassa,

mi van rajta. De e pompán túl a legfontosabb mégiscsak az volt, hogy a nyakában ott lógott a névtáblája: Edison Cseng.

Eddie úgy dédelgette ezt a kis műanyag névkártyát, mintha valamiféle drágakövekkel kirakott amulett lenne, amit személyesen Davos istene ajándékozott volna neki. Ez az apró tárgy különböztette meg őt a konferencia mellékszereplőitől. Nem volt PR-os, újságíró vagy valamilyen más egyszerű résztvevő. A fehér műanyag táblácska az alján lévő kék vonallal együtt azt jelentette, hogy Eddie *hivatalos küldött.*

Amikor körülnézett a teremben csendesen beszélgető csoportok között, megpróbálta megállapítani, melyik diktátorral, despotával vagy igazgatóval tudna kapcsolatba lépni. Szeme sarkából észrevett egy magas kínai férfit, aki élénk narancssárga síkabátban kukucskált befelé a terem egyik oldalsó ajtaján. Szemmel láthatóan egy kissé el volt veszve. *Várjunk csak, én ismerem ezt a fickót. Nem Charlie Wu az?*

– Hé, Charlie! – kiáltotta Eddie egy kicsit túl hangosan, és sietve indult Charlie felé. *Várj csak, mindjárt meglátod a* hivatalos küldött *jelvényemet!*

Amikor Charlie felismerte, felderült az arca.

– Eddie Cseng! Most érkeztél Hongkongból?

– Milánóból érkeztem, ami azt illeti. Az őszi férfidivat-bemutatón voltam – az első sorban ültem az Etrónál.

– Hűha! Gondolom, ha valaki a *Hongkong Tattle* legjobban öltözött férfija, az kemény munkával jár – jegyezte meg kissé gúnyosan Charlie.

– Tulajdonképpen az év legjobban öltözött híressége is én lettem – válaszolta Eddie komolyan. Gyorsan végigmérte Charlie-t, akin a narancssárga párka alatt egy nagyzsebes, khaki színű katonai nadrág és egy tengerészkék pulóver volt. Milyen kár – fiatalabb korában olyan divatosan öltözködött, most meg úgy néz ki, mint bármelyik névtelen informatikus. – Hol van a kitűződ, Charlie? – villantotta meg a sajátját büszkén Eddie.

– Ja, igen, annak mindig rajtunk kell lennie, igaz? Kösz, hogy szóltál – valahova elsüllyesztettem – mondta Charlie, és kutatni kezdett a táskájában. Pár másodperc múlva előhúzta a kitűzőjét.

Eddie egy pillantást vetett csak rá, és a kíváncsiság döbbent elkeseredéssé változott benne. Charlie kezében egy hófehér, fényes hologramos matricás jelvény volt. *Bassza meg, ez a legszuperebb kitűző! Az, amit csak a világ legnagyobb vezetői kapnak! Az egyetlen ember, akin eddig ilyet látott, Bill Clinton volt! Hogy a francba kapott Charlie ilyet?! Hisz csak Ázsia legnagyobb techcégét vezeti!*

Eddie megpróbálta elrejteni az irigységét, és mintegy mellékesen megkérdezte:

– És eljössz az én beszélgetésemre? Az a címe, hogy *Ázsia apokalipszise, avagy hogyan biztosítsuk a vagyonunkat, amikor a kínai buborék tényleg kipukkad?*

– Az a helyzet, hogy épp most tartom az előadásomat a VIGVIT-en.[9] Mikor is kezdődik a te paneled?

– Kettőkor. Te miről fogsz beszélni? – kérdezte Eddie, és azon járt az agya, hogy tudna Charlie-hoz csatlakozni.

– Igazából nem készítettem elő semmit. Azt hiszem, Angela Merkel és néhány skandináv kíváncsi a véleményemre.

Ekkor Charlie asszisztense, Alice lépett oda hozzájuk.

– Alice, nézd csak, kibe botlottam! Tudtam, hogy előbb-utóbb találkozunk valakivel az otthoniak közül – mondta Charlie.

– Mr. Cseng, örülök, hogy látom. Charlie, válthatnánk egy szót?

– Persze.

Alice Eddie-re pillantott, aki szerette volna, ha Alice folytatja, amíg ő is ott van.

– Oöö... velem jönnél egy kicsit? – mondta a nő diplomatikusan, és bevezette Charlie-t az egyik félreeső helyiségbe, amit klubfotelekkel és üvegtetejű dohányzóasztalokkal rendeztek be.

– Mi a gond? Még mindig nem tértél magadhoz azóta, hogy Pharrell-lel egy reggeliző asztalnál ültél? – ugratta az asszisztensét Charlie.

Alice kényszeredetten mosolygott.

– Délelőtt kialakult egy helyzet, de amíg nem tudtunk többet, nem akartunk zavarni.

– Akkor bökd ki most.

Alice vett egy nagy levegőt.

– Most kaptam meg a legfrissebb jelentést a biztonsági részleg vezetőjétől Hongkongból. Nem igazán tudom, hogy mondjam meg, de Chloe és Delphine eltűnt.

– Hogy érted, hogy eltűnt? – kérdezte Charlie döbbenten. A lányaira a nap 24 órájában vigyáztak, és a brit SAS által kiképzett biztonsági csapat intézte a gyerekek napi szállítását. Eltűnésük egyszerűen nem fordulhatott elő.

– A beosztás szerint a Csungking csapatnak kellett volna elhoznia őket iskola után, de sehol nem találták őket.

– Nem találták őket... – motyogta Charlie bénultan.

Alice folytatta.

– Chloe nem válaszolt egyetlen SMS-re sem, Delphine pedig nem ment el a kettőkor kezdődő kóruspróbára. Először azt hitték, talán kisurrant a fagyasztott joghurtot árusító boltba azzal a Kathryn Csan nevű osztálytársával, ahogy a múltkor is, de Kathryn elment a kóruspróbára, Delphine pedig nem.

– Élesítette valamelyikük a pánikkódot? – kérdezte Charlie, és megpróbálta megőrizni a nyugalmát.

– Nem. Úgy tűnik a telefonjaikat deaktiválták, úgyhogy nem találjuk nyomukat. A 2046-os csoport már beszélt Kwok parancsnokkal, a hongkongi rendőrséget készültségbe helyezték. A saját csapataink közül négy is keresi. Mr. Tin most nézi át az iskolai kamerák felvételeit.

– Felteszem, valaki beszélt már az édesanyjukkal is? – Charlie felesége, akitől elhidegült, a The Peak nevű városrészben lévő házukban lakott, és a gyerekek minden második hetet nála töltöttek.

– Isabelt sem lehet elérni. Azt mondta a házvezetőnőnek, hogy az anyjával ebédel a Kowloon Krikett Klubban, de az anyja azt állítja, hogy egész héten nem beszéltek.

Ebben a pillanatban megcsörrent Alice mobilja, és a nő gyorsan felvette. Hallgatott egy darabig, időnként bólintott. Charlie várakozón nézett rá. *Ez nem lehet igaz. Ez nem történhet meg velem.* Tíz évvel korábban a Tizenegy Ujj Triád elrabolta a testvérét. Mintha megint *déjà vu*je lenne.

– Oké. *Tor jeh. Tor jeh*[10] – mondta Alice, és letette a telefont. Aztán Charlie-ra nézett, és jelentett:

– Az Angyal csapat vezetője volt az. Most úgy gondolják, Isabel talán elhagyta az országot. Beszéltek az emeleti szobalánnyal, és az útlevele nincs a helyén. De valamilyen okból kifolyólag egy bőröndöt sem vitt magával.

– Most nem egy új kezelés folyik éppen?

– De, igen. De úgy tűnik, az e heti pszichiáteri találkozójára sem ment el. Charlie nagyot sóhajtott. Ez nem volt jó jel.

2

FULLERTON HOTEL

•

SZINGAPÚR

Rosalind Fung, egy hatalmas ingatlanvagyon örökösnője, minden hónapban megrendezte a Keresztény Testvériség Bankettjét a fényűző Fullerton Hotelban, ahova legjobb háromszáz barátnőjét hívta meg. A szingapúri társasági elit bizonyos része – vallási érzületétől függetlenül – igencsak értékelte, ha meghívást kapott erre az eseményre. Részben azért, mert ezzel a régi, pénzes elit elfogadását fejezték ki (nem volt a láthatáron egy anyaországbeli kínai vagy indonéz sem), részben pedig azért, mert mennyei ételeket szolgáltak fel. Rosalind a saját séfjeit hozta magával, akik egy napra átvették a szálloda konyháját, és a legínycsiklandóbb szingapúri ételeket készítették el a hatalmas büféasztalok számára. És ami a legfontosabb: ezért a bibliai lakomáért egy fillért sem kellett fizetni, köszönhetően Rosalind páratlan nagylelkűségének. A vendégeket csupán arra kérték, hogy a záróima után tegyenek valamennyit az adománykosárkába.{11}

Daisy Foo jó taktikai érzékkel a büféasztalokhoz legközelebbi asztalt választotta ki, így mindent jól látott. Most éppen Araminta Leet figyelte, aki a tésztákhoz állt sorban.

– Ajjaj, ez az Araminta! *Bejn kar ani laau!*{12}

– Nem néz ki öregnek. Csak nincs annyira kifestve, ez minden – jegyezte meg Nadine Shaw, miközben belekukkantott az előtte lévő *mee rebus* tésztába.

Eleanor Young még egy kis csiliolajat öntött a *mee gorengjére*, és megjegyezte:

– Annak semmi köze a dologhoz. Régebben többször láttam, amikor a Churchill Clubban úszott, és csöpögő hajjal kijött a medencéből. Gyönyörű volt, pedig akkor sem volt kifestve. Egyszerűen megváltozott az arca, ennyi. Mindig is tudtam, hogy

csúnyán fog öregedni. Mennyi is most? Huszonhét, huszonnyolc... neki ennyi volt, *lah.*

Ebben a pillanatban megérkezett Lorena Lim és Carol Taj is. A tányérjaikon magasra púpozták az ennivalót.

– Várjunk csak... ki öregszik csúnyán? – kérdezte Lorena kíváncsian.

– Araminta Lee. Ott van, annál az asztalnál, a Khoo család többi tagjával. Hát nem tisztára elgyötört az arca? – kérdezte Nadine.

– *Alamak,* fogd be a szád, Nadine! Hát nem tudtad, hogy nemrég vetélt el? – suttogta Carol.

A hölgyek tátott szájjal bámultak Carolra.

– Megint? Komolyan mondod? Honnan tudod, *lah?* – kérdezte Daisy, miközben tovább rágta a *mee pok*ot.

– Kitől mástól, mint Kittytől, *lor. Ő* és Araminta most a legjobb barátnők. Az utolsó vetélése óta nagyon sok időt töltött Kitty házában. Gisele–lel játszott. Nagyon odavan szegény...

– Milyen gyakran találkozol Kittyvel és Gisele–lel? – kérdezte Lorena, és csodálkozott, hogy Carol ilyen megbocsátó tud lenni az exmenyével. Azzal a nővel, aki megcsalta a fiát, Bernardot, ráadásul egy olyan emberrel, akit Carol megboldogult férjének temetésén ismert meg. Azzal a nővel, aki mindezek után egy kifejezetten kellemetlen válási procedúrára és gyerekelhelyezési perre kényszerítette Bernardot (persze az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy Carol irtózott a fia új életstílusától, a jógától és attól a nevetséges „Jurassic étrendtől", amit a sátántól valónak tartott).

– Hetente legalább egyszer átmegyek hozzá, Gisele pedig vasárnaponként templomba jön velem – jelentette büszkén Carol.

– És az jót tesz Aramintának, ha a vetélés után a te unokáddal játszik? – kérdezte Nadine hangosan.

– Jaj, biztos vagyok benne, hogy az öreg Mrs. Khoo nagyon nagy nyomás alatt tartja Aramintát az unoka miatt. Már öt éve házasok Colinnal! Nick és Rachel is már két éve házas, és még mindig nem ajándékoztak meg unokával! – panaszkodott Eleanor.

– De Araminta még fiatal. Bőven van ideje, *lah* – vitázott Nadine.

– Mivel Dorothy Khoot kitagadták, Puan részéről csupa semmirekellő van a családban, Nigel Khoo meg elszökött, és

feleségül vette azt az orosz kabaré-énekesnőt, aki nyilvánvalóan túl öreg már a szüléshez, Colin és Araminta viheti csak tovább a Khoo nevet – fejtette ki Daisy. Mivel Daisy született Wong volt, az ónbánya-tulajdonos Wongok családjából származott, a szingapúri társadalmi élet minden apró részletét ismerte.

A hölgyek csak a fejüket csóválták, és sajnálkozva pislogtak Araminta felé, akire a szuperkritikus tekintetű asszonyságokon kívül mindenki úgy tekintett, mint tökéletes szépségre. Valóban elbűvölő volt sárga csíkos Jacquemus miniruhájában.

– Eleanor, megjött az unokahúgod, Astrid. Van egy lány, aki viszont sosem öregszik meg – jegyezte meg Carol.

Mindenki odafordult Astrid felé, aki anyjával, Felicity Leonggal lépkedett éppen lefelé a csigalépcsőn. Velük volt még a társasági élet nagyasszonya, Mrs. Lee Yong Csien és egy másik idős hölgy, aki kobaltkék, flitteres hidzsábot viselt.

– Ki az a maláj nő, akin az az óriási rubint nyakék van? Ha innen nézve is ilyen hatalmas, akkor közelről legalább akkora, mint egy licsi! – kiáltott fel Lorena. Miután már három évtizede volt a L'Orient Jewellery tulajdonosának felesége, jól ismerte a drágaköveket.

– Ó, az a perawaki özvegy szultána. Épp Leongéknál vendégeskedik, természetesen – közölte Eleanor.

– *Alamak,* ha az embernél egy uralkodócsalád tagja száll meg, az annyi bosszúságot okoz – nyafogott Daisy.

Lorena – a bálteremben lévő többi nőhöz hasonlóan – Astridot mustrálgatta. Tetőtől talpig végigmérte, miközben a ropogósra vasalt, gombos férfiinget és szűkre szabott, tengerészkék nadrágot viselő nő az asztalához sétált.

– Igaz. Astrid egyre fiatalabbnak tűnik. Nem a harmincas évei végén jár már? Úgy néz ki, mint a metodista iskolabuszról leszálló kislányok! Fogadni mernék, hogy titokban utazik el valahova, és hozatja rendbe magát.

– Nekem elhiheted, hogy semmi ilyesmit nem csinál. Nem az a fajta – mondta Eleanor.

– Ahogy összeválogatja a ruháit. A többiek az ő korában úgy néznek ki, mint a karácsonyfa, de nézzetek Astridra... a haja

egyszerű lófarokban, lapos sarkú balettcipő a lábán, semmi ékszer, kivéve azt a keresztet... az türkiz? És az a ruha! Olyan, mintha Audrey Hepburnt látnám próbafelvételen – mondta elismerően Daisy, és keresett egy fogpiszkálót a Céline táskájában. – A franc vigye el! Nézzétek, mire kényszerít a menyem! A születésnapomra kaptam tőle ezt a táskát, mert zavarban van, ha együtt vagyunk, és nálam egy egyszerű retikül van. De soha semmit nem találok meg benne! Olyan átkozottul mély, és annyi rohadt rekesz van benne!

– Daisy, lennél szíves nem káromkodni! Az Úr jelenlétében vagyunk ma itt, ha elfelejtetted volna – szidta a barátnőjét Carol.

És mintegy végszóra a Keresztény Testvériség Bankettjének háziasszonya, Rosalind Fung felállt az asztalától, és felment a színpadra. Alacsony, teltkarcsú nő volt a hatvanas évei közepén, haját csigákba daueroltatta. Úgy öltözködött, mint minden rendes, hatvanéves, vagyonos szingapúri asszony – ujjatlan, virágmintás blúz, valószínűleg a John Little kiárusításából, sötét, elasztikus nadrág, és nyitott orrú ortopéd szandál. Boldogan mosolygott a pódiumról az összegyűlt baráti társaságra.

– Hölgyek, köszönöm, hogy eljöttek ma este, hogy együtt legyünk Krisztus testvériségében. Mielőtt elkezdjük, gyorsan figyelmeztetni szeretnék mindenkit: szóltak, hogy a *laksa*{13} ma nagyon csípős. Nem tudom, mi történt, de még Mary Lau is azt mondta, hogy *buey tahan*{14} a laksát. Pedig róla mindenki tudja, hogy mindenbe extra csilit tesz. Mielőtt folytatjuk a vacsorát, a program első felében See Bej Szien püspök mond áldást.

Amikor a püspök belekezdett híresen kimerítő imájába, különös zaj szűrődött be a bálterem oldalsó ajtóin túlról. Minta valaki vitatkozott volna odakint, majd tompa puffanás és kaparászás hallatszott. Aztán hirtelen feltárult az ajtó.

– MEGMONDTAM, HOGY NEM MEHET BE! – kiabált az egyik női alkalmazott.

Majd valaki vagy valami végigfutott a folyosón, és időnként felüvöltött, mint egy állat. Daisy megbökte a szomszéd asztalnál ülő nő vállát, aki felállt, hogy jobban lásson.

– Mit lát? – kérdezte aggódva.

– Nem tudom, *lah* – olyan, mintha... valami őrült hontalan... – jött a válasz.

– Hogy érti, hogy hontalan? Szingapúrban nincsenek hontalanok! – csattant fel Eleanor.

Astrid, aki a színpad túlsó oldalánál ült, nem is fogta fel teljesen, mi történik, amíg egy rettenetesen kócos, foltos jógaöltözéket viselő nő meg nem jelent az asztalánál, és két iskolai egyenruhás kislányt oda nem vonszolt hozzá. Mrs. Lee Yong Csien felsikoltott, és magához szorította a táskáját. Astrid csak ekkor jött rá, hogy a két kislány Charlie Wu két lánya, Chloe és Delphine, a kócos nő pedig nem más, mint a férfi felesége, Isabel! Amikor utoljára látta őt, egy elegáns Dior ruhában volt a velencei biennálén. Most szinte felismerhetetlen volt. Mit keresnek Szingapúrban?

Mielőtt bármit is tehetett volna, Isabel Wu vállon ragadta az idősebb lányt, és szembefordította Astriddal.

– Tessék, itt van! – kiabálta, és a szája sarkában nyál gyűlt össze. – Azt akarom, hogy a saját szemeddel lásd! Nézd meg azt a kurvát, aki szétteszi a lábát az apádnak!

Az asztalnál ülők felhördültek, Rosalind Fung azonnal keresztet vetett, mintha az valahogy megvédené a fülét attól, hogy bejussanak a fejébe az obszcén szavak. A szálloda biztonsági emberei rohanva érkeztek, de mielőtt odaértek volna Isabelhez, a nő felkapta a legközelebbi laksástálat, és Astrid felé hajította. Astrid ösztönösen hátralépett, a tál pedig megcsúszott az asztal szélén, és az egész fűszeres, tűzforró leves Felicity Youngra, Mrs. Lee Yong Csienre és a perawaki szultánára fröccsent.

3

RADIO CITY MUSIC HALL

•

NEW YORK

Patti Smith épp a *Because the Night* című számot bömbölte, amikor Nicholas Young telefonja felvillant a farmerja zsebében. Nick nem foglalkozott a hívással, de amikor a koncert végén újra megismétlődött a hívás, ránézett a képernyőre, és csodálkozott, amikor látta, hogy unokatestvére, Astrid és legjobb barátja, Colin Khoo hagyott neki hangüzenetet. Ezeken kívül kapott még öt SMS-t az anyjától. Az anyja soha nem csinált még ilyet. Azt sem tudta, hogy kell SMS-ezni. Az üzenet így szólt:

ELEANOR YOUNG: 4?Z Nicky #
ELEANOR YOUNG: k érlek híbbj fe atommal! Hol vag
ELEANOR YOUNG: y? Miért nem választols a hívásokra?
ELEANOR YOUNG: Ah Mának szavrohama volt!
ELEANOR YOUNG: Telefonájhaza most!

Nick odaadta a telefont feleségének, Rachelnek, és leroskadt egy székre. A koncert euforikus hangulata után hirtelen úgy érezte, mintha valaki egy nagy husánggal letaglózta volna.

Rachel gyorsan elolvasta az üzeneteket, és riadtan nézett Nickre.

– Nem gondolod, hogy telefonálnod kellene?

– Ja, de igen, biztosan – felelte Nick. – De menjünk ki innen először. Levegőre van szükségem.

Kiléptek a Radio City Music Hall épületéből, és végigsiettek a Sixth Avenue-n, hogy ne keveredjenek a híres sátor alatt hemzsegő embertömegbe. Nick a Time & Life Building előtti téren sétálgatva telefonált. Először néma csend volt, mint mindig, majd várta, hogy felhangozzon a jellegzetes szingapúri csengőhang. De ezúttal szinte azonnal felcsattant az anyja hangja, és még nem tudott kellőképpen felkészülni.

– NICKY? Nicky? Te vagy az?

– Igen, Anya, én vagyok. Jól hallasz?

– Jaj, mi tartott ilyen sokáig? Miért nem hívtál? Hol vagy?

– Épp egy koncerten voltam, amikor hívtál.

– Koncerten? A Lincoln Centerben?

– Nem, rockkoncerten voltunk a Radio City Music Hallban.

– Micsoda? A Rockette lányokat láttad, akiknek olyan géppuskalábuk van?

– Nem, Anya, egy ROCKKONCERTEN VOLTAM, nem a Rockette lányok műsorán!

– ROCKKONCERTEN! *Alamak,* remélem, bedugtad a füled. Olvastam, hogy az emberek egyre fiatalabb korban süketülnek meg, mert folyton azokra a rock and roll koncertekre járnak. Azok a hosszú hajú hippik már mind tök süketek! De úgy is kell nekik!

– A hangerő rendben volt, Anya. A Radio Citynek van a legjobb akusztikája a világon. Te hol vagy?

– Most jöttem el a Mount E-ből. Ahmad most elvisz Carol Tajhoz, csilisrák-parti van nála. El kellett jönnöm abból a kórteremből, mert minden tiszta káosz volt. Felicity szokás szerint mindenkit ugráltat, azt mondta, nem mehetek be Ah Mához, mert már túl sok ember látogatta meg, és most már korlátozni fogják a látogatók számát. Úgyhogy egy kicsit üldögéltem kint, aztán ettem valamit a büfében az unokatestvéreddel, Astriddal. Meg akartam mutatni magam, nehogy azt mondják, hogy a legidősebb fiú felesége nem teljesíti a kötelességét.

– És hogy van *Ah Ma?*

Nick nem akarta bevallani magának, hogy igazából aggódva gondolt arra, vajon életben van-e még a nagymamája.

– Sikerült stabilizálni az állapotát, úgyhogy most jól van.

Nick felnézett Rachelre, és halkan odasúgta neki: *jól van.* Eleanor folytatta a tájékoztatást.

– Morfiumot kap infúzióban, úgyhogy most lenyugtatják. A királyi kórteremben van. De Oon professzor felesége azt mondta, hogy nem túl rózsás a helyzet.

– Oon professzor felesége is orvos? – kérdezte csodálkozva Nick.

– Nem, *lah!* De ő a felesége – maga a professzor mondta neki, hogy Ah Ma nem húzza már sokáig. *Alamak,* mire számítottál? Kilencvenhat éves és szívbeteg – nem lehet már operálni.

Nick gúnyosan mosolyogva csóválta meg a fejét – a titoktartás szemmel láthatóan nem állt közel Oon professzor szívéhez.

– És mit csinál egyáltalán ott Mrs. Oon?

– Nem tudtad, hogy Mrs. Oon a szingapúri First Lady unokahúga? Magával hozta a First Ladyt, Rosemary Csient és Lilian Maj Tant. A Mount E. egész emeletét elzárták a nyilvánosság elől – szigorúan VVIP-emelet lett Ah Ma, Mrs. Lee Yong Csien és a perawaki szultána miatt. Volt egy kis zűrzavar azzal kapcsolatban, hogy kit tegyenek a királyi kórterembe,[15] mivel a maláj nagykövet ragaszkodott hozzá, hogy a szultána kapja meg. De aztán a First Lady közbeszólt, és azt mondta a kórházigazgatónak, hogy ez nem is kérdés, *természetesen* Sang Szu Jinek kell a királyi kórterembe kerülnie.

– Várj egy kicsit! Mrs. Lee és a perawaki szultána? Nem tudlak követni...

– Jaj, hát nem tudod, mi történt? Isabel Wunak pszichotikus rohama volt, elrabolta a gyerekeit az iskolából, és eljöttek Szingapúrba. Aztán berontott Rosalind Fund Keresztény Testvériségének Bankettjére, és Astridhoz vágott egy tál forró levest. Astrid félreugrott, és az egész a hölgyekre zúdult, de hála istennek Felicityn az egyik *pasar malam*[16] nejlonruhája volt, amit a Tiong Bahru-i szabója csinált, ezért a leves NEM TETT KÁRT benne. Egyszerűen lecsúszott róla, mint a teflonról, de szegény Mrs. Lee és a szultána teljesen elázott, és mindketten első fokú égési sérüléseket szereztek.

– Oké, most már fogalmam sincs, miről beszélsz – mondta bosszúsan Nick, és Rachel kérdőn nézett rá.

– Gondoltam, ha valaki, akkor te biztosan tudod. Isabel Wu azzal vádolta Astridot, hogy szétteszi a lábát... vagyis hogy viszonya van a férjével, Charlie-val. See Bej Szien püspök és az egész bálterem füle hallatára! Jaj, olyan szégyenletes az egész – most már mindenki tudja, és egész Szingapúr ezt beszéli! Igaz? Astrid tényleg Charlie szeretője?

– Nem az, Anya, ezt biztosan állíthatom – mondta Nick óvatosan.

– Te és az unokatestvéred – folyton titkolóztok előttem! Szegény Astrid, még a kórházban is annyira le volt döbbenve, de azért

megpróbálta eljátszani a szívélyes vendéglátó szerepét. Na, mindegy. Mikor jössz haza?

Nick hallgatott, aztán határozottan azt mondta:

– Nem megyek haza.

– Nicky, ne beszélj butaságokat. *Muszáj* hazajönnöd! Mindenki idejön – apád már elindult Sydney-ből, Alfred bácsi pár nap múlva érkezik, Alix néni és Malcolm bácsi iderepül Hongkongból, sőt még Cat néni is eljön Bangkokból. És tudod, mi van? Valószínűleg az összes thai unokatestvéred is itt lesz. El tudod ezt képzelni? Azok a nagyzoló királyi unokatestvéreid, akik *soha* nem méltóztatnak elfáradni Szingapúrba...

Eleanor elhallgatott, és a sofőrre nézett, majd kezével tölcsért formálva a mikrofon köré, suttogva folytatta:

– Én mondom neked, *mind érzik, hogy itt a vége.* És ott akarnak lebzselni Ah Ma körül, csak hogy biztosan benne legyenek a végrendeletben!

Nick grimaszolt.

– Csak te vagy képes ilyesmiket mondani, Anya. Biztos vagyok benne, hogy senki nem emiatt van ott.

Eleanor bosszúsan felnevetett.

– Ó, te jó ég! Nem lehetsz ennyire naiv! Biztosíthatlak, hogy *mindenkinek* pontosan ez jár a fejében! A keselyűk már itt köröznek, úgyhogy ülj fel a következő gépre! Ez az utolsó esélyed arra, hogy kibékülj a nagyanyáddal – mondta Eleanor, majd újra suttogóra fogta. – *És ha ügyesen játszod ki a kártyáidat, még mindig tiéd lehet Tyersall Park!*

– Azt hiszem, az a hajó elment. Hidd el, nem hiszem, hogy szívesen fogadnának.

Eleanor mérgesen sóhajtott.

– Ebben tévedsz, Nicky. Tudom, hogy Ah Ma addig nem hunyja le a szemét, amíg még egyszer nem lát.

Nick gyorsan véget vetett a beszélgetésnek, hogy elmondja Rachelnek, mit tudott meg Ah Ma állapotáról és Isabel Wu forró leveses incidenséről. Aztán leült a téren álló medence szélére. Hirtelen elfogta valami furcsa üresség. Rachel leült mellé, átkarolta a vállát, és hallgatott. Tudta, milyen bonyolultak a dolgok Nick és a

nagymamája között. Egykor nagyon közel álltak egymáshoz – Nick volt az imádott unoka, aki továbbvitte a Young nevet –, de már négy éve nem találkoztak, és nem beszéltek egymással. És az egész őmiatta történt.

Szu Ji szinte fogságba ejtette őket, amikor romantikus kirándulást tettek a Cameron-felföldre, és megparancsolta, hogy Nick vessen véget a kapcsolatuknak. De Nick nem egyszerűen visszautasította a dolgot, hanem rá nem jellemző módon mindenki előtt megsértette a nagymamáját. Márpedig ilyesmi valószínűleg soha nem történt még ezzel a köztiszteletnek örvendő hölggyel. Az elmúlt pár évben a szakadék tovább mélyült, mivel Nick Kaliforniában vette el Rachelt, s ezzel a nagymamáját és kiterjedt családja nagy részét mellőzte a meghívottak listájáról.

A lány nem megfelelő családból származik! Rachel még ma is élénken emlékszik Szu Ji megalázó szavaira, és még ma is végigfut a hideg a hátán, ha erre gondol. Itt azonban, New Yorkban, Sang Szu Ji árnyéka nem magasodott föléjük, és az elmúlt két évben Nick és ő gondtalanul élvezhette a házaséletet a család befolyásától távol. Rachel időnként elgondolkodott azon, tehetne-e valamit annak érdekében, hogy a megromlott viszony javuljon, de a férfi makacsul hallgatott, valahányszor szóba hozta a dolgot. De azt is tudta, hogy Nick nem reagálna ilyen mérgesen, ha már nem lenne neki fontos a nagyanyja.

Rachel egyenesen Nick szemébe nézett, és így szólt:

– Tudod jól, milyen nehéz ezt nekem kimondani, de most tényleg úgy gondolom, hogy az anyádnak igaza van. Haza kellene menned.

– New York az otthonom – felelte mereven Nick.

– Tudod, hogy értem. A nagymamád helyzete tényleg nem tűnik túl rózsásnak.

Nick a késői órán is kivilágított Rockefeller Center ablakait bámulta, hogy ne kelljen Rachelre néznie.

– Éhes vagyok. Hova menjünk vacsorázni? A Buvette-be? Vagy a Blue Ribbon Bakerybe?

Rachel rájött, hogy felesleges tovább erősködnie.

– Menjünk a Buvette-be. Szerintem egy *coq au vin*[17] mindkettőnknek jót tenne most.

Nick hallgatott.

– Lehet, hogy ma nem kellene olyan helyre mennünk, ahol forró levest szolgálnak fel?

4

Mount Elizabeth Kórház

•

szingapúr

Astrid ót órája volt már a kórház intenzív osztályán. Vagy a nagymamája mellett ült, vagy a látogató előkelőségeket próbálta kezelni, vagy az anyja idegeit nyugtatgatta, vagy a Min Jiang embereit szervezte meg, akik kisebbfajta büfét alakítottak ki a VIP-váróban. Szüksége volt egy kis pihenésre és friss levegőre. Lement a lifttel a földszinti előtérbe, majd kisétált az oldalsó bejáraton, és egy apró kertben találta magát pálmafák között. A WhatsAppon írt Charlie-nak.

ASTRID LEONG TEO: Bocs, hogy nem jelentkeztem korábban. Az intenzíven nem lehet telefont használni.

CHARLES WU: Semmi baj. Hogy van Ah Ma?

ALT: Pillanatnyilag pihen, de nem sok jó várható.

CW: Sajnálom.

ALT: Isabel és a gyerekek jól vannak?

CW: Igen. A gép pár órája szállt le, és szerencsére Isabel anyjának sikerült őt megnyugtatnia kissé az úton. Bevitték a hongkongi szanatóriumba, és az orvosok ellátják. A gyerekek is jól vannak. Persze egy kicsit meg vannak ijedve, Chloe beletemetkezett a telefonjába, mint mindig, Delphine pedig itt alszik mellettem.

ALT: Meg kell mondanom, hogy végig angyalian viselkedtek. Egész idő alatt megpróbáltak higgadtak maradni. Delphine Mrs. Lee Yong Csien mellett maradt, Chloe pedig segített megnyugtatni Isabelt, amikor lefogták.

CW: Annyira SAJNÁLOM.

ALT: Ugyan már, nem tehetsz róla.

CW: De igen! Tudnom kellett volna, hogy bekövetkezik. Ezen a héten kellett volna aláírnia a válási papírokat, és az ügyvédeim sürgették. Ezért kattant be. És a biztonsági csapatom elcseszte.

ALT: Nem az iskola hibázott? Amikor hagyták, hogy Isabel csak úgy besétáljon, és elvigye őket a nap kellős közepén?

CW: Úgy tűnik Oscar-díjas alakítást nyújtott. Ahogy kinézett, tényleg mindenki elhitte, hogy valamilyen családi katasztrófa történt. Ez van, amikor túl sok pénzt ad az ember egy iskolának – soha meg sem kérdőjelezik a dolgokat.

ALT: Nem hiszem, hogy bárki is sejthette volna, mi fog történni.

CW: Hát, a biztonságiaknak mindenesetre kellett volna! Hihetetlenül elcseszték. Még csak nem is látták, amikor a gyerekkel együtt kijött az iskolából, csak a főbejáratot figyelték. Mivel Izzie is ebbe az iskolába járt, minden titkos kijáratot ismert, és könnyedén kisurrant.

ALT: Te jó ég, erre nem is gondoltam!

CW: A mosodán keresztül vitte ki őket, aztán a vasúttal egyenesen a repülőtérre mentek. BTW, rájöttünk, honnan tudta meg, hol talál téged. Rosalind Fung egy facebookos képen bejelölt a múlt havi Keresztény Testvériség összejövetelen.

ALT: Tényleg? Nem használom a Facebookot. Évente egyszer nézek rá max.
CW: Isabel anyja Rosalind ismerőse. Három nappal ezelőtt megkérdezte egy üzenetben, hogy ott leszel-e, Rosalind pedig megmondta, hogy igen, sőt még azt is elárulta, hogy a díszvendégek asztalánál fogsz ülni.
ALT: Szóval akkor ezért tudott megtalálni abban a tömegben! Teljesen ledöbbentem, amikor kiabálni kezdett velem.
CW: Gondolom, most már mindenki rólunk beszél.
ALT: Nem tudom, valószínűleg.
CW: Mit szólt az anyád? Felrobbant a méregtől, amikor kiderült?
ALT: Anya még nem mondott semmit. Abban sem vagyok biztos, hogy összerakta a dolgokat. Amikor az egész történt, csak azzal volt elfoglalva, hogy zsebkendőkkel itassa fel Mrs. Lee és a szultána ruháját. Aztán egyszer csak odarohant hozzánk Araminta Lee, és azt mondta: „Nem hallottátok? A nagymama szívinfarktust kapott!"
CW: Akkor pokoli napod lehetett!
ALT: A gyerekeidéhez képest semmiség! Sajnálom, hogy ilyesmin kellett keresztülmenniük.
CW: Már korábban is látták. Csak ennyire rossz még nem volt a helyzet.
ALT: Szerettem volna megölelni őket. Ki akartam hozni őket onnan, hogy magam juttassam vissza őket hozzád, de minden olyan kaotikus volt.
CW: NEKED kellene egy ölelés.
ALT: Mmm... az jólesne.
CW: Nem is tudom, hogy tudsz elviselni engem meg minden rosszat, amit rád hoztam.
ALT: Ezt én is megkérdezhetném tőled.
CW: A te hülyeségeid fele akkorák, mint az enyémek.
ALT: Várd csak ki a végét. Ah Ma mostani állapotában fogalmam sincs, mi lesz. Ezen a héten elözönlenek minket a rokonok. És az nem lesz szép.
CW: Olyan lesz, mint a Modern család?
ALT: Inkább, mint a Trónok harca. A Vörös nász rész.
CW: Ó, jaj. Ha már az esküvőről beszélünk, tud valaki a terveinkről?
ALT: Még nem. De szerintem itt a legjobb alkalom arra, hogy elkezdjem felkészíteni a családomat... néhány közelebbi rokonnak elárulom, hogy elválok Michaeltől, és van egy új férfi az életemben.
CW: Van egy új férfi az életedben?
ALT: Igen. Jon Snow.
CW: Sajnálom, hogy tőlem kell megtudnod, de Jon Snow halott.{18}
ALT: Nem, nem az. Majd meglátod. :-)
CW: De komolyan. Itt vagyok, ha szükséged van rám. Akarod, hogy odarepüljek?
ALT: Nem, minden rendben. Chloénak és Delphine-nek most szüksége van rád.
CW: Nekem van szükségem rád. Bármikor elküldhetem érted a gépemet.
ALT: Várjuk meg, hogy alakul ez a hét, aztán tényleg elkezdhetünk tervezgetni...
CW: Számolni fogom a perceket.
ALT: Én is... xoxoxo

5

RUE BOISSY D'ANGLAS

•

PÁRIZS

A megemelt, tükrös pódiumon állt Giambattista Valli elegáns szalonjának közepén, a ragyogó csillárt bámulta, és megpróbált mozdulatlanul állni, miközben két varrónő aprólékosan feltűzte az éppen felpróbált finom tüllszoknya alját. Kinézett az ablakon, és egy kisfiút látott, aki kezében egy piros lufival sétált a macskaköves utcán. Elgondolkodott, vajon hova mehet.

A barokk gyöngysort viselő férfi rámosolygott.

– *Bambolina,* felém fordulnál?

Megfordult, mire a körülötte sürgölődő nők egyszerre sóhajtottak fel.

– *J'adore!*[19] – mondta George elalélva.

– Ó, Giamba, igazad volt! Csak öt centivel lett rövidebb, és máris hogy életre kelt a szoknya. Olyan, mintha egy virág épp a szemünk láttára bontaná ki a szirmait – turbékolta Wandi.

– Mint egy rózsaszín pünkösdi rózsa – súgta Tatiana.

– Azt hiszem, ebben az esetben a boglárka ihletett meg – jegyezte meg a tervező.

– Azt a virágot nem ismerem. De Giamba, te zseni vagy! Abszolút zseni! – dicsérte a férfit Tatiana.

Georgina körüljárta az emelvényt, és minden oldalról megvizsgálta a ruhát.

– Amikor Kitty először mondta, hogy ez a ruha 175 ezer dollárba fog kerülni, bevallom, egy kicsit meglepődtem, de most úgy gondolom, minden pénzt megér!

– Igen, én is úgy gondolom – motyogta Kitty halkan a falhoz támasztott rokokó tükörben megjelenő látványt nézegetve. – Gisele, neked tetszik?

– Igen, Mami – felelte az ötéves kislány. Már nagyon fárasztotta, hogy ott kell állnia a reflektorfényben, és azon gondolkodott, mikor

kapja meg a jutalmat. Mami megígérte, hogy vesz neki egy óriási fagyikelyhet, ha nyugton maradt a próba alatt.

– Jól van – mondta Kitty Giambattista segédjére nézve. – Hármat kérünk ebből.

– *Hármat?* – bámult rá csodálkozva a magas, vékony segéd.

– Persze. Mindenből hármat veszek magamnak és Gisele-nek – mindhárom szekrényünkbe kell egy: Szingapúrba, Sanghajba és a Beverly Hillsre. De ennek az egynek március elsejére készen kell lennie, mert akkor lesz Szingapúrban a születésnapja...

– Természetesen, Signora Bing – vágott közbe Giambattista. – És most, hölgyeim, remélem, nem bánják, ha itt hagyom Önöket Lukával, aki megmutatja az új kollekciót. Rohannom kell egy megbeszélésre a Saks divatrészlegének igazgatójával.

A nők belecuppantottak a levegőbe, a tervező pedig elindult. Gisele-t a dadával elküldték Angelinához egy fagyiért, és amikor behozták a Veuve Clicquot pezsgőt és a krémes süteményeket, Kitty elégedetten sóhajtva, kényelmesen elhelyezkedett az elegáns heverőn. Még csak második napja voltak itt, de máris nagyon jól érezte magát. Legjobb barátnőivel, Tatiana Savarinnal, Wandi Meggaharto Widjawával és Georgina Tinggel jött el erre a párizsi bevásárlókörútra, és valahogy minden olyan más volt ezen az úton.

Amint kilépett a Boeing 747–81 *Trenta* VIP-ajtaján, amit nemrég alakíttatott át, hogy pontosan úgy nézzen ki, mint a sanghaji bordélyház Wong Kar-wai egyik filmjében,[{20}] korábban soha nem látott talpnyalást és hízelgést tapasztalt maga körül. Amikor a Rolls-Royce-ok konvoja megérkezett a Peninsula Paris hotelhez, a szálloda egész vezetősége felsorakozott üdvözlésére a bejáratnál, és az igazgató maga kísérte fel a lenyűgöző Peninsula lakosztályba. Amikor vacsorázni mentek a Ledoyenbe, a pincérek hajbókoltak, és olyan lelkesen sürgölődtek körülöttük, hogy Kitty azt hitte, pillanatokon belül bukfencet fognak hányni. Aztán előző nap a rue Cambonon lévő Chanel szalonbeli próbán nem más, mint Karl Lagerfeld személyi titkára lépett oda hozzá a nagy ember kézzel írt üdvözlősoraival a kezében!

Kitty tudta, hogy azért részesül ebben az uralkodóknak kijáró bánásmódban, mert ezúttal MRS. JACK BINGként érkezett Párizsba.

Nem valamiféle random milliárdos felesége többé, hanem Kína második leggazdagabb emberéé,[21] aki egyben a világ tíz leggazdagabb emberének is egyike. Ha arra gondol, hogy Pong Li Li, a csinghaji takarító lánya ilyen magasra jutott még viszonylag fiatalon (34 éves volt, de mindenkinek azt mondta, hogy csak 30)... Nem mintha könnyű lett volna – egész életében megállás nélkül dolgozott azért, hogy ide jusson.

Az anyja művelt, középosztálybeli családból származott, de Mao Nagy Ugrás nevű kampánya idején vidékre küldték az egész családját. Azt viszont sikerült elültetnie Kitty fejében, hogy a tanulás az egyetlen kiút. Fiatal lányként Kitty rendkívül szorgalmasan tanult, hogy mindig első legyen az osztályban, az iskolában, az érettségin, és mindezt csak azért, hogy végignézhesse, amint egy fiú kapja meg az egyetlen egyetemi helyet, amit az ő körzetükben kiosztottak. Azt a helyet, ami jog szerint őt illette volna meg.

De Kitty nem adta fel, tovább küzdött. Először Sanghajba költözött, és egy KTV bárban dolgozott, ahol elképesztő dolgokat kellett csinálnia. Aztán Hongkongba ment, kapott egy kis szerepet az egyik szappanoperában, majd miután a rendező szeretője lett, egy állandó szerepre tett szert. Egy csomó jelentéktelen emberrel randizott, amíg meg nem ismerte Alistair Csenget, azt az édes, ártatlan fiút, aki túlságosan aranyos volt. Aztán amikor elmentek Colin Khoo és Araminta Lee esküvőjére, megismerkedett Bernard Tajjal, és elszökött vele Vegasba. Összeházasodtak, majd az apósa temetésén találkozott Jack Binggel, elvált Bernardtól, és végre valahára feleségül ment Jack Binghez, aki igazán megérte ezt a sok erőfeszítést.

És most, hogy megszülte neki az első fiút (Harvard Binget, 2013-ban), mindent megtehetett, amit csak akart. A magángépén elrepülhetett Párizsba egy francia tolmács, két gyerek, három mesés barátnő (mind ugyanolyan szépen voltak kifestve és ugyanolyan drága ruhákba bújtak, mint ő, és mind gazdag kínai kivándorlók feleségei voltak Sanghajban, Hongkongban és Szingapúrban), négy dada, öt szolgálólány és hat testőr társaságában, és kivehette a Peninsula Hotel teljes legfelső emeletét

(amit meg is tett). Megrendelhette a teljes Chanel Automne–Hiver couture kollekciót, és minden darabot három példányban készíttethetett el (amit meg is tett). Saját idegenvezetővel látogathatott el Versailles-ba, aki nem volt más, mint a kurátorok vezetője, majd különleges, szabadtéri ebéden vehetett részt, amelyet Yannick Alléno készített Marie Antoinette kis falujában (ami egyébként a másnapi program volt, köszönhetően Oliver Csiennek, aki az egészet megszervezte). Ha valaki megírná az élete történetét, senki nem hinné el.

Kitty belekortyolt a pezsgőjébe, és végignézett az estélyi ruhákon, amelyek ott parádéztak előtte. Egy kicsit unta már magát. Igen, minden nagyon szép volt, de a tizedik ruha után már mindegyik egyformának tűnt. Lehet a szépséget is túladagolni? Akár álmában is megvehetné az egészet, aztán el is felejthetné, hogy valaha az övé volt mindez. Valami többre volt szüksége. Ki kellene jutnia onnan, és talán a zambiai smaragdokat kellene szemügyre vennie.

Luka felismerte Kitty arckifejezését. Ugyanazt látta, amit már annyiszor a legkiváltságosabb ügyfelei esetében – ezeknek a nőknek állandó, korlátlan hozzáférésük volt mindenhez, amit csak a szemük megkívánt. Örökösnők, celebek és hercegnők, akik pontosan ugyanott ültek, mint Kitty. Tudta, hogy irányt kell váltania, meg kell változtatnia a szobában áramló energiákat, hogy újra beindítsa a sokat költő ügyfelet.

– Hölgyeim, hadd mutassak valami különlegeset, amin Giamba hetek óta dolgozik. Jöjjenek velem.

Megtolta az egyik fából készült elválasztó panelt, ami mögött előbukkant Giambattista titkos belső szentélye. A rejtett dolgozószobában csak egyetlen ruha volt a helyiség közepén álló próbababán.

– Ezt a ruhát Gustav Klimt *Adele Bloch-Bauer I* című képe ihlette. Ismerik a festményt? 135 millió dollárért vette meg Ronald Lauder, és a New York-i Neue Galerie-ben látható.

A hölgyek szájtátva bámulták az ejtett vállú estélyi ruhát, amely egy elefántcsontszínű tüll felső mellett egy csillogó aranyszoknyából állt. Utóbbin több ezer arany flittert, lazuritot és

drágakövet rendezgettek el nagy műgonddal egy hatalmas, körkörös mozaik formában. Tényleg pontosan olyan volt, mintha egy Klimt-festmény kelt volna életre.

– Te jó ég! Ez hihetetlen! – kiáltott fel Georgina, amikor hosszú, manikűrözött ujjával végigsimította a drágakövekkel díszített ruhát.

– *Ravissement!*[22] – tette hozzá Tatiana, és megpróbált felvágni a középiskolában felszedett franciatudásával. – *Combien?*[23]

– Még nincs beárazva. Különleges megrendelés, amit négy hónap alatt állított össze négy teljes munkaidőben dolgozó hímzőnő, és még több hónap van hátra. Azt mondanám, hogy ez a ruha az aranylemezekkel és a drágakövekkel együtt végül meghaladja majd a kétmillió eurót.

Kitty csak bámult, és úgy érezte, hogy a szíve kiugrik a helyéről. Éppen azt a különös érzést érezte, amit mindig, ha valami megragadja a képzeletét.

– Akarom.

– Ó, Madame Bing, nagyon sajnálom, de erről a ruháról már folynak a tárgyalások – mosolygott Luka bocsánatkérően.

– Hát akkor csináljon nekem egy másikat. Úgy értem, *három* másikat.

– Attól tartok, nem készíthetjük el pontosan *ezt* a ruhát.

Kitty Lukára nézett, mint aki nem pontosan érti a dolgot.

– Ó, biztosan meg tudják csinálni.

– Madame, remélem, megérti... Giamba nagyon boldog lenne, ha együtt dolgozhatna Önnel egy másik ruhán, de ennek a másolatát nem készíthetjük el. Ez egy egyedi darab, amit az egyik különleges kliensünknek készítettünk. Ő is Kínából érkezett...

– Én nem Kínából jöttem, hanem Szingapúrból – jelentette ki Kitty.[24]

– Ki az a „különleges kliens”? – kérdezte felháborodva Wandi, és méltatlankodva rázta dús, Beyoncé-bronz sörényét.

– Giambattista egyik barátja, de csak a keresztnevét tudom, Colette.

A hölgyek elhallgattak, és nem merték megkérdezni, amit meg akartak kérdezni. Wandi végül összeszedte a bátorságát.

– Öööö... Colette Bingről van szó?

– Nem tudom, így hívják-e. Hadd nézzem meg a kartont – felelte Luka, és elővett egy cédulát. – Ó, igen, valóban Bing. *Une telle coincidence!*[25] Rokona talán, Madame Bing? – érdeklődött.

Kitty úgy nézett rá, mint őz a reflektorfénybe. Ez a Luka most tréfálkozik vele? Biztosan tudja, hogy Colette a férje első házasságából született lánya.

Tatiana gyorsan közbevágott.

– Nem, de hallottunk már róla.

– Tényleg? – horkantott Wandi, és azon gondolkodott, vajon elmondja-e Lukának, hogyan kapták fel Colette elképesztő videóját Kínában. Csak a WeChaten harminchatmillióan nézték meg, és a lányt botrányos *fuerdai*[26] viselkedése miatt megátalkodott, pokoli nőszemélynek titulálták. Végül szégyenszemre Londonba kellett menekülnie a támadások elől. Wandi úgy döntött, hogy nem hozza fel a dolgot.

– Szóval, ez a ruha Colette-é – mondta Kitty, és végigsimította az egyik fátyolszerű organtin ujjat.

– Igen, ez lesz az esküvői ruhája – mosolygott Luka.

Kitty döbbenten nézett rá.

– Colette férjhez megy?

– Ó, igen, Madame, azt beszélik. Lucien Montagu-Scott a szerencsés férfiú.

– Montagu-Scott? Mivel foglalkozik a családja? – kérdezte Wandi, mivel az ő világában minden arról szólt, ki milyen szerepet tölt be az elképesztően gazdag indonéz családban.

– A családjáról nem tudok semmit, de azt hiszem, jogász – felelte Luka.

Tatiana azonnal ráguglizott a névre, és felolvasta az első linknél felugró szöveget.

– Lucien Montagu-Scott Anglia új környezetjogász generációjának egyik tagja. A Magdalen College-ban diplomázott...

– Úgy kell kiejteni, mint a „Maudlain”-t – javította ki Georgina.

– A *Maudlin* College-ban diplomázott Oxfordban, majd egy 12 500 műanyag palackból épített katamaránon átszelte a Csendes-óceánt barátjával, David Mayer de Rothschilddal együtt. Így akarták

felhívni a figyelmet az óceánok és tengerek szennyezettségére. A közelmúltban az indonéziai és borneói környezeti katasztrófák szószólójaként tűnt fel...

– Mindjárt elalszom – jegyezte meg Tatiana.

– Elbűvölő úriember, minden próbára eljön vele – tette hozzá Luka.

– El nem tudom képzelni, hogy Colette Bing pont egy ilyen alakot választ. Még csak nem is M&A jogász – szerintem Colette egyetlen ruháját se tudná kifizetni az éves fizetéséből! Gondolom, a lány szeretne vegyes gyerekeket – mondta Georgina titokban Kittyre pillantva, és remélte, hogy az nem húzza fel magát túlságosan a híren. De Kitty csak bámulta a ruhát, és nem lehetett leolvasni az arcáról, mi jár a fejében.

– Ó... én is szeretnék egy gyönyörű vegyes babát! Luka, nem ismer egy szexi, facér francia grófocskát? – kérdezte Wandi.

– Sajnálom, Mademoiselle. Az egyetlen gróf, akit ismerek, már nős.

– Az se baj, ha nős. Én is férjnél vagyok, de azonnal dobnám az unalmas férjemet, ha gyönyörű, félig francia, félig ázsiai babám születhetne – nevetett Wandi.

– Wandi, vigyázz, mit beszélsz! Sose lehet tudni, milyen gyereke születik az embernek – mondta Tatiana.

– Nem, ha egy kaukázusi férfi az apja, szinte garantált, hogy vonzó külseje lesz. Kilencven százalék esély van rá, hogy úgy fog kinézni, mint Keanu Reeves. Ezért keres annyi ázsiai nő elszántan fehér férjet.

– Először is Keanu Reeves nem félig fehér, hanem háromnegyed részben – az anyja csak részben hawaii, az apja pedig amerikai.[27] És nem akarom elvenni a kedved, de láttam nagyon szerencsétlenül kinéző vegyes babákat – kötötte az ebet a karóhoz Georgina.

– Igen, tudom, de az nagyon ritka. És annyira borzasztó, amikor ilyesmi történik. OMG, hallottatok arról a pasasról, aki beperelte a feleségét, mert minden gyerekük szörnyen csúnya lett? Direkt vett el egy gyönyörű nőt, de aztán kiderült, hogy rengeteg plasztikai műtétje volt már, mielőtt megismerkedtek. Úgyhogy a gyerekek

mind úgy néztek ki, mint az anyjuk a műtétek előtt! – mesélte nevetve Wandi.

– Ez a történet nem igaz! – csattant fel Tatiana. – Emlékszem, amikor megjelent a neten, de kiderült, hogy az újság találta ki az egészet, aztán két modellt lefényképeztek egy csomó ronda kisgyerekkel!

Luka rendkívül ízléstelennek találta a csúnya gyerekek témáját, ezért megpróbálta másfelé terelgetni a beszélgetés fonalát.

– Szerintem Monsieur Luciennek és Mademoiselle Colette-nek nagyon szép gyermekei lesznek. Tudják, mindketten nagyon jól néznek ki.

– Hát, az jó – mondta Kitty kedélyesen. – Na, most ez a beszélgetés eszembe juttatta, hogy néznem kell pár ruhát Gisele-nek. Áttérhetnénk erre a témára? És tudna mutatni valami jópofa uniszex cuccot Harvardnak is?

– *Oui, Madame*[28] – felelte készségesen Luka, és amikor elindult a bemutatóterembe, Georgina belekarolt.

– Mondja csak, Luka, maga a második emeleten lakik?

Luka pókerarccal, de mosolyogva válaszolt.

– Igen, Mademoiselle, azt hiszem, látott már korábban.

Wandi és Tatiana az ajtóban állva figyelte, ahogy Kitty még egy percig időzik a próbababa mellett. Aztán Mrs. Bing egyszer csak megfordult, megragadta a Klimt-festmény ihlette drága ruhát, és egyetlen határozott mozdulattal kettészakította az elejét.

6

Nassim Road II.

•

SZINGAPÚR

A Bukit Timah városrész szívében kanyargó Nassim Road az egyik leghosszabb, legmegkapóbb utca volt Szingapúrban, amelyen még érződött némiképp a régi világ eleganciája. A történelmi épületekbe követségek költöztek, a modern, trópusi házak körül makulátlan pázsit pompázott, a fekete-fehér épületek még a gyarmati időket idézték. A Nassim Road 11-es szám alatti ingatlan különösen szép példája volt ennek az építészeti stílusnak, mivel egy évszázaddal korábbi megszületése óta csupán egyszer cserélt gazdát. Eredetileg a Boustead és Társa építtette, majd az S. K. Leong vásárolta meg 1918-ban. Azóta a Leong család három generációja őrizte és ápolta féltő gonddal, és igyekezett minden apró részletet megtartani rajta.

Amikor Astrid megállt a hosszú, olasz ciprusokkal szegélyezett felhajtón, és odaért gyermekkora otthona elé, kinyílt az ajtó, kilépett rajta Liat, a főkomornyik, és intett neki, hogy menjen be. Astridnak ez nem tetszett – az anyjáért jött, hogy együtt látogassák meg Ah Mát a kórházban, és már így is késésben voltak, ha még Oon professzorral is beszélni akartak. Kiszállt a kék Acurából, végigment a boltíves kapubejárón, és belépett az előcsarnokba. Cathleenbe, a sógornőjébe ütközött, aki egy rózsafa zongoraszéken ült, és a cipőjét fűzte be éppen.

– Jó reggelt, Cat – köszönt neki Astrid.

Cathleen furcsán nézett rá.

– Még esznek. Biztos, hogy a szemük elé akarsz kerülni ma?

Astrid rájött, hogy Cathleen a pár napja történt Isabel Wu-féle botrányra utal. Mivel mindenki a nagymamára figyelt, a szülei még nem hozták fel az esetet, de Astrid tudta, hogy ez az állapot nem tart örökké.

– Szerintem most vagy soha – felelte, és elindult a reggeliző felé.

– Sok szerencsét – mondta Cathleen, majd megfogta Jones the Grocer bevásárlószatyrát,[29] és kiment az ajtón.

A Nassim Roadon mindig a nappali melletti, üveges nyári verandán szolgálták fel a reggelit. A Holland Kelet-Indiáról származó gyönyörű, márványtetejű teakfa asztal körül fonott székek álltak, amelyekre különös mintás párnákat helyeztek. A napfényes veranda tele volt a Tyersall Park melegházából származó páfrányokkal, és összességében ez volt a ház egyik legkellemesebb helyisége. Amikor Astrid belépett, bátyja, Henry csúnyán nézett rá, majd felállt, és elindult kifelé. Amikor elhaladt Astrid mellett, motyogott valamit, de a nő nem értette, mit mondott. Először az apjára nézett, aki a szokásos fonott karosszékben ülve épp ragacsos lekvárt kent egy szelet pirítósra. Ezután az anyjára pillantott, aki egy tányér érintetlen kása fölött ült, és egy gombóccá gyűrt papír zsebkendőt szorongatott a markában. Az arca dagadt és piros volt a sírástól.

– Istenem, valami történt Ah Mával? – kérdezte Astrid riadtan.

– Hah! Azt hiszem, helyesebb lenne azt kérdezni: „Kap még egy szívinfarktust a nagyanyád, amikor elolvassa ezt?” – mondta Felicity, és mérgesen lecsapott egy papírlapot a márványlapra.

Astrid felvette a papírt, és szomorúan nézte. Ázsia legnépszerűbb online pletykamagazinjának egyik kinyomtatott oldalát tartotta a kezében.

NAPI ADAG LEONARDO LAJTÓL

AZ ELBŰVÖLŐ ÖRÖKÖSNŐ
ISABEL WU LEVESES AKCIÓJÁNAK KÖZÉPPONTJÁBAN

Azok, akik figyelemmel kísérik a techmilliárdos, **Charlie Wu** felesége, **Isabel Wu** körüli botrányt, ami miatt egyébként csaknem nemzetközi incidens alakult ki Malajzia és Hongkong között, kössék be magukat, mert olyat tudtam meg!

Mind tudjuk, hogy Charlie és Isabel 2013-ban bejelentette különköltözésüket, és az informátoraim elmondták, hogy azóta is tárgyalnak a válás részleteit illetően. A Wu család

vagyonának egy részéről van szó, a Peak Roadon található házukról és két lányuk felügyeleti jogáról. Isabel egyik közeli barátja így kommentálta az eseményeket: „Isabel számára nagyon nehéz időszak volt ez. Azért omlott össze idegileg, mert a válás és a miatt a másik nő miatt óriási stresszben élt."

És igen, jól hallották. EGYES SZÁMÚ SZENZÁCIÓ: A *Napi Adag* megerősítheti, hogy az a bizonyos másik nő nem más, mint **Astrid Leong Teo,** a szexi szingapúri vállalkozó, **Michael Teo** modellnek is beillő felesége (Michael egyébként szintén sikeres karriert futhatott volna be Calvin Klein alsónadrágmodelljeként). Ők a hétéves **Cassius** szülei. Igen, Charlie és Astrid perzselő, titkos szerelmi viszonyt folytatott az elmúlt öt évben. És jöjjön a MÁSODIK SZENZÁCIÓ: az a hihetetlen, Tom Kundig tervei alapján készült ház, amit épp most újítanak fel Shek O-ban, és amelyről mindenki azt hitte, hogy Leo Ming új magánmúzeuma lesz, valójában Charlie és Astrid szerelmi fészkének készül, ha egyszer legálisan kefélhetnek végre! (Astrid és Michael Teo jelenleg szintén a válásukat intézik.)

A fantasztikus csábító, Astrid neve talán nem ismert a hongkongi olvasók előtt, bár hihetetlen múltja van. A megbízható szingapúri kapcsolataim szerint Astrid **Harry Leong** egyetlen leánya. Az apa hivatalosan a Délkelet-ázsiai Nemzetek Szövetsége Intézetének nyugalmazottelnöke. Nem hivatalosan pedig ő Szingapúr egyik legbefolyásosabb politikai szereplője, aki – idézem a forrásomat – ráadásul az S. K. Leong Holdings Pte Ltd. feje. Állítólag e hatalmas, titkos cég alá tartozik a Bank of Borneo, a Selangor Mining, a *New Malaysia Post* és a Palmcore Berhad, a világ egyik legnagyobb kereskedőcége. És ez még nem minden: Astrid anyja, **Felicity Young** szintén Szingapúr egyik régi arisztokrata családjából származik. „A Youngok a saját sztratoszférájukban élnek. A Csienek, a Tanok és a Sangok unokatestvérei, és gyakorlatilag mindenki a rokonuk, aki számít. Felicity anyja **Sang Szu Ji,** aki Tyersall Park, Szingapúr legnagyobb magánkézben lévő ingatlanjának tulajdonosa" – mesélte az informátorom.

Astrid Londonban és Párizsban tanult, majd a legkifinomultabb körökbe lett bejáratos. Barátai között az európai uralkodócsaládok tagjai, A-listás divattervezők és híres művészek is vannak. „Hogy tudna Isabel ezzel versenyezni? Izzie nem valami kőgazdag örökösnő – komoly jogászi munkát végez Hongkongban, a szegények és a lecsúszott emberek érdekeit védi, és neveli két gyermekét. Nem utazgat magánrepülőn a világban, és nem ül a divatbemutatók első sorában. Nem csoda, hogy összeomlott! Naná, hogy Charlie-t bekebelezte Astrid előkelő, szupersikkes életmódja! Egyszer már amúgy is elcsábította őt."

Így pedig eljutottunk a HARMADIK SZENZÁCIÓHOZ. Amikor még egyetemre jártak, Charlie és Astrid eljegyezte egymást, de az egyezséget Astrid családja felbontatta. A hongkongi Wukat ugyanis nem tartották elég vagyonosnak azok a sznob szingapúriak! Úgy tűnik, hogy a sorsüldözött szerelmesek soha nem jutottak túl a szakításon, és emiatt alakult ki ez a zűrzavar. Maradjanak velünk, hogy újabb szenzációkat tudjanak meg!

Astrid leroskadt egy székre, és a cikk elolvasása után megpróbálta összeszedni magát. Annyira fel volt dúlva, hogy azt sem tudta, hol kezdje.

– Ki küldte ezt nektek?

– Mit számít, ki küldte?! A hír már mindenütt ott van. Mindenki tudja, hogy a házasságod tönkrement, és te vagy a hibás! – nyögte Felicity.

– Ugyan, Anya. Tudod nagyon jól, hogy ez nem az én hibám. Tudod, milyen óvatos és diszkrét voltam az elmúlt két évben, amíg megbeszéltük a válás részleteit. Ez a cikk nem más, mint egy csomó hazugság és pontatlanság. Mikor ültem én bármelyik divatbemutató első sorában? Mindig a kulisszák mögött vagyok, és segédkezem. Látod, még Cassian nevét is rosszul írták.

Az anyja vádlón nézett rá.

– Szóval mindent tagadsz? Nincs viszonyod Charlie Wuval?

Astrid felsóhajtott.

– Legalábbis nem öt éve. Körülbelül másfél éve vagyunk együtt – és csakis azután, hogy elhagytam Michaelt, Charlie pedig beadta a válókeresetet.

– Tehát igaz! Ezért bolondult meg Isabel Wu, és ezért támadt rád! Feldúltad a házasságát! Feldúltad a családját! – kiabálta Felicity könnyek között.

– Anya, Isabel és Charlie házassága soha nem volt kiegyensúlyozott. Nekem semmi ráhatásom nem volt a válásukra. Ha tudni akarod az igazságot, Isabel több éven át megcsalta a férjét, ráadásul több férfival is...

– Ez nem magyarázat arra, miért lettél te Anna Karenina. Még mindig hűtlen vagy! Mindketten házasok vagytok a törvény és Isten előtt. Jóságos ég! Mit szól majd See püspök, ha ez a fülébe jut?!

Astrid vágott egy grimaszt. Annyit se érdekelte a püspök véleménye, hogy egyáltalán fontolóra vegye anyja szavait.

– És most mi lesz? A válás után beköltözöl abba a szerelmi fészekbe Charlie-val együtt, és bűnben éltek?

– Ez a másik hazugság. Az nem a szerelmi fészkünk. Charlie már jóval azelőtt elkezdte építeni a házat, hogy mi összejöttünk. Akkor vette a telket, amikor először különváltak Isabellel, négy évvel ezelőtt.

Astrid felsóhajtott, és megacélozta magát. Itt volt az ideje, hogy mindent tisztába tegyen a szüleivel.

– De azt hiszem, azt tudnotok kell, hogy Charlie és én össze akarunk házasodni, ha a válások elrendeződtek, én pedig időm jelentős részét Hongkongban fogom tölteni.

Felicity elszörnyedve nézett a férjére, és arra várt, hogy az is mondjon valamit.

– Úgy hiszed, tudnunk kell? Azt tervezed, hogy idén férjhez mész, és most szólsz nekünk? Nem tudom elhinni, hogy mindezek után tényleg férjhez akarsz menni Charlie-hoz. Szégyen... micsoda szégyen...

– Anya, tényleg nem látom, mi lenne ebben szégyenletes. Charlie és én szeretjük egymást. Végig nagyon becsületesen viselkedtünk. Az csak szerencsétlen véletlen, hogy Isabelnek ismét idegösszeomlása lett, ennyi az egész.

– Még hogy idegösszeomlás! Olyan obszcén dolgokat mondott az egész világ előtt – még soha nem aláztak meg ennyire életemben! És azok a szegény hölgyek! Hogy nézzek még egyszer a szultána szemébe? Majdnem megöltük szegény édesanyját!

– Zarah néni jól van, Anya. Magad is láttad – a hidzsábja úgy tele volt gyémántokkal, hogy több el se fért volna rajta. Inkább attól borult ki, hogy a laksa nem volt halal.

– Az egész Charlie Wu hibája. Hogy meghurcolják a nevünket, és sárba tiporják a családunkat – folytatta a dühöngést Felicity.

Astrid mérgesen sóhajtott.

– Tudom, hogy soha nem kedvelted Charlie-t és a családját. Annak idején pontosan ezért akartátok, hogy szakítsunk. De mára a dolgok megváltoztak, Anya. Senkit sem érdekel a családfája, meg az ehhez hasonló hülyeségek. A Wuk már nem számítanak újgazdagoknak. Ma már tiszteletre méltó család az övék is.

– Tiszteletre méltó a nyavalyát! Wu Hao Lian családja biciklin árulta a szójaszószt!

– Lehet, hogy így kezdték, de Charlie nagyszülei óta már sok idő telt el. Charlie létrehozta a világ egyik legsikeresebb cégét. Nézd meg az új telefonodat – a képernyőt, a hátlapját! Fogadok, hogy legalább a telefon felét a Wu Microsystems gyártja!

– *Utálom* ezt a telefont! Soha nem tudom, mit kell csinálni ezzel az ostoba készülékkel! Végighúzom az ujjam a képernyőn, de ahelyett, hogy felhívnék valakit, valami idióta videó jelenik meg, amiben egy indiai öregasszony altatódalt énekel. Mindig meg kell kérnem Lakshmit vagy Padmét, hogy hívják elő nekem azt, akit akarok! – vágott vissza Felicity.

– Hát, sajnálom, ha még mindig nem tudod, hogy kell használni az okostelefont, de ennek vajmi kevés köze van ahhoz, hogyan vélekednek manapság a Wu családról. Nézd meg például, mennyi pénzt adományozott Mrs. Wu annak a Baker Roadon lévő templomnak...

– A Wuk borzasztóan közönségesek, és ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy felajánlották azt az obszcén összeget. Azt képzelik, hogy bevásárolhatják magukat a mennyországba?!

Astrid megcsóválta a fejét.

– Ne legyél nevetséges, Anya.

– Anyád nem nevetséges! – vágott közbe Astrid apja, és először szólalt meg aznap reggel. – Nézd, mi történt! A mai napig a családunk a teljes visszavonultság és névtelenség előnyeit élvezte. A Leong név soha nem jelent meg egyetlen pletykalapban sem, nem beszélve erről a... erről a... nem is tudom, minek nevezzem ezt az ostoba internetes dolgot.

– És ezért Charlie-t hibáztatjátok? – kérdezte hitetlenkedve Astrid, és nem értette, mire akar kilyukadni az apja.

– Nem. Én *téged* hibáztatlak. A tetteid, még ha akaratodtól függetlenül is, ide vezettek. Ha nem vegyülsz ezekkel az emberekkel, a nevünk most nem lenne reflektorfényben.

– Ugyan már, Apa, bolhából csinálsz elefántot.

– FOGD BE A SZÁD, ÉS NE SZAKÍTS FÉLBE, AMIKOR BESZÉLEK! – kiáltott Harry öklével az asztalra csapva. Astrid és az anyja összerezzent. Egyikük sem emlékezett olyan esetre, hogy a férfi így kivetkőzött volna magából.

– Kiszolgáltattad magad a nyilvánosságnak! És nemcsak magadat, hanem az egész családot! Kompromittáltál mindenkit! Az üzleti érdekeltségeinket több mint kétszáz éve senki sem vizsgálgatta, de most majd fogja! Nem látod, milyen hatással van mindez rád? Azt hiszem, fogalmad sincs, micsoda kárt okoztál, és nem csupán nekünk, hanem anyád családjának is. A Sangok neve is elhangzott, Tyersall Parkot is megemlítették. És a lehető legrosszabbkor, amikor a nagyanyád ennyire beteg. Mondd meg nekem, hogy állsz majd Alfred bácsi elé, amikor ma délután megérkezik!

Astrid egy pillanatra elnémult. Nem gondolt arra, milyen következményekkel járhat ennek a pletykaoldalnak a cikke. Végül annyit mondott:

– Odaállok Alfred bácsi elé, ha azt akarod. Mindent elmagyarázok neki én magam.

– Nos, köszönd a szerencsédnek, hogy nem kell. Ezt a nevetséges weblapot már megszüntettem.

Astrid meglepve nézett az apjára.

– Ez a cikk már nem is látható?

– Eltöröltem a föld színéről! Bár a kár így is jelentős – senki sem tudja, hány ember olvasta ezt a szemetet, mielőtt levetettem.

– Nos, remélhetőleg nem sokan. Köszönöm, Apa. Köszönöm, hogy megtetted – mondta megkönnyebbülve Astrid.

– Ó, nekem ehhez semmi közöm. Köszönd meg a férjednek!

– Michael vetette le?

– Igen. Megvette azt a céget, amelyé ez a pokoli oldal is, és véget vetett ennek az őrületnek. Valószínűleg ez volt az első hasznos dolog, amit Michael tett a védelmed érdekében. Ami még így is sokkal több, mint amit Charlie Wuról elmondhatok.

Astrid hátradőlt, és érezte, hogy a méregtől elvörösödik. Szóval Michael áll az egész mögött! Először ő riasztotta a szüleit a hírrel, majd a megmentő szerepében tűnt fel. A fenébe, nyilván ő volt Leonardo Laj „szingapúri forrása”, aki kiélvezte, hogy keresztbe tegyen Charlie-nak és neki is.

7

West Fourth Street 19.

•

NEW YORK

Rachel a New York Egyetemen lévő irodájában volt, és épp szobatársával, Sylvia Wong-Swartzcal felezett meg egy szelet német csokoládétortát, amikor az anyja telefonált.

– Szia, Anya! Milyen Panama? – szólt bele a telefonba mandarin nyelven. Anyja a Csu család közös hajóútján vett részt a Panama-csatornán.

– Nem tudom. Még nem szálltam ki a hajóból – felelte Kerry Csu.

– Hogyan?! Már négy napja hajóztok, és még egyszer sem kötöttetek ki?

– Nem, nem, a hajó kikötött, csak mi nem szálltunk ki. Senki sem akarja elhagyni a hajót. Csin néni és Flora néni ki akarja élvezni a helyzetet, ezért egész nap esznek és isznak a büfében, Ray bácsi és Walt bácsi pedig természetesen újra nem beszél egymással. Mindketten a kaszinóban vannak, de a helyiség két ellentétes oldalán. Walt a blackjackasztalnál játszik, Ray pedig feltehetően a gatyáját is elveszti bakkarán,[30] de nem hagyja abba a játékot.

– Hát, ő megengedheti magának – nevetett Rachel. Nagyon örült, hogy nem kellett elmennie erre a családi összejövetelre.

– Haha! Igen! Látnod kéne a feleségét! Naponta négyszer öltözik át, és minden este más estélyi ruha és más ékszerkollekció van rajta. Nem tudom, mit gondol, hol van. Ez egy kirándulóhajó, nem az Oscar-gála!

– Belinda néni azt teszi, amit szeret, Anya.

– Megpróbálja az orrunk alá dörgölni, hogy milyen gazdag, ez az, amit tesz! És persze az unokatestvérednek, Viviannek minden egyes alkalommal meg kell kérdeznie, mit visel, Belinda pedig mindig ilyeneket mond: „Ó, ez? Ezt Torontóban vettem a Hotel Renfrew-ban.” Vagy „Ezt Liberace-től van, kiárusításon vettem. 7500 dollárról 3000-re értékelték le.”

– Liberace? Nem hiszem, hogy ruhákat tervezett, Anya...

– Tudod, az az olasz tervező, akit Miamiban lőttek le!

– Ja, Versacéra gondolsz?

– Az, az! Versace, nekem mindegy! Ha nem a Ross Dress for Lessnél van kiárusítva, akkor nem érdekel a márkája.

– Hát, biztos vagyok benne, hogy Belinda néni értékeli Vivian figyelmességét. Ő az egyetlen ember a hajón, akivel Belinda néni a divatról beszélgethet – mondta Rachel, és beleharapott a csokitortába.

– El kellett volna jönnötök Nickkel. Az unokatestvéreid nagyon örültek volna, ha egy kicsit együtt lehetnek veletek. Tudod, ez az első vakáció, amire Vivian el tudott jönni, amióta Ollie megszületett.

– Én is szerettem volna találkozni a többiekkel, Anya, de ebben az időpontban nekünk egyáltalán nem alkalmas az óráink miatt. Bár ami azt illeti, el nem tudom képzelni Nicket egy ilyen hajóúton. Szerintem már az előtt a vízbe ugrana, hogy a hajó kifut a kikötőből.

– Hahaha. A férjed csak a magánjachtokat szereti!

– Nem, dehogyis, félreértesz! A nomád körülményeket jobban kedveli. Inkább menne egy expedícióval az Antarktiszra vagy egy halászhajón Új-Skóciába, de egy ilyen úszó palotában semmi esetre sem érezné jól magát.

– Halászhajón! Ezek a gazdag kölykök, akik fényűzésben nőttek fel, most úgy akarnak élni, mint a szegények. Na, és hogy van egyébként?

– Jól. De tudod, a nagymamájának szívinfarktusa volt múlt héten.

– Tényleg? És hazautazik Szingapúrba?

– Nem tudom, Anya. Tudod, milyen érzékeny, ha a nagymamája kerül szóba.

– Haza kell utaznia. Meg kell győznöd, hogy ez a helyes. Lehet, hogy most láthatja utoljára az öreg hölgyet.

Rachel radarjai azonnal érzékeltek valamit.

– Várjunk csak! Te beszéltél Nick anyjával, igaz?

Kerry Csu hallgatott, aztán azt mondta:

– Neeem. Évezredek óta nem beszéltünk.

– Ne hazudj nekem, Anya! Csak Eleanor hívja Nick nagymamáját „öreg hölgynek”!

– Jaj, nem tudok én neked hazudni, túl jól ismersz! Igen, felhívott Eleanor. Aztán azóta többször is, nem hagy békén. Úgy gondolja, csak te tudod meggyőzni a fiát, hogy utazzon haza.

– Semmi olyasmiről nem tudom Nicket meggyőzni, amit ő maga nem akar.

– Tudtad, hogy Nick örökölte volna azt a házat?

– Igen, Anya, tudtam. És én vagyok az oka, hogy elesik ettől az örökségtől. Úgyhogy láthatod, én vagyok az utolsó, aki meggyőzné arról, hogy menjen Szingapúrba.

– De a nagymamájának már csak hetei vannak hátra. Ha jól játssza ki a lapjait, még megkaphatja azt a házat.

– Jézusom, Anya, ne beszélj úgy, mint Eleanor Young!

– Ugyan, Eleanor! Én úgy beszélek, mint az anyád! Én csak rád gondolok! Gondolj csak bele, milyen hatással lehetne az a birtok az életedre.

– Anya, mi New Yorkban élünk. Az a ház semmilyen hasznot nem hozna nekünk, kivéve azt, hogy folyton takarítani kellene.

Rachel vágott egy grimaszt.

– Anya, már így is nagyon szerencsések vagyunk a világ más részein élőkkel összehasonlítva.

– Tudom, tudom. De képzeld csak el, hogyan változna meg az életed most rögtön, ha Nick megörökölné azt a házat! *Több száz milliót* ér, úgy hallottam. Ez olyan lenne, mintha megnyerted volna a lottófőnyereményt. Őrületesen sok pénzről van szó! És bőven elég ahhoz, hogy szegény anyádnak többet ne kelljen dolgoznia.

– Anya, te is tudod nagyon jól, hogy már évekkel ezelőtt visszavonulhattál volna, de te szereted a munkádat. Az elmúlt három évben te voltál a legjobb ingatlanügynök Cupertinóban.

– Tudom, csak azt akartam, hogy elgondolkodj, milyen lenne, ha tálcán kínálnának egy ekkora összeget. Hogy lásd, mennyi jó dolgot csinálhatnátok Nickkel azzal a pénzzel. Mint az a kínai lány, aki a facebookos pasashoz ment feleségül. Több milliárd dollárt

jótékonykodtak el. Gondolj bele, milyen büszkék lehetnek rá a szülei!

Rachel Sylviára nézett, aki hátradőlt a székében, és megpróbálta elvenni a dohányzóasztalon lévő tortát.

– Most nem tudok tovább beszélni, Anya. Sylvia mindjárt hanyatt esik, és eltöri a nyakát.

– Hívj vissza, beszélnünk kell a...

– Na, szép! Engem használsz fel kifogásnak, hogy letehesd a telefont – ugratta Sylvia, és lenyalogatta az ujjait.

Rachel elnevette magát.

– Mindig elfelejtem, hogy beszéled a mandarint.

– Ráadásul sokkal jobban, mint te, banánlány! Úgy hangzott, mintha turbó cseszegetési üzemmódba kapcsolt volna az anyád.

– Igen, rácuppant valamire, és nem engedte el a témát!

– Ha hasonlít az én anyámra, akkor még ma este visszahív, és bűnbánatot gyakorol.

– Igazad van. Épp ezért kell megtudnom most rögtön, hol ebédel Nick.

Néhány óra múlva Rachel és Nick a Tea & Sympathy egyik ablak melletti asztalánál ült, ami a kedvenc helyük volt. Nick Perry, a tulajdonos mellettük állt, és a kutyájáról, Cuthbertről készült vicces videót mutatta meg nekik. Hamarosan kihozták az ebédjüket. Az étterem ablakai a hideg januári délutánon bepárásodtak, amitől még kellemesebb hangulat uralkodott a meleg étteremben. Rachel élvezettel fogott neki a csirkés-póréhagymás tálnak.

– Nagyon jó ötlet volt idejönni. Honnan tudtad, hogy pont a T&S-re vágyom? – kérdezte Nick, és beleharapott szokásos baconös-paradicsomos-avokádós szendvicsébe.

A férje jó hangulatát kihasználva Rachel rögtön a lényegre tért.

– Szóval, beszéltem anyámmal délelőtt. Úgy tűnik, az anyukáink is beszéltek egymással...

– Jaj, ne, megint az unokaprojekttel jöttek...

– Nem, ezúttal rólad volt szó.

– Hadd találjam ki. Anyám a te anyád segítségét kérte, hogy győzzön meg a hazautazásról.

– Te látnok vagy!

Nick vágott egy grimaszt.

– Az anyám eléggé kiszámítható. Tudod, nem hiszem, hogy tényleg érdekli a nagymamám haldoklása – azon fáradozik, hogyan kaphatnám meg *én* Tyersall Parkot. Minden tettét ez motiválja.

Rachel felszúrt a villájára egy csirkefalatot, és várt, amíg egy kicsit kihűl. Először a szájába vette a gőzölgő szószos húst, és csak aztán szólalt meg újra.

– Soha nem értettem, miért gondolja mindenki, hogy annak a háznak hozzád kell kerülnie. Mi a helyzet apáddal vagy a nagynéneiddel? Nem nekik van elsődlegesen joguk az öröklésre?

Nick sóhajtott.

– Ah Ma, mint tudod, nagyon ódivatú kínai nő. Mindig jobban kedvelte a fiát, mint a lányait – tőlük azt várták, hogy férjhez menjenek, és gondoskodjanak a férjük családjáról. Tyersall Park pedig apámé lett volna. Ez valahogy a kínai hagyományok és a brit elsőszülöttség betegesen torz keveréke.

– De ez nem igazságos – morgott Rachel.

– Tudom, de így mennek a dolgok, és a nagynéném abban a tudatban nőttek fel, hogy nekik jut a kisebb falat. Egyébként mind rendesen örökölnek majd készpénzt is, úgyhogy senki sem lesz szomorú.

– És akkor hogy van az, hogy hirtelen te lettél az első a sorban Tyersall Park potenciális örökösei között?

Nick hátradőlt.

– Emlékszel, amikor Jacqueline Ling pár évvel ezelőtt eljött New Yorkba, és odarendelt a jachtjára ebédre?

– Ja, igen, amikor két szőke svéd modellel raboltatott el az egyetemről? – nevetett Rachel.

– Igen. Ő Ah Ma keresztlánya, és mindig nagyon közel álltak egymáshoz. Jacqueline akkor árulta el nekem, hogy valamikor a kilencvenes évek elején az apám úgy döntött, Ausztráliába költözik, méghozzá tartósan. Ez a lépés annyira felmérgesítette a nagyanyámat, hogy megváltoztatta a végrendeletét, és kitagadta apámat Tyersall Park megörökléséből. Átugrott egy generációt, és

engem nevezett meg az ingatlan örököseként. De miután mi összeházasodtunk, feltételezem, újra megváltoztatta a végakaratát.

– Szerinted most kinek áll a zászló?

– Őszintén mondom, hogy fogalmam sincs. Talán Eddie-nek, talán valamelyik thaiföldi unokatestvéremnek, de az is lehet, hogy a kedvenc guáva-fáira hagyja az egészet. A lényeg az, hogy Ah Ma arra használja a birtokot, hogy irányítsa a családot. Mindig a legutolsó szeszélyének megfelelően változtatgatja a végrendeletét. Senki sem tudja pontosan, mit fog csinálni, és ezen a ponton engem már nem is érdekel.

Rachel Nick szemébe nézett.

– Mondok valamit. Tudom, hogy nem érdekel, mi történik a nagyanyád örökségével, de azt nem hiteted el velem, hogy ő maga sem érdekel. És ez az egyetlen ok, amiért úgy gondolom, tényleg haza kellene menned.

Nick kinézett a párás ablakon, mert nem tudta állni Rachel tekintetét.

– Nemtom... azt hiszem, még mindig haragszom rá azért, ahogy veled bánt.

– Nick, kérlek, miattam ne kösd az ebet a karóhoz.

Én már réges-rég megbocsátottam a nagyanyádnak.

Nick kétkedve nézett a feleségére.

Rachel megfogta a férje kezét.

– Tényleg. Őszintén. Rájöttem, hogy felesleges időpocsékolás volt mérgeskednem, mert soha nem is ismert meg igazán. Nem is adott rá alkalmat. Én csak egy fattyú voltam a szemében, aki elcsábította az unokáját. De minél több idő telik el, annál inkább érzem, hogy tulajdonképpen hálás lehetek neki.

– Hálás?

– Igen, gondolj csak bele. Ha a nagymamád nem utasította volna el olyan határozottan a kapcsolatunkat, ha nem támogatta volna édesanyádat az összes őrültségében, akkor sosem találtam volna rá az apámra. Sosem ismertem volna meg Carltont. El tudod képzelni, milyen lenne az életem, ha nem találkozhattam volna a családommal?

Nick egy pillanatra ellágyult, amikor Rachel a féltestvére nevét kiejtette.

– Hát, azt jobban el tudom képzelni, milyen lenne Carlton élete, ha nem találkozik veled – valószínűleg már újabb tucat sportkocsit tört volna össze.

– Jaj, istenem! Ne is mondj ilyet! A lényeg az, hogy szerintem meg kell találnod annak a módját, hogy megbocsáss a nagyanyádnak. Mert nyilvánvaló, hogy ez probléma neked, és ha nem teszed meg, felőrlődsz. Emlékszel, mit mond mindig Delilah a rádióban? „A megbocsátás olyan ajándék, amit magunknak adunk.” Ha úgy gondolod, hogy el tudod engedni a dolgot anélkül, hogy még egyszer lásd, az jó. Nem foglak arra kényszeríteni, hogy ülj fel arra a gépre. De szerintem szükséged van arra, hogy találkozz vele, és azt hiszem, ő ugyanígy van ezzel, csak épp olyan makacs, mint te, és túl büszke ahhoz, hogy beismerje.

Nick a teáscsészéjébe bámult. A csészealjat II. Erzsébet királynő portréja díszítette, és amikor a porcelán aranyszegélyére esett a pillantása, felidéződött benne, ahogy hatéves korában Tyersall Park díszes, tizennyolcadik században épült kerti pavilonjában ül a tavon úszó lótuszvirágokkal szemben, és azt tanulja, hogyan kell helyesen kitölteni a teát egy hölgynek. Eszébe jutott, milyen nehéz volt neki a halványzöld Longquan teáskancsó, amikor óvatosan a csésze fölé emelte. „Ha a komornyik nem veszi észre, hogy kiürült a csészéje, akkor neked kell kiönteni a teát. De soha ne emeld fel a csészét az alátétről, és mindig fordítsd el a hölgytől a kancsó csőrét” – mondta a nagymamája.

Nick felocsúdva az emlékképből Rachelre nézett.

– A szemeszter elején mindketten elmehetünk Szingapúrba.

– Nem azt mondtam, hogy mindketten menjünk – szerintem ez egy olyan út, amelyre egyedül kell menned. Most amúgy is alkotói szabadságon vagy, és mindketten tudjuk, hogy nem sokat haladtál azzal a könyvvel, amit írsz.

Nick elsimította kócos haját a homlokából, és sóhajtott egyet.

– Minden tökéletes az életünkben. Tényleg azt akarod, hogy visszamenjek Szingapúrba, és újra kinyissam Pandóra szelencéjét?

Rachel elkeseredve csóválta meg a fejét.

– Nick, nézz körül. A szelence már kinyílt. Felcsapódott a teteje, és az utolsó négy évben csattogtatta feléd a száját. Vissza kell menned, és meg kell javítanod azt a szelencét. Mielőtt túl késő lenne.

8

BOMBAY

•

INDIA

A körmei olyanok voltak, mint az ónix. Tökéletes volt az alakjuk, és halványsárga színük miatt önmagukban is csillogtak. Szu Ji még soha nem látott ilyen gyönyörűen manikűrözött férfikörmöket, ezért le sem tudta venni a szemét a férfi ujairól, amikor az a színes gyertyákkal megrakott kocsi tulajdonosnőjének kezébe számolta le a rúpiákat. A kocsin különös viaszfigurákat is látott, némelyek kisbaba, mások ház vagy végtag formájúak voltak.

– Mire valók ezek a kis figurák? – kérdezte Szu Ji.

– Az emberek elégetik őket, és abban reménykednek, hogy az imáik meghallgatásra találnak. Azok, akik kisbabát szeretnének, baba formájút vesznek, azok, akik házat, ház formájút. A betegeskedők olyan testrészt kérnek, amelyikkel baj van. Úgyhogy, ha egy törött kart akar meggyógyítani, ilyet kell vennie – mondta a férfi, és felmutatta a viaszból készült kart, amelynek ökölbe volt szorítva a keze. – Vettem egy piros és egy kék gyertyát is – ez a két szín hasonlít legjobban a brit zászló színeire.

– El kell mondania, mit csináljak velük – szólalt meg bizonytalanul Szu Ji.

– Nagyon egyszerű. Betesszük a szentélybe, és meggyújtjuk őket, aztán elmondunk egy kis imát.

Ahogy felfelé sétáltak a dombon, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt az Arab-tengerre, Szu Ji lenézett a Mount Mary templom gótikus homlokzatára.

– Biztos benne, hogy beengednek? Nem vagyok katolikus.

– Természetesen. En sem vagyok katolikus, de mindenkit szívesen látnak. Ha bárki megkérdezi, mit csinálunk, elmondjuk, hogy Szingapúrért gyújtunk gyertyát. Mindenki tudja, mi történik ott most.

Azzal lovagiasan a karját nyújtotta a hölgynek, és a boltíves kapu felé intett. Szu Ji belépett a szentélybe, és egy kicsit félve tipegett végig kopogós magas sarkú cipőjében a fekete-fehér márványpadlón. Most járt először katolikus templomban, és lenyűgözve nézett végig a falakra festett, élénk színű freskókon és a fenséges boltív fölé kanyarított, aranybetűs feliraton: „Boldognak hirdet minden nemzedék." A főoltár hasonlított a kínai templomok oltáraira, kivéve, hogy Buddha-szobor helyett egy gyönyörű, apró, fából készült Mária-szobor állt rajta. Az arany-kék köpenyes alak ölében egy még kisebb gyermek Jézust tartott.[31]

– Nem is tudtam, hogy ilyen sok katolikus van Indiában – suttogta Szu Ji, amikor látta, hogy a hívők megtöltötték az első négy-öt sort. Volt, aki térdelt, volt, aki csendben imádkozott.

– Bombay portugál gyarmat volt a 16. században, ezért sokan áttértek az indiaiak közül. A bandrai körzetben különösen sok katolikus él.

Szu Ji elcsodálkozott.

– Még csak néhány hónapja van itt, de máris nagyon jól ismeri a várost...

– Szeretem felfedezni a környéket. Többnyire unatkozom, ezért sokat bolyongok.

– Unalmas itt az élet?

– Mielőtt Ön ideérkezett, minden unalmas volt – mondta a férfi, és mélyen a lány szemébe nézett.

Szu Ji lesütötte a szemét, és érezte, hogy elpirul. Végigsétáltak a főhajón, amíg az egyik oldalkápolnához nem értek. Odabent több száz gyertya pislákolt. A férfi átadta Szu Jinek a piros gyertyát, és óvatosan irányította a kezét, amikor az odatartotta a kanócot a láng fölé. Az egész rituálé különös módon romantikusnak tűnt.

– Így ni. Most pedig keressen egy üres helyet a gyertyájának. Ahol tetszik – suttogta a férfi.

Szu Ji letette a gyertyát a legalsó polcra egy már majdnem elégett másik gyertya mellé.

Nézte a fellobbanó lángot, és a szigetre gondolt, ahonnan kénytelen volt elmenekülni. Szeretett volna maradni. Tudta, hogy hálásnak kellene lennie az apjának ahelyett, hogy mérges lenne rá,

különösen a legújabb hírek fényében. Előző reggel áttörték a Jurong–Krandzsi védelmi vonalat, és a megszálló japán katonák mostanra valószínűleg elárasztották egész Bukit Timahot. A városközpont felé vonulva elözönlötték már a környéket. Arra gondolt, vajon mi lehet most Tyersall farkban, megsérült-e a bombázásokban, és hogy a katonák felfedezték és feldúlták-e az otthonát.

Behunyta a szemét, és elmondott egy rövid imát mindazokért, akik Tyersall farkban maradtak: az unokatestvéreiért, a nagynénjeiért, a nagybátyáiért, a barátaiért. Mindenkiért, aki nem tudott időben elmenekülni a szigetről. Amikor kinyitotta a szemét, James állt előtte, ráadásul olyan közel, hogy érezte a meleg lélegzetét.

– Te jó ég! Megijesztett! – hebegte.

– Szeretne gyónni? – kérdezte a férfi, és egy kis fafülkéhez vezette.

– Nem is tudom... kellene? – kérdezte Szu Ji, és érezte, hogy gyorsabban ver a szíve. Nem volt benne biztos, hogy be akar-e menni abba a sötét kis helyiségbe.

– Szerintem ideje lenne.

A férfi kinyitotta előtte a fülke csipkerácsos ajtaját.

Szu Ji bizonytalanul belépett, és amikor leült, meglepődött azon, milyen kényelmes az ülésen lévő párna. flüssbársonyból készült, és a lány hirtelen úgy érezte, abban a Hispano-Suizában{32} ül, amit az apja ajándékozott neki a tizenhatodik születésnapjára. Valahányszor bevitték a városba, mindig egy csomó ember futott a kocsi után, akik izgatottan mutogattak és kiabáltak. Az angolok kíváncsian bámulták, és azon tűnődtek, vajon melyik hatalmasság ül odabent. Szu Ji élvezte azt a pillanatot, amikor kiszállt, és az arcukra kiült a döbbenet a kínai lány láttán. A gyerekek megpróbáltak a kocsiba kapaszkodni, a fiatalemberek pedig rózsákat dobáltak be az ablakon, hogy felkeltsék a figyelmét.

A két fülkét elválasztó kis ablakot félrehúzták, és Szu Ji látta, hogy a másik oldalon James ül, azt játszva, hogy ő a gyóntatópap.

– Mondd csak, gyermekem, vétkeztél? – kérdezte.

Szu Ji nem akart válaszolni, de hirtelen akaratlanul is beszélni kezdett.

– Igen.

– Nem hallak, gyermekem...

– Vétkeztem. Vétettem ellened.

A szavak csak úgy folytak ki a száján, bár nem akart beszélni.

– Beszéljen hangosabban, kedvesem. Hall engem?

– Természetesen. Hiszen fél méter sincs köztünk – válaszolta Szu Ji bosszúsan, mert a rácson át egy fénysugár épp a szemébe világított.

– Hall engem? – kérdezte újra a hang, ezúttal már eltorzulva, és angolról hokkienre váltva.

Hirtelen minden borzasztó fényes lett, és már nem a bombayi Mount Mary templom gyóntatófülkéjében ült. Egy kórteremben feküdt, és a kardiológusa nézett le rá.

– Mrs. Young, hall engem?

– Igen – válaszolt halkan Szu Ji.

– Jól van, jól van – mondta Oon professzor. – Tudja, hol van?

– Kórházban.

– Igen, a Mount Elizabethben van. Szívinfarktusa volt, de sikerült stabilizálnunk az állapotát. Nagyon örülök, és meg vagyok elégedve a javulásának mértékével. Vannak fájdalmai?

– Nem igazán.

– Jó, nem is szabadna lenniük. Folyamatosan adagoljuk a fájdalomcsillapítót, úgyhogy ez természetes. Most pedig beküldöm Felicityt. Nagyon szeretné látni Önt.

Belépett Felicity, és ügyetlenül az anyja ágyához tipegett.

– Jaj, Mami! Végre felébredtél! Az elmúlt két napban altatásban tartottak, hogy a szíved jobban tudjon pihenni. Hogy érzed magad? Annyira megijesztettél minket!

– Hol van Madri és Patravadee?

– Ó, a társalkodónők odakint vannak. Egész idő alatt melletted voltak, csak te nem tudtad. Francis egyszerre csak egy embert enged be hozzád.

– Nagyon szomjas vagyok.

– Igen, igen. A gyógyszerektől van, meg attól az oxigéncsőtől, amit az orrodba vezettek. Kiszáradt tőle a torkod. Adok egy kis vizet.

Felicity körülnézett, és egy kancsó vizet vett észre az egyik kisasztalon.

– Hm. Ez vajon szűrt víz vagy csapvíz? Jaj, istenem, csak műanyag poharaik vannak. Nem baj? Amint lehet, hozok fel neked rendes üvegpoharat. Nem is értem, miért csak műanyag poharaik vannak. Végül is abban a kórteremben vagy, amit kifejezetten a brunei szultánnak alakítottak ki. Direkt szóltunk, hogy ide tegyenek. De miért nincs egy rendes poharuk?

– Nem érdekel – mondta Szu Ji türelmetlenül.

Felicity kiöntött egy kis vizet, és odavitte az ágyhoz. Odatartotta a poharat az anyja szájához, és észrevette, hogy remeg a keze.

– Jaj, de buta vagyok. Kellene egy szívószál. Nem akarom rád önteni.

Szu Ji felsóhajtott. Még ebben a delíriumos állapotban is észrevette, hogy a legidősebb lánya körül vibrál a levegő. Annyira meg akart felelni, de valamiféle idegesítő, természetellenes módon. Szu Jit ez irritálta. Már gyerekkora óta ilyen volt. Vajon kitől örökölte?

Felicity talált egy csomó szívószálat a kisasztalon, és gyorsan beledobott egyet a pohárba.

– Na, így már sokkal jobb lesz.

Miközben újra odatartotta a vizet az anyja szájához, lopva a szívmonitorra pillantott. Szu Ji pulzusszáma kitartóan emelkedett: 95... 105... 110... Tudta, hogy idegesíti az anyját, és megint remegni kezdett a keze. Pár csepp víz Szu Ji ajkára fröccsent.

– Tartsd rendesen! – mordult rá az anyja.

Felicity erősen szorította a poharat, és hirtelen úgy érezte, újra tízéves kislány, az anyja szobájában ül az egyik zsámolyon, és a thai szolgálók megpróbálják befonni a haját. Amikor megmozdul, az anyja rárivall: „Maradj nyugton! Siri nagyon kényes részt csinál, és ha egy rossz mozdulatot is teszel, tönkreteszed az egészet! Te akarsz lenni az egyetlen olyan lány Mountbatten grófnő bálján,

akinek csúnya a haja? Mindenki téged fog nézni, mert az én lányom vagy. Szégyent akarsz rám hozni a kinézeteddel?”

Felicity érezte, hogy a nyaki vénái lüktetni kezdenek. Hol lehet a vérnyomáscsökkentő gyógyszere? Nem tudta kezelni a helyzetet. Nézni sem bírta, hogy az anyja ilyen állapotban van. Az a fehér kórházi hálóing, a kusza haj... Mami soha nem jelent meg rendezetlen külsővel. Most, hogy magához tért az altatásból, be kell küldenie a saját ruháit, és szólni kell Simonnak, hogy csinálja meg a haját. És pár ékszerre is szükség lesz. Hol is van az a jáde amulett, ami mindig ott lógott a nyakában? Aggódva pillantott a monitorra: 112... 115... 120... Jaj, jaj. Nem akar ő lenni az oka, ha az anyja kap egy második szívinfarktust. Ki kell mennie a kórteremből.

– Tudod, Astrid is majd’ meghal, hogy láthasson – bökte ki végül. Elvette anyjától a poharat, és kimenekült az ajtón.

Pár perccel később Astrid lépett be az ajtón. Sziluettje a kintről jövő fényben jól körvonalazódott. Olyan volt, mint egy tündöklő angyal. Szu Ji rámosolygott. Kedvenc unokája mindig olyan nyugodt és összeszedett volt, mindegy, milyen alkalommal találkoztak. Ma egy hosszított derekú, halványlila ruha volt rajta rakott szoknyaréssszel. Tarkóján laza copfba kötötte a haját, oldalt két tincs keretezte az arcát, mint Botticelli Vénuszáét.

– Jaj, de gyönyörű vagy – mondta Szu Ji kantoni nyelven, mert ezt a dialektust szerette használni az unokái többségével.

– Nem ismered meg ezt a ruhát? A te egyik Poiret-d a húszas évekből – mondta Astrid, leült az ágy melletti székre, és megfogta a nagyanyja kezét.

– Ó, igen, hát persze. Igazából az anyámé volt. Amikor nekem adta, azt hittem, borzasztóan ódivatú. De rajtad csodálatosan áll.

– Bárcsak találkozhattam volna a dédivel.

– Kedvelted volna. Olyan szép volt, mint te. Mindig azt mondta nekem, hogy szerencsétlenségemre én az apámra hasonlítok.

– Ó, de hát Ah Ma! Nem te voltál a legszebb elsőbálozó akkoriban?

– Nem voltam csúnya, de anyámnak nyomába sem értem. A bátyám jobban hasonlított rá – mondta sóhajtva Szu Ji. – Bárcsak vele is találkozhattál volna.

– Alexander bácsival?

– Mindig a kínai nevén szólítottam: Ah Jit. Olyan hihetetlenül jóképű volt, és olyan kedves.

– Igen, sokszor mondtad.

– Fiatalon halt meg.

– Kolerában?

Szu Ji hallgatott egy ideig, aztán azt mondta:

– Igen, járvány tört ki Batáviában, ahova apa küldte üzleti ügyben. Tudod, ha életben marad, sokunknak egészen másképp alakul az élete.

– Hogy érted ezt?

– Először is, ő nem úgy viselkedett volna, mint Alfred.

Astrid nem tudta pontosan, mire utal a nagyanyja, de nem akarta felizgatni azzal, hogy tovább faggatja.

– Tudtad, hogy Alfred bácsi hazajön? Csütörtökre várjuk az érkezését. Cat néni és Alix néni is útban van ide.

– Miért jön ide mindenki? Azt hiszik, haldoklom?

– Jaj, nem, dehogy. Csak szeretnének látni – nevetett könnyedén Astrid.

– Hm. Hát, ha ez a helyzet, akkor haza akarok menni. Kérlek, mondd meg Francisnek, hogy még ma haza akarok menni.

– Nem hiszem, hogy már hazamehetsz, Ah Ma. Először egy kicsit meg kell erősödnöd.

– Ostobaság! Hol van Francis?

Astrid megnyomta az ágy melletti gombot, és pár másodperc múlva Francis Oon és a nővérek beléptek a kórterembe.

– Minden rendben? – kérdezte, és egy kicsit idegesnek tűnt. Mindig zavarba jött, ha Astrid közelében volt. Astrid észrevett a szája sarkában egy kis csiliszószt, de úgy tett, mintha nem látná. Angolul szólt hozzá.

– A nagymamám szeretne hazamenni.

Oon professzor odahajolt a betegéhez, és hokkien nyelven beszélt hozzá.

– Mrs. Young, még nem engedhetjük haza. Meg kell erősödnie.

– Jól érzem magam.

– Nos, azt szeretnénk, ha még ennél is jobban lenne, mielőtt elengedjük…

Astrid közbevágott.

– Oon professzor, azt hiszem, a nagymamám otthon sokkal kényelmesebben érezné magát. Nem rendezhetnénk be Tyersall Parkban egy kórtermet neki?

– Hát… az nem olyan egyszerű. Legyen kedves, jöjjön ki velem egy percre – mondta az orvos zavartan. Astrid követte a folyosóra, és bosszantotta, milyen ügyetlenül kezeli az orvos a helyzetet. Most persze a nagymamája pontosan fogja tudni, hogy róla beszélnek.

Oon professzor Astridot bámulta. Ez a nő olyan elképesztően gyönyörű volt, hogy már attól is ideges lett, ha a közelébe került. Úgy érezte, bármikor elveszítheti az önuralmát, és mond valami illetlenséget.

– Nos, Astrid, nagyon, nagyon… őszintének kell lennem magával. A nagymamája állapota… igen törékeny… bármelyik pillanatban… Nagyon sok károsodás érte a szívét, és az erekciója… öööö… vagyis az ejectiós fractiója 27 százalékos. Tudom, ez olyan, mintha javulna, de tudnia kell, hogy gigászi küzdelemben tudjuk csak életben tartani. Rengeteg gépre van rákötve, és éjjel-nappal szüksége van ezekre.

– Mennyi ideje van hátra?

– Nehéz megmondani, de maximum hetek. A szívizom helyrehozhatatlan károkat szenvedett, és az állapota napról napra romlik. Igazából bármelyik pillanatban elmehet.

Astrid felsóhajtott.

– Akkor még fontosabb, hogy minél előbb hazavigyük. Tudom, hogy a nagymamám nem akarná itt tölteni az utolsó napjait. Miért nem visszük át innen az összes gépet? Építsünk fel otthon egy ugyanilyen kórtermet. Ön és a többi ápoló ott is tudja kezelni.

– Még soha nem csináltunk ilyesmit. Ha az otthonában akarnánk kialakítani egy intenzív kardiológiai részleget, ahol minden gép, eszköz, orvos és ápoló napi huszonnégy órában rendelkezésre áll, az rendkívül nagy vállalkozás lenne és megfizethetetlen nagyságú költséggel járna.

Astrid oldalra billentette a fejét, és zsigerekig hatoló pillantással nézett az orvosra. *Tényleg el kell mennünk odáig, doktor úr?* – mondta

ez a pillantás.

– Oon professzor, az egész család nevében beszélek. A költségek nem számítanak. Valósítsuk meg ezt a tervet, rendben?

– Oké, akkor dolgozom az ügyön – mondta a professzor, és elvörösödött.

Astrid visszament a királyi kórterembe, és Szu Ji rámosolygott.

– Minden rendben, Ah Ma. Amint lehet, hazaköltöztetnek. Csak először össze kell szedniük az összes gépet és felszerelést, amire szükség lesz.

– Köszönöm. Te sokkal hatékonyabban intézkedsz, mint az anyád.

– Hú, ezt meg ne hallja! De ne beszélgessünk túl sokat. Pihenned kell!

– Már úgy érzem, eleget pihentem. Mielőtt felébredtem, nagyapádról, Ah Jerről álmodtam.

– Gyakran álmodsz Ah Jerről?

– Ritkán. De ez nagyon különös álom volt. Az egyik része nagyon valóságosnak tűnt, mert egy olyan emlékkép volt, ami valóban megtörtént a háború alatt, amikor Bombaybe menekítettek.

– De Ah Je nem volt akkor Bombayben, nem igaz? Nem csak akkor ismerkedtetek meg, amikor visszajöttél Szingapúrba?

– Igen, amikor hazatértem.

Szu Ji lehunyta a szemét, és néhány pillanatig nem beszélt. Astrid azt hitte, elszundikált. De hirtelen kipattantak a szemei, és így szólt:

– Segítened kell nekem!

Astrid előrehajolt.

– Természetesen. Mit tegyek?

– Van pár dolog, amit most rögtön meg kell csinálnod nekem. Nagyon fontos dolgok...

9

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

A zománcozott teáskannában forrni kezdett a víz. Ah Ling, a házvezetőnő levette a kannát a forró tűzhelyről, és kiöntötte a vizet a bögréjébe. Azután kényelmesen elhelyezkedett a karosszékében, és belélegezte a *csing tö huang* tea jellegzetes illatát. Az elmúlt tíz évben az öccse küldött neki minden évben egy zacskónyi teát Kínából. A dobozt, amelyben barna papírrétegek közé helyezte el a teafüvet, régi celluxszal zárta le. A szülőfaluja fölötti dombokon termesztették ezt a teát, és amikor ivott a forró italból, újra érezte a kapcsolatot a szülőföldjével.

Mint a korosztályából oly sok lány, Lee Ah Ling is tizenhat éves korában jött el az apró hegyi faluból, majd Kantonból hajóra szállva jutott el egy távoli szigetre. Gyakran eszébe jutott, ahogy a hajókabinban összezsúfolódott többi lány minden éjjel zokogott, ő pedig azon gondolkodott, vajon rossz ember-e, ha nem szomorúságot, hanem izgatottságot érez. Mindig arról álmodozott, hogy világot lát, és azt sem bánta, ha ezért el kellett hagynia a családját. Nehéz volt neki otthon: tizenkét éves korában meghalt az apja, anyja pedig megszületése napjától gyűlölte őt.

Most legalább tehetett valamit, amivel enyhíthetett ezen a fájdalmon. Egy szerény összegért cserébe – amelyen a testvére tanulhatott – külföldre ment, szüzességi fogadalmat tett, mint minden fekete-fehér dajka, és egy idegen ország idegen családjához állt be szolgálni élete végéig.

Szingapúrban egy Taj nevű családhoz közvetítették ki. A házaspár a harmincas évei végén járt, két fiuk és egy lányuk egy olyan elképesztően gazdag házban élt, amelyről Ah Ling még csak nem is álmodott. Ami azt illeti, elég csúnya épületről volt szó a Serangoon Roadon, de Ah Ling tapasztalatlan szemének akár a Buckingham-palota is lehetett volna. A családnál dolgozott még

három másik fekete-fehér dajka, de ők már évek óta ott éltek. Ah Ling volt az új lány, aki a következő hat hónapban szorgalmasan kitanulta a háztartás minden apró csínját-bínját. Esetében ez a fa és az ezüst fényesítése volt.

Egy nap a szolgálók vezetője így szólt:

– Mrs. Taj úgy gondolja, készen állsz. A Youngokhoz küldünk téged. Szedd össze a holmidat.

Ah Ling csak akkor jött rá, hogy a Taj családnál töltött idő csupán gyakorlás volt, és a jelek szerint átment valamilyen láthatatlan vizsgán. Ah Lan, aki három éve volt már ott, azt mondta neki:

– Nagyon szerencsés vagy. Csinos az arcod, és bizonyítottad ügyességedet az ezüst fényezésében. Most a nagy házban fogsz dolgozni. De ne hagyd, hogy a fejedbe szálljon a dicsőség.

Ah Lingnek fogalma sem volt, mit jelenthet ez – el sem tudott képzelni akkori otthonánál nagyobb házat. Egyszerre az Austin Healey anyósülésén találta magát. A kocsit Mr. Taj vezette, a felesége pedig a hátsó ülésen ült. Soha nem felejti el azt az utat. Rákanyarodtak egy ösvénynek látszó útra a dzsungelben, és amikor egy tisztásra értek, egy hatalmas, világosszürke, kovácsoltvas kapu előtt álltak meg. Azt hitte, álmodik, hiszen olyan gyorsan került elő a semmiből az a kapu.

Egy szigorú tekintetű indiai *jaga*[33] lépett ki az őrbódéból. Sárga turbán és ropogós, olajzöld egyenruha volt rajta. Az ablakon keresztül alaposan végigmérte mindhármukat, majd ünnepélyesen intett nekik, hogy továbbhaladhatnak. Felhajtottak egy hosszú, kanyargós kavicsúton, amelyet vastag törzsű fák között alakítottak ki. Amikor egy pálmafákkal szegélyezett másik úthoz jutottak, csakhamar szemük elé tárult a káprázatos épület. Ah Ling soha életében nem látott még csak hasonlót sem.

– Miféle hely ez? – kérdezte, és hirtelen félni kezdett.

– Ez Tyersall Park, Sir James Young otthona. Mostantól itt fogsz dolgozni – mondta neki Mrs. Taj.

– Ő Szingapúrban a kormányzó? – kérdezte tátott szájjal Ah Ling. Soha nem látott még ekkora házat, és el sem tudta képzelni, hogy létezhet ilyesmi. Egyszer látott csak valami hasonlót egy régi kínai képeslapon, amely a sanghaji tengerpart régi épületeit ábrázolta.

– Nem, de a Youngok sokkal fontosabbak, mint a kormányzó.

– Mivel foglalkozik Mister... Sir James?

– Orvos.

– Nem tudtam, hogy az orvosok ilyen gazdagok.

– Tehetős ember, de a vagyon igazából a feleségéé, Szu Jié.

– Ez a ház egy hölgyé? – kérdezte csodálkozva Ah Ling. Még sosem hallott ilyesmiről.

– Igen, itt nőtt fel. A nagyapjáé volt.

– Aki az én nagyapám is volt – fordult Ah Linghez mosolyogva Mr. Taj.

– Ez az Ön nagyapjának a háza? És akkor miért nem lakik itt? – kérdezte a lány csodálkozva.

– Jaj, ne kérdezz már olyan sokat! – szidta meg Mrs. Taj. – Ha majd eljön az ideje, megtudhatsz mindent a családról. Biztos vagyok benne, hogy az öregebb szolgálók nagyon gyorsan elmondják neked az összes pletykát. Hamar rájössz majd, hogy mindent Szu Ji irányít itt. Csak dolgozz szorgalmasan, és figyelj oda, hogy soha ne bosszantsd fel. Akkor minden rendben lesz.

Ah Ling ennél sokkal többre vitte. A következő harminchat évben a tizenkét fiatal szolgálólány közül kiemelkedve ő lett a Young család legbizalmasabb dadája. Ő segített Szu Ji két gyermeke, Alix és Victoria nevelésében, majd a következő generációból Nicket is gondozta. Ma már házvezetőnő volt, a ház fénykorában egy ötvennyolc fős személyzet irányítója, az utóbbi tíz évben azonban ez a szám sosem volt magasabb harminckettőnél. Mogyoróvajat és vörösribizli-lekvárt tett a kekszekre, azokat kóstolgatta. Ezt a különös nyugati szokást Philip Youngtól tanulta. Egyszer csak egy kerek, mosolygós arc kukkantott be az ablakon.

– Ah Tock! Te jó ég, épp a nagymamádra gondoltam, te pedig egyszer csak előbukkansz a semmiből! – kapkodta a levegőt Ah Ling.

– Ling Je, nem tudtad, hogy nem jószántamból jöttem ide? Őfelsége iderendelt – felelte Ah Tock kantoni nyelven.

– El is felejtettem. A fejem olyan, mint a szita. Ma millió dolgom volt.

– El tudom képzelni! Nem akarom tovább nehezíteni az életed, de nem baj, ha ezt odaadom? – kérdezte Ah Tock, és felemelt egy

metrós bevásárlószatyrot. – Ezek a Mama ruhái.

– Persze, persze – mondta Ah Ling, és elvette a szatyrot. Ah Tock a Youngok unokatestvére volt Szu Ji ágán.[34] Ah Ling gyerekkora óta ismerte az anyját, Bernice Tajt. Ő volt annak a házaspárnak a lánya, akik először kitanították a Szingapúrba érkező lányt. Bernice rendszeresen csempészte be a legjobb ruháit Tyersall Parkba, mert tudta, hogy ott egy egész csapat dolgozik a mosodában: minden darabot kézzel mostak, a napon szárítottak, és levendula illatú vízzel locsoltak meg vasaláskor. Az egész szigeten nem volt ennél jobb mosoda.

– Mama meg akarta mutatni neked ezt a *szam fut*... lejött róla a kapocs.

– Ne aggódj, visszavarratom. Ismerem ezt a *szam fut*, Szu Ji adta neki évekkel ezelőtt.

Ah Tock egy másik táskából előhúzott egy üveg kínai rumot.

– Ezt Mama küldi.

– Jaj, mondd meg az édesanyádnak, hogy nem kellett volna! Még az előző üveg sem fogyott el. Mikor van nekem időm ilyesmire?

– Hát, ha nekem kellene ezt a helyet irányítanom, azt hiszem, mindennap innék – nevetett Ah Tock.

– Menjünk fel most? – kérdezte Ah Ling, és felállt.

– Persze. És hogy van ma Őfelsége?

– Ingerlékeny, mint mindig.

– Remélem, ezen tudok segíteni – mondta vidáman Ah Tock. Gyakran járt Tyersall Parkba, bár nem azért, mintha kedvelt rokon lett volna, hanem azért, mert szakértő volt a kedvezőbb helyzetben lévő unokatestvérei szükségleteinek kielégítésében. Az elmúlt két évtizedben ügyesen használta ki a családi kapcsolatokat, és megalapította a FiveStarLobang.com nevű, exkluzív ügyintéző szolgáltatást. Igyekezett a legelkényeztetettebb szingapúriak kedvében járni – ha kellett, hónapokkal azelőtt megszerezte a beluga fekete Bentley Bentaygát, hogy az a piacra került volna, ha pedig arra volt szükség, az unatkozó szeretők rajta keresztül plasztikáztathatták a feneküket Brazíliában.

A szolgálók épületrészét a főépülettől elválasztó kis udvart átszelve elmentek a konyhakert mellett, ahol nyílegyenes sorokban

virultak a friss fűszerek és zöldségek.

– Ó, nahát! Milyen apró kis csilipaprikák! Biztosan nagyon erősek! – kiáltott fel Ah Tock.

– Igen. Égetik az ember száját. Ne felejtsünk el párat küldeni majd édesanyádnak. És túl sok a bazsalikomunk is – szeretnél abból is vinni?

– Nem tudom, Mama mit csinálna vele... Az nem *ank mor*[35] fűszer?

– Mi a thai ételekhez használjuk. Ők sok bazsalikomot használnak főzéskor. És Őfelsége is kér néha valamilyen különleges *ank mor* ételt. Szereti például azt az undorító pesztószószt. Rengeteg bazsalikomlevélre van szükség egy apró kis üveg pesztóhoz. Aztán csak pár linguine tésztát eszik egy kiskanál pesztóval, a többit pedig kidobjuk.

Egy fiatal szolgálólány ment el mellettük, Ah Ling mandarinra váltva utasításokat adott neki:

– Lan Lan, leszednél egy nagy zacskónyi csilipaprikát Mr. Tajnak?

– Igen, Asszonyom – felelte a lány, és elsietett.

– Nagyon aranyos. Új itt? – kérdezte Ah Tock.

– Igen, de nem marad sokáig. Túl sok időt tölt a telefonjával, pedig tudja, hogy tilos. Ezeknek a fiatal kínai lányoknak nincs olyan munkamoráljuk, mint nekünk volt annak idején – panaszkodott Ah Ling, miközben átvezette Ah Tockot a konyhán. Odabent vagy fél tucat szakács ült egy óriási faasztal körül, és minden figyelmüket a kezük között formálódó apró tésztadarabok kötötték le.

– Azta! Ananászos sütit csinálnak? – kérdezte Ah Tock.

– Igen, mindig rengeteget készítünk, ha Alfred Sang hazajön.

– De nem úgy van, hogy Alfred Sang mindenhova magával viszi a szingapúri séfjét? Valami hajnani nagyágyút?

– Igen, de Alfred akkor is jobban szereti a mi ananászos sütinket. Mindig arra panaszkodik, hogy ha Marcus Angliában akar sütni, az soha nem olyan, mint itt... a liszt más, vagy a vízzel van baj, nem tudom.

A fene egye meg a dilinyós gazdag pofájukat – gondolta magában Ah Tock. Bár azóta járt ide, amióta az eszét tudta, Tyersall Park mindig

lenyűgözte. Természetesen sok gazdag és befolyásos ember otthonában megfordult, de ehhez foghatót sehol nem látott. Még a konyha is elképesztően elegáns volt – boltíves mennyezet, zegzugos beugrók, gyönyörű majolika a falon, csillogó rézedények és tökéletesen bejáratott wokok az óriási tűzhely fölött. Az egész konyha inkább illett volna valamelyik franciaországi történelmi kastélyszállóhoz. Ah Tocknak eszébe jutott egy történet, amit az apja mesélt el neki: „A háború előtti időkben Kung Kung[36] szeretett szórakozni – Tyersall Parkban akkoriban minden hónapban háromszáz fős partikat tartottak, de mi, gyerekek nem mehettünk oda, úgyhogy pizsamában bámultuk a vendégeket az emeleti lépcsőkorlát mögül."

A személyzeti lépcsőn mentek fel a második emeletre, majd végighaladtak a keleti szárnyba vezető folyosón. Ah Tock ott találta Victoria Youngot a hálószobája melletti dolgozószoba kanapéján. Épp egy nagy halom papírt lapozott végig az egyik szolgálólánnyal együtt. Victoria volt Szu Ji egyetlen olyan gyermeke, aki még Tyersall Parkban lakott, és sok tekintetben még nagyobb hatalma volt, mint az anyjának. Ezért is nevezte Ah Ling és Ah Tock „Őfelségének" a háta mögött. Ah Tock hosszú perceken át álldogált anélkül, hogy észrevették volna. Ennyi év alatt már hozzá kellett volna szoknia ehhez a lekezelő bánásmódhoz, hiszen a családja három generáción át kisegítő szerepben élt az unokatestvérek közelében, ennek ellenére mindig sértőnek érezte ezt a viselkedést.

– Lincoln, korán jöttél – nézett fel végül Victoria egy pillanatra, és konstatálta, hogy ott van a szobában. Angol nevén szólította meg Ah Tockot, majd keresgélni kezdett egy csomó kék színű légipostaboríték között. – Ezeket ledarálhatjuk – mondta, és odaadta a leveleket a szolgálólánynak, aki azonnal beledugta őket az iratmegsemmisítőbe.

Victoria felnyírt bubifrizurája sokkal őszebb és göndörebb volt, mint valaha. Ah Tock elgondolkodott, vajon hallott-e már hajkondicionálóról. Párducmintás blúza és fehér, selyempizsamának tűnő nadrágja fölé egy fehér laboratóriumi köpenyt vett fel, amit rengeteg festékfolt tarkított. Ha nem Young lenne, mindenki azt hinné, hogy Woodbridge-ből[37] szabadult. Ah

Tocknak elege lett a várakozásból, ezért megpróbálta megtörni a csendet.

– Úgy tűnik, rengeteg a papírmunka!

– Mami személyes iratai. Azt akarja, hogy mindent semmisítsünk meg.

– Öööö... és biztos vagy benne, hogy tényleg meg kell tenned? Nem lennének valamelyik történésznek érdekesek Szu Ji néni levelei?

Victoria vágott egy grimaszt.

– Pontosan ezért nézem át őket. Van, amit a Nemzeti Levéltárnak adunk át, vagy ha valami érdekeset találok, azt valamelyik múzeumnak ajándékozzuk. De Mami azt akarja, hogy a személyes holmikat semmisítsük meg, mielőtt meghal.

Ah Tock megdöbbent azon a szenvtelen hangon, amit Victoria megütött. Megpróbálta semleges vizekre terelni a beszélgetést.

– Meg leszel elégedve... minden a terv szerint halad. A tenger gyümölcseit szállító cég holnap küld egy teherautót. A legjobb homárt, óriás-garnélát és tarisznyarákot ígérte. Még soha nem volt ekkora magánrendelésük.

– Jó – bólintott Victoria.

Ah Tock meg volt elégedve azzal az óriási jutalékkal, amit a beszállítótól kapott, de még mindig nehezen hitte el, hogy Catherine Young Aakara nevű unokatestvérének két thai menye csak és kizárólag kagylón és rákon él.

– Adelbodenben sikerült rábukkannom arra az ásványvízre is – tette még hozzá.

– Akkor az összes víz időben idekerül?

– Hát, Svájcból érkezik a szállítmány, úgyhogy beletelik egy hétbe...

– Cat és a családja csütörtökön érkezik. Nem tudod légi úton idehozatni?

– Természetesen repülővel szállítják.

– Akkor, Lincoln, szólj nekik, hogy igyekezzenek. Vagy keress egy futárszolgálatot, ha azok az emberek nem képesek időben ideszállítani.

– Egy vagyonba fog kerülni, ha egy nap alatt hozatunk ide ötszáz gallon ásványvizet! – kiáltott fel Ah Tock.

Victoria tekintetéből egyértelmű üzenet áradt: *Úgy nézek ki, mint akit érdekel, mennyibe kerül?*

Az ilyen pillanatokban Ah Tock egyszerűen nem hitte el, hogy rokonságban van ezekkel az emberekkel. Bármennyire is próbálta, képtelen volt elképzelni, miért kell az Aakaráknak olyan ásványvizet inniuk, amit csakis valami távoli svájci faluból lehet ideszállítani. A szingapúri csapvíz – amit egyébként az egyik legjobbnak tartanak a világon – talán nem elég jó nekik? Vagy akár a Perrier, az isten áldja meg őket?! Holtan esnének talán össze ezek a kényes thaiföldi arisztokraták, ha Perrier-t kéne inniuk?

– Hogy halad a szoba? – kérdezte Victoria.

– A csapat holnap reggel jön, és mindent beszerel. Rendeltem két telepített lakókocsit, amit a franciakert mögé lehetne leparkolni. Ott helyezhetjük el az orvosokat és a nővéreket, mivel nem akarod, hogy itt legyenek a házban – számolt be a tervekről Ah Tock.

– Nem arról van szó, hogy nem akarjuk őket itt látni, de mivel Alix és Malcolm is idejön Hongkongból, plusz az Aakarák is hozzák az összes szolgálójukat, egyszerűen nincs már hely.

Ah Tock ezt aligha találta hihetőnek. Szingapúr legnagyobb magánházában voltak, még soha nem tudta megszámolni, hány hálószoba is van benne – és nem találnak helyet annak az elkötelezett orvosi csapatnak, amely ideköltözik, hogy egy haldokló asszonyról gondoskodjon?

– Hány szolgálót hoz Cat néni?

– Általában hoz hármat-négyet magának, ötöt, ha Takszin is vele van, de ha a fiai és azok feleségei is eljönnek, akkor a jó ég tudja, hányan jelennek majd meg itt – sóhajtott Victoria.

– A Mount E. csapata is eljött ma, hogy felmérjék a terepet, és úgy vélik, az intenzív részleg legjobb helye a télikertben lenne.

Victoria mérgesen rázta meg a fejét.

– Nem, az nem lesz jó. Mami odafent akar majd lenni a saját hálószobájában.

Ezen a ponton Ah Ling úgy érezte, közbe kell avatkoznia.

– De Victoria, a télikert tökéletes lenne. Akkor nem kell felvinniük az emeletre sem a beteget, sem pedig azt a sok gépet és felszerelést. A szolgálók lakrésze felől nincs semmilyen zaj, és a

mellette lévő ebédlőben minden gép kényelmesen elfér. Az elektromos vezetékek is kényelmesen áthozhatók a télikert ajtaján.

– Semmi értelme vitázni. Amikor évekkel ezelőtt azt javasoltam Maminak, hogy költözzön le a földszintre, mert akkor nem kellene annyi lépcsőt másznia, azt mondta: „Nem alszom a földszinten. Az a szolgák helye. Azok a családtagjaim, akik valaha lent aludtak, kizárólag a koporsójukban tették ezt.” Hidd el, azt akarja, hogy mindent a hálószobájában rendezzünk be.

Ah Tock nagy önfegyelemmel nem vágott erre grimaszt. Szu Ji még a halálságyán is megpróbált mindent és mindenkit irányítani. És ha Őfelsége egy icipicit hálás lenne neki, az se esne rosszul – a belét is kidolgozta, hogy minden időre elkészüljön, de Victoria még annyit se mondott, hogy köszönöm.

Ebben a pillanatban halkan kopogtattak, és egy szolgáló kukucskált be a szobába.

– Mi az? – kérdezte Victoria.

– Üzenetet hoztam Ah Lingnek – mondta a lány nagyon halkan.

– Hát akkor gyere be, és add át neki. Ne állj ott, mint egy faszent! – szidta le Victoria.

– Bocsánat, Asszonyom – mondta a lány, és idegesen pillantott Ah Lingra. – Az őrség telefonált. Mrs. Alexandra Cseng és családja megérkezett.

– Mit értesz az alatt, hogy megérkezett? – kérdezte Ah Ling.

– Most állnak meg a ház előtt.

– Most? De hát csütörtökön kellene érkezniük! Mint mindenki másnak! – nyögte Ah Ling.

– Ó, az isten szerelmére! Rossz dátumot adtak meg? – füstölgött Victoria.

Ah Ling kinézett az ablakon, és látta, hogy nem csak Alix és a férje, Malcolm száll ki a kocsiból. Hat autó érkezett, és az egész istenverte család kiszállt a ház előtt: Alistair Cseng, Cecilia Cseng Moncur, a férje, Tony és a fiuk, Jake. És ki az, aki hófehér öltönyben épp most száll ki az egyik kocsiból? Jóságos ég! Nem lehet igaz! Ah Ling ijedten nézett Victoriára.

– *Eddie* is itt van!

Victoria felnyögött.

– Alix nem mondta, hogy ő is jön! Hol fogjuk elhelyezni?

– Nem egyedül jött... Fiona és a gyerekek is vele vannak.

– Szent ég! Balhézni fog, és megint kiköveteli magának a Gyöngy lakosztályt. Pedig azt Takszin és Catherine számára készítettük elő, akik csütörtökön érkeznek.

Ah Ling megrázta a fejét.

– Az a helyzet, hogy Catherine bangkoki komornája telefonált, és azt mondta, hogy Adam és a felesége kapja a Gyöngy lakosztályt.

– De hát Adam a legfiatalabb fiuk. Mi az ördögért kapná *ő* azt a lakosztályt?

– Adam felesége valamelyik herceg lánya, aki magasabb rangú, mint Takszin. Úgyhogy nekik kell adnunk a Gyöngy lakosztályt.

– Ja, igen, el is feledkeztem a protokollról. Hát, Ah Ling, akkor neked kell megvinned a hírt Eddie-nek – mosolygott ravaszul Victoria.

10

PORTO FINO ELITE ESTATES

•

SANGHAJ

A gránitból és betonból készült építmény lépcsőfokain a személyzet hat tagja katonai rendben sorakozott fel egy sorban. Régen, amikor még Colette Bing volt a ház úrnője – engedékeny apja, Jack jóvoltából –, a személyzetet divatos fekete pólóba és James Perse-től vásárolt fekete farmerba öltöztették, de amióta Kitty Pong Taj Bing átvette az irányítást a Porto Fino Elite Estates közepén álló pazar rezidencián, a férfiak fekete komornyikegyenruhát, a nők pedig hagyományos francia szobalányruhát viseltek.

A fekete Audi SUV-okból álló konvoj megállt a ház előtt, majd Kitty, a lánya, Gisele, a csecsemő Harvard és a gyerekek dadái szálltak ki belőlük. A személyzet egyszerre hajolt meg, majd villámgyorsan a kocsikhoz ugrottak a csomagokért.

– Ó! De jó újra itthon! – mondta Kitty, és amikor belépett az előcsarnokba, lerúgta vörös velúrból készült, rojtokkal díszített Aquazzura szandálját. A falak mellett állványok magasodtak, a bútorokra műanyag ponyva került, a mennyezetről sokféle drót és kábel lógott. Kitty a Colette ízlését tükröző összes emléket meg akarta semmisíteni, ezért az elmúlt évben összeállt Thierry Catroux-val, a híres belsőépítésszel, aki csak milliárdosoknak dolgozott, és az ingatlan minden négyzetcentiméterét átépíttette vele.

– Hol van a férjem? – kérdezte Laurent-t, a birtok igazgatóját, akit valamelyik techmogul konai házától csalt el, hogy Wolseley helyére állítsa. Az elődd, Colette brit komornyikja, a kenti hercegnél is szolgált már a Kensington-palotában.

– Mr. Bing épp masszázson van, Asszonyom.

Kitty elindult a fürdőrészleg felé, és lement a lépcsőn a föld alatti uszodához, amelyet márványoszlopok vettek körül. Miközben a kezelésre kijelölt szobák felé tartva végigment a lakkozott fekete

folyosón, magában előre nevetett: Colette törökös gőzfürdői helyére futurisztikus egyiptomi fantáziafürdők kerülnek, amelyeket a *Stargate* cím filmben látott. Az ő ötlete volt!

Kitty belépett a kezelőbe, amelyet illatosított gyertyák világítottak meg csupán. Jack hason feküdt a masszázsasztalon. A levegőben tömjénillat terjengett, a háttérből Celine Dion dala szólt. Az egyik női gyógymasszőr[38] talpmasszázst végzett Jack lábain, a másik pedig óvatosan lépkedett a gerincén, mintha kötéltáncos lenne. Kezével a mennyezetre erősített rudakon tartotta magát, hogy Jack fájó izmaira pont a megfelelő súly nehezedjen.

– Aúúú! Az az! Azon a helyen! – hallatszott a férfi fájdalmas hangja a masszázsasztal lyukából, amikor a hátán álló nő bal lábának egyik ujját belemélyesztette a férfi lapockája alatti izomba.

– Úgy tűnik, valaki nagyon jól érzi magát! – jegyezte meg Kitty.

– Iii...geen... Igen! Megérkeztél?

– Azt hittem, melegebb fogadtatásban lesz részem.

– Amikor hallottam, hogy késni fog a géped, gondoltam, még belefér a mai masszázs.

– Az ostoba francia hivatalnokok miatt két óra késéssel tudtunk csak felszállni, mert valamelyik idióta bombariadót csinált! Fel sem engedtek a gépre, ott kellett dekkolnom *a többi utassal együtt* abban az óriási váróteremben – mondta duzzogva Kitty, és kinyújtózott a Jack melletti sezlonon.

– Annyira sajnálom, hogy a köznéppel együtt kellett utaznod, babukám! Jól mulattál Párizsban?

– Naná! Tudod, milyen csodás hírt hallottam ottlétem alatt?

– Aúúúú! Finoman! Finomabban! Milyet?

– Örülni fogsz, ha megtudod, hogy a lányod végre férjhez megy – közölte Kitty nem kis szarkazmussal a hangjában.

Jack felmordult.

– Mmmm... tényleg?

– Igen, ráadásul egy angolhoz! De te persze már tudtad, ugye?

– Honnan tudtam volna? Colette már két éve nem beszél velem – az esküvőnk óta.

– Hát nem tűnsz túl meglepettnek.

– Miért lennék meglepve? Előbb vagy utóbb férjhez kellett mennie!

– De pont egy angolhoz?

– Hát, Carlton Bao már nem áll szóba vele, Richie Yangnak se kell, úgyhogy gondolom, a kínai felhozatal elég szűkös lett. Mit tudunk a fickóról?

– Egy senki. Valami nonprofit cégnél dolgozik jogászként, és megpróbálja megmenteni a bolygót. Szerintem a volt nejednek mindkettőjüket örök időkig támogatnia kell majd. És tudod, mit hallottam még? Colette esküvői ruhája kétmillió dollárba fog kerülni.

– Ez képtelenség! Talán aranyból van?

– Ami azt illeti, van rávarrva bőven arany is, és tele van drágakővel. Egyszerűen botrányos – mondta Kitty, miközben beleszagolt egy testápolósüvegbe, és kent egy kicsit a karjára.

– Hát, azt hiszem, a saját pénzével azt csinál, amit akar.

– Azt hittem, már nem adsz neki pénzt.

Jack elhallgatott, aztán egyszer csak felnyögött.

– Aúúúú! Miért fáj ez ennyire?

A masszőr a hüvelyk- és mutatóujjával határozottan megnyomott egy pontot Jack lábán.

– Uram, ez az epehólyagja, ami be van gyulladva. Azt hiszem, tegnap este túl sok konyakot ivott és sok olajos ételt fogyasztott. Határozott tiltásom ellenére megint sült osztrigát és kagylós tésztát evett?

– Aú! Aú! Engedje el! Engedje el! – kiabált Jack.

– Jack, válaszolj. Mit értesz az alatt, hogy a *saját pénze?* – feszegette a témát Kitty, és nem foglalkozott Jack fájdalmaival.

Amikor a masszőr végül elengedte a lábát, Jack megkönnyebbülve sóhajtott.

– Colette egy alapítványtól kapja meg a havi apanázsát. Ez a válási megállapodás része volt. Így beszéltük meg Laj Divel.

– És én miért most hallok erről először?

– Nem akartalak untatni a válás részleteivel.

– Azt hittem, Laj Di csak kétmilliárdot kapott.

– Ez így van, de cserébe azért, hogy csendben odébbálljon, és ne csináljon balhét, létre kellett hoznom Colette-nek egy alapítványt.

– Ó, valóban? És mennyit pénz van abban az alapítványban?

Jack valamit dünnyögött a masszázsasztal alól.

– Beszélj hangosabban, édesem, nem hallak... mennyiről van szó amerikai valutában?

– Körülbelül ötmilliárdról.

– ÖTMILLIÁRD DOLLÁRT ADTÁL A LÁNYODNAK? – ült fel hirtelen a sezlonon Kitty.

– Nem *adtam* neki ötmilliót. Egy olyan alapítványtól *kapja* a jövedelmét, ami ötmilliárd fölött rendelkezik. A cégem részvényeihez van kötve az egész, úgyhogy a jövedelme az osztalékokkal együtt változik minden évben. És csak ameddig él.

– És mi lesz azután, ha meghal?

– Akkor a gyerekeire száll.

Kitty fejében hirtelen sorjázni kezdtek a képek Colette leendő félvér gyerekeiről. Látta Colette-et fehér nyári ruhában, ahogy egy angol mezőn fut mezítláb szőke gyerekei között. Amikor magában számolgatni kezdett, szép lassan fortyogni kezdett benne a düh. Még ha az alap ötmilliárdja nyomorúságos, egyszázalékos hasznot is hoz, ez azt jelenti, hogy Colette – akiről mindig úgy hitte, hogy csak a szegény édesanyja támogatja a maga kétmilliárd dollárjából – *legalább ötvenmilliót kap tisztán évente!* És a természetellenesen fotogén gyerekei, akik nem is fogják ismerni a kínai nagyapjukat, ebből is nyernek majd!

– És akkor velünk mi lesz? – mondta Kitty sötéten.

– Hogy érted?

– Ha ilyen sok pénzt tettél félre a drágalátos lányodnak, aki mellesleg nem is hajlandó veled beszélni többet, és a félvér gyerekeinek, akik még meg se születtek, mit teszel a szegény feleségedért és a többi gyerekedért?

– Nem igazán értem a kérdést. Mit teszek *én* érted? Hülyére dolgozom magam érted, fantasztikus életed van, és mindent megkapsz, amit csak akarsz. Nem épp most költöttél el tízmillió dollárt Párizsban?

– Csak kilenc és fél millió volt. A Chanel Privé kiemelt ügyfele vagyok, és nagyon kedvező árakat adtak. De mi lesz, ha teszem azt, valami történik veled? Akkor mi lesz velem?

– Nem történik velem semmi. De ne aggódj, gondoskodnak rólad.

– Mit értesz az alatt, hogy „gondoskodnak” rólam?

– Te is kapsz egy kétmilliárd dolláros alapot.

Szóval én nem érek annyit, mint a lányod – gondolta Kitty, és érezte, hogy egyre dühösebb lesz.

– És mennyit kap Harvard?

– Harvard a fiam. Természetesen mindent ő kap, és hadd emlékeztesselek arra, hogy az jóval több, mint kétmilliárd dollár.

– És Gisele?

– Nem látom be, miért kellene Gisele-re is hagynom valamit. Egyszer övé lesz a Tajok egész vagyona.

Kitty felállt a sezlonról, és odament az ajtóhoz.

– Érdekes volt mindezt megtudni. Most már tudom, mi igazán fontos neked.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– Nem igazán gondolsz rám... vagy a gyerekeinkre – felelte Kitty, és megremegett a hangja.

– Hát persze hogy gondolok!

– Nem, nem gondolsz! Egyáltalán nem gondolsz ránk!

– Babukám, ne butáskodj... aúúúú... ne olyan erősen! – üvöltött Jack a masszőrre, aki felmászott az asztalra, és teljes súlyával a férfi farpofáit taposta.

– Uram, túlságosan sokat ül – ezért fáj ennyire a feneke. Alig lépek rá – mondta a nő nyugodtan.

– Nem hiszem el, hogy csak úgy adtál a lányodnak ötmilliárd dollárt! Azok után, amit tett veled! – sírt Kitty.

– Jaaaj! Aúúú! Kitty, ennek semmi értelme! Colette az egyetlen lányom, mit számít, ha kap ötmilliárdot, amikor mindent megadok neked, amit csak akarsz? Ajjjjjj! Huhhúúúú! – nyögött Jack.

– Tapossa meg erősebben a seggét! És ha már arra jár, lépjen rá a lógó tökeire is! – kiabálta Kitty, és sírva kiviharzott a szobából.

11

HONGKONG

•

Miután az apja vagy fél órán át simogatta a hátát, Chloe végre elaludt, és Charlie lábujjhegyen surrant ki a szobából. A hálószobájában leült az ágy lábának dőlve, szemben a Victoria-öbölre néző üvegfallal, és tárcsázta Astrid szingapúri számát. Néhányszor kicsöngött, és Charlie már kezdte úgy gondolni, hogy túl későn telefonál, amikor Astrid végül álmos hangon beleszólt.

– Bocsánat, felébresztettelek? – kérdezte Charlie suttogva.

– Nem, olvastam. Most értél haza?

– Egész este itthon voltam, de el kellett simítani néhány újabb problémát.

– Megint Isabel?

Charlie felsóhajtott.

– Nem, ezúttal semmi köze hozzá. Chloe hetek óta azzal nyaggat, hogy megnézhesse ezt a filmet, én meg ostoba módon ma este megengedtem neki és Delphine-nek... *Csillagainkban a hiba* a címe.

– Nem ismerem.

– Azt hittem, gyerekeknek való, de elhiheted, hogy nem az. Olyan, mintha a *Love Story* modern átirata lenne.

– Jaj, ne! Tinédzserszerelem, tragikus végkifejlet?

– Elképzelni se tudod. Amikor rájöttem, milyen irányt vesz a történet, próbáltam kikapcsolni, de a lányok kiabálni kezdtek, úgyhogy inkább hagytam. Chloe teljesen odavan azért a szőke srácért a filmben. De a végén... jaj, istenem...

– A végén két zokogó lánnyal ültél ott?

– Két kontrollálhatatlanul zokogó lánnyal. Szerintem Delphine egy életre traumatizálódott.

– Charlie Wu! A lányod nyolcéves! Mi a fenére számítottál? – szidta meg a férfit Astrid.

– Tudom, tudom. Lusta voltam. Láttam a DVD tokját, és elolvastam az első két sort a hátoldalon. Ártalmatlannak látszott.

– Akár a *Mechanikus narancs*ot is betehetted volna nekik.

– Rossz apa vagyok, Astrid. Ezért is kell, hogy az életem része legyél. A lányoknak szükségük van rád. Értelmes emberek pozitív hatására van szükségük.

– Haha! Nem hiszem, hogy anyám egyetértene ezzel az utolsó mondatoddal.

– Imádni fognak, Astrid. Én csak tudom. És Cassiant is szeretni fogják.

– Mi leszünk az ázsiai Brady család, csak nem lesz annyi gyerekünk.

– Már alig várom. Mellesleg tegnap jól sikerült az egyeztetés Isabel ügyvédeivel. Nincs több kifogásuk, hála istennek. Tudod, az a jelenet, amit Isabel Szingapúrban előadott, furcsa mód jól is jött nekünk. Az ügyvédei annyira féltek attól, hogy kizárólagos felügyeletet kérek a lányokra, hogy a követeléseik többségét visszavonták, és hajlandók megegyezni.

– Ez a legjobb hír ezen a héten – mondta Astrid, és egy pillanatra lehunyta a szemét. Lassan, de biztosan kezdte érezni, hogy közös élete Charlie-val elérhető távolságba kerül végre. Látta magát, amint a férfi mellett kuporog a gyönyörű, új házuk hálószobájában, messze a hongkongi és szingapúri tömegtől, gyönyörűen süt a hold, és hallgatják, ahogy mélyen alattuk a hullámok megtörnek a sziklákon. Látta, ahogy a lányok egy nekik megfelelő filmet néznek Cassiannal a moziszobában, miközben a fia szétoszt maguk között egy nagy doboz fagylaltot.

Charlie hangja hirtelen kizökkentette az álmodozásból.

– Tudod, mi van? Holnap utazom Indiába. Megnézem a bangalore-i új gyárunkat, aztán Dzsódhpurba megyek egy jótékonysági pólómérkőzésre, amit mi szponzorálunk. Nincs kedved eljönni velem a hétvégére?

– Ezen a hétvégén?

– Igen. Megszállhatunk az Umméd Bhavan Palotában. Jártál már ott? A világ egyik legfantasztikusabb palotája, jelenleg a Taj-csoport tulajdonában van, szállodaként üzemel. Shivraj, a leendő maharadzsa nagyon jó barátom, és biztos vagyok benne, hogy királyi bánásmódban lesz részünk – mondta Charlie.

– Nagy a kísértés, de Ah Ma annyira rosszul van, hogy nem hagyhatom el pont most Szingapúrt.

– Nem javult az állapota? Nem azt mondtad, hogy egymillió rokon lepi el Tyersall Parkot? Két-három napig biztosan nem fogsz nekik hiányozni.

– Éppen azért lesz rám nagyobb szükség, mert ilyen sok rokon van a városban. Kötelességem, hogy szórakoztassam őket.

– Bocsánat, most jövök rá, milyen önző is vagyok. Te vagy a család megmentője. Csak hát annyira hiányzol.

– Te is hiányzol. Nem hiszem el, hogy már több mint egy hónapja nem találkoztunk. De a nagymamám állapota, Isabel és Michael viselkedése és a csodás ügyvédi csapatok miatt nem gondolod, hogy jobban tesszük, ha meghúzzuk magunkat, és nem mutatkozunk együtt?

– Ki tudná meg, hogy Indiában vagyunk? Én Mumbaiba repülök, te pedig mehetsz egyenesen Dzsódhpurba. A szállodában teljes titokban lehetünk. Igazából, ha minden a terv szerint alakul, egész hétvégén ki se dugjuk az orrunkat a szobánkból.

– Ha minden a terv szerint alakul? Mi jár a fejedben Mr. Grey? – ugratta Astrid a férfit.

– Azt nem kötöm az orrodra, de lesz benne csokikrém, pávatoll és egy jó stopperóra is.

– Szeretem a jó stopperórákat.

– Akkor mondj igent. Jól fogjuk érezni magunkat.

Astrid átgondolta a dolgot.

– Michael ezen a hétvégén elviszi Cassiant. Én pedig a malajziai királyi esküvőn képviselem a családot pénteken. Talán a vacsora után átrepülhetnék Kuala Lumpurból...

– Felkészítem a gépet, ott fog rád várni.

– A menyasszony, Khaleda jó barátom. Tudom, hogy fedez majd. Mondhatnám, hogy nem volt más választásom, ott kellett maradnom egész hétvégén a lakodalomban. Meg volt kötve a kezem.

– A kötél két vége pedig az én kezemben lesz. Muszáj találkoznunk – könyörgött Charlie.

– Olyan romlott vagy! Amikor még együtt éltünk Londonban, akkor is belerángattál a rosszaságokba!

– Ez csak azért van, mert mindig is tudtam, hogy mélyen legbelül rosszlány szeretnél lenni. Ismerd el, azt szeretnéd, ha elvinnélek Indiába, elárasztanálak drágakövekkel, és egész hétvégén szeretkeznénk abban a palotában...

– Hát... ha már így rájöttél...

12

CHANGI REPÜLŐTÉR

•

SZINGAPÚR

Amikor Nick kitolta a kocsiját az 3-as terminál érkezési várójába, meglátott egy ismerős arcot. A férfi táblát tartott a kezében: Tekintetes Nicholas Young professzor, Phd. A repülőtéren megforduló emberek többsége azt gondolta a táblát tartó emberről – akin egy halványsárga ACS trikó, egy tengerészkék Adidas melegítőalsó és strandpapucs volt –, hogy valami szörfös, akit egy sofőr helyettesítésével bíztak meg. Nem gondolták volna, hogy Szingapúr egyik legtekintélyesebb vagyonának örökösét látják.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte Nick, és megölelte legjobb barátját, Colin Khoot.

– 2010 óta nem voltál itthon. Nem hagyhattam, hogy a megfelelő üdvözlés nélkül surranj be az országba.

– Nahát! A szokásos barna bőr, és ez a konty! Apád mit szól ehhez a külsőhöz?

Colin vigyorgott.

– Utálja. Azt mondja, úgy nézek ki, mint egy ópiumfüggő, és ha a hetvenes években érkeznék meg így a Changi repülőtérre, Li Kuang-jao személyesen fáradna ide, fülön csípne, elvinne a legelső borbélyhoz, és kopaszra nyíratna.

Az üveglifttel mentek le a második szintre, ahol Colin kocsija parkolt.

– Milyen kocsid van mostanság? Porsche Cayenne? – kérdezte Nick, miközben Colin minden csomagot bepakolt a SUV hátuljába.

– Nem, ez egy 2016-os Macan. Csak márciusban dobják piacra, de megengedték, hogy teszteljem.

– Finom darab – felelte Nick, és kinyitotta az első ajtót. Az ülésen egy kasmírtakaró hevert.

– Dobd csak hátra, Mintyé. Mindig fázik, ha elöl ül. Üdvözletét küldi egyébként, Bhutánban van, az anyja birtokán. Meditál.

– Jól hangzik. Te nem akartál vele menni?

– Nem. Tudod, hogy működik az agyam. Totál ADHD-s vagyok, egyáltalán nem vagyok képes meditálni. Az én időtöltésem és kikapcsolódásom mostanában a thai boksz – felelte Colin, és legalább kilencvennel tolatott ki a parkolóból.

Nick megpróbálta megőrizni a hidegvérét.

– Ezek szerint Araminta kezdi jobban érezni magát.

– Hát... lassan talán... – felelte Colin nem túl nagy meggyőződéssel.

– Ennek örülök. Tudom, hogy elég gyötrelmes időszakon vagytok túl.

– Igen. Tudod, hogy van ez. A depresszió hullámokban jön, és a vetélés egy időre taccsra tette. Próbálja kényeztetni magát egy kicsit, kevesebbet dolgozik, és sokat pihen. Most egy nagyon jó pszichológushoz jár, bár a szülei nincsenek oda az ötletért.

– Még mindig?

– Ja, Minty papája rengeteg nyilatkozatot íratott alá vele, bár tudvalévő, hogy a pszichológusokat amúgy is köti a titoktartási kötelezettség. De Peter Leenek biztosíték kellett, hogy az orvos soha nem ismeri el, hogy Minty valaha is a páciense volt, vagy hogy bármikor is olyan szégyenteljes dologra volt szüksége, mint a terápia.

Nick megcsóválta a fejét.

– Csodálkozom, hogy errefelé még mindig ekkora stigma, ha valakinek mentális problémája van.

– A „stigma” azt jelenti, hogy valami létezik, de a társadalomnak előítéletei vannak vele kapcsolatban. Viszont itt egyszerűen már a létezését is tagadják.

– Hát, ez persze azt is megmagyarázza, hogy téged miért nem zártak már be – közölte pókerarccal Nick.

Colin játékból belebokszolt Nick karjába.

– Olyan jó, hogy itt vagy, és végre beszélhetek ilyen dolgokról is.

– Biztos vannak mások is, akikkel beszélgethetsz...

– Senki sem kíváncsi arra, hogy Colin Khoonak és Araminta Leenek bármilyen problémája van. Túl gazdagok vagyunk ahhoz, hogy problémáink legyenek. Mi vagyunk az aranypár, nem igaz?

– Igen, ti vagytok az aranypár. És nekem képi bizonyítékaim is vannak erről.

Colin felhorkant, mert eszébe jutott az az elhíresült kép, amelyen ő James Bondnak van öltözve, Aramintát pedig tetőtől talpig aranyfesték borítja. Az *Elle Singapore* divatbemutatóján történt.

– Életem legnagyobb tévedése volt, hogy az a kép elkészült. Soha nem tudom meg nem történtté tenni. A múltkor a Paragon vécéjében pisiltem, amikor a mellettem lévő piszoárnál megszólal egy pasas: „Wah lao! Nem maga az az Aranyisten?”

Nick felnevetett.

– Szóval, megadtad neki a számod?

– Kapd be! – felelte nevetve Colin. – Fura, de sose találnád ki, kivel barátkozik mostanában Araminta. Kitty Ponggal!

– Kittyvel? Tényleg?

– Igen, ő ajánlotta neki ezt a pszichológust is. Szerintem azért, mert Kitty nem idevalósi – ő nem cipel ilyesféle terhet, mint mi. Araminta úgy érzi, őszintén beszélhet vele, mert eltávolodott a mi kis szűk köreinktől. Nem járt a Rafflesbe, sem az MLI-be, sem az SKL-be,{39} nem tagja a Churchill Clubnak. A külföldi milliárdosokkal jár össze.

– Érthető. Most ő Mrs. Jack Bing.

– Ja. Egy kicsit azért sajnálom Bernard Tajt. Amilyen idióta volt régebben, olyan jó apa lett belőle, úgy hallom. De Kitty totál kizsebelte. Nem hiszem, hogy előre látta Jack Bing feltűnését. Tényleg, mi lett a lányával?

– Colette-tel? Fogalmam sincs. Miután megmérgeztette Rachelt, távol tartjuk magunkat tőle, gondolhatod. Fel akartam jelenteni, de Rachel hallani se akart róla.

– Hmm... Rachel nagyon megbocsátó.

– Tényleg az. És ezért vagyok itt én is. Megparancsolta, hogy jöjjek haza, és béküljek ki Ah Mával.

– És te is ezt akarod?

Nick hallgatott, aztán azt mondta:

– Őszintén szólva, nem vagyok benne biztos. Az egyik énem azt mondja, hogy régen történt, borítsunk rá fátylat. A napi életünk annyira nem szól már arról, ami itt folyik. Másrészt viszont nem

tudom elfelejteni, ahogy Rachellel bántak, és hogy mennyire nem bízott bennem a nagymamám. Most már viszont nem érdekes, hogy mit gondol.

– A veszteség tükrében minden irrelevánsnak tűnik – mondta Colin, és rákanyarodott az East Coast Parkwayre. – Akkor egyenesen odavigyelek a házba, vagy akarsz enni valamit?

– Tudod, mit? Elég késő van, úgyhogy inkább odamegyek. Szerintem ott is tudunk enni. Mivel minden rokon itt van, szerintem Ah Csing és a személyzet éjjel-nappal ontja a különféle kajákat.

– Nem gond. Tyersall Park, máris jövünk! Már lelki szemeim előtt látok vagy száz csirkesatayt, ami mind rám vár. Tudod, Nick, nem akarlak semmilyen módon befolyásolni, de kedvelem a nagymamádat. Mindig jó volt hozzám. Emlékszel, amikor elszöktem otthonról, mert a mostohaanyám azzal fenyegetett meg, hogy bentlakásos iskolába küld Tasmaniába. A nagymamád pedig megengedte, hogy a Tyersall Park lombkunyhójában bújjunk el.

– Aha! És minden reggel felküldte oda a szakácsot egy tele kosár reggeli finomsággal – tette hozzá Nick.

– Épp erről beszélek! Ha a nagymamád jut eszembe, az mindig valahogy a kajával kapcsolatos. Soha nem felejtem el a gőzölt rizstekercseket és hússal töltött gombócokat azokon a bambusztálcákon, nem is beszélve a frissen sütött kenyérlepényről! Úgy éltünk, mint a királyok odafönt! Amikor végül hazaküldtek, próbáltam újabb indokokat találni, hogy juthatnék vissza újra abba a kisházba. A mi szakácsunk a tietek nyomába se ért!

– Haha! Emlékszem, milyen sokszor elszöktél otthonról!

– Ja. A mostohabanyám megkeserítette az életemet. Te csak egyszer szöktél el, ha jól emlékszem.

Nick bólintott, ahogy lassan visszaidézte az emléket. Egyszer csak újra nyolcéves volt...

Épp a vacsora közepén voltak, hármasban. Apja, anyja és ő. A konyha melletti étkezőben ettek, ahogy mindig, amikor a szülei nem fogadtak vendégeket. Olyankor ugyanis a hivatalos nagy étkezőt használták. Még arra is emlékezett, mit ettek. Bak kut tehet. *Túl sok illatos lét öntött a rizsére, ezért túl szaftos lett, és azt már nem szerette. Az anyja viszont*

ragaszkodott hozzá, hogy megegye az egészet, mielőtt mást szed. Sokkal idegesebb volt, mint máskor – a szülei már napok óta feszültek voltak.

Valaki sietve hajtott fel a kocsibeállóra, és ahelyett, hogy a főbejárat előtt állt volna meg, ahogy a vendégek szoktak, a kocsi nem állt meg, hanem továbbgördült a ház mögött lévő garázsig. Nick kinézett az ablakon, és a szülei barátját, Audrey nénit pillantotta meg, amikor kiszállt a Honda Prelude-ből. Kedvelte Audrey nénit, mert mindig ő csinálta a legfinomabb sütiket. Lehet, hogy most is hozott valamit desszertnek? *A néni beviharzott a hátsó ajtón, és Nick rögtön észrevette, hogy az arca fel van dagadva, és vérzik az ajka. A blúza ujja elszakadt, és teljesen zavartnak tűnt.*

– Alamak, *Audrey, mi történt? – ugrott fel az anyja az asztal mellől, és több szolgáló is besietett az étkezőbe.*

De Audrey nem törődött vele, inkább az apjához beszélt.

– Nézd, mit tett velem a férjem! Azt akartam, hogy lásd, mit tett velem az a szörnyeteg!

Az anyja odasietett Audrey nénihez.

– Ez Desmond műve? Jaj, istenem!

– Ne nyúlj hozzám! – kiáltotta Audrey néni, és leroskadt a földre.

Az apja is felállt.

– Nicky, menj fel!

– De, Apa...

– AZONNAL menj fel! – kiáltotta az apja.

Ling Cse odafutott Nickhez, és kivezette az étkezőből.

– Mi történt? Audrey néni jól van? – kérdezte nyugtalanul Nick.

– Ne aggódj miatta. Menjünk fel a szobádba! Dominózok veled – felelte a dada kantoni nyelven, miközben siettek felfelé a lépcsőn.

Körülbelül tizenöt percig ülhettek a szobában. Ling Cse kitette a dominót az asztalra, de Nicket túlságosan lefoglalták a lentről felszűrődő hangok. Elfojtott kiáltásokat és egy nő sírását hallotta. Audrey néni sírt vagy az anyja? Kifutott a lépcsőfordulóig, és hallotta, amint Audrey néni azt mondja:

– Csak mert Youngok vagytok, azt hiszitek, bárkit összevissza megkefélhettek?

Nem hitt a fülének. Soha nem hallotta még, hogy egy felnőtt ilyen csúnyán beszélt volna. Mit jelentett mindez?

– Nicky, azonnal gyere vissza a szobádba! – kiáltott Ling Cse, és visszahúzta a fiút. Becsukta az ajtót, sietve behajtotta a zsalugátereket, és bekapcsolta a légkondicionálást. Kisvártatva egy régi taxi ismerős, kopogó hangja hallatszott odakintről. Egy kocsi hajtott fel a ház elé. Nick kifutott a verandára, és amikor kihajolt az ablakon, Desmond bácsit pillantotta meg. Audrey néni férje épp akkor szállt ki a taxiból. Csak az apja jött ki a házból, és Nick hallotta, hogy vitatkoznak a sötétben. Desmond bácsi esküdözött: „Hazudik! Az egész hazugság! Én mondom neked!" Az apja motyogott valamit, majd egyszer csak felemelte a hangját: „Nem az én házamban! NEM AZ ÉN HÁZAMBAN!"

Valamikor biztosan elaludt. Amikor felébredt, nem tudta, hány óra lehet. Ling Cse kiment, a légkondicionálót kikapcsolták, de a zsalugáterek továbbra is be voltak hajtva. Fullasztó hőség volt. Nick óvatosan kinyitotta az ajtót, és látta, hogy a szülei hálószobájának ajtaja alól fény szűrődik ki. Ki merjen menni a szobájából? Vagy megint kiabálás lesz belőle? Nem akarta, hogy a szülei veszekedjenek – tudta, hogy nem szabad hallania ilyesmit. Szomjas volt, ezért elmerészkedett a lépcsőfordulóig, ahol a hűtőben mindig volt jég és egy kancsó víz. Amikor kinyitotta a hűtő ajtaját, és álldogált egy kicsit a kiáramló hidegben, meghallotta, hogy valaki zokog a szülei hálószobájában. Odalopakodott az ajtóhoz. Az anyja kiabált odabent.

– Ne merészeld! Ne merészeld! Holnap a lapok címoldalán fogod olvasni a neved!

– Halkabban! – üvöltötte vissza az apja.

– Tönkreteszem a neved! Majd meglátod! Mit kellett elviselnem a családodtól ennyi év alatt! Elszököm! Elmegyek Nickyvel Amerikába, és soha többé nem látod!

– Ha elviszed a fiamat, megöllek!

Nick érezte, hogy a szíve majd' kiugrik a helyéről. Még soha nem voltak ilyen dühösek. Befutott a szobájába, lekapta magáról a pizsamáját, és gyorsan belebújt egy pólóba meg egy sortba. Az apró fémdobozból kivette az összes spórolt pénzét – 790 dollárt –, felkapta ezüstszínű zseblámpáját, és begyűrte a sortja derekába. Kiment a verandára nyíló ajtón. Egy óriási guavafa lombja hajlott a felső szint fölé. Megragadta a legvastagabb ágat, átlendítette magát a fa törzsére, ahonnan már könnyedén lejutott a földre. Már több százszor megcsinálta ezt a mutatványt.

Felugrott a tízsebességes biciklijére, kiszáguldott a garázsból, és végighajtott a Tudor Close-on. Hallotta, hogy a német juhászkutyák felugatnak a szomszédban, ezért méggyorsabban tekert. Lehajtott a hosszú Harlyn Roadon, amíg el nem jutott a Berrima Roadig. A második háznál megállt a magas, távirányítóval működő fémkapu előtt, és körülnézett. A betonkerítés tetejére üvegszilánkokat szórtak, Nick mégis azt fontolgatta, át tudna-e mászni valahogy. Ha felkapaszkodna valahogy a szélére, átlendülhetne gyorsan anélkül, hogy megvágná magát. A biciklizés után még erősen lihegett. Egy maláj őr jött ki a kapu melletti bódéból, és meglepődött, amikor meglátta, hogy egy kisfiú áll a kapuban éjjel kettőkor.

– Mit akarsz, fiú?

Az éjszakai őr nem ismerte Nicket.

– Colinnal kell beszélnem. Megmondaná neki, hogy Nick keresi?

Az őr egy pillanatra megdöbbent, de aztán bement az őrbódéba, és telefonálni kezdett. Pár perccel később Nick észrevette, hogy a házban villanyt gyújtanak, és a fémkapu halkan kinyílik. Miközben a ház felé vezető kis úton gyalogolt, valaki felkapcsolta a bejárat fölötti villanyt is, és kinyílt az ajtó. Colin brit nagymamája, Winifred Khoo állt előtte, aki Margaret Thatcher teltebb változata volt. Steppelt selyemköntös volt rajta.

– Nicholas Young!Minden rendben?

Nick odafutott hozzá, és kifulladva kezdett kiabálni.

– A szüleim veszekszenek! Meg akarják ölni egymást, és az anyám el akar vinni engem!

– Nyugalom, nyugalom! Senki sem visz el téged – mondta Mrs. Khoo nyugodtan, és átölelte a kisfiút. Az este során felgyülemlett feszültség kiszakadt Nickből, és zokogni kezdett.

Fél órával később a felső szinten lévő könyvtár egyik kerek székén ült, és vaníliás turmixot ivott Colinnal. Philip és Eleanor Young idő közben szintén megérkezett Khooék rezidenciájára. Halotta, hogy a szülei udvariasan beszélnek Winifred Khoohoz a lenti szalonban.

– A fiunk természetesen túlreagálta a dolgot. A képzelőereje nyilvánvalóan elragadta.

Hallotta, hogy az anyja felnevet, és azzal a brit akcentussal beszél, amit európai emberek jelenlétében használt.

– Ennek ellenére talán jobb lenne, ha itt töltené az éjszakát – javasolta Winifred Khoo.

Ebben a pillanatban egy másik autó állt meg a ház előtt. Colin bekapcsolta a tévét, és a képernyőn megjelent a külső kamera képe. Egy gyönyörű, fekete Mercedes 600 Pullman limuzin érkezett a bejárat elé. Kiugrott belőle egy magas gurkha, és kinyitotta az utastér ajtaját.

– Az Ah Mád az! – mondta Colin izgatottan. A fiúk odafutottak a lépcsőkorláthoz, hogy lássák, mi történik odalent.

Szu Ji két thai szolgálóval a háta mögött lépett be az ajtón. Nick dadája, Ling Cse is előkerült, és három doboz holdsüteményt tartott a kezében. Nick arra gondolt, hogy a dajka riaszthatta a nagymamáját, és ő mondta el neki, mi történt a házukban. Mert bár épp a szüleinek dolgozott, lojalitása Szu Jihez mindig is elsőszámú elv volt.

Szu Jin most is rajta volt a jellegzetes sötétített szemüveg, elegáns rózsaszín vászon nadrágkosztümöt és magas nyakú, fodros blúzt viselt. Úgy nézett ki, mint aki most érkezett az ENSZ-közgyűlés üléséről.

– Elnézést kérek, amiért ilyen kellemetlenséget okozunk – hallotta Nick a nagymamája hangját. Szu Ji tökéletesen beszélt angolul. Erről Nicknek fogalma sem volt. Látta, hogy a szülei is oldalra lépnek, és döbbent, alázatos arccal álldogálnak.

Ling Cse átadta Winifrednek a három négyszögletes süteményes dobozt.

– Jóságos ég, a híres holdsütemények Tyersall Parkból. Ez igazán nagyon kedves Öntől – mondta Winifred.

– Semmiség. Nagyra értékelem, hogy felhívott. És most, hol van Nicky? – kérdezte a nagymamája. Nick és Colin visszafutott a könyvtárba. Úgy tettek, mintha semmit sem hallottak volna, amíg le nem hívta őket Colin dadája.

– Nicky, hát itt vagy! – mondta a nagymamája, aztán a vállára tette a kezét. – Most pedig köszönd meg Mrs. Khoonak.

– Köszönöm Mrs. Khoo. Jó éjszakát, Colin – mondta vigyorogva, miközben a nagymamája kivezette a bejárati ajtón, és beültette a Mercedesbe. Végül ő és Ling Cse is beült mellé, a két thai társalkodónő pedig a limuzin lehajtható ülésein helyezkedett el. Amikor épp be akarták csukni az ajtót, futva érkezett az apja odabentről.

– Mami, elviszed Nickyt...

– Va maj csup![40] *– mondta élesen Szu Ji hokkien nyelven, és elfordult a fiától. A testőr határozottan becsapta az ajtót.*

A kocsi elindult a Khoo-rezidencia kapuja felé, Nick pedig kantoni nyelven fordult oda a nagymamájához:

– Hozzád megyünk?

– Igen, elviszlek Tyersall Parkba.

– Meddig maradhatok ott?

– Ameddig szeretnél.

– Apa és Anya is meg fog látogatni?

– Csak akkor, ha megtanulnak viselkedni – felelte Szu Ji. Aztán kinyújtotta a karját, és közelebb húzta őt magához. Nick emlékszik, mennyire meglepte az asszony testének puhasága és a gyengéd gesztus. A kocsi lágyan rugózva siklott a levelekkel borított úton, Nick pedig odabújt a nagymamájához.

Most pedig egy szempillantás alatt ugyanazon az úton találta magát, csak több mint két évtized eltelt azóta. Colin vezette a Porschét. Amikor a kocsi ráfordult a Tyersall Avenue-re, Nick úgy érezte, minden kanyart és bukkanót ismer. Ismeri a meredek lejtőt, amelynek végén szemmagasságba kerültek a bütykös fatörzsek, a sűrű lombkoronát, amely még a legmelegebb nyárban is hűs árnyat adott. Legalább ezerszer végigment vagy biciklizett ezen az úton gyerekkorában. Most először érezte, hogy izgatott a hazatérés miatt. A fájdalom, amit annyi éven át érzett, most csitulni látszott. Észre sem vette, de gondolatban már megbocsátott a nagyanyjának.

A kocsi megállt Tyersall Park ismerős kapuja előtt, és Colin odaszólt a bódéból kilépő őrnek.

– Nicholas Youngot hozom.

A sárga turbános gurkha benézett a kocsiba, végigmérte mindkettőjüket, majd így szólt:

– Sajnálom, de ma este már nem várunk vendégeket.

– Mi nem vendégek vagyunk. Ez itt mellettem Nicholas Young. Ez a nagymamája háza – felelte Colin.

Nick odahajolt hozzá, hogy jobban lássa az őrt. Nem ismerte fel a férfit, biztosan az utolsó látogatása óta vették fel erre a posztra.

– Nem hiszem, hogy ismernénk egymást. Nick vagyok – számítanak az érkezésemre odabent.

Az őr megfordult, és egy percre visszament az őrbódéba. Egy naplószerű könyvvel tért vissza, és lapozgatni kezdte az oldalakat.

Colin odafordult Nickhez, és csodálkozva nevetgélt.

– Elhiszed ezt?

– Sajnálom, de nem látom itt a nevüket, és jelentős a készültség. Attól tartok, meg kell kérnem Önöket, hogy forduljanak vissza.

– Figyeljen, Vikram itt van? Lenne kedves felhívni telefonon? – kérdezte Nick, és kezdte elveszteni a türelmét. Vikram, aki az elmúlt két évtizedben az őrök parancsnoka volt, nyilván rövid úton véget vet ennek az őrületnek.

– Ghale parancsnok ma nincs szolgálatban. Holnap reggel nyolckor jön vissza.

– Hát akkor hívja ide azt, aki most az ügyeletvezető.

– Gurung őrmester lesz az – mondta az őr, és elővette a talkie-walkie-ját. Nepáli nyelven kezdett beszélni valakivel, majd pár perc múlva egy tiszt bukkant elő a sötétségből. Az út túlsó végén lévő őrházból gyalogolt le a kapuig.

Nick azonnal felismerte.

– Hé, Joey, én vagyok, Nick! Megmondanád a barátodnak, hogy engedjen be minket?

A ropogós, olajzöld gyakorlóruhát viselő nagydarab őr széles mosollyal lépett oda az utas oldali ablakhoz.

– Nicky Young! De jó, hogy újra látom! Mennyi idő is telt el azóta? Négy vagy öt év?

– 2010-ben voltam itthon utoljára. A bajtársad valószínűleg azért nem ismert meg.

Gurung őrmester közelebb hajolt Nickhez.

– Nézze, különleges parancsot kaptunk. Nem tudom, hogy mondjam meg, de nem engedhetjük be ide.

13

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

HUSZONNÉGY ÓRÁVAL KORÁBBAN...

– Három, négy, öt – számolt Eddie az emeleti hallban állva, miközben a kocsifelhajtót nézte. Öt autó volt a konvojban, illetve négy, ha nem számítjuk azt a kisbuszt, amely a sor végén a szolgálókat szállította. Catherine néni és családja nemrég érkezett Bangkokból, és Eddie meglepve látta, hogy csupán ennyi autó alkotja a konvojt. A sort egy S-osztályú fehér Mercedes vezette diplomatarendszámmal. Nyilván a thaiföldi nagykövetség bocsátotta a vendégek rendelkezésére. A többi viszont sokféle gyártmány volt: a Benz mögött egy BMW X5-ös SUV, egy Audi, amely legalább ötéves lehetett, és az utolsó – arról meg egyszerűen fogalma sem volt, mi lehet. Valamilyen nem európai négyajtós szedán volt, amely nem szerepelt a számításba jövő járművek Eddie-féle listáján.

Tegnap, amikor ő és a családja megérkezett Hongkongból, személyi asszisztense, Stella hat egyforma Range Rovert állított sorba, amely megfelelő módon képviselte a Tyersall Parkhoz érkező Cseng *famille*[41] imázsát. Ma Eddie már-már szégyellte magát Catherine néni klánja helyett. Férje, M.C. Takszin Aakara,[42] Mongkut király leszármazottja volt, és Eddie úgy emlékezett legutóbbi látogatása minden apró részletére, mintha tegnap lett volna, pedig még csak tizenkilenc éves volt akkor. A történelmi villák egy valóságos paradicsomi kertben helyezkedtek el szétszórva a Csaophraja folyó partjain. Unokatestvéreinek, Jamesnek, Mattnek és Adamnek három-három szolgájuk volt, akik a lábuknál kuporodva lesték minden kívánságukat, mintha gazdáik valamiféle kis istenségek lennének. A kertben erdőzöld BMW-k flottája állt, amellyel a család tagjai a pólóklubba, a teniszklubba

vagy valamelyik izgalmas táncklubba mentek. És persze nem felejtette el Jessieanne-t, azt a szexi unokatestvérüket sem, aki egyik este a Hua Hinben rendezett pizzázáson orálisan kielégítette őt a vécében.

Tehát miért jöttek az Aakarák ilyen szedett-vedett kocsikkal? És várjunk csak egy kicsit – mi az ördög történik odakint? Szandzsit, a komornyik és az egész személyzet – beleértve a gurkha őröket is – a legfrissebb kikeményített egyenruhájukban sorakoztak fel az út mellett. Ah Ling és Victoria néni szintén részese volt az üdvözlő szertartásnak. *Bassza meg, az én családomnak miért nem csinálták ugyanezt tegnap?!*

Eddie rendkívül felidegesítette magát azon, hogy a szülei is kimentek, ezért elhatározta, hogy semmi esetre sem csatlakozik hozzájuk. Hála istennek, Fiona elvitte a gyerekeket az állatkertbe, máskülönben biztos ők is részt akarnának venni ebben a hülyeségben, amitől az Aakarák úgy érezhetnék, hogy tényleg valami menő népek! Eddie gyorsan hátralépett, nehogy meglássák, és elrejtőzött a kiszolgálófolyosón. Megvárta, amíg mindenki felmegy, mert tudta, hogy Tyersall Parkban az a szokás, hogy az először érkező vendégeket jeges longan teával kínálják a szalonban. Két pincér ment el mellette koktélkocsikat tolva, rajtuk poharak és óriási szamovárok. Elcsodálkoztak, amikor látták, hogy Eddie az ő folyosójukon kóborol. Csak bámulta őket, aztán rájuk förmedt.

– Nem láttatok! Nem vagyok itt!

Amikor a hangokból úgy ítélte, hogy közelednek a többiek, lazacszínű Rubinacci nadrágja zsebébe tette a kezét, és átsétált a szalonba. Cat néni volt az első, aki felért a főlépcső tetejére. Az anyjával beszélgetett izgatottan azon a hangon, amely egy bentlakásos egyházi lányiskola diákjaira volt jellemző.{43}

– Milyen kellemes meglepetés volt téged és Malcolmot odakint látni! Azt hittem, csak ma este érkeztek!

– Az volt a terv, de Eddie-nek sikerült mindannyiunkat elhoznia egy magángépen.

– *Va, kum ho menk!...*{44} – jegyezte meg Catherine, amikor az egyik pincér odalépett hozzájuk egy ezüsttálcával, tele hosszú poharakba töltött, jeges longan teával.

Eddie egy ideig figyelmesen nézte a nagynénjét, amikor az leült a díványra az anyja mellé. Feltűnt neki, mennyire különbözik a két testvér. Cat néni zömök, sportos alkatát minden, hetvenes éveiben járó nő megirigyelhette volna. Szöges ellentéte volt a többi nénikéjének, akik csontosak és arisztokratikusan alultápláltak voltak hozzá képest. Sajnos, ami a divatot illeti, abban viszont nagyon is a nővéreire ütött. Egy nyugodtabb napon Eddie talán excentrikusnak írta volna le a ruházatát, de ma kifejezetten borzasztó volt a lila, selyem nadrágkosztümben, amely nyilvánvalóan méretre készült, és még nyilvánvalóbb módon több tíz éves is volt már. A sárszínű, nyitott orrú, Clerks szandál és a szintén több évtizede viselt, kékes árnyalatú, bifokális Sophia Loren szemüveg szinte már hozzánőtt.

Amikor Catherine észrevette, felkiáltott:

– Te jóságos ég, Eddie! Alig ismerek rád. Úgy látszik, elég sokat fogytál!

– Köszönöm, hogy észrevetted, Cat néni! Igen, az elmúlt egy évben körülbelül tíz kilót fogytam.

– Javadra válik! Anyád épp most mondta, hogy te hoztad ide tegnap az egész családot...

– Hát, épp a davosi Világgazdasági Fórumon vettem részt küldöttként, és az egyik ügyfelem, Mihail Kordocsevszkij – tudod, *az egyik leggazdagabb orosz* – ragaszkodott hozzá, hogy elhozzam a Boeing Business Jetét, amikor hírt kaptam Ah Ma szívinfarktusáról. És tudod, olyan hatalmas az a gép, szóval azt gondoltam, kár lenne, ha én lennék az egyetlen utas. Úgyhogy kitértünk Hongkong felé, és felvettük a családomat. Csak ezután jöttünk Szingapúrba.

Catherine a nővéréhez fordult.

– Látod, Alix, nem tudom, miért panaszkodsz folyton. A fiad annyira figyelmes.

– Igen, nagyon figyelmes – felelte Alix, és megpróbálta kitörölni az emlékezetéből azt a tegnapi jelenetet, amikor Eddie üvöltött vele a telefonban. „Két órád van, hogy mindenkit eljuttass a hongkongi repülőtérre, vagy elmegyek nélkületek! Ez a különleges ismerősöm különleges szívességet tesz, amikor kölcsönadja ezt a különleges gépét, tudod? És az isten szerelmére, jó lenne, ha ez alkalommal

kivételesen valami rendes ruhát és ékszert csomagolnál! Nem akarom, hogy valami anyaországbeli turistának nézzenek, amikor nem vagyok veled Szingapúrban! Múltkor elég gyatra kiszolgálást kaptunk a Crystal Jade Palace-ben amiatt, ahogy kinéztél!”

– És ti hogy utaztatok? – kérdezte Eddie, mert meg szerette volna tudni, milyen magángépük van Aakaráéknak manapság.

– Hát, a Thai Airwaysnek épp ma volt egy nagyon jó ajánlata. Három turistaosztály mellé adnak egy negyedik jegyet ingyen. Úgyhogy elég sokat spóroltunk. De amikor kiértünk a repülőtérre, és megtudták, hogy Takszin bácsikádról van szó, első osztályra ültettek minket.

Eddie nem akart hinni a fülének. Aakaráék soha nem repültek menetrend szerinti járattal – amióta Takszin bácsi a Thai Légierő különleges attaséja lett még az 1970-es években. Ebben a pillanatban Eddie észrevette, hogy a bácsi apjával együtt belép a szalonba. Már évek óta nem látta nagybátyját, de úgy tűnt, semmit sem öregedett – idősebb volt az apjánál, de legalább tíz évvel fiatalabbnak tűnt nála. Mindig barna arcán nem látszott ránc, és még most is ugyanolyan szálfatermetű volt, mint régen: olyan ember testtartása volt ez, aki megszokta, hogy mindig figyel, és akit mindig figyelnek. Bárcsak az apja se lenne ilyen görnyedt, és egy kicsit úgy öltözne, mint Takszin bácsi!

Eddie mindig is csodálta a bácsikája eleganciáját, és amikor tinédzserkorában ellátogatott hozzájuk Bangkokba, gyakran lopózott be a bácsi öltözőszobájába, hogy megnézegesse a márkákat. Ez elég nehéz művelet volt, amikor olyan sok szolgáló járt-kelt az épületben. Takszin bácsi ma egy tökéletesen szabott, halvány narancssárga, hosszú inget viselt. A Sea Island pamutból ítélve valószínűleg Ede & Ravenscroft lehetett. A tengerészkék vászonnadrág jól ment a duplacsatos, tükörfényesre kefélt papucscipőhöz. Gaziano & Girling vagy talán Edward Green? Majd később megkérdezi tőle. És ami a legfontosabb: *milyen óra van ma Takszin bácsin?* Eddie odapillantott a nagybátyja csuklójára, és arra számított, hogy egy Pateket, Vacheront vagy Breguet-t fog látni, de elborzadva vette észre, hogy egy Apple Watch virít a kezén. *Te jó ég, így múlik el a világ dicsősége!*

Takszin mögött érkezett a fia, Adam, akit Eddie nem ismert olyan jól, mivel majdnem egy évtizeddel fiatalabb volt nála. A család legkisebb gyermeke egy kissé túlsúlyosnak tűnt, és finom, szinte macskaszerű vonásai voltak. Úgy nézett ki, mint azok a thaiföldi popikonok. A feszülő farmer és retró hawaii ing még jobban erősítette ezt az imázst. Eddie nem volt elragadtatva. De várjunk csak! Ki ez a szexi lady, akit tuti jobbra húzna a Tinderen? A lépcsőn egy alabástrombőrű, derékig érő hajú lány sétált felfelé. Végre valaki, akinek van stílusa. Ujjatlan, jégkék Emilia Wickstead nadrágkosztüm volt rajta kék antilopbőr bokacsizmával, és a vállán lazán odavetett táska lógott. Ehhez a darabhoz legalább háromévi várólistára volt szükség, ezt Eddie jól tudta. Ő lehet Adam új felesége, Piya hercegnő, akiről az anyja annyit áradozott, miután visszatértek a tavalyi esküvőről.{45}

– Takszin bácsi! De jó, hogy újra találkozunk! És Adam – milyen rég nem láttuk egymást! – ütögette lelkesen az unokatestvére vállát Eddie. Adam odafordult a feleségéhez, és azt mondta:

– Ő Alix néni legidősebb fia, Eddie, aki szintén Hongkongban lakik.

– Piya hercegnő, megtiszteltetés, hogy megismerhetem!

Eddie előrehajolt, megfogta a nő kezét, és meg akarta csókolni.

Adam alig hallhatóan felhorkant, Piya pedig felnevetett Eddie nevetségesen túlzó gesztusán.

– Kérlek, szólíts csak Piyának. Csak a király gyermekei és unokái ragaszkodnak ilyen formális megszólításhoz. Én csak távoli rokon vagyok.

– Azt hiszem, nagyon szerény vagy. Úgy értem, megkaptátok a Gyöngy lakosztályt.

– Az micsoda? – kérdezte Piya.

Mielőtt Eddie válaszolhatott volna, Adam közbevágott.

– Az a hálószoba, ahol minden falat igazgyöngyök díszítenek. Tényleg rendkívüli.

– Igen. Egy lakosztály több szobával, amely családoknak ideális. A feleségem és a gyerekeink általában azt foglalják el, amikor idelátogatunk – tette hozzá Eddie.

– Most melyik szobában leszel? – kérdezte Adam.

– A sárga szobában. Nagyon... kényelmes.

Piya felhúzta a szemöldökét.

– Adam, szerintem ez nem jó így. Át kell mennünk egy másik hálószobába, hogy Eddie és a családja megkaphassa a nagyobb lakosztályt.

– De ti vagytok a különleges vendégek! Nektek kell a Gyöngy lakosztályban lennetek. Nem akartam semmire sem célozni a megjegyzésemmel. Constantine, Augustine és Kalliste nagyon szeret egy ágyban aludni, Fionának pedig három órát is sikerült aludnia tegnap éjjel.

– Jaj, istenem! Nem érezném magam jól a Gyöngy lakosztályban ezek után. Adam, intézkednél? – mondta határozottan Piya.

– Persze. Mindjárt beszélek Ah Linggel – felelte Adam.

Eddie kegyesen elmosolyodott.

– Mindketten nagyon kedvesek vagytok. És hol vannak a testvéreid? Azt hittem, ma érkezik az egész család. Egy egész kamionnyi tengeri herkentyű várja őket.

Adam csodálkozva nézett rá.

– Csak mi kísértük el Anyát és Apát Piyával. Mint tudod, Jimmy orvos, és nem tud olyan könnyen elszabadulni, Mattie pedig Verbier-ben síel a családjával.

– Ó, én is nemrég jöttem vissza Svájcból. Davosban jártam hivatalos küldöttként a Világgazdasági Fórumon.

– Én két évvel ezelőtt voltam Davosban – mondta Piya.

– Tényleg? Mit csináltál ott?

– Előadást tartottam a VIGVIT-en.

Eddie a megdöbbenéstől egy pillanatig szóhoz sem jutott. Adam büszkén magyarázni kezdett:

– Piya virológus, és a WHO-nak dolgozik Bangkokban. A szúnyogok által terjesztett vírusokra specializálódott, például a malériára és a dengue-lázra. Ő az egyik legnagyobb szaktekintély a trópusi betegségek területén.

Piya szégyenlősen mosolygott.

– Jaj, Adam túloz. Nem vagyok szaktekintély, csak a csapat egyik tagja. Az a férfi ott viszont tényleg úgy néz ki, mint egy nagy koponya.

Eddie követte a nő tekintetét, és Oon professzort pillantotta meg, aki még mindig műtősruhában volt. Amikor belépett, Catherine felállt, és odasietett hozzá.

– Francis! Örülök, hogy látom. Hogy van ma a Mami?

– Jelenleg az életfunkciói stabilak.

– Bemehetünk hozzá most?

– Hol ébren van, hol alszik. Négy látogatót engedhetek be, de csak kettesével, és 5-5 percig.

Alix a nővérére nézett.

– Menjetek. Vidd magaddal Takszint, Adamet és Piyát is. Én ma már beszéltem vele.

– Ma még én sem láttam Ah Mát – szólt közbe Eddie. – Dr. Oon, még egy látogató bizonyára nem jelent problémát.

– Rendben, pár percre beengedem, de csak akkor, ha a többiek kijöttek. De valóban csak néhány percre. Ma már nem akarunk neki több stresszt okozni – felelte az orvos.

– Természetesen. Meg se szólalok.

– Eddie, elmondanál egy kis imát a nevemben Ah Máért, amikor bemész hozzá? – kérdezte Victoria hirtelen.

– Öööö, persze, hogyne – ígérte Eddie.

Az öt ember elindult a folyosón Szu Ji lakrésze felé. A hálószobája melletti nappalit alakították át kardiológiai intenzív részleggé. A helyiség egyik felét klinikai előkészítő területnek nyilvánították, a másik felében pedig a különféle orvosi gépeket helyezték el. A számítógépek monitorjai fölé több orvos és nővér hajolt oda, és kiemelten fontos betegük minden szívdobbanását alaposan ellenőrizték. Szu Ji thai társalkodónői akcióra készen álltak az ajtó mellett, ha az úrnőjük esetleg kívánna valamit. Amint meglátták, hogy Takszin herceg közeledik feléjük, azonnal arccal a földre vetették magukat. Eddie érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul: részben csodálta, részben irigyelte azt az eleganciát, amellyel a nagybátyja és a nagynénje úgy mentek el mellettük, mintha észre se vennék a gesztust. *Bassza meg, miért nem tudott abba a családba születni inkább?*

Mialatt Catherine és Takszin bement Szu Ji hálószobájába, Eddie Adammel és Piyával együtt a folyosón várakozott. Leült Piya mellé a

bársonykárpitos Ruhlmann ülőgarnitúrán, és a fülébe súgta:

– Gondolom, akkor volt VIGVIT kitűződ?

Piya egy pillanatra összezavarodott.

– Bocsánat, Davosról beszélünk?

– Igen. Amikor két évvel ezelőtt Davosban jártál, milyen kitűzőt adtak neked? Fehéret kék csíkkal az alján, vagy sima fehéret a hologramos matricával?

– Sajnos, nem emlékszem, hogy nézett ki.

– Mit csináltál vele?

– Hordtam – felelte Piya türelmesen, de magában azért csodálkozott, vajon a férje unokatestvére miért ilyen megszállott a kitűzőkkel kapcsolatban.

– Úgy értem, mit csináltál vele a konferencia *után?*

– Öööö... Biztosan eldobtam, vagy a szállodai szobában hagytam.

Eddie döbbenten bámult Piyára. Az ő davosi jelvénye egy külön erre a célra rendszeresített kis zsákocskában pihent a szintén értékes Roger W. Smith órája[46] és a zafír-platina mandzsettagombjai mellett. Amint visszatér Hongkongba, azonnal be fogja kereteztetni. Egy kicsit hallgatott, majd Adamhez fordult:

– És mivel foglalkozol mostanság? Dolgozol, vagy csak élvezed az életet?

Adam grimaszolni akart volna, de túlságosan jól nevelt volt ahhoz, hogy bármiféle reakciót láthassanak az arcán. Miért gondolja olyan sok ember, hogy csak mert a királyi család tagja, nem kell megdolgoznia a megélhetéséért.

– Az F&B-nél[47] vagyok. Van egy éttermem a Central Embassy nevű új bevásárlóközpontban, és van pár gourmet büfém is, ahol eredeti ausztriai *Würstelstand* ételeket árusítunk, például bratwurstot, currywurstot, Käsekrainert. Ismered azt az osztrák kolbászféleséget, amelyben sajt is van?

– Büfé?! És abból profitot is lehet termelni? – kérdezte Eddie.

– Igen, elég jól megy. Ezeket a mozgóbüféket az éjszakai szórakozóhelyek közelében helyezzük el szerte a városban. Az emberek szeretnek ilyesmit enni, miután eljöttek a bárokból és a diszkókból.

– A kolbászok felszívják az alkoholt – jegyezte meg Piya.

– Hmm. Snackrészegeknek. Milyen jövedelmező lehet – vonta le a következtetést Eddie, és hangjából nem kevés lenézés hallatszott. Most rajta volt a sor. Alig várta, hogy a másik kettő tőle is megkérdezze ugyanezt, de a nagynénje és a nagybátyja kilépett a hálószobából.

– Alszik, de bemehetsz – mondta Catherine a fiának.

Catherine leroskadt Eddie mellé, és hirtelen teljesen kimerültnek tűnt.

– Hogy van ma? – kérdezte tőle Eddie.

– Nehéz megmondani. Francis azt mondta, hogy a morfiumos infúzió mellett nincsenek fájdalmai. Csak még soha nem láttam őt ilyen... törékenynek – mondta a nagynénje, és a hangja elcsuklott. Takszin a vállára tette a kezét, és Catherine tovább beszélt. – Novemberben kellett volna eljönnöm, ahogy terveztem is. És a fiúknak is. Miért is nem küldtük őket ide gyakrabban?

– Cat néni, miért nem mész a szobádba, és pihensz egy kicsit? – mondta kedvesen Eddie. Ha a nők érzelmeinek volt szemtanúja, mindig kényelmetlenül érezte magát.

– Azt hiszem, ez jó ötlet – felelte a nagynénje, és felállt.

– Felhívom Jimmyt és Mattie-t. Azonnal ide kell repülniük. Nincs vesztegetni való időnk – mondta Takszin a feleségének, amikor elindultak.

Nincs vesztegetni való időnk – gondolta végig a szavakat Eddie. De Cat néni mást se tett, csak elvesztegette az időt. Annyi évtizedet töltött távol, és az unokatestvérei szinte nem is ismerték a nagymamájukat. És most, hogy Ah Ma haldoklik, mindenki idetolja a képét? Ez nem elég, és már túl késő! Vagy talán valami más indítékuk is van? Talán bizony az Aakarák szűkölködnek manapság? Ezért is jöttek menetrend szerinti járattal? Ő nem tudta elképzelni, hogy ilyen megaláztatásban legyen része. Egy thai herceg a turistaosztályon! És csak öt szolgálót hoztak magukkal! Adamnek pedig ezeket a nevetséges, hot dog büféket kell üzemeltetnie! Lassan összeállt a kép! Azért hívja ide Takszin bácsi az összes fiát, hogy rátegyék a kezüket Tyersall Parkra? Mindenki tudja, hogy Nickyt kitagadták az örökségből, és Ah Ma sosem hagyná egyik Leongra sem a házat, mert már így is övék fél

Malajzia. Csak az Aakara fiúk, Alistair testvére és ő maga maradtak versenyben. Ah Ma soha nem gondolt igazából Alistairre úgy, mint potenciális örökösre, főleg, mióta megpróbálta becsempészni a családba Kitty Pongot. De az Aakarák... őket mindig kedvelte, mert félig thaiföldiek voltak.

Szerette a thai ételeket, a thai selymeket és azokat az ijesztő társalkodónőit is – mindent, ami abból az átkozott országból jött! De nem fogja hagyni, hogy ezek nyerjenek! Egész életükben elzárkóztak a rokonoktól, és élték sznob életüket. Csak hébe-hóba jártak errefelé, három-négy évente dugták ide a képüket! Ő pedig minden évben legalább egyszer meglátogatta a nagymamáját. Igen, nyilvánvaló, hogy ő az egyetlen, aki megérdemli Tyersall Parkot.

Adam és Piya is kijött a hálószobából, Eddie pedig azonnal bement. Neki sem volt vesztegetni való ideje. Szu Ji baldachinos ágyát a szecessziós mintákkal díszített fejdeszkával együtt lecserélték a legmodernebb kórházi ágyra, amelyben elektromos matrac védte a beteget a felfekvések kialakulásától. Szu Ji – az orrába vezetett oxigéncsőtől és a vénáiból kikandikáló csövektől eltekintve – nyugodtan, méltóságteljesen feküdt a lótuszselyem ágynemű alatt. Az ágy mellett egy állványra helyezett szívmonitor figyelte a pulzusát, amely gyakran ingadozott. Eddie az ágy végében állt, és azon gondolkodott, elmondjon-e egy kis imát. Teljesen abszurdnak tűnt, mivel nem igazán volt vallásos, de megígérte Victoria néninek. Letérdelt hát az ágy mellé, összetette a kezét, és már épp behunyta a szemét, amikor egy éles hang visított a fülébe kantoni nyelven:

– Mi az ördögöt csinálsz?

Amikor Eddie felnézett, a nagymamája bámult az arcába.

– Basszus... úgy értem, Ah Ma! Végre felébredtél! Épp egy imát akartam elmondani érted!

– Elvesztetted az eszed? Ne bosszants fel. Már rosszul vagyok ezektől az emberektől, akik mind imádkozni akarnak értem. Victoria is folyton odaküldte hozzám azt az álszent püspököt, aki minden reggel elmotyogta azokat az idióta imáit, én pedig túl gyenge voltam ahhoz, hogy elzavarjam.

Eddie felnevetett.

– Ha akarod, elintézem, hogy a püspököt ne engedjék be hozzád többet.

– Kérlek rá.

– Fent voltál, amikor Adam és Piya itt járt?

– Nem. Adam is itt van?

– Igen, és eljött vele a felesége is. Nagyon csinos, már amennyire a thaiföldiek azok tudnak lenni.

– És a testvérei?

– Ők nincsenek itt. Azt mondták, Jimmy nagyon sokat dolgozik, nem tudott eljönni. Szerintem, mivel plasztikai sebész, biztos túl sok sürgős zsírleszívása és orrkicsinyítő műtétje van, ami miatt nélkülözhetetlen a jelenléte.

Szu Ji felsóhajtott.

– És még ki van itt?

– Az egész családunk eljött Hongkongból, még Cecilia és Alistair is.

– És most hol vannak?

– Mindenki elment az állatkertbe. Fiona, Constantine, Augustine, Kalliste, Cecilia és Jake. Ah Tock különleges VIP-jegyeket szerzett nekik a szafaris programra, de uzsonnára visszajönnek. Alfred bácsi ma este érkezik, és... úgy hallottam, hogy Nicky is jön holnap.

– Nicky? New Yorkból? – motyogta Szu Ji.

– Igen, úgy hallottam.

Szu Ji nem szólt semmit, de Eddie látta, hogy a pulzusa gyorsan emelkedik: 100, 105, 110 volt percenként.

– Nem akarod látni, igaz? – kérdezte aztán. Szu Ji lehunyta a szemét. Egy magányos könnycsepp gördült le az arcán. Eddie aggódva pillantgatott a monitorra: 120, 130... – Nem hibáztatlak ezért, Ah Ma. Csak úgy megjelenik azok után, amit tett, ahogy szembeszegült a kívánságoddal...

– Nem, nem – mondta végül Szu Ji. A pulzusa hirtelen 145-re ugrott, és Eddie riadtan bámulta. Amikor a szám elérte a 150-et, és a gép magas hangon sípolni kezdett, berohant Oon professzor és egy másik orvos.

– Túl gyorsan emelkedik – mondta az orvos ijedten. – Defibrilláljuk?

– Nem, adok neki egy digoxint. Eddie, legyen szíves, menjen ki a szobából – közölte határozottan a professzor, majd két nővér is segítségére sietett odakintről.

Eddie épp kifelé hátrált, amikor a nagynénje, Victoria lépett be a helyiségbe.

– Minden rendben?

– Most ne menj be. Azt hiszem, Ah Mának újabb szívrohama van. Megemlítettem Nicky nevét, és teljesen kiborult!

Victoria felnyögött.

– Mi a csudának beszéltél Nickyről?

– Azt akarta tudni, hogy ki van itt, és ki várható még. Egy dolgot mondhatok: Ah Ma nem akarja látni Nickyt, és azt sem akarja, hogy betegye a lábát a házba. Ez volt az utolsó dolog, amit mondott.

14

DZSÓDHPUR

•

INDIA

Astrid az erkélyen állt, és mélyen belélegezte az alatta elterülő rózsakert mennyei illatát. Az Umméd Bhavan Palotában erről a pontról szinte az egész városra rá lehetett látni. Keletre egy hihetetlenül romantikus erőd trónolt a hegytetőn, a távolban pedig vibráló kék épületek tűntek fel: a középkori Dzsódhpur házai ragyogtak a reggeli napsütésben.

A Kék Város – gondolta Astrid. Hallotta valahol, hogy azért festették ilyen kobaltkékre az összes házat, mert úgy hitték, ez a szín elriasztja az ártó szellemeket. Ez az árnyalat egyébként Yves Saint-Laurent és Pierre Bergé marrákesi villájára emlékeztette. Marrákes nagy részét rózsaokkerre festették, a Majorelle-kertek az egyetlen villa a városban, amely királyi engedély alapján lehetett más színű.

Astrid elnyúlt a heverőn, és az ezüst art deco kannából öntött magának még egy csésze teát. Ezt a hatalmas palotát a jelenlegi maharadzsa nagyapja építtette 1929-ben, mert munkát akart adni azoknak, akik a hosszú és súlyos éhínség alatt szenvedtek. Minden részlet az eredeti art deco stílust idézte: a rózsaszín homokkő pillérektől az alsó szinten lévő kék mozaikcsempés medencéig. Utóbbit egyébként úgy építették meg, hogy a maharani tökéletes elvonultságban úszhasson. Ez a hely egy kicsit Tyersall Parkra is emlékeztette, és Astrid egy pillanatra erős lelkiismeret-furdalást érzett. A nagymamája ágyban fekszik egy csomó orvos között, ő pedig itt élvezi ezt a titkos hétvégét egy indiai palotában.

Az érzés kissé elhalványult, amikor meglátta Charlie-t, aki egy szál pizsamaalsóban közeledett az erkély felé. Mikor szedett fel ennyi izmot? Amikor még egyetemisták voltak Londonban, Charlie elég nyurga és vékony volt, de most a magas férfi testalkata egy V betűre hasonlított, és Astrid nem emlékezett, hogy ilyen kigyúrt

lett volna a hasa. A férfi megállt mögötte a heverő mellett, lehajolt, és megcsókolta Astrid tarkóját.

– Jó reggelt, gyönyörűségem!

– Jó reggelt! Jól aludtál?

– Most nem emlékszem, hogy aludtam-e egyáltalán bármit is, de örülök, ha neked sikerült – ugratta Charlie, és töltött magának a kávésszamovárból, amelyet egy üvegtetejű, krómozott színű zsúrkocsin szervíroztak. – Hmm... de jó ez a kávé.

Astrid elmosolyodott.

– Ami azt illeti, biztos finom a kávéjuk, de ezt a kávét én hoztam. Tudom, mennyire szereted a reggeli első kávét, ezért szóltam, hogy ebből készítsék el. Etióp yirgacheffe-i kávé, Los Angelesben vettem a Verve Coffeetól.

Charlie elismerően nézett rá.

– Ennyi. Elrabollak, és nem engedem, hogy visszamenj Szingapúrba. Nem engedlek el magam mellől... körülbelül az idők végezetéig.

– Nyugodtan elrabolhatsz, de a családommal is számolnod kell. Szerintem az apám egy kommandót küldene értem, ha nem jelennék meg hétfőn reggelire a Nassim Roadon.

– Ne aggódj, időben visszaviszlek, és egy nagy tálca parathakenyérrel jelenhetsz meg a reggelinél – felelte Charlie, és beleharapott a vajastésztából készült, frissen sült indiai kenyérlepénybe.

Astrid felnevetett.

– Dehogyis! Valami maláj dolgot kell vinnem, különben gyanakodni fognak. Olyan, mintha lógnék az iskolából, de őszintén örülök, hogy végül rábeszéltél erre az utazásra. Nagy szükségem volt rá.

– Nagyon sok időt töltöttél a nagymamád ágya mellett, és kezelted az egész családi cirkuszt. Gondoltam, jót tenne egy kis kikapcsolódás – mondta Charlie, és rákönyökölt az erkély korlátjára. Odalent egy díszes turbános férfi az óriási terasz közepén ült, hatalmas párnákra dőlt, miközben lágy dallamokat játszott a banszuriján.[48] Mögötte pávák sétálgattak a gyepen. –

Gyere ide, ezt látnod kell. Itt egy fuvolás a teraszon, és pávák sétálgatnak körülötte.

– Láttam. Egész reggel ott volt. Olyan, mint a mennyország, nem? – mondta Astrid, és behunyta a szemét. A nap melegítette az arcát, ő pedig átadta magát a lágy dallamoknak.

– Várj csak, amíg körüljárjuk a várost! – mondta Charlie, és ravaszul csillogott a szeme.

Astrid mosolygott, és nagyon élvezte ezt a huncut, kisfiús arckifejezést. Vajon miben sántikál? Pont úgy néz, mint Cassian, amikor valamilyen titkot próbál rejtegetni.

Miután végigettek egy hagyományos indiai reggelit, csirkét, akuri rántottát, laccha parathát és friss mangót az erkélyen, Charlie és Astrid kilépett a palota főbejáratán. Miközben a maharadzsa Rolls Royce-ára vártak, az őrök bókokkal halmozták el Astridot.

– Asszonyom, még soha nem láttunk olyan szépséget Dzsódhpurban, mint Ön!

Astrid elpirult. Fehér vászontunika volt rajta, amit beletűrt egy új, fehér háremnadrágba. Nemrég varratta. Öv helyett egy hosszú, türkiz színű Scott Diffrient láncot fűzött az övtartókba.

A lenyitható tetejű kocsi elvitte őket a lenyűgöző méretű, vörös homokkőből épített Mehrangarh erődhöz, amely egy magas sziklán terült el százhatvan méterrel a város fölött. A domb alján átszálltak egy kis dzsipbe, amely gyorsan suhant velük a meredek úton felfelé. A gyönyörű, íves kapuknál volt a főbejárat, melynek két oldalát ókori freskók díszítették. A Győzelem Kapuja – Dzsaj Pol. Hamarosan kéz a kézben sétáltak az egymással összekötött paloták és múzeumok hálójában, amely egy egész erődkomplexumot adott ki. Csodálták a gyönyörűen vésett falakat, a tágas belső udvarokat, a városra nyíló, lélegzetelállító látványt.

– Ez hihetetlen – mondta halkan Astrid, amikor beléptek egy szobába, ahol a falakat és a mennyezetet üvegmozaikok borították.

– Hát, nem véletlenül hívják a legszebb erődnek Radzsasztánban – jegyezte meg Charlie.

Amikor végigsétáltak a fogadótermeken, ahol minden felületet – a falakat és a mennyezetet is – szédítő virágminták díszítettek, Astrid hirtelen feleszmélt.

– Minden olyan kihalt. Hol vannak a turisták?

– Ma zárva van az erőd, de Sivradzs kinyittatta a kedvünkért.

– Milyen kedves tőle. Szóval ez az egész a családjáé?

– A 15. század óta. Kevés olyan erőd van Indiában, amit még az a család birtokol, amely építtette.

– Lesz lehetőségem arra, hogy személyesen is megköszönjem majd neki?

– Ja, el is felejtettem szólni! Vacsorára az Umméd Bhavan magánrezidenciájára vagyunk hivatalosak. A családja vár minket.

– Nagyszerű! Nem tudom, rokonai-e a Szingeknek – tudod, Gajatri Szing a családunk régi barátja, aki azokat a csodás partikat szokta rendezni. Olyankor megmutatja az összes ékszerét. Az apja maharadzsa volt az egyik indiai államban... bár azt nem tudom, melyikben.

– Lehet. Szerintem az indiai uralkodócsaládok tagjai gyakran házasodtak egymással – felelte Charlie, de szemmel láthatóan nem figyelt oda.

– Jól vagy? – kérdezte Astrid, mert észrevette a férfi hirtelen kedélyváltozását.

– Persze, jól vagyok. Van itt egy fantasztikus szoba, amit megpróbálok megtalálni – tudom, hogy tetszeni fog. Szerintem fel kell menni a lépcsőn – mondta Charlie, és felvezette Astridot egy meredek lépcsőn, amely könnycsepp alakban tekergett körbe-körbe. Amikor felértek a tetejére, egy hosszú, keskeny szobába jutottak, amelynek minden oldalát ablakok világítottak meg. A helyiség közepén aranybölcsők álltak, egyik díszesebb volt, mint a másik.

– Ez valami gyerekszoba? – kérdezte Astrid.

– Nem, ez a *zenana* része, ahol a palotabeli hölgyek éltek. Ezt az épületet Kukucskáló Palotának hívták, ugyanis innen lesték a nők az alattuk lévő udvar eseményeit.

– Ó, értem, tehát a királyi feleségek és ágyasok nem jelenhettek meg a nagy nyilvánosság előtt, ugye?

Astrid kihajolt az ablakon, amelyet különleges, bengáli stílusú párkány díszített, és átnézett az apró, csillag alakú nyílásokon. Aztán teljesen kitárta a zsalukat, és megcsodálta a hatalmas,

márvánnyal borított udvart, amelyet három oldalról vettek körül a palota erkélyei.

– Hé, akarod, hogy hennát tetováljanak a kezedre? – kérdezte Charlie.

– Ó! Szeretném!

– A szálloda recepciósa mondta, hogy van itt egy hennaművész, aki csodálatos dolgokat készít. Azt hiszem, a múzeum boltjában van. Megyek, megkeresem.

– Jövök veled.

– Nem, nem kell, maradj csak itt, és élvezd a kilátást. Szólok neki, és mindjárt visszajövök.

– Jól van – mondta Astrid, de egy kicsit csodálkozott Charlie viselkedésén. Leült a szobában lévő padra, és azon tűnődött, milyen lehetett a maharadzsák feleségeként itt élni azokban az időkben, amikor férjeik a birodalmaik teljhatalmú uralkodói voltak. Elképesztő luxusban élhettek, de abban nem volt biztos, hogy szeretett volna egy lenni a több tucat királyné és ágyas közül. Hogy lehet valakivel megosztani azt a férfit, akit szeretünk? És vajon azok a nők kiléphettek valaha is a palota falain kívülre, vagy akár csak a gyönyörű udvarra?

Astrid a távolból nevetést hallott, ezért kikukucskált az udvarra. Több nő közeledett a boltíves kapu felől. Piros-fehér esküvői ruhájuk gyönyörű volt. Mögöttük újabb sor nő tűnt fel, ők is testhez simuló blúzt és bő szoknyát viseltek. Csakhamar már egy tucat volt belőlük az udvaron. Az erőd belsejéből távoli dobszó hangzott fel, és a nők egy sorba rendeződtek. Majd egyszer csak felsorakoztak Astrid ablaka alatt, felemelték a karjukat, és a dob ritmusára dobogni kezdtek a lábaikkal.

Az Astrid alatti szinten ugyanannyi fehér ruhás férfi tűnt fel, majd futva elfoglalták helyüket az udvar túloldalán. Megszólalt egy hindi popdal, és a két csoport csábosan táncolni kezdett egymással szemben. Kisvártatva újabb csoport érkezett: ezúttal csillogó, kékeslila száriba öltözött lányok csatlakoztak hozzájuk. Az udvar északi és déli kapuján léptek be, a zene pedig egyre hangosabban szólt.

Hirtelen teljes csönd lett, a tér túloldalán kinyíltak a zsaluk. Az egyik ablakban feltűnt egy aranyos ruhába öltözött férfi, aki kitárta karját Astrid felé, hindi nyelven énekelve. Aztán folytatódott a zene, a táncolók pedig tovább forogtak és dobogtak. Astrid nevetésben tört ki, mert élvezte, hogy egy komplett bollywoodi jelenet bontakozik ki a szeme láttára. *Ebben Charlie keze van! Nem csoda, hogy olyan furcsán viselkedett, amióta csak idejöttünk!*

A férfi eltűnt az ablakból, de pár perc múlva már ő is ott volt az udvaron. Az egész társaság a ritmusra ropta a táncot, tökéletesen kidolgozott formációkat hozva létre. Amikor Astrid lenézett az aranyba öltözött férfialakra, megdöbbenve ismerte fel Sáhruh Khánt, India egyik legnagyobb hírességét. Mielőtt megfelelően reagálhatott volna az újdonságra, trombitaszó harsant, majd különös, morgó hangok következtek. A boltíves kapualj felé fordult, és elállt a lélegzete.

Egy elefánt lépkedett méltóságteljesen befelé. Élénk rózsaszín és sárga mintákat festettek a fejére, és gyönyörű drágakövek díszítették mindenhol. Az állatot két hajcsár vezette, akik a dzsódhpuri királyi udvar teljes díszében pompáztak. Az elefánt hátára díszes ezüstülést kötöztek, amelyben kasmírmintás, éjkék sherwaniban,[49] ugyancsak kék nadrágban és turbánban Charlie ült. Astridnak leesett az álla. Kiszaladt a szobából a nyitott erkélyre.

– Charlie, mi ez az egész?

Az elefánt odasétált hozzá, így a férfi majdnem egy magasságba került Astriddal. A hajcsárok úgy irányították az állatot, hogy az erkély mellé álljon. Így Charlie könnyedén átugorhatott szíve hölgye mellé.

– Meglepetést akartam szerezni. Mostanáig nem akartam elmondani, de Isabel végre aláírta a válási papírokat.

Astrid alig hallhatóan felsikított.

– Igen, szabad ember vagyok. Tökéletesen szabad. És tudod, rájöttem, hogy az elmúlt pár év őrületében mindig csak úgy beszéltünk a házasságunkról, mintha magától értetődne, bár soha nem kértelek meg igazán – mondta Charlie, és letérdelt a nő elé. – Astrid, mindig is életem szerelme voltál, és ma is az vagy. Az

angyalom, a megmentőm. Nem tudom, mihez kezdenék nélküled. Édes szerelmem, hozzám jössz feleségül?

Mielőtt Astrid válaszolhatott volna, az elefánt felhorkantott, majd kinyújtotta az ormányát, elvett valamit Charlie kezéből, és odanyújtotta Astridnak. Egy vörös bársonydobozkát lengetett az arca előtt. Astrid elvette a csomagot, és nevetgélve kibontotta. Egy ötkarátos, kanárisárga gyémántgyűrű volt benne, amelyet finom, virágmintás fehérarany foglalatba helyeztek. Különös ékszer volt, nem hasonlított semmire, amit az ékszerészek manapság készítenek.

– Várjunk csak! Ez... ez... úgy néz ki, mint a nagymamám eljegyzési gyűrűje.

– Ez *tényleg* a nagymamád eljegyzési gyűrűje.

– De hogy lehet az? – kérdezte Astrid zavartan.

– Múlt hónapban elrepültem Szingapúrba, és titokban találkoztam a nagymamáddal. Tudom, milyen fontos neked, úgyhogy biztos akartam lenni az áldásában.

Astrid hitetlenkedve csóválta meg a fejét, és csak bámulta a csodás ékszert. Amikor a könnyek végigfolytak az arcán, a szája elé kapta a kezét.

– Szóval, mit mondasz? Felségül jössz hozzám? – nézett rá Charlie vágyakozva.

– Igen, igen, te jó ég, igen!!! – kiáltotta Astrid. Charlie felállt, szorosan átölelte őt, a táncosok és zenészek pedig hangosan éljeneztek.

Amikor együtt lesétáltak az udvarba, Sáhruh Khán feléjük indult, hogy elsőként gratuláljon nekik.

– Meglepődött?

– Istenem, még mindig nem jutok szóhoz! Nem hittem volna, hogy még mindig meg lehet lepni, de Charlie-nak sikerült!

Az érzelmekkel átitatott pillanatban senki sem vette észre, hogy az erőd déli tornyában sűrűn villog valami. Annak a Canon EOS 7D fényképezőgépnek a lencséjén csillant meg a napfény, amely a paparazzók és magándetektívek kedvence volt.

A gép lencséjét egyenesen Astridra és Charlie-ra szegezte valaki.

Második rész

„Ódivatú módon szereztem vagyont.
Kedves voltam egy tehetős rokonomhoz
a halála előtt.”

MALCOLM FORBES

1
London

Wandi Meggaharto Widjawa az anyjával tartózkodott Londonban. Mindenki úgy tudta, hogy Adeline Salim Meggaharto Kristian nevű unokaöccsét nézi meg egy vívóversenyen, de titokban mindketten a háromévenként esedékes orvosi látogatásra jöttek a Harley Streetre. Dr. Ben Storkot a legkritikusabb feltöltésfüggők is a botox Michelangelójának tartották. Olyan ügyesen szúrta tűjét a finom vonalakba, a törékeny arccsontokba és a kényes orr-ajaki hajlatokba, hogy még a legvékonyabb bőrű páciensein sem látszott soha véraláfutás. Tökéletesre fejlesztette művészetét, így a klinikájára látogató minden egyes ügyfél azzal a garanciával távozott, hogy mindkét szemhéját tökéletesen le fogja tudni csukni, ha egyszer pislogni támad kedve.{50}

Miközben a virágmintás Simone Rocha ruhát viselő Wandi a klinika elegáns, Hollywood-Regency stílusú várótermében ült, és az anyját várta, aki a szokásos, kombinált Botox®, Juvéderm Voluma®, Belotero Balance®, Restylane Lyft® és Juvéderm Volbella® injekcióját kapta meg, a *British Tattle* legújabb számát nézegette. Először mindig hátralapozott, ahol a *Spectator* rovatban hozták le a birodalom fontos összejövetelein készült képeket. Szerette az angol társasági elit tagjait mustrálgatni, tetőtől talpig kielemezni – a nők vagy elegáns hattyúknak, vagy vetetlen ágynak tűntek (köztes állapot nem létezett).

Az e havi *Spectator* meglehetősen kiábrándító volt – fotók egy újabb Hugo nevű, huszonegy éves kölyök születésnapjáról, egy újabb Simon Sebag Montefiore-könyv megjelenése alkalmából rendezett ebédről és néhány unalmas, vidéki esküvőről. Sose értette, hogy ezek az arisztokraták miért imádnak lepukkant, vidéki angol templomokban esküdni, amikor a legpompásabb ceremóniákat is megrendeznék nekik a westminsteri apátságban vagy a Szent Pál-székesegyházban.{51} Tekintete egyszer csak megakadt a menyasszony és a vőlegény kötelező fotóján. Ahogy a

British Tattle esküvői képein szokásos, a pár a szerény parókia boltíves kapuja előtt állt, amelyet néhány vérszegény rózsa díszített. Épp rizst szórtak rájuk a meghívottak, amitől fájdalmas mosolygásba torzult az arcuk. De amire Wandi felfigyelt, az igazából az volt, hogy a menyasszony ázsiai volt. Ez a tény azonnal megnyomta a vészcsengőt odabent.

Wandi olyan különleges, *kindokrata*[52] származású leány volt, akit elég jellegzetes körülmények között neveltek fel. Egy indonéz–kínai oligarcha egyetlen lányaként tipikus harmadik kultúrabeli gyereknek számított, aki a világon több helyen is élt.

Honoluluban született (az amerikai útlevél miatt), kora gyermekéveit a családja kórházméretű szingapúri háza és a jakartai családi *joglo* között osztotta meg. Ott járt iskolába is, az exkluzív Jakartai Nemzetközi Iskolába (DNI). Második osztályban elküldték az elit Szingapúri Amerikai Iskolába (SAI), ahol is egy szerencsétlen, egy hamis Prada hátizsákot is magában foglaló csempészési ügylet miatt, nyolcadikban kirúgták. Ezután gyorsan beíratták az Aiglonba, a gazdag rebellis kölykök bentlakásos iskolájába, amely a svájci Chesières-Villars-ban található. Az Aiglon után két évig marketing szakra járt a Kaliforniai Egyetemre Santa Barbarában, majd kimaradt, és férjhez ment egy másik indonéz–kínai oligarcha fiához. Több otthona is volt Szingapúrban és Jakartában, a gyerekét a honolului Kapiolani Orvosi Központban szülte meg, majd átélte azt az egzisztenciális válságot, hogy elsőszülöttjét a DNI-be vagy az SAI-be írassa-e.[53]

A többi nőhöz hasonlóan, akik Ázsia elit köreihez tartoztak, Wandinak is kiváló radarérzékelői voltak arra, hogy megtalálja az úgynevezett MÁNY-okat (Más Ázsiaiak Nyugaton). Valahányszor elhagyta a kontinenst, és mondjuk véletlenül épp a sydney-i Tetsuya étteremben ebédelt, a Nemzetközi Vöröskereszt monacói bálján vett részt vagy akár a londoni Hertford Street 5 alatti elit klubban múlatta az idejét, bizonyosan feltűnt egy MÁNY. Wandi persze azonnal észrevette az illetőt, jóval korábban, mint a többi nem ázsiai, és az agyába beépített tízes skálán azonnal felbecsülte a társadalmi pozícióját.

1. **Milyen ázsiairól van szó?** Fontossági sorrendben, fentről lefelé: indonéz–kínai, szingapúri, hongkongi, malajziai, eurázsiai, ázsiai-amerikai, aki New Yorkban vagy Los Angelesben él, ázsiai–amerikai, aki magán befektetési alapoknál dolgozik Connecticutban, kanadai–ázsiai Vancouverből vagy Torontóból, ausztrál–kínai Sydney-ből vagy Melbourne-ből, thai, filippínó Forbes Parkból, amerikai születésű kínai, tajvani, koreai, anyaországbeli kínai vagy rendes indonéz.{54}

2. **Ismerem ezt a MANY-t?** Konkrétan: híres színész/popénekes/politikus/társasági figura/ közösségimédia-sztár/orvos/portfólió nélküli celeb/milliárdos vagy lapszerkesztő-e? Ha valamelyik királyi sarj vagy Joe Taslim, plusz ötven pont jár neki. Ha Joe Taslim, szólni kell a testőrének, hogy csúsztassa oda neki a szobakulcsomat.

3. **Ismerek-e valakit ennek a MANY-nak a családjából?** Találkoztam/egy iskolába jártam/barátkoztam/vásároltam-e vele vagy valamelyik rokonával? Elnököltem egy gálán vagy netán szexeltem-e vele vagy valamelyik rokonával? Esetleg hátba szúrtam-e valakit a rokonai közül?

4. **Mennyire taksálják ennek a MANY-nak a családját?** Össze kell hasonlítani a közreadott nettó jövedelmet a valóságos nettó jövedelemmel. Ha családi cégük van, plusz huszonöt pontot kapnak. Ha családi alapítványuk, akkor plusz ötvenet. És ha van a családjának múzeuma is, akkor plusz hetvenötöt.

5. **Megjelent-e mostanában erről a MANY-ról vagy a családjáról valamilyen szaftos pletyka, vagy volt-e körülöttük valamilyen botrány?** Ha egy megválasztott politikust, pártot vagy az Olivier Café-beli legjobb barátok közül valakit tett tönkre, plusz száz pontot kap.

6. **Van-e ennek a MANY-nak vagy a családjának mesés szállodája/légitársasága/wellnesscentruma/luxusmárkája/étterme/bárja vagy éjszakai mulatója, amelyből valamilyen hasznot húzhatok?** Ha a családnak saját szigete van, huszonöt pont jár, ha jelentős filmstúdiója, akkor ötszáz.

7. **Mennyire vonzó és stílusos ez a MANY hozzám képest?** Testvizsgálat a következő sorrendben:

Hölgyek esetén: arc, bőrszín, testfelépítés, ékszer, óra, kézitáska, cipő, ruházat, haj, smink. Ötven pont levonás jár, ha valamelyik béna márka tűnik fel rajta, vagy ha szemmel láthatóan átesett valamilyen kozmetikai kezelésen.
Urak esetén: hajsűrűség, óra, cipő, testfelépítés, ruházat. Száz pont levonás jár, ha H betűs csatos Hermés övet hord, ami csak napbarnított olasz vagy francia férfiakon áll jól. Esetleg nemesi címmel rendelkezőkön.

8. **Mennyire vonzók/jól öltözöttek/fontosak vagy híresek azok a fehérek, akikkel ez a MANY megjelent?** Húsz pont levonás jár, ha öltönyös amerikai munkatársak, huszonöt plusz pont, ha európaiak, és ötven plusz pont, ha franciák vagy olaszok, napbarnítottak és/vagy nemesi címük van.
9. **Hány testőr kíséri a MANY-t?** Meg kell becsülni a testőrök potenciális erejét: az izomtömeg, az egyenruha, a látható fegyverek, a fülhallgató minősége és a napszemüveg típusa szerint. Az is fontos, mennyire lehet őket látni az adott térben. Minél inkább úgy néznek ki, mint hatalmas szarzsákok, akik bármikor boldogan előrántják a Sig Sauereiket, és belelőnek a Nobu Malibu vacsoravendégeibe, annál jobb.
10. **Mikor jelentek meg ezek a MANY-ok vagy a családjaik utoljára a *Tattle,* a *Pinnacle* vagy a *Town & Country* helyi számában?** Száz pont jár nekik, ha soha nem jelentek meg sehol, *mégis* fel lehet ismerni őket.

Életének eme pontján Wandi értékelőrendszere olyan finomra volt kalibrálva, hogy gyakorlatilag a másodperc töredéke alatt képes volt beazonosítani bármelyik új ázsiai arcot, így meg tudta állapítani, mennyire érezheti magát csinosabbnak, gazdagabbnak vagy fontosabbnak, mint az adott MÁNY, és milyen odaillő nyitányt alkalmazzon: titkos szemkontaktust, alig látható biccentést, halvány mosolyt vagy konkrét üdvözlést fizikai kontaktussal.

Természetesen az illető MÁNY ebben az esetben csupán egy 5 × 7 centméteres fotón jelent meg, de annyira szokatlan látványt nyújtott az ázsiai arc az adott környezetben – vidéki angol esküvő, amely érdemes arra, hogy a *British Tattle Spectator* rovatában

jelenjen meg –, hogy Wandi óhatatlanul is észrevette. Az oldal közepén elhelyezett szöveg így hangzott:

> **TÉLI ESKÜVŐI CSODA**
> A váratlanul leesett hó nem akadályozta meg Anglia színe-javát, hogy leporolják a szőrmebundáikat, és a jeges úton eljussanak valahogy **Lucien Montagu-Scott** esküvőjére, amelyet a Chipping Norton-i St. Mary templomban tartottak. Természetesen a **Glencorák,** a **Devonshire-ek,** a **Buccleuch-k,** valamint a **Rothschieldek** és a **Rochambord-ok** krémje is teljes fegyverzetben megjelent a csatorna mindkét oldaláról. Sok lány gyászolt, amikor Luciennek, más néven #Kívánatosnak bekötik a fejét. A menyasszonyt, **Colette Bing**et azonban senki sem hibáztatja, hiszen porcelánbabákat idéző arca és ragyogó mosolya a világ összes hideg kápolnáját felmelegítené.

Wandi nem hitt a szemének, amikor újra megnézte a párról készült képet. Nem létezik, hogy a menyasszony abban az egyszerű, szinte kolostorba illő, magas nyakú esküvői ruhában ugyanaz a Colette Bing, aki Ázsia összes pletykalapjában állandó téma volt. Mi történt a szinte védjegyévé vált fekete szemhéjtussal és a matadorvörös rúzzsal? Ennek a lánynak szinte egyáltalán nem volt kisminkelve az arca, az ajkai pedig hófehérek voltak. Hol volt az a mesés Giambattista Valli menyasszonyi ruha, amit az esküvőre varratott? És ami a legfontosabb: miért van a fején az a csillogó tiara? Wandi beletúrt fehér kígyóbőrből készült Mark Cross táskájába a telefonja után kutatva, és gyorsan lefotózta a magazinban megjelent képet. A WhatsAppon keresztül azonnal továbbította is a fényképet Georgina Tingnek, aki abban a pillanatban éppen a szingapúri Amerikai Klub medencéje mellett lebzselt, és nem figyelte, ahogy a lánya a mély vízben fröcsköli a vizet.

WANDI MEGGAHARTO WIDJAWA: Ezt nézd!
GEORGINA TING: Rosszul öltözött britek?
WMW: NEM! A menyasszonyt nézd meg!

GT: OMFG! Hol találtad???
WMW: British Tattle!
GT: Colette esküvője benne volt a British Tattle-ben?!? WOW akkor megtalálta a Szent Grált! Kittynek is elküldted?
WMW: Nem!!! Nem akartam felizgatni.
GT: Igazad van. Mindig a hírvivő a hibás. Nem akarod kockára tenni a gépén biztosított helyedet.
WMW: De én legalább nem játszom meg magam. Ha utálatos vagyok valakivel, az azért van, mert utálom. Kitty viszont olyan kiszámíthatatlan. Emlékszel, mi történt Giambattista Valli párizsi szalonjában? Tök nyugodt volt, aztán egyszer csak nekiesett Colette menyasszonyi ruhájának!
GT: Ja. Nem csoda, hogy nem is vette fel. Valószínűleg nem tudták időben megjavítani.
WMW: De így se hiszem el, hogy tényleg azt a ruhát választotta helyette. Mi a franc? Úgy néz ki benne, mint Fräulein Mária a gyülekezetben. Felismerhetetlen! Mit gondolsz, Szöulban, Buenos Airesben vagy Londonban hozták helyre az arcát?
GT: Szerintem így néz ki, ha nincs kisminkelve. Ismerem ezt a stílust... most arra hajt, hogy elegáns britnek tűnjön. Az esküvőjük napján mind úgy akarnak kinézni, mint a hamvas szüzek.
WMW: Az a pasas, akihez férjhez ment, igazi arisztokratának tűnik.
GT: Azt hittem, valami tudósféle...
WMW: Nem, jogász.
GT: Nem gugliztál rá, amikor Párizsban voltunk?
WMW: Nem én, Tatiana volt az.
GT: És ő látta már?
WMW: Még nem...
GT: Egy pillanat...

Georgina továbbküldte a fotót Tatiana Savarinnak, aztán egy kicsit keresgélt a neten. Pár perc múlva a Mustique-szigeten[55] nyaraló Tatiana válaszolt is.

TATIANA SAVARIN: EZ AZ A COLETTE BING??? Aki épp férjhez megy?
WMW: Nem hiszel a szemednek, mi?
TS: És ki ez a kis szexi fiú mellette? Nem úgy néz ki, mint egy unalmas öltönyös!
GT: Tatiana nem vagy valami ügyes magándetektív! Én most néztem rá a Google-ra, és nézd, mit találtam... Hölgyek, nézzétek meg a linkeket...

RANKMYPEER.CO.UK

Lord Lucien Montagu-Scott, Palisser grófja, Glencora hercegének legidősebb fia. 2013-ban a Tattle *Anglia tíz legpartiképesebb agglegénye közé választotta. A* Sunday Times *gazdagokról készült listája szerint Glencora hercege az ötödik legnagyobb földbirtokos Angliában, vannak birtokai Northamptonshire-ben, Suffolkban és Skóciában is. De a portfóliójuk gyöngyszemei valójában a London belvárosában lévő hatalmas ingatlanholdingok. Westminster és Portland hercege mellett a Glencora család London legfőbb ura, akik*

Bloomsbury és Chelsea jelentős területeit birtokolják. Ezenkívül Lucien édesanyja, Liliane, a francia Rochambords-ok leszármazottja. C'est formidable![56]

TS: Ez valami új! Amikor én kerestem rá, ez nem ugrott fel!
WMW: Szent szar!
GT: Colette mint a leendő Glencora hercegnője! Kittynek szorulása lesz, ha ezt meghallja!
TS: Hogy érted azt, hogy „ha"? Épp most küldtem el neki az egészet.
GT: Hogy mit csináltál????

Hirtelen mindhárom nő telefonja rezegni kezdett, csoportos hívás futott be egy sanghaji számról.

WMW: Kitty máris hív minket!!
TS: Felvegyük? Látja, hogy együtt chatelünk.

– Tatiana, te ostoba ribanc – motyogta Georgina a bajsza alatt, és felvette a telefont.

– Szia, Kitty! – mondta Wandi kissé erőltetett, vidám hangon.

– Sziasztok! Mit küldtetek? – kérdezte Kitty.

– Oööö... Megnézted a képet vagy a linket, amit küldtem? Nézd meg a fotót. A linkek nem érdekesek annyira – vágott közbe gyorsan Tatiana. Amíg Kitty megnézte a telefon képernyőjén lévő képet, csend volt.

– Mit kéne itt néznem? Egy csomó ősz hajú nyanyát látok, akiknek sárgák a fogai.

– A menyasszonyt nem látod? – kérdezte Wandi.

– Nem...

Georgina közbeszólt.

– Kitty, menj le az oldal aljáig. Látod a menyasszony és a vőlegény képét?

A lányok néma csendben várták, hogy mi történik. Kitty reakciói valóban kiszámíthatatlanok voltak.

– Milyen érdekes – mondta Kitty végül ijesztően közömbös hangon.

– Colette borzalmasan néz ki, ugye? A szokásos smink és ékszerek nélkül olyan hétköznapi és közönséges – az igazi vonásai persze így jobban kiütköznek – vihogott Wandi.

– Úgy néz ki, mint aki nélkülözni kényszerül – jegyezte meg Tatiana.

Kitty felnevetett.

– Biztosíthatlak, hogy Colette egyáltalán nem nélkülöz. Csak megpróbálja lenyűgözni azokat az embereket, akik az új rokonai lesznek. Pont úgy néznek ki, mint azok, akikkel Corinna Ko-Tung folyton össze akar ismertetni. Hát, sok szerencsét kívánok neki az új angliai életéhez!

Georgina megkönnyebbült, hogy Kitty ilyen könnyen veszi a dolgot. Nagyon drukkolt, sőt fohászkodott, hogy Kitty ne olvassa el a vőlegényről szóló cikket, de reményei egy pillanat alatt szertefoszlottak, amikor Kitty újra megszólalt.

– Szóval, tudunk valamit ezekről a Rochambord-okról?

A francba, mindent elolvasott – gondolta Wandi.

– Én soha nem hallottam róluk – fanyalgott Georgina.

– Hé, én most egy házibulin vagyok Mustique szigetén, és van itt egy lány, aki esetleg tudhatja – szólt Tatiana, majd teljesen feleslegesen folytatta. – Úgy hallottam, előkelő francia családból származik.

Tatiana kitipegett a bali stílusú villa teraszára, ahol a férje üzleti partnerének barátnője üldögélt a kávéját kortyolgatva.

– Lucie, épp a barátaimmal beszélek. Hallottál már a francia Rochambord családról?

– Melyik ágáról? – kérdezte Lucie.

– Hát... nem is tudom. Ismerünk valakit, aki férjhez ment egy francia pasashoz. Az ő anyját hívják így. Mindjárt kihangosítom...

– Az anyja neve Liliane Rochambord – mondta Georgina.

Lucie szemei elkerekedtek.

– *Liliane de Rochambord?* Lucien Montagu-Scott anyjáról beszéltek?

– Igen! Ismered? – kérdezte Tatiana izgatottan.

Lucie sóhajtva rázta meg a fejét.

– Személyesen nem ismerem, de te jó ég, Franciaországban minden lány halálosan bele volt zúgva. Úgy értem, egyszer herceg lesz, és az anyja a *bretagne-i* Rochambord-ok közül való, nem a párizsi ágról származik, akik a szegényebb rokonok.

– De kik azok a Rochambord-ok? – faggatta tovább Georgina.

– Ó, az egy ősi nemesi család, azaz egy *ancienne famille de la noblesse...* A Bourbonokkal házasodtak, és a családfájukat XIII. Lajosig vissza tudják vezetni. A párizsi ág tulajdonában vannak a szőlőskertek, tudjátok, Château de Rochambord meg ilyenek – de a bretagne-i Rocharmbord-oké Franciaország egyik legnagyobb fegyvergyártó vége. Ők csinálják a tengeralattjárókat és a francia flotta hajóit. Szóval, hogy hívják a barátotokat, aki férjhez ment Lucienhez?

– Colette Bingnek. De nem vagyunk igazából barátok – mondta furcsa hangsúllyal Tatiana.

– Ő egy sanghaji divatblogger és a társasági élet krémjéhez tartozik, aki... – kezdte magyarázni Wandi, amikor Kitty egyszer csak közbeszólt.

– Aki egy elkényeztetett kis picsa!

Mindenki annyira megdöbbent, hogy senki nem mert elsőként megszólalni ezek után. Georgina azonban megpróbálta elviccelni a dolgot.

– Haha, igen, arról a bombasztikus hablatyolásról lett híres, ami villámgyorsan elterjedt a neten, igaz, Kitty?

Pár másodpercig néma csend volt a telefonban.

– Hú, azt hiszem, Kitty kinyomta – mondta Tatiana.

2

Ranakpur

•

INDIA

Szu Ji a fehér márványoszlopra lelte a kezét, és ujjaival végigsimította az istennő finoman faragott szobrát. Minden egyes hajlatot és ívet kitapogatott, ujjaival érezte az anyag hűvösségét. Az egész oszlopot táncoló nőalakok faragványai borították a padlótól egészen a magas kupoláig. Szu Ji körülnézett. Minden irányban fehér oszlopok vették körül, annyi volt belőlük, hogy meg se lehetett volna számolni őket.{57} Minden egyes alakot istenekkel és állatokkal együtt ábrázoltak különféle háborús vagy szerelmes jelenetekben. Mindegyik olyan aprólékosan volt kidolgozva, hogy a szobrok inkább csipkének tűntek, mint márványnak. Szu Ji alig hitt a szemének.

Nagyon hálás volt, amiért a maharáni megszervezte számára, hogy eljusson az Adinatha templomba, amely a Dzsódhpur és Udaipur közötti távoli Aravalli-hegységben található. Miközben a márványfolyosón sétált, úgy érezte, egy álomban jár Amikor befordult az egyik sarkon, egy gyönyörű fára bukkant, amely az egyik komor belső udvaron állt. Egy fiatalember állt alatta egyszerű, sáfrányszín köpenyben, és az elhullajtott leveleket szedte össze. Egy pillanatra felnézett, és rámosolygott Szu Jire, aki félénken visszamosolygott rá, majd továbbment. Egy, még a korábbiaknál is csodálatosabb faragott csarnokba jutott, amelyben az istenséget több száz kígyóval együtt ábrázolták.

– Elnézést, beszél angolul? – szólalt meg mögötte egy hang. Szu Ji megfordult, és ugyanazt a fiatalembert látta maga előtt. A homloka közepén egy halvány, aranyszínű pontot vett észre.

– Igen – felelte.

– Kínából érkezett?

– Nem, Szingapúr szigetéről. A szorosban...

– Ó, igen, tudom, Malajziában van. Van néhány dzsainista Szingapúrban. Kérem, engedje meg, hogy bemutatkozzam: a nevem Dzsai, én vagyok itt a pap. A nagyapám a templom főpapja, egy nap az apám követi, majd végül én. De addig még sok idő telik el.

– Ön nagyon szerencsés. Még soha életemben nem jártam ilyen gyönyörű templomban – mondta Szu Ji.

– Felajánlhatok egy áldást?

– Megtisztelő lenne.

A pap elvezette az egyik csendes sarokba, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a hegyekre. Leültek a márványoltár lépcsőjére, és csodálták a végtelennek tűnő csúcsokat, miközben lágy szellő járta át a szentélyt. A pap ismét rámosolygott Szu Jire.

– Nem túl gyakran járnak erre szingapúri látogatók. Már akkor észrevettem Ont, amikor a kísérőjével belépett a templomba, mert gyönyörűen van felöltözve. De amikor rám mosolygott, valami nagy szomorúságot éreztem Önben.

Szu Ji bólintott, és lesütötte a szemét.

– Távol vagyok a családomtól, és a szigeten háború dúl.

– Igen, hallottam, hogy a harcok Ázsia déli részére is átterjedtek. Nem értem ezt a háborút. De azt érzékelem, hogy a szomorúság mélyebbről jön. – mondta a pap, és figyelmesen fürkészte Szu Ji arcát. A lány akkor vette csak észre, hogy a szerzetes szivárványhártyája kékesszürke. Hirtelen úgy érezte, elborítják a könnyek.

– A bátyám... – suttogta alig hallhatóan, és elszorult a torka. – A bátyám egy ideje eltűnt.

Senkinek sem beszélt erről, és nem volt benne biztos, hogy valóban kimondta a szavakat. Épp a táskájába akart nyúlni, hogy elővegyen egy zsebkendőt, amikor a pap odanyújtott neki egyet szinte a semmiből varázsolva elő. Selyemkendő volt, sötétkék és lila minták díszítették. A szerzetes szigorú, aszketikus külsejéhez sehogy sem illett ez a cifraság. Szu Ji letörölte a könnyeit, majd felnézett a papra, aki hirtelen pont olyan fehér keretes szemüveget viselt, mint a bátyja.

– Igen, a bátyja, Alexander mondani szeretne Önnek valamit. Szeretné hallani, mi az üzenet?

Szu Ji ránézett, de először nem értette, mit akar. Mielőtt válaszolhatott volna, a pap hokkien nyelven kezdett beszélni. *Hét. Nyolc. Kilenc. Partra szállnak. A fene vigye el, túl sokan vannak. Ez nem lesz jó. Ez egyáltalán nem lesz jó.*

Végigfutott rajta a hideg. A bátyja hangját hallotta a pap szájából, aki ugyanúgy motyogta az értelmetlenséget, mint akkor, amikor nagyon beteg volt.

– Mi nem lesz így jó? Ah Jit, mondd el, mi nem lesz jó? – sürgette Szu Ji.

– Olyan sokat nem bírok. Túl veszélyes. Gyorsan kell mozognunk, és nem támadhatunk vissza.

– Ah Jit, lassíts, ki támad? – tördelte a kezét ijedten Szu Ji, és érezte, hogy ragadnak az ujjai. Amikor lenézett a selyem zsebkendőre, valamilyen különös, pókhálószerű, vérrel kevert anyagot vett észre rajta. A bátyja egyszer csak felhagyott az összefüggéstelen motyogással, és tiszta, egyértelmű hangon folytatta.

– Azt hiszem, tudod, mit kell tenned, Szu Ji. Higgy az ösztöneidben. Csak így vezekelhetünk mindazért, amit az őseink tettek. Soha nem mondhatod el senkinek, különösen Apánknak nem.

Szu Ji egy pillanat alatt felfogta, miről beszél a bátyja.

– Hogy fogom mindezt egyedül elvégezni?

– Nincs bennem egy csepp kétely sem, húgom. Te vagy az utolsó reménysugár...

– Ébren vagy? Mami, ébren vagy?

Szu Ji érezte, hogy egy kéz rázogatja a vállát, és már nem a ranakpuri templomban volt a kék szemű pap mellett. A Tyersall Parkban feküdt, a hálószobájában ébredt fel, és a reggeli napfény sütött a szemébe.

– Mami, ébren vagy? Elhoztam látogatóba See püspököt – csicsergett Victoria.

Szu Ji felnyögött.

– Talán fájdalmai vannak – vélte See püspök.

Szu Ji újra felnyögött. *Az az ostoba lányom az egyik legélénkebb emlékkép kellős közepén ébresztett fel. Ah Jit beszélt hozzám. Ah Jit*

megpróbált elmondani valamit, és most eltűnt.

– Hadd hívjam be a nővért – mondta aggódva Victoria. – Úgy telepumpálták hydrocodinnal, hogy nem lenne szabad fájdalmat éreznie. Azt mondták, maximum hallucinációi lehetnek, semmi más.

– Nem fáj semmim, csak hirtelen ébresztettél fel – morogta Szu Ji bosszúsan.

– Hát... See püspök jött el, hogy imádkozzon érted...

– Kérek egy kis vizet... – mondta Szu Ji, mert a torka most is ugyanúgy ki volt száradva, mint minden reggel.

– Ja, igen, a víz. Nézzük csak. Püspök úr, megtenne egy szívességet? Bemenne az anyám öltözőszobájába? Van ott egy tálcán néhány velencei pohár az öltözőasztalka mellett. Gyönyörű, kézzel készített poharak egy Danieli melletti csodás kis boltból. Hozzon egyet közülük.

– Jaj istenem, itt egy műanyag pohár – mutatott Szu Ji az éjjeli szekrényre.

– Ó, de buta vagyok, nem vettem észre. Püspök úr, lát ott maga mögött egy vizeskancsót? Ott kell lennie egy ezüstkancsónak. Szecessziós virágminták díszítik a fogantyúját.

– Add már ide azt az istenverte poharat – türelmetlenkedett Szu Ji.

– Jaj, drága Mami, hogy beszélsz? See püspök is itt van – mondta Victoria, és megpróbálta odaadni anyjának a poharat.

– Nem látod, hogy a karomból csövek lógnak ki? Segítened kell, hogy a szívószállal ki tudjak szívni valamennyit – csattant föl Szu Ji.

– Hadd csináljam én – lépett oda hozzájuk a püspök, és elvette a poharat a lefagyott Victoria kezéből.

– Köszönöm – mondta Szu Ji hálásan, miután hozzájutott néhány korty vízhez.

– Mami, a püspök úrral reggeli közben arról beszélgettünk, hogy nem vagy megkeresztelve. A püspök úr volt olyan kedves, és hozott egy üveg szentelt vizet a Jordán folyóból, és arra gondoltunk, hogy talán itt rögtön megejthetnénk a keresztelést.

– Nem akarok megkeresztelkedni – felelte unottan Szu Ji.

– De Mami, biztosan tudod, hogy ha nem vagy megkeresztelve, akkor nem juthatsz be a mennyek országába.

– Hányszor kell még elmondanom, hogy nem vagyok keresztény?

– Ne butáskodj, Mami, hát persze hogy az vagy. Ha nem vagy keresztény, akkor nem juthatsz a mennybe. Nem akarsz Apuval... és *velünk* lenni az örökkévalóságig?

Szu Ji álmodni sem mert volna nagyobb tragédiát, mint hogy az *öm csöm*[58] lányával töltse az örökkévalóságot. Egyszerűen felsóhajtott, mert fárasztotta már ez a beszélgetés.

– Öööö... Mrs. Young... ha kérhetném... – szólalt meg a püspök mosolyogva. – Ha nem keresztény, akkor minek tartja magát?

– Minden istent tisztelek – felelte Szu Ji halkan.

Victoria gúnyosan felhúzta a szemöldökét.

– A nagyapám, Sang Lung Ma rokonai buddhisták, taoisták és kuan yin hívők voltak... tudja, amolyan igazi, ősi *kínai* módi szerint.

A püspök megigazította a gallérját, és egy kissé zavartan nézett.

– Nos, Victoria, igazán nem kényszeríthetjük az édesanyját arra, hogy megkeresztelkedjen, de talán imádkozhatunk azért, hogy fogadja be Jézust a szívébe. Engednünk kell, hogy Jézus lassan, finoman érkezzen el hozzá.

– Nincs szükségem arra, hogy Jézus eljöjjön hozzám – mondta Szu Ji idegesen. – Nem vagyok keresztény. Ha valami vagyok, akkor dzsaina.

– Mami, mi az ördögről beszélsz? Ki az a Jane? Osszezavarodtál, és a barátnődet, Jane Wrightsmant emlegeted? – kérdezte Victoria aggódva, és odasandított az infúzióra, hogy lássa, nem adagolták-e túl anyjának az ópiumot.

– A dzsainizmus egy ősi vallás, amely a hinduizmusból ered[59] – kezdte magyarázni See püspök.

Victoria elborzadva bámulta az anyját.

– Hinduizmus? Te nem lehetsz hindu! Te jó ég! A vasalólányok hinduk! Ne mondd, hogy hindu vagy, Mami – össze akarod törni a szívem?

Szu Ji fáradtan megcsóválta a fejét, és jobb kezével megnyomta a csengőt. Pár pillanat múlva megjelentek a társalkodónői.

– Madri, Patravadee, kísérjétek ki Victoriát – utasította őket.

– Victoria, jöjjön, odakint imádkozhatunk együtt – noszogatta a püspök is, és aggódva pillantgatott Szu Ji szívmonitorjára.

– Anya, nem utasíthatsz csak úgy ki a szobából. A lelked végveszélyben van – kiáltotta Victoria épp akkor, amikor Alix belépett a hálószobába.

Szu Ji könyörögve nézett rá.

– Kérlek, mondd meg Victoriának, hogy menjen ki. Halálra idegesít!

– Jól van – mondta Victoria halkan, majd gyorsan megfordult, és kiviharzott a hálószobából.

Patravadee mosolyogva fordult Szu Jihoz.

– Kéri a szokásos reggelijét, Asszonyom?

– Igen. És mondd meg nekik, hogy ma tegyenek bele egy tojást is – felelte Szu Ji. Amikor a társalkodónők kimentek, nagyot sóhajtott.

– Jót akar, Mami – mondta diplomatikusan Alix.

– De miért ilyen idegesítő mindig? És azt a kis kövér *lan csiaü bin*{60} See Bej Szien püspököt se bírom. Tudod, hogy mindig csak pénzt akar kicsikarni a katedrálisépítő alapnak. Victoria annyi csekket ír neki minden hónapban, hogy állandóan mínuszban van a számlája.

– Lehet, hogy Victoriának vannak idegesítő dolgai, de nagyon jószívű. Ő a legnagylelkűbb ember, akit valaha ismertem.

Szu Ji rámosolygott Alixra.

– Te pedig mindig magadra vállalod a békítést. Már kislány korodban is mindig te voltál az, aki megpróbálta rendbe hozni a dolgokat a testvéreid között. Azután is fenntartod a békét, hogy én már nem leszek?

– Persze, Mami. De ne aggódj – Oon professzor biztosított róla, hogy a szíved napról napra erősebb. Még Malcolm is azt mondta, hogy nagyon meg van elégedve a gyógyulásoddal.

– Lehet, hogy így van, de akkor sem élek örökké.

Alix nem tudta, mit feleljen erre. Inkább kisimította az anyja ágyneműjét.

– Alix, nem kell aggódnod miattam. Nem félek a haláltól – el sem tudod képzelni, hányszor voltam már a halál torkában. Csak nem akarok fájdalmakat, ennyi az egész.

– Oon professzor gondoskodik erről – mondta tényszerűen Alix.

– Megtennél nekem egy szívességet? Felhívnád Freddie Tant, és megkérnéd, hogy jöjjön át?

– Öööö... Freddie Tant, az ügyvédedet? – kérdezte Alix egy kicsit idegesen.

– Igen. Nagyon fontos, hogy minél előbb beszéljek vele. A száma ott van az öltözőasztalomon, egy noteszban.

– Persze. Megyek, és most rögtön felhívom – mondta Alix.

Szu Ji lehunyta a szemét, és szeretett volna pihenni egy percet. Megpróbálta elfelejteni azt a fájdalmat, amit Victoria arcán látott, miután rákiáltott. *Ostoba lány!* A szavak ott visszhangoztak a fülében, egy réges-régi emlék...

„Te ostoba, ostoba lány!" Apja kiabált vele dühösen, amikor Szu Ji megjelent a Telok Ayer utcai üzletlakás alagsorában. „Tudod, mennyi pénzt költöttem, és mennyi szívességet kértem azért, hogy biztonságban kimenekítselek Szingapúrból? Miért vagy itt?"

„Gondolod, hogy csak úgy üldögélek a Taj Mahal Palace Hotelben, miközben a hírek mindennap arról szólnak, mennyi borzalom történik itthon? A bombázások, a megkínzott és megölt emberek..."

„És én pontosan ezért küldtelek el Szingapúrból! Az utolsó hajóval!"

„Nem tudtam, mi van itt, Pa. Mindenki másról voltak híreim, Tan Kah Keerről, SQ bácsiról, Caj Küen bácsiról, de rólatok soha semmi. Amikor Csin Tuan eljött Indiába, azt mondta, nem hallott rólatok semmit. Akkor arra gondoltam, hogy biztosan elfogtak vagy talán ki is végeztek titeket!"

„Megmondtam, hogy nem fogsz rólunk hallani!Megmondtam, hogy minden rendben lesz velünk."

„Rendben? Nézz csak végig magadon! Egy földbe ásott lyukban rejtőzködsz, és rongyokat hordasz!" Szu Ji könnyeivel küszködött, miközben ezt mondta. Apja egy foltos atlétát és egy cigarettahamus nadrágot viselt. Szu Ji még soha nem látta őt másban, mint háromrészes öltönyben. A haját leborotválta, az arca piszkos volt. Szinte fel sem lehetett ismerni.

„Buta lány! Nem látod, hogy szándékosan vannak rajtam ezek a ruhák? Ez az egyetlen módja annak, hogy láthatatlan legyek. Úgy nézek ki, mint egy tanulatlan dokkmunkás. A japán katonák arra se méltatnak, hogy leköpjenek! És hogy az ördögbe jutottál vissza anélkül, hogy megerőszakoltak vagy megöltek volna?"

Szu Ji a rajta lévő thai selyemruhára mutatott. „Vonattal elmentem Burmába, aztán egyenesen le Bangkokba a thai nagykövet kíséretének tagjaként – Narisara Bhanubhakdi hercegnő társalkodónőjének öltöztem.”

Sang LungMa felnevetett, és végignézett a lányán. Egyrészről mérges volt rá, mert visszajött a háborús övezetbe, másrészről viszont csodálta a leleményességét. A lány is tudta, hogyan legyen láthatatlan, és mint kiderült, bátrabb volt, mint a fiú testvérei. „Most mit fogunk csinálni veled? Tudod, túl veszélyes Tyersall Parkba menned.” Nagyot sóhajtott.

„Visszamegyek oda, akár tetszik neked, akár nem. Ott fogok lakni, és mindent megteszek azokért, akik szenvednek vagy veszélyben vannak.”

Szu Ji apja felcsattant. „Mindent a japánok irányítanak már. Honnan az ördögből szeded azt az ötletedet, hogy bárkinek is segíteni tudnál?”

„Egy pap mondta, Pa. Egy fiatal pap a világ legszebb templomában.”

3
Szingapúr

A sok-sok év alatt, amíg Vikram Ghale százados a Young család biztonsági részlegének vezetőjeként dolgozott, még nem kellett ilyen helyzettel megbirkóznia, mint most. Tyersall Park kapujánál ott állt előtte Philip Young, Sang Szu Ji egyetlen fia. Ő volt az az ember, aki harminckét évvel korábban felvette erre a posztra, és ő volt az az ember, aki a főnöke lett volna, ha két évtizeddel korábban nem vívja ki az anyja haragját olyan ostoba módon, és nem költözik el Ausztráliába, ami miatt elvesztette jogát az örökségére, vagyis Tyersall Parkra, ahol felnőtt.

Normál esetben Philip Young sötétzöld Jaguarját gondolkodás nélkül beengedték volna a kapun, de a gond azzal az emberrel volt, aki az anyósülésen ült. Nicholas Young volt az, akit Vikram kisfiú kora óta ismert. Körülbelül öt évvel azelőttig Nick volt a nagymamája kedvence, és Tyersall Park feltételezett örököse is. Ha minden rendben ment volna a maga útján, ő lett volna a birtok fiatal ura. De Vikram most azt a szigorú utasítást kapta, hogy Nicholas Youngot ne engedje be a kapun.

Vikram tudta, hogy diplomatikusan kell kezelnie az ügyet, már amennyire tudja. Tudta azt is, milyen szeszélyes az úrnője, Sang Szu Ji, így volt még esély arra is, hogy az utolsó pillanatban meggondolja magát, és újra visszaállítja a régi öröklési rendet. Az isten szerelmére, elvégre Philip nevének kezdőbetűi rajzolódtak ki a kertek bukszusainak labirintusaiban, Nicky hálószobája pedig azóta érintetlen és lakatlan, hogy utoljára aludt benne. Valamelyik a két férfi közül könnyen a főnöke lehet egy kis idő elteltével, úgyhogy nem szabad megsértenie őket.

– Nagyon sajnálom, Mr. Young. Meg kell értenie, hogy meg van kötve a kezem. Kérem, ne vegye ezt személyes sértésnek – mondta Vikram őszintén, és zavartan mosolygott Nickre.

– Megértem. Mondja meg, ki adta ezt az utasítást.

Philip hangja udvariasnak tűnt, de feszültsége érezhető volt.

Eleanor kivágta az ajtót, és mérgesen kimászott a hátsó ülésről.

– Vikram, mi ez a képtelenség? Ne mondja nekem, hogy nem mehetünk be!

– Mrs. Young, épp most magyarázom Mr. Youngnak, hogy Onök ketten szívesen látott vendégek. De szigorú utasítást kaptam arra, hogy Nickyt ne engedjem be. Amikor a minap megérkezett, újra rákérdeztem, amikor nem voltam szolgálatban. De határozottan nemet mondtak újra.

– Kicsodák? Ki adta ezt az utasítást? Szu Ji gyakorlatilag zöldség, úgyhogy ő nem mondhatott ilyesmit!

– Elnézését kérem, Mrs. Young, de Mrs. Young nem zöldség! – jegyezte meg Vikram.

Nick letekerte az ablakot.

– Anya, Apa! Miért nem mentek be, én meg majd...

– Fogd be a szád, *lah!* – csattant fel Eleanor, és Nick orra előtt hadonászott. – Vikram, mennyi pénzt keresett az évek során a tőzsdetippjeim segítségével? Sino Land, Keppel Corp, Silverlake Axis. Hm? Esküszöm az égre, hogy soha többet nem mondok magának semmit! Gazdaggá tettem, és most ez a fizetség? *Mangkali kau szaj!*{61}

Vikram felsóhajtott, és megpróbált valahogy kiszabadulni a kutyaszorítóból.

– Talán felhívok valakit újra a házból, és megpróbálok személyesen Miss Victoriával beszélni...

Philip türelme elfogyott.

– Nem, Vikram, elegem van ebből. Ez az én házam is, és nem fogadok el utasításokat a húgomtól. Ha anyám nem akarja látni Nickyt, akkor ezt mondja meg nekem ő maga. A fiam nem fog bemenni a szobájába, hacsak nem hívatja. De az biztos, hogy Nick nem fog a kapunál várakozni, mint valami koldus. Ha akarja, hívja fel a házat, de mi most mindannyian bemegyünk!

Philip visszaült a kocsiba, és felpörgette a motort. Vikram a szürke kovácsoltvas kapu előtt állt keresztbe font karral, Philip pedig centiméterenként közeledett hozzá. A lökhárító szinte már hozzáért a térdéhez. A többi őr kissé arrébb álldogált, és fogalmuk sem volt, mit csináljanak.

Öt, négy, három, kettő, egy – számolt Vikram magában. Elég régóta tart már a huzavona? Philip rendes fickó, tudta, hogy nem akar összetűzésbe kerülni vele. Ami a lényeget illeti, biztonsági kockázatot nem jelentett, ha mindhárman bemennek. Családi perpatvarról volt szó, ő pedig megtette a kötelességét, és eljátszotta a szerepét. Akár el is állhat Philip útjából. Kilépett oldalra, majd kiadta az utasítást.

– Kapukat kinyitni!

Philip mérgesen taposott a gázpedálra, és teljes sebességgel végigszáguldott a kavicsos úton. Amikor a kanyar után odaértek a főbejárathoz, a legkülönösebb látvány tárult eléjük. A gyepen több sor kovácsoltvas szék sorakozott, amelyeket színes, selyem napernyők árnyékoltak. A családtagok Tyersall Parkban elszállásolt többsége – Victoria Young, Aakaráék, a Csengek – ott ült, és egy páros tollaslabdameccset figyelt éppen néhány meghívott vendéggel együtt. Ott volt See Bej Szien püspök, Rosemary Csien és a thai nagykövet is. A székek mögött csinos kis fagylaltoskocsi állt egy asztal mellett, amelyen hatalmas kristálytálban jéghideg puncsot kínáltak a vendégeknek.

Eleanor elképedve csóválta meg a fejét.

– Micsoda szégyen! Az anyád a halálán van, ezek meg kerti partit szerveznek!

– Mégis, mit csináljanak? Térdeljenek egész nap az ágya mellett és imákat kántáljanak? – kérdezte Philip.

– Hát, a püspök is itt van! Legalább ő bent lehetne, és imádkozhatna érte ahelyett, hogy itt fagylaltozik!

– Mami utálja azt az embert. Csak azért van itt, mert Victoria még mindig odavan érte. Már az SNE-s évek[62] óta így van ez.

– Ó, te jó ég! Hogy lehet, hogy én erről nem tudok? Ez megmagyarázza, miért olyan undok mindig a feleségével.

– Mami, nem vetted észre, hogy Victoria néni mindenkivel undok, akinek nincs hittudományból doktori fokozata? – nevetett fel Nick.

A Jaguar megállt a ház előtti, kör alakú felhajtón. A meccset Alistair, Eddie Cseng, Takszin bácsi és Adam Aakara vívta. Takszin, Adam és Alistair lazább öltözékben volt, pólót és rövidnadrágot

viselt, míg Eddie hófehérben virított a pályán: hosszú ujjú, fehér vászoninget, fehér vászonnadrágot és fehér bőrcipőt vett fel szárnyas orrborítékkal. Nick elmosolyodott, amikor észrevette, hogy Eddie felesége, Fiona és a három gyerek szintén fehér vászonruhákban és vállukra terített kasmírpulóverekben izzad a nyári napon. Kétség sem fért hozzá, hogy mindez Eddie parancsára történt.

Amikor Philip, Eleanor és Nick kiszálltak a kocsiból, a meccs hirtelen félbeszakadt, mivel a gyepen összegyűlt kis csoport az érkezőket bámulta. Egy pillanatra Nick eltűnődött azon, vajon a rokonai másképp bánnak-e majd vele most, hogy hivatalosan ki van tiltva Tyersall Parkból. Unokatestvére, Alistair eldobta az ütőjét, és azonnal odaugrott Nickhez.

– Hé, ember! De örülök, hogy itt vagy! – mondta, és megölelte. Nick megkönnyebbülve mosolygott. A jó öreg Alistairre mindig lehetett számítani.

Mögötte Catherine érkezett. A Young nővérek közül ő volt az, aki mindig is közel állt Philiphez, egyrészt, mert alig két év korkülönbség volt közöttük, másrészt, mert együtt küldték őket angliai bentlakásos iskolába.

– *Gor Gor*[63] – mondta melegen, és megpaskolta Philip arcát. – Most érkeztél?

– Szia, Cat! Ma reggel, igen. Az egész család itt van?

– Jelenleg csak Tak, Adam és Piya. A fiúk készülnek jönni.

– Látom, hogy Thaiföld és Hongkong küzd egymással. Mi az állás?

– Öt-kettő. Thaiföld vezet. Eddie javasolta, hogy játsszanak, de alig tud mozogni a súlyfeleslegétől. Alistair tiszteletre méltóan próbál kitartani a végsőkig, de szerintem nem tudja, hogy Tak a thai olimpiai csapat tagja volt.

– A fenébe! Akkor nem csoda, hogy szétver minket! – kiáltott fel Alistair.

Catherine üdvözölte Eleanort, majd Nickhez fordult.

– Örülök, hogy látlak, Nicky. Már nagyon régen találkoztunk. Rachel nem jött veled? Nem hiszem el, hogy még nem is találkoztunk!

– Nem, most csak én jöttem – felelte Nick, és megölelte a nagynénjét. Catherine a szemébe nézett, és mondani akart még valamit, de Victoria odamasírozott hozzájuk, így nem folytathatta a beszélgetést.

– *Gor Gor* – bólintott Victoria kurtán a bátyja felé, miközben mérgesen legyezte magát egy falegyezővel. Aztán Nickre nézett. – Sajnos nem jöhetsz be a házba. Ne vedd zokon, kérlek.

– Akkor minek vegyem? – kérdezte keserű mosollyal Nick.

Eleanor közbevágott.

– Ez nevetséges! Miért ne mehetne be a házba? Csak bocsánatot akar kérni Mamitól.

Victoria összerezzent. Négy évtized alatt sem tudott hozzászokni ahhoz, hogy a sógornője Maminak nevezi az anyját.

– Eleanor, mondd meg, mit kéne tennem? Neked kellene legjobban tudnod, milyen az anyám. Én csak az ő kívánságait teljesítem.

Philip gúnyosan nézett a húgára.

– Mami direkt azt kérte tőled, hogy ne engedd be Nickyt?

– Ami azt illeti, Eddie-nek mondta.

– Eddie-nek! Te jó ég! És te elhiszed ezt? Eddie már gyerekkora óta féltékeny Nickyre – horkant föl Eleanor.

Amikor Eddie meghallotta a nevét, odabaktatott a kis csoporthoz.

– Philip bácsi, Eleanor néni, hadd legyek őszinte. Három nappal ezelőtt, amikor bementem Ah Mához, megmondtam neki, hogy Nicky hazajön. Azt hittem, egy kicsit megnyugtatja a gondolat, hogy Nick bocsánatot fog kérni tőle, de annyira felizgatta magát, hogy megint rohama lett. Victoria néni is ott volt, amikor történt. Aznap majdnem elvesztettük.

– Nos, az három nappal ezelőtt volt. Most felmegyek az anyámhoz. Akkor a szemembe mondhatja, hogy nem akarja Nicket látni – felelte határozottan Philip.

– Tényleg életveszélybe akarod sodorni Ah Mát? – kérdezte Eddie.

Philip megvetően nézett az unokaöccsére, aki izzadt volt, és helyenként húsos testéhez tapadtak az átnedvesedett fehér

ruhadarabok. Milyen nevetséges fiú! Úgy van felöltözve, mint aki a Lord Clubban krikettezik. Egy percig sem bízott benne.

– Eddie, a saját anyám miatt hadd aggódjak én. Neked pillanatnyilag talán a saját gyerekeiddel kellene foglalkoznod.

– Hogy érted? – kérdezte Eddie. Villámgyorsan megfordult, és azt látta, hogy a gyerekei a fagyiskocsinál állnak unokatestvérükkel, Jake Moncurrel. Constantine, Augustine és Kalliste boldogan nyalták a tölcséres, kétgombócos édességet, ami elolvadt a kezükben, és végigfolyt hófehér vászonruhájukon.

Eddie oroszlánként üvöltve rohanni kezdett feléjük.

– FI! FIONA! NÉZD, MIT CSINÁLNAK A GYEREKEK! MEGMONDTAM NEKIK, HOGY A BRUNELLO CUCINELLI RUHÁKBAN NEM LEHET FAGYLALTOZNI!

Fiona Tung-Cseng Piya Aakarával és Cecilia Cseng Moncurrel beszélgetett, és csak egy pillanatra nézett oda. Aztán vágott egy grimaszt, és folytatta a csevegést.

Mivel Eddie a három gyereket magához parancsolva frenetikusan keresni kezdte Ah Linget és a mosoda vezetőjét, Nick elfoglalta a helyét a játékban. A szülei Victoriával együtt bementek a házba.

– Ma már nem kellene több látogatót fogadnia – morogta Victoria, amikor végigvezette Eleanort és Philipet az öreg hölgy részére kialakított kórházi részleg folyosóján.

– Én nem látogató vagyok, hanem a fia – felelte Philip mérgesen.

Victoria magában tovább füstölgött. *Tudom, hogy a fia vagy. Az* egyetlen *kisfia. Mami egész életemben hangsúlyozta ezt. Az ő kisfia egész gyerekkorában minden héten kapott fecskefészek-levest, mi, lányok pedig csak a születésnapunkon. Az ő kisfia minden ruhája a Savile Road-i mértékszabóságban készült, nekünk pedig saját magunknak kellett megvarrnunk a ruháinkat. Az ő kisfia azonnal megkapta a lenyitható tetejű Jaguart, ahogy lediplomázott, nekünk pedig egy nyamvadt Mini Morrisonon kellett osztoznunk. Az ő kisfia azt vehetett el, akit csak akart, de ha én bemutattam bármilyen férfit, azt azonnal „nem megfelelő" minősítéssel látták el. Az ő kisfia itthagyta, hogy kiélhesse a Krokodil Dundee-fantáziáját Ausztráliában, engem pedig arra kényszerítettek, hogy itt maradjak, és gondozzam öregkorában. Az ő drága, egyetlen kisfia.*

Amikor odaértek az anyja szobájához, Victoria kérdezgetni kezdte a nővéreket, Philip és Eleanor pedig bement Szu Jihez. Alix az ágy melletti karosszékben ült.

– Ó, *Gor Gor,* itt vagy! Mami épp most aludt el. A vérnyomása nagyon gyorsan változott, ezért adtam neki egy nyugtatót.

Philip az anyjára nézett, és megrázta, amit látott. Amikor karácsonykor utoljára látta, és ez alig öt hete volt, még felmászott a létrára, hogy levegye a csillaggyümölcsöket a fáról. Most olyan aprónak tűnt abban a kórházi ágyban, annyira elveszettnek tűnt a gépek és a csövek között. Egész életében mindig erős volt, legyőzhetetlen, és Philip egyszerűen el sem tudta képzelni, hogy egyszer csak nem lesz közöttük.

– Azt hiszem, virrasztok mellette ma éjjel – mondta halkan.

– Erre tényleg nincs szükség. Most végig fogja aludni az éjszakát, ezenkívül a társalkodónői felváltva itt lesznek, ha mégis felébredne. Gyere vissza holnap. Délelőtt általában fent van egy pár órán át – mondta Alix.

– Nem baj, ha alszik, itt maradok vele – mondta Philip.

– Biztos vagy benne? Úgy látom, neked se ártana, ha kialudnád magad – jegyezte meg Alix.

Eleanor is egyetértett vele.

– Igen, *lah,* nem sokat aludtál a gépen sem, igaz? Nagyon nyúzott vagy – táskásak a szemeid. Menjünk haza, és holnap kora reggel visszajövünk.

Philip végül beadta a derekát.

– Jól van. De Alix, megtennél nekem egy szívességet? Ha Mami valamikor felébred, megmondanád neki, hogy itt voltam?

– Hát persze – felelte mosolyogva Alix.

– És azt is mondd meg neki, hogy Nicky is itt volt – folytatta Philip.

Alix egy kicsit hezitált. Attól félt, hogy ha megint megemlítik Nick nevét, az újra csak felizgatja az anyját. Ugyanakkor azt is érezte, hogy rendezniük kellene a viszonyukat. Szu Ji csak így nyugodhat majd békében.

– Meglátjuk. Mindent megteszek, *Gor Gor.*

4

SURREY

•

ANGLIA

Ha valaki olyan szerencsés, hogy meghívást kap Harlinscourtba, kora reggel fel kell kelnie, hogy lássa a kertek fölötti napfelkeltét – gondolta Jacqueline a narancsteát kortyolgatva, amit egy elegáns bambusztálcán hoztak be neki nem sokkal korábban. Négy tollpárnát maga mögé halmozva tökéletes kilátás nyílt a szimmetrikus, négyszögletes virágágyásokra, a fenséges tiszafasövényre és a reggeli homályra, amely még nem szállt fel a surrey-i dombok fölött. Ezek a csendes pillanatok voltak azok, amelyeket Jacqueline legjobban szeretett, amikor meglátogatta a Sangokat. Persze csak akkor nyílt módja az élvezkedésre, amikor a többiek még nem mentek le reggelizni.

Ázsia elit családjainak kifinomult köreiben úgy beszélték, a Sangok elhagyták Szingapúrt. „Túlságosan előkelők lettek, azt hiszik, hogy britek." Ez volt a közvélekedés. Bár igaz volt, hogy Alfred Sang olyan életstílust élvezhetett a hatezer hektáros angliai birtokon, amely sok arisztokratáét felülmúlta, hiba lenne azt feltételezni, hogy minden állampolgári hűségét a királynő és országa szolgálatába állította, és ezzel Jacqueline tisztában volt. Az igazság az volt, hogy a sok-sok évtized alatt mindhárom fia (akik természetesen Oxfordban tanultak) angol feleséget választott (megfelelő arisztokrata családokból), és úgy döntött, hogy Angliában telepszik le. A nyolcvanas évektől kezdve Alfrednek és Mabelnek az év nagyobb részét ezért ott kellett töltenie, mert csak így láthatták rendszeresen a gyerekeiket és az unokáikat.

Mabel Csien Caj Taj és Rosemary Young Csien lányaként sokkal kínaibb volt a szokásait illetően, mint a férje, aki már az előtt anglomán volt, hogy az ötvenes évek végén Oxfordba járt egyetemre. Mabel Harlinscourtban dekadens birodalmat épített fel, amely Kelet és Nyugat számára kedvenc vonásait ötvözte. Helyre

akarta állítani a 19. századi velencei neoreneszánsz stílusú házat, amelyet Gabriel-Hippolyte Destailleur épített, ezért nyugdíjból csábította vissza a híres kínai művészettörténészt, Huang Pao Fant, hogy dolgozzon együtt a legendás lakberendezővel, David Hicksszel. {64} Az eredmény egy egyedülálló, merész keverék lett, amely egyesítette az európai és a magánkézben lévő, legszebb kínai antik darabokat.

Harlinscourt hamarosan az egyik legcsodálatosabb birtok lett, amelyet sokszor emlegettek. Először csak az arisztokraták beszéltek arról, milyen közönséges dolog egy szingapúritól, hogy Anglia egyik legszebb házát vásárolta meg, ráadásul a „régi módon" üzemelteti: nagy személyzettel és a többi körítéssel. De a birtokos nemesség tagjai mindig elfogadták a meghívásukat, majd a látogatás után morogva kellett elismerniük, hogy a Sangok nem tették tönkre a helyet. A helyreállítás csodásan sikerült, a kert még annál is mesésebb lett, az étel pedig – nos, az igazán mennyei volt. A következő évtizedekben a vendégek egyre inkább szerettek volna meghívást kapni, mert híre ment, hogy a harlinscourti séf, Marcus Sim – egy hongkongi születésű zseni, aki Frédy Girardet-nál tanult – mind a klasszikus francia, mind pedig a kínai konyhában verhetetlen. Azon a napon is a reggeli gondolata volt az, ami miatt Jacqueline végül vonakodva ugyan, de felkelt az ágyából.

Átsétált a hálószobája melletti öltözőszobába, és látta, hogy már ég a tűz a kandallóban. Az öltözőasztalon egy csokor frissen szedett rózsa illatozott, a reggelre kiválasztott öltözéke pedig már ott lógott a rézből készült melegítőfogason. Jacqueline felhúzta a krémszínű, lefelé bővülő, ujjatlan ruhát, amelynek kötött felsőrésze volt, és elcsodálkozott rajta, hogy tökéletes hőmérsékletűre melegedett. Azokra a vidéki birtokokon eltöltött hétvégékre gondolt, amelyeken a hálószobákban meg lehetett fagyni reggelente, és amikor felöltözött, a ruhái is jéghidegek voltak. *Szerintem a királynő sem él ilyen jól* – gondolta, és eszébe jutott, hogy amikor Alfred és Mabel beköltözött, Szu Ji átküldött egy csapatot, amelynek a személyzet betanítása volt a feladata. Az ázsiai vendéglátási normák ötvöződtek az angol nemesi kastélyok hagyományaival, és még barátja, Viktor is le volt nyűgözve, amikor

vendégségben ott járt. Amikor egyik este épp átöltöztek a vacsorához, a férfi döbbenten mutatta fel az Aubercy cipőjét.

– Bassza meg, kivasalták a cipőfűzőimet!

Ezen a reggelen a rántotta volt az, ami leginkább lenyűgözte Jacqueline-t, amikor leült enni a II. szintű nemzeti örökség besorolást kapott, elképesztő méretű ebédlőasztalhoz.

– Hmmmmm. Hogy van az, hogy csak Marcus képes ilyen rántottát csinálni? – mondta sóhajtva Mabelnek, miközben még egy villányit betett a szájába.

– A te szakácsod nem csinál jó rántottát? – kérdezte Mabel.

– Sven omlettje is fantasztikus, és a buggyantott tojása tökéletes. De ebben a rántottában van valami, ami egyszerűen *mennyei.* Habos, krémes, és pont megfelelően folyós. Minden látogatásomkor alig várom, hogy megkóstoljam. Mi a titka?

– Fogalmam sincs. Én soha nem eszem tojást. De meg kell kóstolnod a *jü csuk*ját.[65] Doveri nyelvhalból készül, amit ma reggel fogtak – mondta Mabel.

– A tejszín a titka. Marcus a Guernsey teheneink tejéből készített tejszínt használja a rántottához – szólt közbe a tizenkét éves Lucia Sang az asztal másik végéről.

– Végre – beszél! Ez az első mondat, amit hallok tőled ma reggel, Lucia. Na, és melyik könyvbe feledkeztél ennyire bele? Csak nem azt a vámpíros történetet olvasod? *Éhezők viadala* vagy mi is a címe? – kérdezte Jacqueline.

– Az *Éhezők viadala* nem vámpírokról szól. És már réges-rég befejeztem. Most a *Sziddhárta*t olvasom.

– Ó, Hesse. Elég jó.

– Indiai hangzása van – jegyezte meg Mabel, és fintorgott az unokájára.

– Buddháról szól.

– Jaj, Lucia, miért olvasol te Buddháról? Te keresztény vagy, és ne felejtsd el, hogy metodista őseink sora hosszú.

– Igen, Lucia, a dédnagymamád, Rosemary ágán – vagyis a Youngoknál – az őseid voltak konkrétan az első keresztények Dél-Kínában – helyeselt Jacqueline.

Lucia vágott egy grimaszt.

– Az a helyzet, hogy ha nem lettek volna ott a misszionáriusok, akik Kínában eszeveszett térítésbe kezdtek, miután Anglia megnyerte az ópiumháborúkat, mind buddhisták lennénk.

– Fogd be a szád, *lah!* Ne feleselj Jacqueline nénivel! – csattant fel Mabel.

– Semmi baj, Mabel, Lucia csak kimondja, amit gondol.

De Mabel nem hagyta annyiban a dolgot, tovább füstölgött Jacqueline-nak.

– *Neh gor csap csong szjun neuj; csan haj szüj toh szaj!*{66}

– Nagymama, minden szót értek! – mondta sértetten Lucia.

– Nem, nem értesz. Fogd be a szád, és olvasd a könyved!

Cassandra Sang, Mabel lánya (közismert nevén Rádió Egy Ázsia) lépett be a helyiségbe. Arca még mindig piros volt a reggeli lovaglás után. Jacqueline kétszer is visszanézett rá. Cassandra általában középen választotta el a haját, és a tarkóján fogta össze szorosan egy kontyba, ahogy Frida Kahlo is. Most azonban – a megszokottól eltérően – két fonott copfot viselt oldalt, hátul pedig kiengedte a fürtjeit.

– Cass, már nagyon régen nem láttam ezt a frizurát. Olyan, mintha visszamentél volna az iskoláskorodba. Fantasztikusan nézel ki!

Mabel a szemüvege mögül pislogott a lányára.

– *Csie szin, ah!*{67} Már nem vagy kislány. Nevetségesen nézel ki!

Cassandrának kedve lett volna azt mondani az anyjának, hogy inkább azokat a plasztikai műtét utáni hegeket nézegesse, amik a ritkuló haja alatt kilátszanak a fejbőrén, de legyőzte a késztetést. Inkább Jacqueline bókját méltatta.

– Köszönöm, Jac. Te pedig elképesztően tökéletes vagy, mint mindig. Új ruha?

– Nem, dehogyis! Már évezredek óta megvan ez a rongy! – felelte Jacqueline bagatellizálva.

Cassandra elmosolyodott, mert pontosan tudta, hogy Jacqueline egy egyedi Azzedine Alaïa ruhát visel. Nem mintha számított volna, mi van rajta. Ő olyanfajta szépség volt, ami miatt bármit vett fel, az elképesztően elegánsnak tűnt. Cassandra odament a tálalószekrényhez, és vett magának egy pirítóst, egy kis sörélesztős

szendvicskrémet és némi aszalt szilvát. Amikor leült Jacqueline-nal szemben, odalépett hozzá egy inas, és letette elé a reggeli kapucsínóját (meghatározott őstermelőtől származó kávébabból készült) és az iPadjét.

– Köszönöm, Paul – mondta Cassandra, majd bekapcsolta az eszközt. Észrevette, hogy a korai óra ellenére az e-mail-fiókja szokatlanul tele van új üzenetekkel.

Az elsőt unokatestvére, Oliver küldte Londonból:

ocsien@christies.com: Láttad már a fotókat? Ajvé! Már hallom is, mit mond az anyád!
casserasera@gmail.com: Milyen fotókat?

Amíg a válaszra várt, a sógornője, India Heskeith Sang küldött neki messenger-üzenetet. Cassandra felnézett, és bejelentette:

– India küldött egy üzenetet. Úgy tűnik, Casimir képeit a Central Saint Martinsban mutatják be ma este, de nem mondta meg senkinek. Azt kérdezi, el akarunk-e menni, hogy meglepjük? Lucia, anyukád azt szeretné tudni, el akarsz-e menni Londonba a bátyád fotókiállítására?

– Ha újabb képeket csinált a kocsma előtt curryt hányó barátairól, akkor nem érdekel – felelte Lucia.

– Jaj, ne beszélj így! Ez művészet. Casimir tavaly nyert egy díjat is – mondta Mabel Jacqueline-nak kedvenc unokáját védve.

Cassandra rájött, hogy Oliver valószínűleg Casimir fotóiról beszél.

– Hát, szerintem ezek a fotók meglehetősen... merészek lesznek. Oliver küldött egy üzenetet, ő már látta őket.

– Ó, Oliver megint Londonban van? Ő is jön a bemutatóra? – kérdezte Mabel.

– Azt nem tudom, de India most mondja, hogy Leonard elvisz minket helikopterrel, amikor Southamptonból jön. Mind elmehetünk együtt, és aztán vacsorázhatunk a Clarke'snál.

– *Alamak,* egy újabb ízetlen angol vacsora – morgott Mabel.

Cassandra megnézte a Facebook-fiókját, és halkan felsikoltott. *Ó. Te. Jó. Ég.* A kezét a szája elé kapta, és az iPadjén villogó fotókra

bámult. Oliver nem Casimir ostoba kiállításáról beszélt. Hanem ezekről a képekről.

– Mit nézel? Újabb piszkos pletyka valamelyik megbízhatatlan *kang taó*dtól?[68] – kérdezte rosszallóan az anyja.

– Jacqueline, ezt látnod kell! – mondta Cassandra, és odaadta neki az iPadet. Jacqueline a képernyőre nézett, és Astridot látta egy toronyban, mellette pedig egy elefánt állt.

– Nem értem. Mi a pláne ebben? – kérdezte.

– Az az utolsó kép. Nézd meg a többit is. Egy egész sorozat van.

Jacqueline lapozott a képernyőn, és a szeme egyre inkább kikerekedett.

– Ezek igaziak?

– Nekem úgy tűnik, igen – nevetett Cassandra.

– Jóságos ég...

– Mi az? – kérdezte most már Mabel is.

Jacqueline felemelte a telefont, hogy Mabel elolvashassa a rikító szalagcímeket:

EXKLUZÍV KÉPEK A TECHTITÁNRÓL.
CHARLIE WU MEGKÉRI BARÁTNŐJE, ASTRID LEONG KEZÉT – AKI MÉG FÉRJNÉL VAN!

– *Alamak!* Hadd nézzem! – kérte Mabel izgatottan. Egy inas némán megjelent Jacqueline mellett. Átvette az iPadet, és kötelességtudóan átment vele az asztal másik oldalára, ahol Mabel ült. Lucia, aki szemmel láthatóan nem merült bele annyira *Sziddhárta* történetébe, mint amennyire mutatta, szintén odafutott a nagymamájához, hogy lássa a szenzációt. Ő kezdte hangosan felolvasni a cikket.

A tinta még meg sem száradt a hongkongi techtitán, Charles Wu válási papírjain, de úgy tűnik, a milliárdos máris sürgős kényszert érzett arra, hogy extravagáns körülmények között megkérje gyönyörű barátnője, Astrid Leong kezét. Az egymillió dolláros felhajtás kedvéért kibérelte a dzsódhpuri Mehrangarh erődöt, felvett több mint száz zenészt és táncost, és elintézte, hogy Bollywood szupersztárja, Sáhruh Khán adjon szerenádot imádott hölgyének, miközben egy elefánt vitte oda neki a gigantikus méretű gyémántgyűrűt. A képeket nézve Astrid nyilvánvalóan igent mondott, de van egy aprócska probléma – amennyire mi tudjuk, ez az arisztokrata szépség még férjnél van. Férje pedig nem más, mint Charlie legnagyobb riválisa, Szingapúr techcsodagyereke, Michael Teo.

Mabel hunyorogva pillantott a képre.

– *Aiyah, hou szau ka!*{69} Mikor készültek ezek a képek?

– Úgy tűnik, múlt hétvégén – felelte Jacqueline.

– Múlt hétvégén? De hát akkor Astrid nem Szingapúrban volt az egész családdal együtt?

– Nyilván elszökött Charlie-val. Uramisten, el tudjátok képzelni milyen dühös lesz Felicity és Harry, ha meglátja ezt? – csóválta a fejét Cassandra.

– Nemcsak az a baj, hanem az is, hogy ez katasztrofális a válásra nézve is. Michaelnek ez új fegyver a kezében. Szegény Astrid! – sóhajtott Jacqueline.

Mabel felhorkant.

– Szegény *Astrid?* Egy nyavalyát! A nagyanyja betegágyánál kellene lennie ahelyett, hogy a lapok címoldalára kerül! És hogy merészeli az a Charlie Wu megint megkérni a kezét? Micsoda pofátlanság... megint be akar férkőzni a *családunkba!* Azt hittem, Felicity évekkel ezelőtt megszabadult tőle!

– Ó, Anya, ezek ketten mindig is szerelmesek voltak egymásba. Ha Felicity nem avatkozik közbe annak idején, az egész Michael Teo-incidens meg se történt volna – mondta Cassandra.

– Felicitynek igaza volt, amikor véget vetett annak az egész képtelenségnek. A Wuk teljességgel elfogadhatatlanok voltak! Az a borzalmasan vulgáris anyja – soha nem felejtem el, mit tett velem!

– Mit tett veled Irene Wu? – érdeklődött Jacqueline.

Cassandra vágott egy grimaszt.

– Jaj, ez már lejárt lemez, Anya! Ne tedd fel újra!

– Az! A nő! Megpróbálta! Ellopni! A varrónőmet! Rátaláltam arra a Minnie Pock nevű lányra, aki csodálatosan varrt. Volt egy kis üzlete a Fitzpatrick mellett a Dunearn Roadon, nagyon kellemes hely volt, Nina Ricci, Scherrer és Féraud ruhákat készített, amiket annyira imádtam!

– Te jó ég, Mabel, azok a Louis Féraud ruhák hamisak voltak?! Úgy néztek ki, mintha egyenesen a párizsi szalonból jöttek volna! – jegyezte meg Jacqueline, de nem mondott igazat.

Mabel méltatlankodva bólintott.

– Igen, mindenkit megtévesztettem velük. De aztán jött Irene Wu, és megpróbálta rávenni azt a lányt, hogy dolgozzon neki teljes állásban! Úgyhogy nekem kellett gyorsan teljes állásba felvennem!

– Akkor te nyertél? – kérdezte Jacqueline.

– Igen, de ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Majdnem ötven százalékkal többet kellett fizetnem Minnie Pocknak, mint amennyit Irene Wu kínált neki!

– Ez 1987-ben történt, Anya. Ideje lenne továbblépni – jegyezte meg Cassandra.

– Az olyanok, mint a Wuk... soha nem tudják, mikor kell abbahagyni. És most tessék, mi történt? Újra sárba tiporják a családunk nevét. És egyáltalán: ki küldte el neked ezt a cikket?

– Mrs. Lee Yong Csien posztolta a Facebook-oldalán – felelte Cassandra.

– *Mrs. Lee Yong Csien fent van a Facebookon?* Nem hiszem el! Az idős hölgy még a tévét se tudja bekapcsolni egyedül! – kiáltott fel Mabel.

– Rosie, a fogadott lánya, akit szolgasorban tart, mindent megcsinál neki! Amióta Mrs. Lee felfedezte a Facebookot, úgy posztolgat, mint egy eszelős! Minden másnap kirak egy idegesítő képet az unokáiról, amin nyernek valamilyen díjat, vagy valami temetésről, amin részt vett.

– *Aiyah,* ha Mrs. Lee tud erről, akkor egész Szingapúr hamarosan megtudja. Az összes madzsongos barátját[70] beleértve! – vélte Mabel.

– Ah Ma, szerintem nem érted. Most már az egész világ láthatja – ez a Facebook – jegyezte meg Lucia.

Mabel szomorúan csóválta a fejét.

– Akkor igazán csak sajnálni tudom Szu Jit! A legrosszabbkor történik. Úgy tűnt, Astrid az utolsó reménye, de az unokái szépen sorban szégyent hoznak a fejére. Hogy fog így békében nyugodni? Nem csoda, hogy megint megváltoztatta a végrendeletét!

– *Tényleg?* – kapta fel a fejét Jacqueline és Cassandra egyszerre.

Jacqueline hirtelen előrehajolt.

– Ezért sietett haza Alfred Szingapúrba?

Mabel egy kicsit zavarba jött.

– *Aiyah,* nem mondhatok semmit.

– Mondd már! Mit mondott neked Apa? – erősködött Cassandra, és ő is közelebb hajolt az anyjához.

– Semmit, semmit – mondta Mabel.

– Mami, olyan rosszul hazudsz. Látszik, hogy tudsz valamit. Gyerünk, bökd már ki!

Mabel a kásáját bámulta, és úgy tűnt, küzd magával.

– Ugyan, nincs értelme erősködni. Hiába, anyád ennyi év után sem bízik bennünk. Milyen szomorú – sóhajtott Jacqueline, és sandán pillantott Mabelre.

– Látod, mit csináltál? Megsértetted Jacqueline-t! – csattant fel Cassandra.

– Jaj, ti ketten! Tudom, hogy milyen pletykásak vagytok! Ha elmondom, meg kell ígérnetek, hogy nem adjátok tovább senkinek, rendben?

A két nő egyszerre bólintott, mint két engedelmes iskoláslány.

Mabel, aki körül mindig ott volt a személyzet, általában nyíltan beszélt, függetlenül attól, hogy mások is jelen vannak a helyiségben. Most azonban ránézett George-ra, a komornyikra, aki azonnal megértette, mit kíván az úrnője, gyorsan intett a többi inasnak, és csendesen elhagyták a helyiséget.

Amint becsukódott mögöttük az ajtó, Mabel halkan belekezdett:

– Tudom, hogy az apád két napja összehívta a Tan és Tan iroda összes ügyvédjét és jogászát. Nagy titokban. Aztán Freddie Tan elment Szu Jihez. *Egyedül.*

– Hm – jegyezte meg jelentőségteljesen Jacqueline az új hírt emésztgetve.

Cassandra Jacqueline-ra kacsintott.

– Ne aggódj, szerintem te még szerepelsz a végrendeletben!

Jacqueline felnevetett.

– Ugyan már, én vagyok az utolsó, aki arra számít, hogy örököl valamit Szu Ji után. Már így is annyi éven át olyan nagylelkű volt velem.

– És vajon ezúttal mit csinált? – tűnődött Cassandra.

– Hát, amíg ezek a képek meg nem jelentek, igazából azt hittem, Astridnak van a legnagyobb esélye arra, hogy megkapja Tyersall Parkot – mondta Jacqueline.

– Astridnak? Ugyan már! Szu Ji nagyon ódivatú, soha nem hagyná a birtokot egy *lányra!* Akkor már a saját lányaira is hagyhatná – ellenkezett Mabel.

– Ha csak fiúk jöhetnek szóba, akkor én Eddie-re fogadok. Úgy hallottam, elég sokat dolgozott azon, hogy ő maradjon az egyetlen unoka a nyeregben. Most sem mozdul Szu Ji mellől! – közölte Cassandra.

– Nem hiszem, hogy Eddie lesz az. Szu Ji maga mondta nekem, hogy nem tudja komolyan venni azt a fiút – mondta Jacqueline.

– Hát, akkor nem sok versenyző marad. Az nem lehet, hogy a Leong fiúk helyett inkább egy Aakarát választ? – tűnődött Mabel.

Cassandra felhorkant.

– Az aztán nagy arcul csapása lenne a családnak! Szerintetek képes lenne a két igazi Youngot, Philipet és Nickyt annyira gyűlölni, hogy két külföldi unokára hagyja Tyersall Parkot? Nem hiszem.

– Talán újra meggondolta magát. Szerintetek nem lehet, hogy megint Nickyt tette meg örökösnek? – kérdezte Jacqueline.

– Biztos, hogy nem. Még mindig nem teheti be a lábát a házba! A forrásaim azt mondják, hogy mindennap odamegy, térden állva könyörög, és reménykedik benne, hogy láthatja Szu Jit, de nem mehet be. Miért adná hirtelen neki Tyersall Parkot? – mondta Cassandra.

Mabel megcsóválta a fejét.

– Az a buta fiú. Mindent feladott azért a csúnya lányért.

– Ugyan, *lah!* Rachel nem csúnya! Ami azt illeti, nagyon is csinos. Csak éppen... nem az a fajta szépség, akit Nicky mellé képzel az ember – jegyezte meg diplomatikusan Jacqueline.

– Értem, mit akarsz ezzel mondani. Rachel csinos, de a hagyományos módon. És nem sokat javít a helyzeten az sem, hogy egyáltalán nincs stílusa – fejtegette tovább Cassandra.

Jacqueline elmosolyodott.

– Szeretném elmondani neki, hogy tíz centivel növessze meg a haját. A félhosszú frizura annyira *amerikai.*

Cassandra egyetértett vele.

– Az orra is egy kicsit túlságosan pisze, és a szeme is lehetne nagyobb.

– És láttátok, hogy ül le? Rettenetesen közönséges – fanyalgott Mabel.

– Húú! Nem bírom ezt tovább hallgatni! – kiáltott fel Lucia mérgesen, és hátralökte a székét. – Mind úgy beszéltek róla, mintha valami kutyakiállításon lennétek! Mit számít, hogy néz ki, ha szeretik egymást? Nicky bácsi mindent feladott, hogy vele élhessen. Szerintem ez nagyon romantikus! Alig várom, hogy megismerjem! És ti mindannyian nagyon is tévedtek! Én tudom, mi lesz Tyersall Parkkal, és egyik változat sem igaz, amit hisztek!

– Fogd be, Lucia! Ne képzelődj! – rivallt rá Mabel.

– Ah Ma, te és Cassie néni annyi butaságot beszéltek, de fogalmatok sincs róla, mi folyik! Halljátok néha, miről beszél Apa és Nagyapa?

Azzal Lucia kiviharzott a szobából, a hölgyek pedig tátott szájjal bámultak utána.

– Micsoda ostobaság! – mondta Cassandra.

Mabel szomorúan csóválta a fejét.

– Látjátok, milyen durva lett ez a lány? Tudtam, hogy Bedales nem lesz jó neki – azok a tanárok csak a magabiztosságát erősítik! Istenem, bezzeg az én időmben, ha így beszéltem volna, az apácák kékre-zöldre vertek volna a vonalzóval![71] *Neh kor szüj nöj moh csünk ke!*[72]

Jacqueline elgondolkodva vonta össze a szemöldökét.

– Épp ellenkezőleg, Mabel, szerintem egyáltalán nem haszontalan. Úgy látszik, nagyon is okos kislány. Okosabb, mint gondoltam...

5

PULAU KLUB

•

SZINGAPÚR

Godfrey Loh, a nagytiszteletű Legfelsőbb Bíróság bírája nem hitt a fülének, amikor valaki megszólalt a mellette lévő vécéfülkében.

– Ja, szuper! Bassza meg! Hozd közelebb! Küldj egy közelit, lééééégyszi!

Az isten szerelmére, mi történik odaát?

– Várj egy percet! Még tölti le a képet – nem túl jó itt a Wi-Fi. Atyaég... Most nézem... Fúúúú! Olyan... kibaszottul szexi...!

Valaki mocskos képeket néz a telefonján a szomszédban! De ki lehet az? Hongkongi akcentusa van. Nem csodálkozom, Hongkongban minden férfi perverz. Ez lesz egy országból, ha mocskos magazinokat lehet kapni már a repülőtéren!

– Még csöpög! Gyönyörű, szeretném végignyalni! Gyerünk, gyerünk! Készen állok!

Ez a kretén képes telefonszexelni egy vécéfülkében? Godfrey eleget hallott. Kilépett a fülkéből, mérgesen kezet mosott, méghozzá két adag szappannal ahhoz képest, amit normál esetben elhasznált volna. Úgy érezte, ő is bemocskolódott pusztán attól, hogy hallotta a szomszéd fülkében történteket.

– Bele akarom dugni a lábam!

MIT akar csinálni a lábával? Ezt az embert le kellene tartóztatni! Godfrey öklével rácsapott a fülke ajtajára, és kiabálni kezdett.

– Maga degenerált! Szégyen, hogy ilyesmi történhet egy ilyen elegáns klubban! Menjen máshova a perverz hajlamaival együtt! Ne itt csinálja ebben a vécében!

A fülkében Eddie felnézett a telefonjából, és fogalma sem volt, mi történik.

– Bocs, nem tudom, mi folyik odakint. Valami háborgó őrült dörömböl az ajtón... Szingapúr tele van ilyenekkel. Na, mindegy.

Mikor szárad meg az utolsó réteg? Ne szívass, Carlo. Nekem most van ezekre a cipőkre szükségem!

– Már csak pár nap. Meg kell várnunk, amíg az utolsó lakkréteg is megszárad, és akkor még egyet rátehetünk. Ha a patina tökéletes, egy nap alatt átrepítjük Szingapúrba – felelte Carlo.

– Tudja, a nagybátyám, Takszin, thai herceg, és alig várom, hogy lássa rajtam ezt a cipőt. Takszin ötéves korától méretre készített Lobbs cipőket hord. Senki más nem értékeli majd annyira, mint ő – mondta Eddie, és vágyakozva nézett újra a képre, amelyen egy új, méretre készült Marini termék volt. A bojtos papucscipőt mélykék lakkal vonták be. Ez a folyamat négy hétig tartott a római szalonban. Carlo, a cipőkészítő, egész hónapban kedvcsináló fotókat küldött Eddie-nek a munkáról.

– A hétvégére kész lesz – ígérte Carlo.

Eddie befejezte a hívást, felhúzta a nadrágját, lehúzta a vécét, és visszament az étterembe.{73} A Lookoutból csodálatos kilátás nyílt arra a természetvédelmi területre, ahová Szingapúr legrégibb és legelegánsabb klubját építették.

Amikor visszament az asztalhoz, ahol a kiterjedt család összegyűlt a Felicity néni által rendezett ebédre, megkérdezte a feleségét, Fionát.

– Megrendelted nekem a marhanyársat és a csirkés rizst?

– Nem, senki sem rendelt még – felelte Fiona, és furcsán nézett a férjére. Eddie csak ekkor vette észre, hogy az asztalnál ülő emberek egyáltalán nem beszélgetnek. Mindenki Felicityt bámulta, aki sírástól dagadt, vörös szemmel ült. Eddie anyja, Alix az étlappal legyezgette.

– Mi történt? Valami Ah Mával? – súgta oda Eddie Fionának.

– *Hiyah!* Ah Ma jól van, de Felicity néni olyan híreket kapott, amik nagyon felzaklatták.

– Miféle híreket? – kérdezte Eddie, és idegesítette, hogy alig tíz percig volt a vécén, de valahogy lemaradt a teljes első felvonásról.

Nagynénje, Cat halk, megnyugtató hangon beszélt Felicityhez.

– Ha engem kérdezel, ez sok hűhó semmiért. Ezen a héten uborkaszezon van a sajtóban, ezért elő kellett rukkolniuk valamivel.

– Majd meglátod, Felicity, hogy az egész ügy nem tart tovább egy hétnél – erősített rá Takszin is.

Eddie, aki a hosszú asztal közepén foglalt helyet, hangosan megköszörülte a torkát.

– Lenne kedves valaki nekem is elmondani, mi történt?

Alistair odaadott neki egy mobiltelefont, ő pedig figyelmesen görgette le rajta Astrid és Charlie Wu indiai képeit. Érezte, hogy a pulzusa folyamatosan emelkedik. Ó, öregem! A mindig tökéletes, jókislány unokatestvére végre szarba tenyerelt! Mit gondolna Ah Ma, ha ez kiderülne? Az unokatestvérei egymás után sorban kiestek az öreg hölgy kegyeiből, és már csak ő volt talpon. Megnézte a kommentelők több száz bejegyzését is:

> Hú, de gyönyörű! Én is ilyen lánykérésről álmodom!
> – AngMohKioPrincess
>
> Micsoda rohadt pazarlás! Felháborító, hogy egyes gazdag ázsiaiak ennyi pénzt költenek egy napra, amikor 75 millió indiai nem jut tiszta vízhez – clement _ desylva
>
> Astrid nagyon szexi. Charlie Wu a nap hőse – shoikshoik69

Ezek a szavak hirtelen szöget ütöttek Eddie agyában. Eddig a percig fel sem tűnt neki, hogy rá is ezt mondta nemrég valaki. *A nap hőse.* A hét elején a nagymamája ügyvédje, Freddie Tan, Szingapúr legnevesebb ügyvédi irodájának tulajdonosa váratlan látogatást tett Tyersall Parkban. See püspökön kívül ő volt az egyetlen nem családtag, akit beengedtek a nagymama szentélyébe, vagyis a hálószobájába. A kifinomult, ősz hajú úriember egy csinos Dunhill táskával érkezett, és meglehetősen sok időt töltött a csukott ajtók mögött Szu Jivel. A megbeszélés közben Oon professzort és a másik orvost szintén behívták a szobába. Lehetséges, hogy ők lettek az új végrendelet tanúi?

Eddie természetesen ott téblábolt az ajtó közelében, mint a koncot leső kutya. Amikor Freddie Tan kijött, végigmérte őt tetőtől talpig.

– Maga Alix legidősebb fia, ugyebár? Tinédzser kora óta nem láttam, és most nézzenek oda – a nap hőse! – Freddie a következő tíz percben Eddie-vel társalgott, érdeklődött a felesége iránt, és

megtudakolta, melyik iskolába járnak a gyerekei. Akkor nem merült fel Eddie-ben, miért beszélget vele az az ember úgy, mintha ő lenne a legfontosabb ügyfele, holott korábban soha figyelemre sem méltatta. De most derengeni kezdett neki valami... Lehetséges, hogy Szu Ji őt tette meg Tyersall Park örökösének? Ezért nevezte Freddie a nap hősének?

Miközben ez a megvilágosodás elfoglalta helyét Eddie agyában, hirtelen Alistair hangját hallotta.

– Tudjátok, ezért nem hibáztathatjuk Astridot. Honnan tudhatta volna, hogy ott lesz egy paparazzo? Biztos vagyok benne, hogy intim programnak szánta.

A rohadt életbe! – gondolta Eddie dühösen. Mi a fenének védi Alistair Astridot? Nem veszi észre, hogy előnyt kovácsolhatnak az eseményekből, különösen most, hogy neki áll a zászló az öröklésben? Eddie gyorsan közbevágott, és letorkolta a testvérét.

– Felicity néni, nagyon sajnálom, hogy egy ilyen borzalmas botrányt kell végigcsinálnod. Micsoda szégyen!

Alix összehúzott szemöldökkel nézett a fiára, mintha azt mondaná: *Ne tetézd még a bajt!*

Victoria is megszólalt.

– A helyzet az, hogy egyet kell értenem Eddie-vel. Hatalmas szégyen! Nem hiszem el, hogy Astrid ilyen gondatlan volt.

Felicity újabb papír zsebkendőt húzott elő Jim Thompson selyemretiküljéből, és drámaian szipogott.

– A lányom reménytelen. Egész életünkben védtük a sajtótól, és rengeteg pénzt költöttünk arra, hogy ne figyeljenek fel rá. Most meg, nézzétek meg, hogyan hálálta meg!

Az asztal végén Piya Aakara a férje fülébe súgta:

– Nem értem, mi ebben akkora dolog? A lányát épp most jegyezték el, és a képek gyönyörűek. Nem kéne ennek örülnie?

– Nem hiszem, hogy Felicity néni jó szemmel nézi a fickót. És az én családom sem szereti, ha a sajtó ír rólunk – felelte Adam.

– Még a *Tattle* sem?

Piya megjegyzését hallva Victoria hirtelen felcsattant.

– Különösen a *Tattle* nem. Te jó ég, micsoda förtelmes magazin! Tudjátok, a hetvenes években írogattam nekik néhány cikket, de

egyszer a szerkesztő azt mondta, túlságosan „kulturálisak”. Igen, azt hiszem, ezt a szót használta. Soha nem fogom elfelejteni, amit mondott: „Nincs szükségünk a feltörekvő kínai művészekről szóló cikkekre. Azt hittük, a rokonairól fog írni.” Na, ekkor adtam be a felmondásomat.

Eddie tovább szította a tüzet.

– Egy dolog a *Tattle*-ben vagy a *Town & Country*ban megjelenni – én gyakran megjelenek ezekben a magazinokban. Piya, ha nem tudnád, Fiona és én egyszer a *Hongkong Tattle* címlapján voltunk, én egyedül pedig három másik alkalommal is. De az egész más, ha az *olcsó pletykaoldalakon* jelennek meg Astrid képei. Mintha valami színésznő, vagy ami még rosszabb, pornósztár lenne, mint az a Kitty Pong, akivel Alistair fél percig járt.

Alistair felháborodott.

– Már ezerszer elmondtam, hogy Kitty nem volt pornósztár, csak volt egy lány, aki nagyon hasonlított rá.

Eddie oda se figyelt az öccsére, folytatta a mondandóját.

– Én azt nem tudom elhinni, hogy merészelt Astrid elmenni Szingapúrból, amikor Ah Ma ennyire beteg. Úgy értem, mi mind itt vagyunk, és minden értékes pillanatot vele töltünk.

– Malajziában kellett volna lennie, és képviselnie a családot Ismail herceg esküvőjén. Nem tudom elhinni, hogy így becsapott minket. Leánykérés egy elefánton! Ki az ördögnek képzeli magát ez a Charlie Wu? Maharadzsának? – háborodott fel Felicity ismét.

– Olyan közönséges. A Wuk egyformák – semmit sem változtak az évek alatt – kotyogta közbe Victoria a fejét csóválva. – Tudtátok, hogy az a szörnyű nőszemély, az anyja, el akarta csábítani Mabel Sang varrónőjét? Hála az égnek, Mabel megmentette azt a tehetséges lányt a karmaitól! Több nagyon szép selyemblúzt varrt már nekem azóta, amelyek tökéletesen imitálják Liz Claiborne blúzait. Lillian May Tantól is kaptam egyet Amerikából. Egyet odaadtam Maminak, amit imád. Cat, neked nem adtam egyet, amikor 1992-ben meglátogattalak?

Catherine úgy nézett, mint egy reflektorfényben álló szarvas.

– Ó, igen, tényleg... szép! – mondta, és eszébe jutott, hogy azonnal továbbadta a ronda blúzt az egyik szolgálólánynak.

Eddie összeráncolta a szemöldökét, és megpróbált úgy beszélni, mint aki borzasztóan aggódik.

– Találkoztam Charlie Wuval Davosban. Tudjátok, annyi tisztesség sem volt benne, hogy egy normális öltönyt és nyakkendőt vegyen fel a világ legfontosabb konferenciájára! Atyaég, mi lesz, ha Astrid és Charlie idejön Szingapúrba? Mi van, ha be akarja mutatni Ah Mának? Vagy ami még rosszabb, mi van, ha az anyját akarja bemutatni? Kockáztathatjuk, hogy felizgassa Ah Mát, amikor az állapota ilyen törékeny?

– Nem meri azt a férfit Tyersall Parkba hozni! Vagy a varrónőtolvaj anyját! – horkant fel Victoria.

– Nem lesz rá lehetősége. Majd én gondoskodom róla, hogy az a lány ne jöjjön még Tyersall Park közelébe se – jelentette ki dühösen Felicity.

Eddie megpróbálta elrejteni elégedett vigyorát, és inkább kinézett a golfpályára. Nickyt kitiltották Tyersall Parkból, és legnagyobb szövetségesét, Astridot is. A dolgok nem is mehettek volna ennél jobban, ha direkt így akarta volna sem. És ne felejtsük el, hogy a rohadt szexi, kézzel készített Marini cipők is útban vannak idefelé.

6

PORTO FINO ELITE ESTATES

•

SANGHAJ

Az égszínkék Bentley Mulsanne megállt a ház előtti lépcsőknél. Egy testőr ugrott ki az anyósülésből, és kinyitotta a hátsó ajtót. Araminta Lee Khoo szállt ki a kocsiból egy rózsaszín, selyem Delpozo ruhában, amit egy hatalmas, nem túl odaillő sárga masni díszített. A rózsaszín, flitteres szoknyarész igen rövid volt, és a paparazzók azonnal eszeveszett kattintgatásba kezdtek.

– Araminta! Araminta! Nézzen ide!

– Láthatnánk egy pózt, Araminta, kérem!

Araminta megállt egy pillanatra. Egyik kezét csípőre téve profi mozdulattal odafordult a fényképezőgépek felé, a másik kezével megmutatta különleges Neil Felipp Suzy Wong retiküljét, majd felment a vörös szőnyeggel borított lépcsőn.

Házuk frissen festett bejárati ajtaja előtt állt Kitty és Jack. Kitty kobaltkék tollruhát viselt Armani Privé jóvoltából, és ez alkalommal új, burmai gyémánt és antik zafír fülbevalóját avatta fel a Chaumettől. Jack kényelmetlenül feszengett mellette fekete farmerjában és a Balmaintől származó fehér, sálgalléros szmokingjában, amit ugyan méretre készítettek, mégis két számmal kisebbnek tűnt a kelleténél.

– Minty! Sikerült eljönnöd! – hajolt oda Kitty Aramintához, és a levegőbe cuppantott. A bejárati ajtónál táborozó másik fotós csapat természetesen nem maradt le a pillanatról.

– A jógakurzusom gyakorlatilag ott van mellettetek Moganshanban, úgyhogy gondoltam, nem lesz baj, ha egyetlen estére elszököm – felelte Araminta.

– Örülök neki. És végre megismerheted a férjemet is. Jack, ő a legjobb barátnőm Szingapúrból – Araminta Lee, vagyis Khoo.

– Köszönöm, hogy eljött – felelte Jack mereven.

– Csodás, hogy megismerhetem! Úgy érzem, már régóta ismerjük egymást!

Araminta odahajolt Jackhez, hogy távoli puszit adjon az arcára, de a férfi reflexszerűen hátrahajolt, amikor látta, hogy a csillogó vörös ajkak felé közelednek. Kitty erősen oldalba bökte a könyökével, mire Jack kiegyenesedett, de így éppen összekoccantotta a fejét Aramintáéval.

– Jaj! – nyögött fel a férfi. Araminta egy percig csillagokat látott, de csakhamar magához tért, és felnevetett.

– Kérlek, bocsáss meg a férjemnek. Nagyon izgatott a találkozás miatt – amikor híres szupermodellek kerülnek a közelbe, mindig ilyen túlfűtött – hadarta Kitty bocsánatkérőn.

Araminta bement a házba, Kitty pedig villámokat szórt a szemével a férje felé.

– Nem tudod, hogy kell rendes, európai módon a levegőbe cuppantani? Majdnem agyrázkódást kapott!

Jack a bajsza alatt motyogott valamit.

– Mondd meg nekem, miért csinálod ezt megint?

– Drágám, a *Vogue China* direkt minket választott, hogy a sanghaji divathét legelegánsabb partijának házigazdái legyünk! Ez az az alkalom, amire az összes fontos *lao wais*[74] eljön! Tudod, hány ember adná oda a szolgái szerveit, csak hogy eljöhessen? Légy szíves, ne panaszkodj!

– Micsoda időpocsékolás... – morgott tovább Jack.

– Időpocsékolás? Van fogalmad egyáltalán arról, kicsoda a barátom?

– Valami ostoba modell.

– Nem csak egyszerűen modell – ő Colin Khoo felesége.

– Hát az meg ki?

– Jaj, ne viccelj! Ő a szingapúri Khoo-birodalom örököse. Ezenkívül Araminta Peter Lee lánya. Biztos hallottad már a nevét – ő volt az első, amerikai dollárban mért kínai milliárdos.

– Peter Lee már nem érdekes. Én sokkal többet halmoztam fel, mint ő.

– Lehet, hogy több pénzed van, de a Leeknek nagyobb a befolyása. Nem látod, hogy a világ legbefolyásosabb embereinek mutatlak be?

– Ezek az emberek ruhákat készítenek. Hogy lehetnének befolyásosak?

– Elképzelni se tudod. Ők irányítják a világot. A sanghaji társaság krémje ott akar lenni körülöttük. Gondolj csak bele, kik jöttek már el – Adele Deng, Stephanie Shi. És most érkezik a First Lady…

– És úgy látszik, Mozart is eljött vele.

– Ó, te jó ég! Az nem Mozart, hanem Karl Lagerfeld. Ő egy nagyon-nagyon-nagyon fontos ember! Ő a divatcézár!

– Hát az meg mi a francot jelent?

– Nagyon befolyásos. egyetlen intésére örökre kitilthatnának a Chaneltől, és akár meg is halhatnék. Kérlek, *kérlek,* légy udvarias!

Jack felhorkant.

– Megpróbálok nem a közelében fingani.

Miután az összes VVIP *lao waist* üdvözölték, Kitty bevonult a házba, Jack pedig elmenekült a moziterembe, amíg el nem jött a vacsora ideje. („Ha megjelensz a pohárköszöntőmön, és az est során valamikor azt mondod Peng Liyuannak, hogy lenyűgöz az éneklése, nem érdekel, mit csinálsz” – mondta neki Kitty.) Az egész parti igazából csak kifogás volt Kittynek arra, hogy elbüszkélkedjen az átalakított házzal. A lépcső tetején állt, és a volt nagytermet nézte – amit Salon Grande névre keresztelt át.

Colette *zen*szerű, Puli Hotel inspirálta belső terei eltűntek. Helyüket Thierry Catroux alkotásai foglalták el. A látványt ő maga így nevezte el: „A Ming-uralkodók találkoznak Napóleonnal az 54-es számú stúdióban.” Ming-dinasztia korabeli vázák keveredtek a ritka aubusson szőnyegekkel a hatvanas éveket idéző olasz bőr- és műanyag bútorok között, az egyszínű, shikumen stílusú szürke téglafalakat most tibeti jakszőr borította, amit a datolyaszilva különféle árnyalataira festettek. A huszonöt méter hosszú keleti falat lila és bordó rácsokkal borították a Pekingi Nyári Palotában lévő Eloszló Felhők Csarnokának tiszteletére. Colette értékes fekete-fehér Wu Boli tekercseit száműzték a múzeumszárnyba, helyüket élénk színekkel vibráló Andy Warhol-, Jean-Michel Basquiat- és Keith Haring-festmények foglalták el antik rokokó keretben. Kitty vendégei megdöbbenve figyelték a radikális átalakítások eredményét.

– Ez hihetetlen, Kitty – áradozott Pan TingTing.

– Olyan... eredeti, Kitty – méltatta a látványt Adele Deng.

– Tényleg letetted a névjegyedet ebben a házban – mondta mosolyogva Stephanie Shi.

– Hát ez annyira zsír, már csak egy kis antidepresszáns hiányzik – jegyezte meg Michael Kors.[75]

A társasági élet kellős közepén Araminta egy pohár pezsgővel a kezében jelent meg Kitty mellett.

– Gondoltam, ez jól jönne. Látom, hogy megállás nélkül keringesz a vendégek között.

– Ó, köszönöm. Igen, mindenki olyan kedves, kivéve azt a borzalmas angolt, aki Huang Huanggal beszélget.

– Philippel? De hát ő annyira elbűvölő! – húzta össze a szemöldökét Araminta meglepve.

– Elbűvölő? Tudod, mit mondott nekem az a sznob? Amikor megkérdeztem, mivel foglalkozik, képes volt azt mondani: „Kapós vagyok!”

Araminta megfogta Kitty karját, és összegörnyedve nevetett. Amikor végre levegőhöz jutott, azt mondta:

– Nem, nem, tévedsz!

Kitty folytatta a tirádát.

– Úgyhogy én meg azt mondtam neki: „Én meg még kapósabb!”

Araminta letörölte a nevetéstől kibuggyant könnyeit, és elmagyarázta Kittynek a helyzetet.

– Kitty, az a pasas Philip Treacy. Nem kapós, hanem *kalapos!* Kalapokat tervez. Tuti azt mondta neked. Ő az egyik legjobb kalaptervező a világon – Perrineum Wang pont az egyik kalapját viseli ma.

Kitty odanézett a fiatal sanghaji lányra, aki egy óriási, hússzínű korongot hordott a fején, amelynek dísze egy rózsaszín rubintokból kirakott tengeri csillag volt. A csillag eltakarta az arca nyolcvan százalékát.

– Akkor nem csoda, hogy olyan furcsán nézett rám.

– Jaj, Kitty, te mindig felvidítasz! – mondta Araminta még mindig nevetve, amikor valaki hátulról befogta a szemét.

– Ó, ki az? – kuncogott.

– Hármat találgathatsz – suttogta egy férfi a fülébe rendkívül affektált francia akcentussal.

– Bernard?

– Non.

– Öööö... Antoine?

– Non.

– Nem lehet Delphine! Feladom – perdült meg Araminta, és egy előkelő, háromrészes öltönyt és kis, kerek teknőcpáncél keretes szemüveget viselő kínai férfit látott maga előtt.

– Oliver Csien, te gazember! Teljesen megtévesztettél azzal az ostoba akcentussal! – nevetett Araminta. – Oliver, találkoztál már ennek a... öööö... lélegzetelállító birtoknak az úrnőjével, Kitty Binggel?

– Reméltem, hogy bemutatsz – búgta Oliver.

– Kitty, ez itt Oliver Csien. Régi barátom Szingapúrból... és... nem vagyunk mi most már valahogy rokonok is Colinon keresztül? Oliver gyakorlatilag mindenkivel rokonságban áll, aki számít Ázsiában, és egyébként a Christie's tanácsadója.

Kitty udvariasan kezet fogott vele.

– Örülök, hogy megismerhetem. Az aukciós háznak dolgozik?

– Igen, úgy van.

– Oliver az egyik vezető specialistájuk az ázsiai műalkotásokat és antik darabokat illetően – folytatta Araminta.

– Hmm... van egy apró lovas szobor a könyvtárban, amit szeretnék megmutatni Önnek. A férjem meg van győződve róla, hogy a Tang-dinasztia korából való, de szerintem hamisítvány. Az exfelesége vette – tette hozzá gúnyosan.

– Szolgálatára állok, Asszonyom – mondta Oliver, és karját nyújtotta Kittynek. Besétáltak a könyvtárba, és Kitty odavezette a sarokban álló csodálatos, makasszár ébenfából és gaboni császárfából készült szekrényhez. Amikor megnyomta a teknőcpáncéllal, arannyal és bronzzal díszített intarziás ajtókat, azok egy Jack Bing szivarszobájába vezető titkos átjárót tártak fel előttük.

– Ó, ez elbűvölő! – kiáltott fel Oliver, és körülnézett a dekadens módon kárpitozott szobában.

Amint becsukódtak mögöttük az ajtók, Kitty leroskadt az egyik bársonnyal kárpitozott Louis Napoleon dohányzószékbe, és hatalmasat sóhajtott.

– Annyira örülök, hogy végre egyedül vagyunk! Szerinted, hogy megy?

A többi vendég, és persze Araminta sem tudta, hogy Kitty nagyon jól ismeri Olivert – az elmúlt jó pár évben titkos tanácsokat adott neki, és nagyon fontos szerepet játszott a *Tizennyolc ékesség palotája* című, felbecsülhetetlen értékű tekercsek megszerzésében, amivel két évvel korábban megdöntötték az aukciós rekordokat. Ezzel ez lett a legdrágább kínai műalkotás, amely valaha vevőre talált.

– Nincs miért aggódnod. Mindenki le van nyűgözve. Észrevetted, hogy Anna egy pillanatra le is vette a napszemüvegét, hogy megnézze a sárkányos vázát?

– Nem, azt nem láttam! – mondta izgatottan Kitty.

– Nagyon gyorsan történt, de megtörtént. Karllal is beszéltem, és drukkoljunk, de azt hiszem, az első sorban ülhetsz a következő szezon párizsi divatbemutatóján.

– Oliver, te csodálatos vagy! Az ember azt hinné, ha kilencmillió dollárt elkölt a Chanelnél, az elég egy első sori üléshez azon a rohadt bemutatón!

– A következő szezonban ott leszel elöl, az tuti! Látod? Nincs miért aggódnod. Menj vissza a vendégekhez, mielőtt bárki gyanakodni kezd. Túl régóta nézegetjük azt a Tang lovat. Ami egyébként nem hamis, de rettenetesen közönséges. A Park Avenue-n minden lakásban van legalább egy porfogónak egy kupac könyv tetején. Úgyhogy dobd el, vagy add oda a Sotheby'snek, kerüljön kalapács alá. Valamelyik kispolgár hátha megveszi.

Oliver és Kitty épp el akarták hagyni titkos búvóhelyüket, amikor három hölgy lépett be a könyvtárba. Oliver kikukucskált a szekrényajtó résén, és odasúgta Kittynek:

– Adele Deng, Stephanie Shi és Perrineum Wang az!

Stephanie hangját hallották meg először.

– Hát Kittynek sikerült Colette minden nyomát eltüntetni a házból. Mit gondolsz arról a Picassóról ott az íróasztal fölött?

– Rosszul vagyok, ha Picassót látok – Pekingben minden újdonsült milliárdosnak van egy. Tudtátok, hogy a pasas élete utolsó két évtizedében napi négy képet festett, mint egy megszállott ribanc? A piac tele van középszerű Picasso-képpel. Egy jó Gauguint bármikor elnézegetek, mint például azt, ami az apám múzeumában van – fanyalgott Adele Deng.

– Colette tökéletesen berendezte ezt a házat, és most az egész odaveszett – tűnődött Stephanie.

– Nem érdekel, ki mit mond, nekem ez mindig Colette háza marad – kotyogott közbe Perrineum.

Adele odasétált a Boulle szekrényhez, és ujjaival végigsimította a berakásokat.

– Ami azt illeti, ez elég szép darab. De mi az ördögöt keres itt a sarokban? Ha engem kérdeztek, Kitty kétségbeesetten próbálja lenyűgözni az embereket. A házban minden egyes darab múzeumba való. Minden azt harsogja: „Nézzetek rám! Nézzetek rám!” Kitty akkor se venné észre rajtuk a finomságot, ha a műmellére esnének. Ahogy Marella Agnelli mondta: „Egy egész élet kevés lenne neki, hogy megértse a fonott bútorokat.”

– Jaj, hát mit várasz egy pornósztártól? Sosem lesz olyan ízlése, mint Colette-nek – azzal születni kell – jelentette ki Perrineum, és kb. ezredszer igazította meg fején a kalapot.

– Át tudunk surranni a hálószobákhoz? Meg akarom nézni, mit csinált a terekkel – vetette fel Stephanie.

– Valószínűleg tükröket szereltetett a mennyezetre – kuncogott Adele, és követte a hölgyeket.

A szivarszoba sarkában gubbasztó Kitty nem tudta véka alá rejteni elkeseredését.

– A mellem igazi! – kiáltotta.

– Ne is hallgass rájuk, Kitty!

– Adele Deng azt mondta, hogy a ház „nagyon eredeti”. Miért hazudott így bele a képembe?

Oliver hallgatott, és azt gondolta, hogy Adele-nek egy dologban igaza van: Kitty nem volt túlságosan eleresztve ízlés dolgában.

– Csak féltékenyek, mert most minden figyelem rád irányul. Ne foglalkozz velük!

– Tudod, nem olyan könnyű nem foglalkozni velük. Adele Deng és Stephanie Shi – itt ők uralják a színpadot. Ha tényleg ezt gondolják, nem rúgok labdába.

– Kitty, figyelj – már meghódítottad a világ színpadát. Ezek a nők neked nem versenytársaid többé. Nem érted?

– Ezt tudom, de mást is tudok. Mindegy, mit csinálok, ez itt mindig Colette háza lesz. És ez mindig Colette városa lesz, még akkor is, ha ő már nincs itt. Itt született – ezek az ő emberei. Én mindig kívülálló maradok Sanghajban, mindegy, mit csinálok. Miért töltöttem két évet azzal, hogy átalakíttattam ezt a házat? Ott kéne élnem, ahol az emberek értékelnek.

– Ezzel nagyon is egyetértek. A világon mindenütt van házad, bárhol lehetsz, ahol csak szeretnél, és megteremtheted a saját társasági univerzumodat. Őszintén szólva, nem is értem, miért nem Hongkongban laksz? Nekem az a kedvenc városom Ázsiában.

– Korinna Ko-Tung azt mondja, legalább egy generáció kell ahhoz, hogy betörjek a hongkongi társasági életbe – ha jó óvodába íratom, Harvardnak már lehet esélye, de már Gisele-nek is túl késő. Tudod, az egyetlen hely, ahol a kínai emberek jól bántak velem, az Szingapúr. Nézd, milyen kedves velem Araminta Lee. És a barátaim, Wandi, Tatiana és Georgina is nagyrészt ott élnek.

Oliver nem akarta felhívni Kitty figyelmét arra, hogy Araminta konkrétan anyaországbeli születésű, és sem Wandi, sem Tatiana, sem Georgina nem született szingapúri. Felsejlett előtte egy új lehetőség.

– Már a tiéd az egyik legpatinásabb épület Szingapúr egyik legjobb utcájában. Azt hittem, több időt töltesz majd ott, ha megveszed.

– Én is azt hittem. De amikor terhes lettem Harvarddal, Jack ragaszkodott hozzá, hogy Amerikában szüljek. Aztán meg valahogy több időt töltöttünk Sanghajban, mert ezzel a házzal foglalkoztam.

– De az a szegény Frank Brewer-ház Szingapúrban totálisan el van hanyagolva. Még csak félig van felújítva. Gondold végig, mit tudnál belőle csinálni, ha odafordítanád az energiáidat! Ha eredeti szépségében helyreállíttatnád, mennyi elismerést kapnál az

építészköröktől! Te jó ég! Tuti, hogy a barátom, Rupert csinálna róla egy dokumentumfilmet a lakberendezési műsorába.

Kitty fejében kattogni kezdtek a fogaskerekek.

– Igen, igen. Át tudnám alakítani azt a kis házat. Még látványosabb lehetne, mint ez az átkozott hely. És az aztán *száz százalékig az enyém lenne!* Segítesz nekem?

– Persze! De tudod, a ház mellett itt lenne az ideje, hogy te magad is átalakulj. Új imázs kell, ami azonnal berepít a szingapúri társasági körökbe. Istenem, a *Tattle* olvasói imádni fognak. Szervezzünk neked egy fotózást és egy címlapsztorit. Azt hiszem, a címlapot el tudom intézni.

– Tényleg úgy gondolod?

– Abszolút. Már látom is... Bruce Webert kérjük meg a fotózásra. Te, Gisele és Harvard végigjárjátok a szingapúri történelmi házat egy tucat golden retriever kíséretében. Mindenki Chanelban! Még a kutyák is!

– Hmmm... felkérhetjük inkább Nigel Barkert? Ő annyira ábrándos!

– Hát persze, kedvesem! Akit csak akarsz.

Kitty szeme felcsillant.

7

Rezidenciák a Cairnhill 1 alatt

•

szingapúr

A szakács a legcsodásabb szingapúri reggeli étkeket hozta a piacról. Volt ott gőzön készült rizssüti, amin sós retek és csiliszósz, frissen grillezett *roti prata* – ropogós, vajas indiai kenyér, amit currys mártogatóssal kínáltak, reteksütemény tojással, garnélarákkal és újhagymával összesütve és édes, sült disznóhúsos kalácskák. Miközben Eleanor és Philip vidáman bontogatta a barna zsírpapírba csomagolt finomságokat, Nick belépett a fehér márvánnyal burkolt konyhába. Az elegáns, ebédlőnek is beillő étkezőhelyiség felé tartott, amelyet úgy üvegeztek be, hogy látványkonyhaként működjön, mégse kelljen a vendégeknek amiatt aggódniuk, hogy drága ruhájuk vagy tökéletes frizurájuk füstös lesz.

– De jó, már fent vagy? Gyere, gyere, egyél, amíg meleg – mondta Eleanor, és egy kis indiai kenyeret mártott a fűszeres csirke currybe.

Nick az asztal mellett állt, és nem szólt semmit. Eleanor felnézett rá, és látta, hogy a fia grimaszt vág.

– Mi a baj? Székrekedésed van? Tudom, hogy nem kellett volna elmennünk abba az olasz étterembe tegnap. Annyira túl van értékelve, pedig borzalmas!

– Nekem eléggé ízlett a szarvasgombás tészta – jegyezte meg Philip.

– *Aiyah,* semmi különös, *lah.* Ha kinyitnék egy doboz Campbell-féle tejszínes gombát, és ráönteném egy kis tésztára, észre se vennéd a különbséget! Nem érte meg a pénzt, bár Colin fizetett. Ráadásul az a sok sajt mindig elakad az ember beleiben.

– Néha annyira hihetetlen vagy – mondta Nick, kihúzott egy széket, és leült az asztalhoz.

– Miért? Egyél meg egy érett banánt, vagy vegyél be egy kis Metamucilt, ha az nem használ.

– Nincs székrekedésem, Anya, mérges vagyok. Most beszéltem telefonon Rachellel.

– Ó, és hogy van? – kérdezte Eleanor kedélyesen, és rákanalazott még egy kis *csaj tou kvaj*t az Astier de Villatte tányérra.

– Pontosan tudod, hogy van, hiszen tegnap beszéltél vele.

– Ó, elmondta neked?

– Ő a feleségem, mindent elmond, Anya. Nem hiszem el, hogy megkérdezted, milyen fogamzásgátló módszert használunk!

– Mi ezzel a gond? – kérdezte Eleanor.

– Te teljesen megőrültél? Ő nem valami szingapúri lány, akit kikérdezhetsz a testi funkcióiról! Ő amerikai. Nem vitatnak meg ilyesmit akárkivel!

– Én nem vagyok *akárki.* Én az anyósa vagyok. Jogom van tudni, mikor van peteérése! – csattant fel Eleanor.

– Nem, nincs jogod! Fel volt dúlva, és zavarba jött! És azt sem tudta, mit mondjon!

– Nem csoda, hogy olyan gyorsan letette – kuncogott Eleanor.

– Anya, ezt az egész unokakérdést vedd le a napirendről. Nem fogjuk hagyni, hogy belekényszeríts minket a gyerekvállalásba, mert neked úgy tetszik!

Eleanor mérgesen lecsapta az evőpálcikáit.

– Azt gondolod, én kényszerítelek titeket? Hát... akkor te nem ismered a kényszerítés fogalmát! Amikor az apád és én visszajöttünk a nászútról, a drága Ah Mád megparancsolta a szolgálóinak, hogy kutassák át a csomagjainkat. Amikor megtalálta a francia leveleinket,[76] olyan mérges lett, hogy azt mondta, ha hat héten belül nem leszek terhes, kidob a házból. Van fogalmad, mit kellett megtennem, hogy teherbe essek? Az apádnak és nekem...

– Állj! Állj! Tartsuk be a határokat! Ezekről a dolgokról nem kell tudnom! – nyögte Nick, és vadul hadonászott az anyja arca előtt.

– Hidd el, nem kényszerítelek én semmire! Én csak megpróbálok segíteni!

– *Segíteni?* Hogy az ördögbe? Úgy, hogy megint feldúlod a házasságomat?

– Hát nem érted? Arra gondoltam, hogy ha a megfelelő időben kapnánk el Rachelt, akkor ide is hozathatnánk Szingapúrba. Carol

néni már fel is ajánlotta az új Gulfstream G650-esét – nagyon gyors, és Rachel tizennyolc óra alatt itt lehet. Már ezen a hétvégén át is ugorhat. És a Capella Resortban tudok szerezni egy tengerre nyíló lakosztályt.

– És aztán mi lesz?

– Jaj, hát teszed a dolgod, és teherbe ejted. És azonnal be is jelenthetjük. És akkor talán Ah Ma is beleegyezik abba, hogy láthasd.

Nick hitetlenkedve nézett az apjára.

– El tudod ezt hinni?

Philip csendes részvéttel tett egy gombócot Nick tányérjára.

– Miről beszélsz? Én mindent megpróbálok, hogy a tiéd legyen az az átkozott ház! Pillanatnyilag az az egyetlen esélyed, ha teherbe ejted Rachelt. Be kell bizonyítanunk Ah Mának, hogy képes vagy létrehozni Tyersall Park következő örökösét.

Nick felsóhajtott.

– Anya, nem hiszem, hogy ez bármit is számít most.

– Ugyan! Nem ismered a nagymamádat – ő ódivatú asszony. Naná, hogy számít neki! Visszakerülhetsz a kegyeibe! Nem lesz más választása, mint hogy találkozzon veled!

– Ide figyelj, Anya! Rachel nem fog teherbe esni azért, hogy találkozzam Ah Mával. Ez a legnevetségesebb terv, amit csak hallottam. Fejezd be az ármánykodásaidat, amivel meg akarod nekem szerezni Tyersall Parkot. Ezzel csak rontasz a helyzeten. Én már kibékültem a helyzettel. Eljöttem Szingapúrba, felajánlottam, hogy találkozom Ah Mával. Ha ő nem akar látni engem, túlteszem magam rajta. Legalább megpróbáltam.

Eleanor rá se hederített. Összehúzta a szemét, mert egy új gondolat fogant meg a fejében.

– Csak nem az van, hogy... hm... Nicky, talán... hogy is mondják... *vakon lövöldözöl?*

Nick zavartan húzta fel a szemöldökét.

– Vakon lövöldözök? Anya, miről beszélsz? Nem lövöldözök sehogy.

– *Aiyah,* mikor voltál utoljára orvosnál? Van New Yorkban egy jó urológusod? – kérdezte Eleanor.

Philip felnevetett, mert rájött, miben mesterkedik a felesége.

– Arra céloz, hogy *vaktölténnyel lövöldözöl,* Nicky.

– Igen, az az, vaktöltény! Megvizsgáltattad már a spermáidat? Annyi lánnyal szórakoztál fiatalkorodban, lehet, hogy elhasználtad a jó spermáidat.

– Ó, te jó ég! Anya! Te jó ég! – nyögött fel Nick, a tenyerébe temette az arcát, úgy csóválta a fejét.

– Ne tejóégezz itt nekem! Komolyan beszélek – mondta sértetten Eleanor, de tovább evett.

Nick feldúltan állt fel.

– Nem válaszolok több kérdésre. Olyan természetellenes és nem helyénvaló! És ne merj ebből bármit is felhozni Rachelnek. Tiszteld a magánszféránkat!

– Jól van, jól van, *lah!* Ne legyél már ilyen érzékeny. Bárcsak ne küldtünk volna tanulni Angliába, nem tudom, milyen férfit neveltek ott belőled. Neked minden magánügy, még az orvosi ügyek is. A fiam vagy – néztem, ahogy a dada kicseréli a pelenkádat. Nem akarsz semmit sem enni abból, amit hoztunk? Pedig a *chwee kueh* ma nagyon finom – jegyezte meg Eleanor.

– Nemcsak elment az étvágyam, de együtt reggelizem Astriddal.

– *Aiyah,* az a szegény lány. Olvastad a ma reggeli legfrissebb pletykát?

– Nem, Anya. Nem érdekelnek az ostoba pletykák – jegyezte meg Nick, és kiviharzott a konyhából.

8

EMERALD HILL

•

SZINGAPÚR

Amióta különvált Michaeltől, Astrid az Emerald Road egyik műemlék épületében lakott. Az ingatlant a nagymamája testvérétől, Matilda Leongtól örökölte. Nick gyalog indult hozzá, útközben megcsodálva egy-egy épületdíszt, fakeretes ablakot és részletesen kidolgozott bejárati kaput. A gyönyörűen helyreállított, peranakan stílusú sorházak igazán egyedivé tették ezt az utcát.{77} Nem volt két egyforma homlokzat, mindegyik különféleképpen elegyítette a kínai barokk, a késő viktoriánus és az art deco stílusjegyeket.

Nick gyerekkorában sok ilyen épületet elhanyagoltak, és az utca kifejezetten egy letűnt, megkopott pompa hangulatát árasztotta. Most azonban az ingatlanárak az egekbe szöktek, és a környéket eredeti szépségében akarták megőrizni. Ezek a házak hőn áhított ingatlanok lettek, amelyek több tíz millióért keltek el. Sokat divatos bárrá vagy kiülős kávézóvá alakítottak át. Nick sznob rokonai gúnyosan csak úgy emlegették, az az utca, ahova az összes *ank mor kau szaj* megy, hogy *leem csiu,*{78} de Nick az egészet nagyon kellemes helynek tartotta. Amikor odaért egy csinos, fehérre meszelt házhoz, amelynek füstös, szürke zsalui voltak, megállt a kapunál és becsengetett.

Húszas évei elején járó, szőke lány kukucskált ki a *pintu pagar*on, egy díszesen faragott, fából készült fél ajtón, amely az ilyen házakban szinte kötelező elem.

A lány erős francia akcentussal beszélt.

– Maga Nicholas?

Nick bólintott, mire a lány kinyitotta az ajtót, és beengedte.

– Ludivine vagyok, Cassian dadája.

– *Salut, Ludivine! Ça va?*{79} – mondta Nick mosolyogva.

– *Comme ci comme ça*{80} – felelte Ludivine kacéran, és azon tűnődött, miért nem találkozott még Madame szexi, franciául

beszélő unokatestvérével.

Az előtérbe lépve Nick észrevette, hogy a helyiséget nagy szakértelemmel, eredeti stílusában állították helyre. A padlót William Morris-stílusú, virágmintás padlókerámia borította, a nappalit és a ház többi részét finoman faragott fapanelek választották el. Egy jellegzetes peranakan nappali az ősök szentélyeként is szolgált, és Astrid tiszteletben tartotta ezt a hagyományt is. A hátsó fal mellett egy szép viktoriánus oltárt helyezett el. A halott rokonok vagy porcelánistenek helyett azonban szemtelen módon kiakasztott egy férfiaktról készült Egon Schiele-rajzot.

Ludivine egy sötét előszobán keresztül a *csimcsaj*ba vezette Nicket. A nyitott udvar fölött régen jól látszott az égbolt, ami az ilyen hosszú, keskeny házak esetében a természetes fény és a légáramlás miatt különösen fontos volt. Astrid ezen a ponton eltért a hagyományoktól, és teljesen átalakította a teret: a tetőt beüvegezték, és légkondicionálót helyeztek el benne. A betonpadlót fekete csempe borította, ami úgy fénylett, mint egy óriási fekete tintafolt.

De az igazi meglepetést az udvar keleti fala okozta, ahol Astrid Patrick Blanc-nal, a forradalmian új gondolkodásmódú francia tájépítésszel dolgoztatott. A kialakított függőleges kert három emelet magasan pompázott a látogatók előtt. Úgy tűnt, a pálmák, futók és egzotikus páfrányok magából a falból nőttek ki, és legyőzik a gravitációt. A növényvilág megdöbbentő freskója előtt bronzdíványok álltak, rajtuk hófehér vászonnal borított puha párnák. Az egész teret belengte valami kolostori nyugalom, és az egész közepén ott ült Astrid keresztbe tett lábakkal a díványon. Az ölében egy csésze teát egyensúlyozott. Fekete trikó és terebélyes szoknya volt rajta.{81}

Amikor Nick belépett, felállt, és szorosan átölelte.

– Annyira hiányoztál!

– Te is nekem! Szóval itt nyomorogsz!

– Ja, tetszik?

– Elképesztő! Emlékszem, gyerekkoromban eljöttem ide az egyik nagynéni *nyonya*lakomájára – nem hiszem el, mit hoztál ki belőle!

– Amikor beköltöztem, azt hittem, ideiglenes lesz csak, de végül beleszerettem ebbe a helybe, és gondoltam, dogozom rajta egy kicsit. Érzem, hogy itt vannak körülöttem a régiek.

Astrid intett Nicknek, hogy üljön le mellé a díványra, és a fémkancsóból teát öntött mindkettőjüknek.

– Nilgiri tea a Dunsandle teaültetvényről, Indiából. Remélem, ízlik.

Nick belekortyolt a csészéjébe, és élvezte a tea finom, kissé füstös aromáját.

– Hmmmm... fantasztikus!

Aztán felnézett a szemlencse formájú ablaknyílásra.

– Ezzel az egésszel túlszárnyaltad minden korábbi művedet!

– Köszönöm, de nem zsebelhetem be egyedül a dicséretet. Studio KO a neve annak a fantasztikus párizsi duónak, akik megterveztek itt mindent.

– Hát, azért én biztosan tudom, hogy sokkal jobban inspiráltad őket, mint amit elismersz. Nem hiszem, hogy jártam már ilyen házban – olyan, mintha a kétszáz évvel ezelőtti Marrákesben lennék.

Astrid elmosolyodott, és felsóhajtott.

– Bárcsak én is a kétszáz évvel ezelőtti Marrákesben lehetnék!

– Igen? Úgy érzem, a mai reggel nem csupa móka és kacagás. Mi ez a legújabb pletyka? – kérdezte Nick, és hátradőlt a puha plüsskanapén.

– Te még nem láttad?

Nick megrázta a fejét.

– Hát, most már nagyon híres vagyok – mondta Astrid nem kevés öniróniával, és átadta Nicknek az újságot. A *South China Morning Post* aznapi száma volt a kezében, melynek címoldalán nagy betűkkel ez állt:

MICHAEL TEO 5 MILLIÁRD DOLLÁRT KÉR A VÁLÁSÉRT ASTRID LEONGTÓL

SZINGAPÚR – Az elmúlt két évben folyt Michael Teo, 36 éves milliárdos vállalkozó válása az egyik legnagyobb szingapúri

vagyon örökösnőjével, Astrid Leonggal. A barátságosnak indult különválás új fordulatot vett, mivel a legújabb események fényében Mr. Teo jogászai új követeléssel álltak elő: ötmilliárd dollárt kérnek.

A 37 éves Ms. Leongról készült képek a múlt héten jelentek meg az interneten. A hongkongi techmágnás, Charlie Wu az indiai Dzsódhpurban megkérte Ms. Leong kezét. A Mehrangarh erődben rendezett ceremónián 100 indiai táncos, 20 szitárművész, két elefánt és Shah Rikh Khan bollywoodi szupersztár is részt vett. Állítólag Sáhruh Khán az ismert Jason Mraz-dal *(I'm yours)* indiai változatát énekelte el a párnak.

Mr. Teo legújabb beadványában „elviselhetetlen kegyetlenséggel és házasságtöréssel" vádolta meg Ms. Leongot. Állítása szerint kétségbevonhatatlan bizonyítékokkal rendelkezik arról, hogy felesége már 2010 óta, vagyis a házasságuk alatt is viszonyt folytatott Mr. Wu-val. Az események egy fordított Hamupipőke-történet és egyben egy romantikus szerelem végét is jelentik. Mr. Teo tanárcsaládból származik, Toa Payohban nőtt fel szerényebb, az alsó középosztályra jellemző körülmények között. Egy volt katonatársa születésnapi buliján ismerkedett meg Ms. Leonggal, Ázsia egyik legjelentősebb vagyonának örökösnőjével. Viharos udvarlás után a pár 2006-ban kelt egybe.

Az ázsiai társasági körök meghökkentek az egyesülésen. Ms. Leong Henry Leong egyetlen lánya, így ő az S. K. Leong Holdings Pte Ltd. örököse, amely állítólag a világ legjelentősebb pálmaolajgyártója. Házasságuk előtt Ms. Leong Charlie Wu jegyese volt, sőt egy muzulmán herceghez és több más európai arisztokratához is gyengéd szálak fűzték. Családjához hasonlóan Ms. Leong is rendkívül zárkózott, soha nem ad interjút, és nem jelenik meg a társasági lapokban. A *The Heron Wealth Report* Ázsia három legvagyonosabb családja közé sorolja a Leongokat. Becslésük szerint Ms. Leong személyes vagyona meghaladja a 10 milliárd dollárt.

A válásban tehát Ms. Leong vagyonának fele most a tét, csakúgy, mint a hétéves Cassian feletti szülői felügyeleti jog. „Ügyfelem a maga erejéből lett milliárdos – ez nem a pénzről szól” – állítja Teo ügyvédje, Jackson Lee, a nagyhírű Gladwell és Malcolm iroda munkatársa. „Ez elvi kérdés. Michael Teo hűséges, odaadó férj volt, akit a nyilvánosság előtt megaláztak. Képzeljék el, mit éreznének, ha annak a nőnek, aki még az önök felesége, megkérnék a kezét. Ráadásul ilyen nyilvános, undorítóan nagy felhajtás közepette.”

Szingapúri jogászszakértők úgy gondolják, Mr. Teo jogi manőverei valószínűleg nem járnak majd sikerrel, mivel Ms. Leong vagyona szorosan beágyazódik az S. K. Leong Holdings vagyonába. De a legutóbbi beadvány máris megtette hatását. A szingapúri társasági élet egyik bennfentese úgy véli: „A Leongok soha nem szerettek reflektorfényben lenni. Ez nagyon kellemetlen nekik.”

– A francba! – mondta dühösen Nick, és a földre dobta az újságot.

Astrid halványan elmosolyodott.

– Hogy engedheti meg a *Post* ennek a megjelentetését? Soha nem olvastam még ennyi hülyeséget egy helyen.

– Nekem mondod! Önerejéből lett milliárdos, egy fenét!

– De ha tényleg tízmilliárdos vagyonod van, akkor itt ez a David Bowie limitált kiadású dobozkészlet, amit a szülinapomra szeretnék. Az Amazonon 89 dollár 95 cent.

Astrid felnevetett, de aztán szomorúan megcsóválta a fejét.

– Egész életemben próbáltam elkerülni, hogy a sajtó írjon rólam, de úgy tűnik, mostanában minél jobban próbálkozom, annál rosszabb. Folyton bekerülök a hírekbe. A szüleim tombolnak. Már akkor is elég dühösek voltak, amikor a képek megjelentek, de ez már túl sok volt. Anyám lefeküdt, és csak Xanaxon él, apámat pedig még soha nem hallottam így üvölteni, amikor ma reggel átjött az újsággal. A homlokán úgy kidagadtak az erek, hogy azt hittem, agyvérzést kap.

– De nem látják, hogy ezekben nem vagy hibás? Gondolom, csak tudják, hogy Michael találta ki ezt az egészet?

– Ez elég nyilvánvaló, de természetesen nem érdekli őket. Én vagyok a rosszlány, aki elszökött Indiába. Vagyis harminchét éves anya vagyok, akinek még mindig engedélyt kell kérnie a szüleitől, ha el akar menni valahova hétvégén. Az egész az én hibám. Én vagyok az, aki „megszégyenítettem” a családot. Én hoztam szégyent a következő ezer generációra.

Nick együttérző arccal csóválta meg a fejét. Az ujjait ropogtatta, és hirtelen eszébe jutott valami.

– Azért dicsérjük meg Michaelt valamiért. Tudta, hogy a szingapúri lapok úgysem hozzák le a sztorit, úgyhogy a *South China Morning Post*nak szivárogtatta ki Hongkongban.

– Jól kitervelt lépés volt. Megpróbál a lehető legtöbbet ártani Charlie-nak, és a jövőbeni közös életünknek.

– Bármiben le merem fogadni, hogy a lesifotós képek mögött is ő áll.

– Charlie is így gondolja. Az egész biztonsági csapata azt próbálja kideríteni, hogyan figyeltetett engem Michael.

– Tudom, hogy ez már a Jason Bourne-sztorira hajaz, de van valami esélye annak, hogy Michael feltett rád valamilyen nyomkövető eszközt? Mielőtt elutaztál? Egyszer úgy emlékszem, meghekkelte a telefonodat.

Astrid megrázta a fejét.

– Már egy éve nem találkoztam Michaellel. Most már csak a jogászokon keresztül kommunikálunk. Ez neki köszönhető, nem nekem. Amióta felfogadta azt a Jackson Lee nevű pasast, akiről azt mondják, egy őrült zseni, a dolgok elvadultak.

– És milyen gyakran látja Cassiant?

– Technikailag heti három napot nála kéne lennie, de Michael nem nagyon tartja ezt be. Általában hetente egyszer elviszi enni valahova, de néha két-három hét is eltelik úgy, hogy nem jelentkezik. Mintha el is felejtette volna, hogy van egy fia.

Bejött egy szolgálólány, és letette a reggelizőtálcát a dohányzóasztalra.

– Kókuszos pirítós! – kiáltott fel örvendezve Nick a tökéletesre pirított kis háromszögek láttán, amelyeken egy réteg kókuszlekvár volt. – Honnan tudtad, hogy pont erre vágytam ma reggel?

Astrid elmosolyodott.

– Nem tudtad, hogy gondolatolvasó vagyok? Ez természetesen Ah Csing házi készítésű *kayá*ja Tyersall Parkból.

– Szuper! – mondta Nick.

Astrid észrevette, hogy szomorúság suhan át Nick arcán, amikor beleharap a kívül ropogós, belül puha fehér kenyérbe.

– Hallottam, hogy kitiltottak Tyersall Parkból. Nevetséges. Sajnálom, hogy nem tudtam segíteni, de most, hogy visszajöttem, megpróbálok kitalálni valamit.

– Ugyan már, Astrid, neked is van elég bajod. Ne aggódj miattam. Hallottad, mit tervez az anyám? Azt akarja, hogy ejtsem teherbe Rachelt most rögtön, és be akarja jelenteni Ah Mának, mert abban reménykedik, hogy akkor látni akar majd.

– Ez nem komoly, ugye?

– Felhívta Rachelt, és meg akarta tudni tőle, mikor van peteérése. Készenlétbe helyezte Carol Taj gépét, amivel a hétvégén iderepítheti Rachelt, hogy teherbe tudjam ejteni. Még egy nászutaslakosztályt is szerzett az egyik barátja szállodájában Sentosán.

Astrid a szája elé kapta a kezét, úgy nevetett.

– Jézus Mária! És én még azt hittem, nekem bolond az anyám!

– Nincs őrültebb anya, mint Eleanor Young.

– Hát, ő legalább még mindig próbál gondoskodni rólad. Mindent megtenne, hogy visszakerülj Ah Ma kegyeibe.

– Anyámnak minden arról a házról szól. De tudod, én csak látni szeretném Ah Mát. Eltartott egy ideig, de rájöttem, hogy bocsánatkéréssel tartozom neki.

– Ez nagy dolog, Nicky. Úgy értem, elég borzalmasan viselkedett veled és Rachellel.

– Tudom, de akkor se kellett volna azokat a dolgokat mondanom. Tudom, mennyire megbántottam.

Astrid a teáscsészéjébe meredt, mielőtt válaszolt volna.

– Tényleg nem értem, hirtelen miért nem akar Ah Ma látni. Egy egész héten át ültem a betegágya mellett, a Mount E-ben. Tudta, hogy úton vagy hazafelé, és egy szóval sem említette, hogy nem

akar látni. Valami nem stimmel. Szerintem Victoria néni vagy Eddie vagy valaki más befolyásolta, amíg nem voltam ott.

Nick reménykedve nézett Astridra.

– Talán megtalálod a módját, hogy finoman megemlítsd neki a dolgot... Te mindig jobban megtaláltad vele a hangot, mint más.

– Ó, nem tudtad? Én is persona non grata lettem Tyersall Parkban. A szüleim nem akarják, hogy odamenjek, vagy bárhol máshol megjelenjek nyilvánosan, amíg a botrány el nem ül egy kicsit.

Nick önkéntelenül nevetett az egész helyzeten.

– Szóval akkor mindkettőnket kiátkoztak, mintha mi lennénk az ördög jobb és bal keze.

– Ja. Mi vagyunk a *Kukorica gyermekei.* De mit tehetnénk? Anya nem akarja, hogy bárki is felzaklassa Ah Mát.

– Azt hiszem, Ah Ma akkor lesz zaklatott, ha nem leszel ott mellette – mondta mérgesen.

Astrid szeme megtelt könnyel.

– Az idő telik, Nick. Mindennap egyre gyengébb és gyengébb.

9

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

Eddie útban a nagymamája hálószobája felé végigment a keleti folyosón, és megcsodálta azokat a régi fotókat, amelyek a damaszttal borított ülőgarnitúra fölött lógtak. Középen volt egy nagy méretű, bekeretezett kép Sang Lung Máról, a dédapjáról, amint több hatalmas elefántagyar és egy ékszerrel díszített turbánt viselő maharadzsa mellett áll egy indiai szafari után. Mellette egy műtermi portré lógott a nagyapjáról, Sir James Youngról a harmincas évekből. A férfiú minden ízében olyan volt, mint egy mozihős: tyúklábmintás zakót és fehér, puha kalapot viselt, karjában egy norwich terriert tartott. *Milyen elegáns volt. Vajon ki csinálta neki azt a zakót? Huntsman vagy Davis és fia?* – tűnődött Eddie. – *Bárcsak ismerhettem volna. Az unokái közül én vagyok az egyetlen, aki örökölte stílusát.*

Kissé arrébb egy hosszú, téglalap alakú fotó következett a nagymamájáról, Szu Jiról. Ah Ma elegánsan ült egy pikniktakarón, talán a párizsi Luxembourg-kertben. Mellette két francia hölgy volt látható, mindketten összecsukott csipke napernyőt tartottak a kezükben. Fújt a szél, és a napernyőket tépázta. A két hölgy nevetett, de Szu Ji egyenesen a kamerába nézett, és komoly maradt. Milyen gyönyörű volt fiatalon! Eddie közelebbről megnézte az aláírást, amit a fotó alján látott: J. H. Lartigue. *Szent isten! Tényleg a híres francia fotográfus, Jacques Henri Lartigue készítette ezt a képet Ah Máról? Jézus Mária, ez felbecsülhetetlen érték! Meg kell szereznem. Milyen jó helyen lenne az irodámban a Cartier-Bresson*[82] *– fotó mellett, amelyen a borosüvegeket vivő fiú van. Senki más nem értékelné annyira ezt a képet, mint én. Ha elvenném, és egy másikat akasztanék a helyére, vajon észrevenné valaki?*

Eddie körülnézett, hogy valamelyik szolgálólány nem jár-e arra. Mindenütt olyan sok istenverte szolgáló téblábolt a házban, senki sem tudott egyedül maradni, hogy ellopjon valamit. Ekkor hallotta meg a lassú, mély nyögést. *Óóóóó!!! Aááá!* A folyosó közepén lévő, résnyire nyitott ajtó mögül jött a hang. Eddie hamar rájött, hogy ott lakik a thai unokatestvére, Adam, és felesége, Piya. Tudta, hogy a thai emberek tudnak perverz dolgokat csinálni, de azt még róluk sem feltételezte, hogy tényleg nyitva hagynák az ajtót, ha reggel szexelnek! Mindenki hallhatta őket, aki végigment ezen a folyosón. Mondjuk, ha a szexi kis Piya az ő felesége lenne, egy héten át dugná, és nem érdekelné, ki hallja meg!

Eddie közelebb osont az ajtóhoz, és egy nő nevetését hallotta. Aztán egy másik, mély torokhang nyomta el az első nyögést. *Vááááá! Vááááá!* Várjunk csak! Két pasas van a szobában! Aztán a másik férfihang megszólalt: *Ez az! Ott jó! Egy kicsit mélyebben! Aááá!* Eddie szeme elkerekedett, amikor felismerte a hangot. A saját testvére, Alistair volt az. Mi a szent szar történik odabent? Alistair édeshármasban tolja a thai unokatesókkal a nagymama házában, miközben az épp haldoklik? A szentségtörő! Amikor ő eljött a nagymamáját meglátogatni, mindig meglátogatta a legújabb szeretőjét a közeli Shangri-La Hotelben, de soha nem gondolt volna arra, hogy a feleségén kívül mással is lefeküdjön a drága Ah Ma házában!

Felháborodva rontott be a szobába.

– AZ ISTEN SZERELMÉRE, MI FOLYIK ITT? – kezdte, de aztán meglepve elhallgatott. Piya a sezlonon ült, és a reggeli kapucsínóját iszogatta. Ujjatlan, zöld selyemtop volt rajta, egy megegyező színű, Rosie Assoulin nadrággal. Eddie megpördült a tengelye körül, és igazán különös látvány tárult elé. Alistair a négyoszlopos baldachinos ágy előtt ült a földön, és derékig meztelen volt, Takszin bácsi fölé hajolt, és könyökét mélyen a fiatalember vállába mélyesztette. Adam meztelenül feküdt az ágyon, arcát a matracba fúrta, miközben anyja a combjait és a derekát masszírozta kókuszolajjal.

– Áááá! – nyögött fel Adam, mire Piya megint felnevetett.

– Mondtam nektek, fiúk, hogy nyújtsatok egy kicsit, mielőtt tollasoztok, de ti nem hallgattatok rám, igaz? – csicsergett Catherine, és lendületesen tovább dörzsölte Adam derekát.

– Haver, Takszin bácsi csinálja a legjobb thai masszázst, neked is ki kéne próbálnod! – szólt oda Alistair Eddie-nek.

Eddie döbbenten nézte a jelenetet. Nem hitte el, hogy a thai herceg a testvérét masszírozza.

– Öööö... ezt nem a szolgálólányoknak kellene csinálniuk?

– Nem, Anya a legjobb – sóhajtott Adam a párna alól.

Piya nevetett.

– Az Aakara fiúkat mindig ezzel kényeztették a szüleik már kiskoruk óta. Ők masszírozták őket. Adam nem is szereti, ha én megpróbálom – csak a Mami jó neki.

Catherine felnézett Eddie-re, ajkán megcsillant egy csepp kókuszolaj, miközben Adam farpofáiba mélyesztette az ujjait.

– Akarsz egy masszázst? Itt már majdnem végeztem.

– Öööö... nem, jól vagyok, köszönöm. Nekem nem fáj semmim – én... én csak az első szettet játszottam, emlékszel? – nyögte ki Eddie, de nem tudta levenni a szemét a nagynénjéről, aki a saját fia fenekét masszírozta.

– Nem tudod, mit hagysz ki – mondta Alistair elégedetten.

– Épp Ah Mához indultam – mondta Eddie és olyan gyorsan kihátrált a szobából, ahogy csak tudott. Ezek az Aakarák nagyon furcsa népek. Mi lenne, ha ő masszírozná a gyerekeit, amikor ott van egy csapat szolgáló, akik csak a hívásukra várnak. Alig tudta elhinni, hogy Cat néni és az anyja testvérek – mint tűz és víz! Az anyja mindig összeszedett volt, úgy viselkedett, mint egy hölgy, míg Catherine vadóc volt, és fiús. A karját, az arcát – gyakorlatilag az egész testét beborította a kókuszolaj, miközben a fiát masszírozta. Az anyja még a kezére se tett hidratáló krémet. Hogy a fenébe tudott Catherine megszerezni egy herceget? A nővérek közül egyértelműen az ő anyja ment legelőnytelenebbül férjhez, ha az öreglányt, Victoria nénit nem számítjuk, persze.

Belépett a nagymamája dolgozószobájába, ahol apja és Oon professzor beszélgetett. Malcolm Cseng az egyik legtekintélyesebb szívsebész volt Ázsiában, aki a Hongkongi Szanatórium Kardiológiai

Központjából ment nyugdíjba nemrég. Oon professzor az ő egyik tanítványa volt, így nyilvánvalóan közelről felügyelte Szu Ji állapotát.

– Hogy van ma a beteg? – kérdezte vidáman Eddie.

– Ne szakíts félbe, amikor beszélek! – förmedt rá az apja, és visszafordult Oon professzorhoz. – És nem örülök, hogy folyadék gyülemlett fel a tüdejében.

– Tudom, Malcolm – motyogta aggódva Oon professzor.

Eddie bement a hálószobába, ahol az anyja éppen azokat a virágokat rendezgette, amelyeket Szu Jinek küldtek. Mindennap több tucat csokrot és láda Brand-féle csirkeesszenciát szállítottak a házba.

– Mami utálja a hortenziát. Ki küldte őket? – kérdezte Alix, és kinyitotta a vastag, krémszínű borítékot. – Te jó ég! Shearéktől jött. Hát, azt hiszem, itt kell tartanunk addig a virágokat, amíg Mami fel nem ébred, és meg nem látja őket. Nagyon közel állt hozzá Benjamin. Ő volt az az orvos, akinél én születtem, tudod?

– Ó, nézd csak, azt hiszem, most felébredt! – mondta Eddie izgatottan, majd odarohant az ágyhoz, és letérdelt mellé a földre. – Drága Ah Ma! Hogy érzed ma magad?

Szu Ji torka túlságosan ki volt száradva ahhoz, hogy beszéljen. Csak motyogni tudott:

– Vizet...

– Igen, igen, hogyne! Anya, Ah Ma vizet kér.

Alix körülnézett, és felkapta a legközelebbi poharat.

– Jaj, ez miért üres? – mondta mérgesen, azzal elfutott a fürdőszobába, hogy teletöltse. Amikor visszajött, valamennyit átöntött a műanyag pohárba, amelyben a szívószál is volt.

– Ez csapvíz? Meg akarod ölni Ah Mát? – förmedt rá Eddie.

– Mit akarsz ezzel? A szingapúri csapvíz teljesen biztonságos! – felelte Alix.

– Ah Ma ebben az állapotban csak szűrt vizet ihat. Hol az az átkozott svájci víz, amit az Aakarák folyton isznak? Miért nincs itt belőle valamennyi? És hol vannak azok az ostoba társalkodónők, amikor szükség lenne rájuk?

– Elküldtem őket, hogy készítsenek reggelit.

– Akkor szólj le, és mondd nekik, hogy hozzanak fel egy kis svájci vizet is – rendelkezett Eddie.

Szu Ji felsóhajtott, és mérgesen rázta a fejét. Miért képtelenek a gyerekei teljesíteni ezt az egyszerű kérést?

Alix látta anyja arcán a haragot, és gyorsan döntött.

– Menj arrébb, Eddie, hadd adjak neki egy kis vizet.

– Nem, majd én – vette ki a kezéből Eddie a poharat, majd felöltötte a legszebb Florence Nightingale arcát, és megitatta a nagyanyját.

Amikor Szu Ji eleget ivott, és egy kicsit több életerő volt benne, körülnézett a szobában, mintha keresne valakit.

– Hol van Astrid? – kérdezte.

– Öööö... Astrid most nincs itt – mondta Alix, és nem akarta megemlíteni, milyen botrány kerekedett az unokahúga körül.

Aztán szemkontaktust keresett Eddie-vel, és hang nélkül figyelmeztette, hogy ő se mondjon semmit.

– Astrid elment Indiába – jelentette be Eddie kaján vigyorral.

Alix szomorúan nézett a fiára. Miért izgatja fel ennyire a nagyanyját?

– Ó, de jó. Akkor tehát elment – mondta Szu Ji.

Eddie nem tudta elrejteni a meglepődését.

– Te tudtál erről? Tudtál arról, hogy Charlie Wu megkérte a kezét?

Szu Ji nem felelt. Behunyta a szemét, és ajkai mosolyra görbültek. Aztán egyszer csak újra kinyitotta a szemét, és kérdőn nézett Alixra.

– És Nicky?

– Mi van Nickyvel? – kérdezte óvatosan Alix.

– Nem kellett volna már visszaérnie mostanra?

– Úgy érted, hogy szeretnél találkozni vele? – kérdezte Alix, hogy tisztázza a dolgot.

– Persze. Hol van? – kérdezte Szu Ji.

Mielőtt Alix válaszolhatott volna, Eddie közbevágott.

– Ah Ma, Nickynek sajnos az utolsó pillanatban le kellett mondania az utazást. Valami közbejött a munkahelyén, és nem

tudott még eljönni. Tudod, milyen fontos neki a tanítás. Az intergalaktikus háborúkról kellett előadást tartania.

– Ó – felelte Szu Ji egyszerűen.

Alix a fiára bámult, és elképesztette ez a nyilvánvaló hazugság. Épp mondani akart valamit, amikor bejöttek Szu Ji társalkodónői a reggelivel.

– Mami? – kezdte Alix, de Eddie hirtelen megragadta a karját, és kirángatta az öltözőszobába. Onnan az erkélyre húzta, és becsukta maguk mögött az üvegajtót.

– Eddie, nem tudom, mi ütött beléd. Mi volt az a képtelenség Nickyről? Ezúttal miféle játékot játszol? – mondta szigorúan Alix, és a reggeli napfény miatt hunyorogva nézte Eddie-t.

– Nem játszom semmiféle játékot, Anya. Csak hagyom, hogy a természet tegye a dolgát.

Alix mélyen a fia szemébe nézett.

– Eddie, az igazat akarom hallani. Tényleg mondta neked Ah Ma, hogy nem akarja látni Nickyt?

– Majdnem szívinfarktust kapott, amikor megemlítettem a nevét – hadarta Eddie.

– Akkor mondd meg, miért kérdezett felőle?

Eddie járkálni kezdett az erkélyen, és keresett egy árnyékos helyet.

– Nem látod, hogy Nicky csak azért akarja látni Ah Mát, hogy könyörögjön a bocsánatáért?

– Igen, és én drukkolok neki. Miért nem engeded, hogy helyrehozza a dolgokat a nagymamájával?

– Megőrültél??! Mindenképpen ki kell mondanom, hogy megértsd? Azért harcolok, ami jog szerint az enyém!

Alix az égnek emelte mindkét karját.

– Neked elment az eszed! Tényleg azt hiszed, hogy az anyám megváltoztatja a végrendeletét, és neked adja Tyersall Parkot?

– Már meg is tette, Anya! Nem láttad, hogy viselkedett Freddie Tan, miután meglátogatta Ah Mát?

– Nekem úgy tűnt, épp olyan barátságos, mint mindig.

– Lehet, hogy veled mindig barátságos volt, de velem nem. A múltkor viszont egész másképp beszélt. Az elmúlt harminc évben

összesen ha két szót szólt hozzám, de a minap úgy beszélt velem, mintha én lennék a legfontosabb ügyfele. Azt mondta, én vagyok a nap hőse. Aztán egy csomó ideig beszélgettünk az óragyűjteményemről. Ez mit mond neked?

– Hogy Freddie Tan épp annyira odavan az órákért, mint te magad!

– Nem, Anya, Freddie Tan próbált célozni arra, hogy én vagyok a nap hőse Ah Ma végrendeletében! Máris nyalja a seggünket, hát nem látod? És mondd csak, el akarod rontani ezt az egészet, és végig akarod nézni, hogy Ah Ma Nickynek adja a házat? Azt a házat, ahol felnőttél?

Alix fáradtan sóhajtott.

– Eddie, ez a ház már régóta neki van szánva. Ezt mind tudjuk, azóta, hogy Nick megszületett. Ő *Young!*

– Igen, ő Young! Ő Young! Egész rohadt életemben mindenki ezt szajkózta körülöttem, hogy ő Young, én meg csak Cseng vagyok. Ez a te hibád!

– Az én hibám? Nem értelek...

– Mi a fenének kellett apához hozzámenned, aki egy hongkongi senki volt? Miért nem mentél hozzá valaki máshoz, például egy Aakarához vagy egy Leonghoz? Valaki olyanhoz, akinek tiszteletre méltó neve van? Nem gondoltál arra, milyen hatással lesz ez a gyerekeidre? Nem fogtad fel, hogy cseszte el ez az egész életemet? – sziszegte Eddie.

Alix nézte a fia feldúlt arcát, és egy pillanatig úgy érezte, pofon kell vágnia. De aztán inkább vett egy nagy levegőt, leült az egyik kovácsoltvas székre, és összeszorított foggal közölte:

– Orülök, hogy az apádhoz mentem feleségül. Lehet, hogy nem örökölt birodalmat és nem született hercegnek, de nekem ő sokkal csodálatosabb ember. A semmiből küzdötte fel magát, és a világ egyik legjobb szívsebésze lett. Az ő szorgalmának köszönhetően küldhettünk téged a legjobb iskolákba, és így lett pompás otthonunk.

Eddie gúnyosan felnevetett.

– Pompás otthonunk? Ó, te jó ég, Anya, a lakásotok szégyenletes!

– Szerintem Hongkong lakosságának kilencvenöt százaléka más véleményen lenne. És ne felejtsd el, hogy mi vettük neked az első lakásodat, amikor lediplomáztál, hogy segítsünk az indulásnál...

– Hú! Leo Ming meg egy százmillió dolláros techcéget kapott a diplomaosztóra!

– És hova jutott? Nem nagyon látom, hogy Leo Ming bármit fel tudna mutatni a növekvő számú exfeleségeken kívül. Megadtuk neked azt a támogatást, amellyel a saját erődből sikeres lehettél. Nem hiszem el, hogy nem látod azokat az előnyöket, amelyekhez apáddal juttattunk. Hogy tudtunk ilyen hálátlannak nevelni? Ceciliától vagy Alistairtől soha nem hallom, hogy panaszkodnának a nevükre vagy a sorsukra.

– Mert mindketten semmirekellő lúzerek! Cecilia annyira belefeledkezik a lovaiba, hogy inkább Nagy Katalinnak kellett volna neveznetek! Alistair pedig a szar filmjeivel – ki a fene látott egyet is Hongkongban azokból a furcsa művészfilmekből, amiket a rendező barátai csinálnak? *Bukott angyalok?* Inkább *Bukott rendezők*nek kellett volna elnevezni. A gyerekeitek közül én vagyok az egyetlen, aki valamit is elért! Tényleg tudni akarod, mit jelentett nekem a Cseng név? Azt jelentette, hogy nem hívtak meg Robbie Ko-Tung születésnapi bulijára az Óceán Parkba, amikor második általánosba jártunk. Azt jelentette, hogy nem választottak be a vitacsapatba középiskolában. Azt jelentette, hogy nem kértek fel tanúnak Andrew Ladoorie esküvőjén. Azt jelentette, hogy tudtam, soha nem kapok kényelmes, semmi munkával sem járó állást valamelyik hongkongi bankban, és a fél életemet azzal kell töltenem, hogy mások seggét nyalom a Liechtenburg Csoportnál, ha előbbre akarok jutni.

– Nem tudtam, hogy ezt érzed! – ingatta a fejét szomorúan Alix.

– Csak azért, mert soha nem foglalkoztál azzal, hogy megismerd a saját gyerekeidet! Soha nem volt idődd arra, hogy megadd, amire szükségünk volt!

Alix felállt, és úgy tűnt, elvesztette a türelmét.

– Nem fogok itt ülni a forró napon, és hallgatni a nyavalygásodat arról, milyen elhanyagolt gyerek voltál, amikor körberepülgeted a világot, és alig van idődd a saját gyerekeidre!

– Hát, ez pont egybevág, nem? Apa egész gyerekkoromban Svédországba meg Szváziföldre járt konferenciákra, te pedig ingatlanokat vásárolgattál Vancouverben. Soha nem hallgattál meg! Soha, egyetlenegyszer sem kérdezted meg, mit akarok! MÉG A SEGGEMET SE MASSZÍROZTAD MEG SOHA! – kiabált Eddie, majd leroskadt az egyik székre, és hirtelen zokogni kezdett.

Alix csak bámulta a fiát, és azt gondolta, elment az esze. Eddie letörölte a könnyeit, és az anyjára nézett.

– Ha tényleg törődsz a gyerekeiddel, ha tényleg szeretsz minket, ahogy állítod, akkor SEMMIT nem mondasz Ah Mának Nickyről. Nem látod, milyen fantasztikus lehetőség pottyant az ölünkbe? Gondoskodnunk kell róla, hogy soha ne találkozzanak, és Felicity nénit is meg kell erősítenünk abban, hogy Astridot sem látják itt szívesen! Mondhatjuk azt Philip bácsinak, hogy Ah Ma túl gyenge ahhoz, hogy bárkit is fogadjon. Én majd tábort verek a hálószobája előtt, és a jóváhagyásom nélkül senki sem mehet se be, se ki!

– Ez őrültség, Eddie! Nem akadályozhatod meg, hogy a családod tagjai lássák Ah Mát!

– Ez nem őrültség! – kiabált Eddie. – TE VAGY ŐRÜLT, ha veszni hagyod ezt a lehetőséget! Talán ez az egyetlen esélyünk, hogy megszerezzük Tyersall Parkot. Igen – a MI esélyünk! Látod, én mindig arra figyelek, mi a legjobb a családunknak. Nemcsak magamra gondolok, hanem Alistairre, Ceciliára és az összes drága unokádra. Ha mi leszünk Tyersall urai, senki se mondhatja, hogy a Csengek nem olyan nagyok, mint a Youngok vagy a Sangok! Kérlek, ne rombolj le mindent!

10

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

– Melyik üveg? – kérdezte Jiayi kantoni nyelven a falétra harmadik legmagasabb fokán állva.

– Hát... keresd az 1950 előtti üvegeket – adta ki az utasítást Ah Ling.

A szolgálólány összehúzott szemmel olvasgatta az ősrégi, megsárgult címkéket, amelyeket a nagy üvegek elejére ragasztottak. A dátumokat próbálta kivenni. Eszébe jutott, hogy süldőlány korában egyszer bement egy elegáns sanghaji gyógynövényboltba, és az egyik zárt üvegszekrényben látott egy értékes aranydobozka *jen voh*ot. A szekrény a díszhelyen, a kassza mögött állt. Az anyja elmagyarázta neki, hogy a dobozban ehető madárfészkeket tartanak – ami Kínában az egyik legdrágább ínyencség. Most pedig itt nézegeti ezt a teljes polcnyi üveget, ami tele van vele.

– Nem hiszem el, hogy az összes üvegben *jen voh* van. Ez egy vagyonba kerülhetett!

– Ezért tartjuk bezárva ezt a kamrát – felelte Ah Ling. – Az üvegek Mrs. Young apjától származnak. Mr. Sangnak volt egy cége, amely a legfinomabb *jen voh*ot szállította Ázsiába Borneó legbecsesebb barlangjaiból.

– És ebből gazdagodtak meg?

– *Hiyah,* nem szerezhetsz akkora vagyont, mint a Sangok csupán *jen voh*ból. Ez csak az egyik cége volt Mr. Sangnak.

A szolgálólány egy hatalmas üveget átölelve mászott le a létráról, amely majdnem akkora volt, mint a felsőteste. Kíváncsian nézte, milyen értékes kincs van a penészes üveg belsejében.

– Te már kóstoltál ilyet?

– Persze. Mrs. Young mindig készített nekem egy tányérral a születésnapomon.

– És milyen íze van?

– Nem tudnám leírni... semmire sem hasonlít, amit ettem. Az állaga különleges... olyan, mint a rezgőgomba, de sokkal finomabb. De nálunk Ah Csing levest készít belőle. Dupla edényben főzi szárított sárkányszemmel és kandiscukorral negyvennyolc órán át. Csodálatos. No, a harmadik rekesz alulról, azon a polcon ott! Vegyél ki három csésze szárított sárkányszemet – mondta Ah Ling, és közben óvatosan feljegyezte a kivett madárfészek mennyiségét a háztartási naplóba.

– Kinek van most születésnapja? – kérdezte Jiayi.

– Senkinek, de Mrs. Young testvére, Alfred Sang itt vacsorázik péntek este. És tudjuk, mennyire szereti a *jen voh*ot.

– Akkor mindig ehet, amikor csak szeretne?

– Hát persze! Ez az ő háza is volt, tudod!

– Az élet olyan igazságtalan... – morogta Jiayi csak úgy magában, és megpróbálta kinyitni a szárítottsárkányszemes-üveget.

Kopogtattak, és a biztonsági csapat vezetője, Vikram dugta be a fejét az ajtón. Rámosolygott Ah Lingre.

– Hát itt vannak! Ah Tock azt mondta, lementek a kamrába, de azt nem mondta, melyikbe. Már két másikban is jártam!

– Csak én járok a szárított élelmiszerek kamrájába, mert nekem van hozzá kulcsom. A többivel nem foglalkozom. Mire van szüksége?

Vikram a szárított sárkányszemeket kanalazó lányra sandított, és azt felelte:

– Szánna rám egy kis időt, miután itt végeztek?

Ah Ling Jiayra pillantott.

– Vigyél fel mindent Ah Csingnek. És ha kedves leszel vele, talán megengedi, hogy pénteken megkóstolj egy csipetnyit a *jen voh*ból.

Amint a szolgálólány kiment, Ah Ling fáradtan kérdezte:

– Ma mi a baj?

– Hát, az elmúlt pár napban sokat gondolkodtam valamin – kezdett bele Vikram. – Tudja, hogy Joey az anyja műtétje óta szabadságon van. Én magam vettem át a műszakját, és a minap, amikor épp a tetőn voltam, meghallottam egy elég érdekes beszélgetést Mrs. Young erkélyéről.

Ah Ling felhúzta a szemöldökét.

– És mi volt olyan érdekes benne?

– Eddie Cseng beszélt az anyjával. Abból, amit hallottam, úgy tűnt, mintha Mrs. Young sose mondta volna, hogy nem akarja többé látni Nickyt. Szerintem Eddie találta ki az egészet.

Ah Ling elnevette magát.

– Végig erre gyanakodtam. Szu Ji soha nem tiltott még ki senkit a házából, és legkevésbé tette volna ezt Nickkel.

– Én is éreztem, hogy valami nem stimmel, de mit mondhattam volna. Eddie-nek szemmel láthatóan megvan a terve, és ő maga szította a hangulatot Nicky ellen. Victoria is bedőlt a trükkjének.

– És mit mondott erre Alix? Csodálkozom, hogy egyáltalán eltűri... anyja és fia általában hadilábon áll egymással.

– Nem beszélt sokat. Eddie kiabált vele, az a szegény asszony alig jutott szóhoz. Úgy néz ki, Eddie-nek régi sérelmei vannak az anyjával szemben, mert az nem masszírozta meg a fenekét.

– Miiiii? – kiáltott fel Ah Ling elképedve.

Vikram maga is nevetgélt ezen.

– Igen, tudom, fura egy család. Min csodálkozunk – hongkongiak... Na, mindegy, Alix megpróbálta jobb belátásra bírni, de Eddie eltökélte, hogy Nicky egyáltalán nem találkozhat Mrs. Younggal. Azt vette abba a kövér fejébe, hogy ő egyedül örökli majd Tyersall Parkot, és ezért strázsált az elmúlt két napban Szu Ji hálószoba ajtaja előtt, mint egy dobermann. Senkit sem enged be, aki meghiúsíthatja a tervét!

– *Szek szi kau!* {83} – morogta Ah Ling mérgesen.

Vikram kilesett a kamraajtón, hogy megnézze, nincs-e valaki hallótávolságon belül, aztán még halkabban folytatta:

– Úgy hallottam, Mrs. Young most azt hiszi, Nicky az intergalaktikus háborúk miatt elhalasztotta az utazását. Fogalma sincs róla, mi az igazság, és azt sem tudja, hogy a fiú itt van Szingapúrban. Astridot is távoltartják, és a lányai sem fognak neki mondani semmit. Valamit tennünk kell!

Ah Ling felsóhajtott.

– Nem tudom, hogy beavatkozhatunk-e. Ez családi ügy. Nem szeretek belekeveredni a vitáikba. És különösen nem akarom azt,

hogy bármelyikünk bajba kerüljön emiatt... ha Szu Ji már nem lesz köztünk.

– Mrs. Young nem megy sehova! – csattant fel Vikram.

– Vikram, mindkettőnknek szembe kell néznie az igazsággal. Nem hiszem, hogy sokáig húzza. Látom, hogy napról napra gyengébb. És fogalmunk sincs, ki lesz a gazda Tyersall Parkban. Isten ne adja, de Eddie is lehet! Most nagyon óvatosnak kell lennünk. Láttam, mi történt ebben a családban korábban. Maga még nem volt itt, amikor Csien Caj Taj elhunyt. Atyaég, micsoda dráma volt!

– Szerintem mindenképpen dráma lesz most is! De gyakorlatilag maga nevelte fel Nicket. Nem akarja, hogy övé legyen a birtok?

Ah Ling intett Vikramnak, hogy kövesse a kamra hátsó felébe.

– Persze hogy akarom – suttogta.

– Mindketten tudjuk, hogy az lenne az ideális, ha Nick lenne Tyersall Park új gazdája. Ő az egyetlen reménységünk, hogy a dolgok megmaradnak a mostani formában. Ezért kell mindent megtennünk, hogy találkozhasson Mrs. Younggal.

– De mit tehetnénk? Hogy juttatjuk be Nickyt a házba? Sőt a hálószobába anélkül, hogy az egész család megtudná? És anélkül, hogy elveszítenénk az állásunkat?

Vikram gombócot érzett a torkában, de azért folytatta:

– Ah Ling, én esküt tettem – gurkhaesküt –, hogy életem árán is megvédem és szolgálom Mrs. Youngot. Úgy érzem, elárulnám őt, ha azt látnám, hogy a kívánságát nem teljesítik. És maga most erősítette meg, hogy szeretné látni Nickyt, igaz?

Ah Ling bólintott.

– Van egy olyan érzésem, hogy várja a találkozást.

– Akkor az én kötelességem az, hogy ezt lehetővé tegyem. Még akkor is, ha elveszítem az állásomat.

– Maga tiszteletre méltó ember – mondta Ah Ling, és leült egy kis faszékre. Hirtelen elárasztották a gondolatok. Felnézett a világ legritkább élelmiszereit tároló sorokra. Vad hegyi gyömbér, gyöngyházkagyló eltéve, hernyógomba – értékes növények, amelyeket a második világháború óta itt tárolnak. Ah Ling emlékei közül hirtelen előbukkant egy éles kép...

Szu Ji kivette a bőrből készült dobozt abból a mélyedésből, ahol a régi érméket tárolták. Azt akarta, hogy Ah Ling különös gonddal fényezze ki őket. Legtöbbet Szu Ji férje kapta – a Brit Birodalom Érdemrendje, a Jeruzsálemi Szent János Lovagrend érdemérme, különféle kitüntetések a maláj királyi családtól –, de volt köztük egy, amely eltért a többitől: egy ónból készült, nyolcszögletű máltai kereszt, közepén egy hatalmas ametiszttal.

– Miért kapta ezt az érmet dr. Young? – kérdezte Ah Ling, és a fény felé tartotta az áttetsző drágakövet.

– Ó, az nem az övé volt. Ezt a királynő adta nekem a háború után. Azt nem kell kifényezni – felelte Szu Ji.

– Hogy lehet, hogy nem is tudtam erről a kitüntetésről?

Szu Ji bosszúsan válaszolt.

– Nekem nem jelentett sokat. Mit érdekel engem, mit gondol Anglia királynője! A britek cserbenhagytak minket a második világháborúban. Ahelyett, hogy több csapatot küldtek volna a gyarmataik védelmében, amelyek gazdaggá tették őket, gyáván visszavonultak, és még rendes fegyvereket se hagytak itt nekünk. Ezért halt meg olyan sok férfi – az unokatestvéreim, a féltestvéreim –, amikor megpróbálták a japánokat feltartani.

Ah Ling szomorúan bólogatott.

– Szóval, miért kapta ezt a kitüntetést?

Szu Ji keserűen elmosolyodott.

– A megszállás idején óvatlan voltam egyik éjjel. A botanikus kertben voltam a barátaimmal, de egyikünknek sem lett volna szabad ott lennünk. A szigeten kijárási tilalom volt érvényben, és a kerteket este bezárták – ott különösen tilos volt tartózkodni. A gonosz japán katonai rendőrség emberei a semmiből bukkantak fel, és megleptek minket. Néhány barátom már nem kockáztathatta, hogy elfogják őket a japánok – rajta voltak a listájukon –, ezért hagytam, hogy elmeneküljenek, és engem tartóztassanak le. Nekem voltak olyan papírjaim, amik biztosították a védelmemet. Családunk barátja, Lim Boon Keng szerzett egy különleges jelvényt, amire az volt írva: „Tengerentúli Kínai Összekötő Tiszt." Ez azt jelentette, hogy bárhova elmehettem, nem zaklattak a japánok. De ezek a katonák nem hitték el a sztorimat, hiába mondtam nekik, hogy barátok vagyunk, akik csak

bolondozunk, letartóztattak, és elvittek a parancsnokhoz. Amikor láttam, hogy a Dalvey Estate-re visznek egy bizonyos házba, emlékszem, nagyon megijedtem, mert az az ezredes a kegyetlenségéről volt híres. Egyszer azért lőtt le egy fiatal fiút, mert az nem jól szalutált neki. Nekem pedig oda kellett állnom elé, miután megszegtem a kijárási tilalmat.

Amikor odaértünk a bejárati ajtóhoz, a katonák épp egy véres lepedőbe csavart holttestet hoztak ki a házból. Akkor azt hittem, végem van, megerőszakolnak, lelőnek vagy mindkettőt. A szívem ezret vert percenként. Bevonszoltak a szalonba, ahol a legelképesztőbb látvány tárult elém. A magas, elegáns ezredes egy zongoránál ült, és Beethovent játszott. Csak álltam, és hallgattam, amíg vége nem lett a darabnak, aztán elhatároztam, hogy én fogok elsőként beszélni. Ez megengedhetetlen volt egyébként. Azt mondtam: Beethoven 5. Esz-dúr zongoraversenye *az egyik kedvenc darabom.*

Az ezredes megfordult, és szúrós szemmel rám nézett. Aztán tökéletes angolsággal azt kérdezte:

– Maga ismeri ezt a darabot? Tud zongorázni? Játsszon nekem valamit.

Felállt, én pedig kővé válva leültem a zongorához. Tudtam, hogy élet-halál kérdése, amit választani fogok. Úgyhogy vettem egy nagy levegőt, és azt gondoltam, ha meg kell halnom, akkor ezt akarom játszani. Debussy Clair de Lune-*jét.*

Szívemből játszottam, és amikor befejeztem, és felnéztem, láttam, hogy az ezredes szeme könnyes. Kiderült, hogy a háború előtt diplomataként dolgozott Párizsban, és Debussy volt a kedvence. Elengedett, és a következő évben hetente kétszer el kellett mennem hozzá zongorázni neki.

Ah Ling a történet hallatán csodálkozva csóválta a fejét.

– Nagyon szerencsés volt, hogy így megmenekült. Először is, hogy jutottak be a barátaival a botanikus kertbe?

Szu Ji felöltötte szfinxszerű mosolyát, mintha azt mérlegelné, beavatja-e Ah Linget valamibe vagy sem. Aztán megosztotta vele a titkot.

Szu Ji történetéből felocsúdva egy ötlet kezdett körvonalazódni Ah Ling fejében. Vikramre nézett, és így szólt:

– Van ennek a háznak egy titka, amit még maga sem tud. Még a háború idejéből.

Vikram elcsodálkozott.

Ah Ling pedig folytatta:
– Ugye, vannak kapcsolatai a Khoo-házzal?
– Persze, ismerem a biztonsági főnököt.
– Akkor a következőt fogjuk tenni...

* * *

Nick és Colin együtt töltötte a délutánt. A Playfair Roadon lévő Red Point lemezáruházban kószáltak, ahol tinédzserkorukban is sok-sok órát töltöttek el a kétes hírű vagy éppen ismeretlen lemezeket hallgatva. Nick a gondosan elrendezett tárolókban keresgélve így szólt:
– Tudtad, hogy a Cocteau Twins Faye Wonggal is dolgozott?
– Nem létezik.
– Ezt nézd meg! – mondta Nick, és átadta barátjának a lemezt. Miközben Colin egy *The Amusement Park* című EP ismertetőjét olvasgatta, amit egy hongkongi díva jegyzett, a telefonja rezegni kezdett a zsebében. Ránézett a képernyőre. Aloysius Pang, a biztonsági csapat főnöke írt neki SMS-t, amelyben azonnal apja házához hívta egy csomag átvételére. Colin elcsodálkozott a dolgon, mert egyáltalán nem volt jellemző Aloysiusra, hogy ilyeneket csináljon.
– Hé, Nick, át kell ugranom apámhoz valamiért, ami elég sürgősnek tűnik. Maradsz, vagy jössz velem?
– Inkább megyek. Ha tovább maradok, képes leszek az egész boltot felvásárolni – felelte Nick.
A Leedon Roadon igyekeztek Colin apjának háza felé. A György korabeli kúria úgy nézett ki, mintha egyenesen a kaliforniai Bel Airből hozták volna ide.
– Hú, már évek óta nem jártam itt – jegyezte meg Nick, amint beléptek a főbejáraton. A kör alakú előtérben egy ingaóra ketyegett rendületlenül. A nappaliban minden függönyt behúztak, hogy kint tartsák a forró napsugarakat.
– Itthon van valaki?
– Apám és a mostohaanyám Kenyába mentek szafarira – felelte Colin. Ekkor megjelent egy filippínó szobalány.

– Aloysius itt van?

– Nincs, de van itt Önnek egy csomag, Uram – felelte a nő. Bement a konyhába, és egy nagy, kitömött borítékkal a kezében tért vissza. A csomagon nem volt látható semelyik futárszolgálat jelzése sem.

– És ki hozta ezt a csomagot? – kérdezte Colin.

– Mr. Pang, Uram.

Colin feltépte a csomagot, és előhúzott belőle egy kisebb, barna borítékot, amelyre a következő két szót pecsételték: PRIVÁT, BIZALMAS. Egy kis cetlit is ragasztottak az elejére. Colin meglepve nézett Nickre.

– Ez nem is az enyém, hanem a tiéd.

– Tényleg?

Nick elvette a csomagot, és elolvasta a cetlit, amelyen ez állt:

Kérem, adja oda ezt a levelet a barátjának, Nicholas Youngnak. Ma estig feltétlenül meg kell kapnia.

– Hát, ez elég érdekes! Akárki is küldte, tudta, hogy nálad csövezek – mondta Nick, és bontogatni kezdte a lepecsételt borítékot.

– Várj! Várj! Biztos, hogy ki akarod nyitni? – kérdezte Colin.

– Miért ne?

Colin gyanakvóan sandított a csomagra.

– Nem is tudom... mi van, ha antrax van benne vagy valami ilyesmi?

– Nem hiszem, hogy az én életem ilyen izgalmas fordulatot venne. De tudod, mit, miért nem nyitod ki te?

– Lószart!

Nick felnevetett, és tovább bontogatta a borítékot.

– Nem mondták még neked, hogy túl élénk a képzelőerőd?

– Haver, nem én kapok rejtélyes csomagokat, amit a legjobb barátom házához visznek! – felelte Colin, és hátralépett kettőt.

11

Cluny Park Road 28.

•

SZINGAPÚR

Nigel Barker fotózta már a leghíresebb és leggyönyörűbb nőket is Imantól Taylor Swiftig bezárólag. De az még nem fordult elő vele, hogy a modellje a fél világon átrepítette Boeing 747–81-es magángépén, és még soha nem kapott nyirokmasszázst és egész testes tengerihínár-pakolást egy magángép fedélzetén kialakított wellnessrészlegen. Természetesen, amikor ő és négy asszisztense megérkezett Kitty Bing pompás házához a Cluny Park Road 28-as szám alá, újabb, soha nem látott dráma volt kialakulóban.

Egy szakadt, fekete, marokkói dzsellabát viselő férfi állt a kocsibeállón, és onnan kiabált:

– CSUAAAAAAAAAAaN! Hova a francba tetted az Oscar de la Rentát? Ha nem csomagoltad be, tuti, hogy elevenen megnyúzlak! CSUaAAAAAAAN!

Kiabálás közben ugrált, mint egy eszement rajzfilmfigura.

Hat méterre a háztól felállítottak egy hatalmas sátrat, és több tucat fehér köpenyes segéd szaladgált a ház és a sátor között különféle ruhadarabokkal a kezében. Egy másik csapat odabent a sátorban a gurulós tárolókban keresgélt, amelyekben több száz báli ruha volt egyenesen a párizsi kifutókról. Egy cipzáros fehér farmeroverallt viselő férfi épp akkor futott ki a sátorból.

– Most jött New Yorkból! Még vasalják!

– *Ka ni nah!* Most kell a ruha, te semmirekellő *gundu!*{84}

Nigel óvatosan közeledett a tomboló rajzfilmfigurához.

– Feltételezem, ez a *Tattle*-fotózás helyszíne...

– *Vah laoooo!* – mondta meghökkenve a férfi, és a szája elé kapta a kezét. Aztán hirtelen kiegyenesedett, mint a puskavessző, az őrület után arcán egy másodperc töredéke alatt szétáradt a buddhai nyugalom, és mesterkélt kínai angol akcentust vett fel.

– Nigel Barker! Hát csakugyan ön az? Élőben még fessebb! Hogy lehetséges ez? Patric vagyok, a couture-konzulens. Én vagyok a mai fotózás stylistja.

– Örvendek – felelte Nigel igazi brit akcentussal.

Patric tovább bámulta Nigelt. Többször is tetőtől talpig végigmérte.

– Nagy megtiszteltetés, hogy Önnel dolgozhatok! Merttel és Marcusszal, Inesszel és Vinoodh-dal, Bruce-szal és Nannal, Alexisszal és Ticóval is dolgoztam már! Mindegyikkel! És most jöjjön velem! Pillanatnyilag kisebbfajta krízisünk van, de szerintem a maga jelenléte majd lenyugtatja a kedélyeket!

Beléptek a házba, ahol még több segéd rohangált eszeveszetten fel-alá.

– Mint tudja, Mrs. Bing nem kímélte a pénztárcáját a fotózás kedvéért. Oliver Csien a legjobb fodrászt hozatta ide New Yorkból, a legjobb sminkest Londonból és a legjobb díszlettervezőt Olaszországból. Mindenki tudása legjavát adja, és a sok első számú zseninek meg kell küzdenie egy kis helyért. Általában nem így szoktam dolgozni – mondta Patric felhúzott szemöldökkel. Amikor felmentek a gyönyörű, art deco stílusú lépcsőn, odavezette Nigelt a könyvtár ajtajához.

– Vértezze fel magát – figyelmeztette Patric, amikor lassan kinyitotta az ajtót.

Nigel odabent egy nőt látott a fodrászszékben. Körülötte rengeteg megvilágított tükör volt, az arcán csorogtak a könnyek, és fél tucat stylist ugrált körülötte.

– Kitty... Kitty... hoztam egy kis ajándékot neked – búgta Patric.

Kitty belenézett a tükörbe, és látta, hogy a két férfi felé közeledik.

– Nigel! Nigel Barker! Jaj, ne, nem így akartam fogadni! Nézze a hajamat! Nézze, mit tettek velem! Borzalmas, ugye?

Nigel a padlóra pillantott, ahol Kitty hajának mintegy kilencven százaléka hevert. Kittynek most manófrizurája volt, ami valójában nagyon is sikkes volt.

– Kitty, örülök, hogy megismerhetem, és szerintem csodásan néz ki.

– Látod? Radikális változásokat akartunk, és fantasztikusan nézel ki! Nagyon fiús – próbálta megnyugtatni Oliver is halkan.

– Úgy néz ki, mint Emma Watson. És ha még megcsináljuk a festést is… – jegyezte meg Jo, a fodrász.

– Nem, nem, már nem vagyok kívánatos. Úgy nézek ki, mint egy… mint egy *anya!* Nigel, mit gondol? Akarna velem szeretkezni, ha így nézek ki? – kérdezte Kitty, majd lendületesen megpördült székkel együtt, és átható tekintettel nézett a fotósra.

Nigel hirtelen nem tudott mit válaszolni.

– Ne hozza zavarba Nigelt! Nős ember – mondta a brit akcentussal beszélő szőke nő.

– Helló, Charlotte, nem is tudtam, hogy te is itt leszel – mondta Nigel, és szívélyesen megölelte a sminkest.

Patric tovább erősítette Kittyt.

– Kitty, Jo Blackwell-Preston kész lesz a hajfestéssel, Charlotte Tilbury befejezi a sminket, én belebújtatom egy csodás ruhába, Nigel csodát művel, és Ön úgy fog kinézni, mint egy *bombázó* anyuka! Azok a férjek és tinédzser fiúk, akik látni fogják ezeket a fotókat, mind magukkal akarják majd vinni a magazint a fürdőszobába, nekem elhiheti.

– Kitty, ne felejtsd el, mit beszéltünk meg – mondta Oliver. – Ennek az egész fotózásnak az a lényege, hogy újjáépítsd az imázsodat. Nem kell úgy kinézned, mint egy divatos, csábító nő. Úgy fogsz kinézni, mint egy visszafogottan elegáns hostess, aki nem erőlködik túlságosan, hogy lenyűgözze a környezetét. Egy kulturális tényező, egy új vezér. Charlotte, gondolj azokra a fotókra, amelyeket Skrebneski készített Jacqueline de Ribes-ről a párizsi lakásában. Vagy ahogy C. Z. Guest lehajol a kiskutyájához. Vagy Marina Rust az esküvője napján. Egy fiatal, királynői, *comme il faut*{85} figurát akarunk.

– Ollie, pokolian *comme il faut* lesz! Kitty, szárítsa fel a könnyeit! Úgy fog kinézni, mint aki most jött vissza egy Seychelle-szigeteki nyaralásból! – közölte Jo.

Két órával később Kitty a *Tizennyolc ékesség palotája* előtt pózolt az ülőgarnitúrán. A páratlan kínai tekercseket két évvel korábban, rekord nagyságú 195 millió dollárért vásárolta meg. Egy ejtett vállú,

halvány rózsaszín Oscar de la Renta estélyi ruhában volt, a habos, hercegnői szaténszoknya csodálatosan omlott szét körülötte. Fején egy Edward korabeli gyöngyös fejpánt feszült.

Gisele egy elragadó tollas, fodros, búzavirágkék Mischka Aoki ruhácskában feküdt az ülőgarnitúrán, az egyik lábát lelógatta róla, és fejét az anyja ölébe tette. Harvard az anyja másik oldalán állt, és karjával átölelte Kitty nyakát. Aranyos volt kék csíkokkal díszített, hófehér tengerész-egyenruhájában és a fehér térdzokniban. Az ülőgarnitúra előtt két csillogó szőrű ír szetter hevert.

Nigel egy Watteau-portré modern változataként képzelte el Kitty címlapfotóját, és ennek érdekében New Yorkból elhozta 20 × 24-es hatalmas Polaroid gépét. Az egész világon mindössze hat ilyen egyedi, kézzel készített fényképező volt, és a képek olyan értékesek voltak, hogy minden Nigel-fotó 500 dollárba került. De a fényképezőgép valahogy képes volt elkapni azt a leírhatatlan valamit. Olyan képeket készített, amelyek rendkívül élők, mégis túlvilágiak voltak. Ezt a koncepciót megtartva Nigel a természetes fények és az erős stúdióvilágítás különleges keverékét állította elő, hogy egyfajta foltos, késő délutáni, északi fényt kapjon, amely egy 18. századi szalont idézett.

– Gisele, nagyon aranyos a mosolyod – jegyezte meg Nigel, miközben belenézett a fényképező keresőjébe. Harvard figyelmét a kutyák vonták el, lehajolva nyúlkált feléjük.

– Harvard, adj Anyunak egy puszit! – biztatta Nigel a kisfiút. A legjobb pillanatban Gisele is elmosolyodott, és Harvard is puszilgatni kezdte az anyja arcát. A nap éppen a megfelelő szögben világította meg a tekercseket, és Nigel megszólalt:

– Mire gondol most, Kitty?

A nő a távolba meredt, arca ellágyult, és Nigel elkattintotta a gépet. Tudta, hogy a legjobb képet csinálta meg.

Pár perccel később a hatalmas Polaroid készen állt, és Toby, az első asszisztens óvatosan elhelyezte a képet az egyik hátsó szobába betett állványra, hogy mindenki láthassa.

– Ó, ez aztán a kép! Úgy néz ki, mintha Sir Joshua Reynolds kelt volna életre! Hát nem ez a legtökéletesebb kép, amit láttál? – kérdezte Oliver Patricot.

– Bárcsak Nigel is ott lenne a képen! És levenné az ingét. Akkor minden tökéletes lenne – súgta vissza Patric.

– Szóhoz se jutok! Olyan csodálatoooos! Alig hiszem el, Nigel, ez lesz a legjobb címlapfotónk! – lelkendezett Violet Poon, a *Singapore Tattle* főszerkesztője. – Oliver, el kell ismernem, azt hittem, elment az eszed, amikor azt mondtad, teljesen rövidre kell vágni a haját. De zseniális húzás volt! Kitty olyan elegáns! Mint Emma Stone! Abszolút királynői! Már látom is magam előtt a címet: *Kitty hercegnő.* Készítek egy képet erről a barátnőmnek, Yolandának, mert volt olyan kedves, és kölcsönadta az ír szetterjeit a fotózásra!

Violet lekapta a képet a telefonjával, és azonnal továbbküldte SMS-ben. Néhány perc múlva izgatottan jelentette be:

– Yolanda abszolút el van ájulva a fotótól!

– Yolanda Amanjiwóról beszélsz? – kérdezte Oliver.

– Az egyetlen igaziról!

– Ő az a nő, aki annyira sokat képzel magáról, hogy egy Picasso-képet akasztott a vécéjébe. Így mindenkinek észre kell vennie pisilés közben, ha akarja, ha nem.

– Nem, tényleg nem ilyen, Oliver. Találkoztál már vele?

– Nem vagyok benne biztos, hogy valaha is kegyeskedne találkozni velem, tekintve, hogy nincs nemesi címem, sem saját repülőgépem.

– Ugyan már, Oliver. Tudod, hogy Yolanda szeretne megismerkedni veled. Ma este lesz az egyik híres vacsorája. Megkérdezem, eljöhetsz-e – mondta Violet, és irtózatos sebességgel újabb SMS-t pötyögött a mobiljába. Pár másodperccel később felnézett Oliverre.

– Na, tudod, mi van? Yolanda mindenkit meghív a vacsorájára. Téged, Nigelt, és különösen Kittyt.

– Biztos hallotta, hogy Kittynek három gépe is van – jegyezte meg kajánul Oliver.

– Oliver Csien, ne legyél már ilyen! – szidta le Violet.

Oliver odament Kittyhez, aki Madame Récamier-stílusban pózolt egy smaragdzöld-fehér csíkos Anouska Hempel estélyiben, miközben Nigel és csapata átrendezte a lámpákat egy sötétebb tónusú, esti hangulat kedvéért.

– Jó lesz ez a póz? – kérdezte Kitty.

– Csodálatos! Találja ki, mit írnak majd a *Tattle* címoldalára a fotója mellé? Kitty hercegnő!

Kitty szemei elkerekedtek.

– Ó, te jó ég! Imádom!

– Éééééés! Találja ki, ki hívta meg ma estére vacsorára? Yolanda Amanjiwo!

Kitty nem hitt a fülének.

– Ő az a hölgy, akit a *Tattle* a Szórakoztatás Császárnőjének nevez?

– Ő maga – mondta izgatottan Violet. – Elküldtem egy képet neki, és abszolút odavan! Szeretné megismerni! Látja, a fotók még ki sem kerültek, de a városban máris elindult a szóbeszéd! Kitty hercegnő. Kérem, mondja, hogy eljön ma este!

– Hát persze! Más terveim voltak, de megoldom – felelte Kitty. Holdfényes hajókázást tervezett Nigellel kettesben, de úgy érezte, ez most fontosabb.

– Csodás! Este pontban nyolckor! Frakkban!

– Frakkban? *Szingapúrban?* – hökkent meg Oliver.

– Igen! Majd meglátja! Yolanda mindennek megadja a módját. Úgy szórakoztatja a vendégeit, ahogy senki más!

* * *

Néhány órával később Oliver, Nigel és Kitty Yolanda Amanjiwo szalonjában találta magát. A hatalmas helyiség padlóját fekete mészkővel rakták ki, ami így inkább tűnt egy szálloda halljának, mint privát otthonnak. A tér felét egy medence foglalta el, amely a szabadban tovább folytatódott, és egy még hatalmasabb medencévé tágult. Középen Jeff Koons egyik óriási lufikutyája állt.

Yolanda és férje, Joey a terem túlsó végében állt a széles márványtömb előtt, amelyen egy ókori apuliai vázát helyeztek el. Amikor Kittyt odavezették az üdvözléshez sorban álló vendégekhez, tudta, hogy jól döntött, amikor a fekete, leomló vállú, klasszikus Givenchy ruhát vette fel szaténkesztyűvel, hozzá pedig a diszkréten mutatós gyémánt nyakéket választotta a könnycsepp alakú,

negyvenkarátos, kanárisárga kővel. Ahogy közeledett a háziasszonyhoz oldalán a két fehér szmokingos lovaggal, egy komornyik magas orrhangon bejelentette:

– A Tiszteletreméltó Oliver Csien, Mr. Nigel Barker és Mrs. Jack Bing.

Yolanda magas, vékony nő volt a gravitációt legyőző feltupírozott frizurával, egy meghökkentő, pánt nélküli, egyenes szabású, vörös estélyi ruhában, amiben Kitty egy Christian Dior couture-t ismert fel. Nyilvánvalóan nagy műgonddal választotta ki a plasztikai sebészét, mivel az arca tökéletesen feszesnek és megkomponáltnak tűnt, de egyetlen izma sem mozdult beszéd közben. Amiért igazán kár volt, mivel különösen meleg, gyors indonéz akcentussal beszélt, miközben szinte levegőt sem vett.

– Oliver Csien, végre találkozunk, nagy csodálója vagyok a családjának, és természetesen a nagyapja csodálatos ember volt, Nigel Barker, milyen megtiszteltetés, hogy megismerhetem, te jó ég micsoda gyönyörű képsorozatot készített ma, megbízhatom azzal hogy csináljon egy portrét az ír szettereimről is?

– Ami azt illeti, készítettem róluk pár felvételt külön is. Most nyomtatom őket, ajándéknak szántam.

– Ó, magasságos ég, Joey, hallod, hogy Nigel Barker lefotózta Liamet és Niallt, és nem is kellett érte fizetnünk egymillió dollárt!

Yolanda lelkesen böködte a férjét, aki úgy nézett ki, mint aki egy hosszú kómából ébredezik éppen.

– Ühüm – volt az alacsony, köpcös férfi válasza, és majdnem lecsukódtak a szemhéjai.

– És Ön bizonyára az isteni Kitty Bing, olyan sokat hallottam már Önről, és uramisten milyen csodálatos ez a ruha, biztosan egy klasszikus Givenchy, és az a parti, amit a sanghaji divathéten rendezett, ahol Karl Lagerfeld azt mondta, hogy az új villájáért ölni tudna, és az a repülőgép, amelyben van egy wellnessrészleg, te jó ég, milyen zseniális ötlet, muszáj egyszer látnom, abszolút muszáj!

– Köszönöm. Természetesen feltétlenül el kell jönnie egyszer – mi úgy hívjuk, égi wellness.

– Hahaha, égi wellness, Ön nagyon vicces, ó te jó ég, Kitty, tudom, hogy nagyon kedves barátnőm lesz.

A házigazda pár tovább üdvözölte az érkező vendégeket, Kitty arcán pedig széles mosoly áradt szét, mert meglátta Wandi Meggaharto Widjawát.

– Kitty! – kiáltott fel Wandi már messziről, és a két hölgy szinte futni kezdett az előtérben, hogy megölelhessék egymást. Mintha nem is két nappal korábban találkoztak volna.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte izgatottan Kitty.

– Joey az unokatestvérem. Mindig meghívnak ezekre a vacsorákra, mert Yolanda odaültet Joey mellé, hogy én tartsam ébren. De nézzenek oda! Imádom az új frizurádat! Úgy nézel ki, mint Emma Thompson!

Hogy ment a fotózás?

– Fantasztikus volt! Annyira boldog vagyok!

– Jaj, úgy örülök, hogy itt találkozunk! Olyan jól fogunk mulatni! Tudod, Joan Roca i Fontané a sztárséf ma este. A világ legjobb étterme az övé, a spanyol El Celler de Can Roca. Olyan nehéz asztalt foglalni, hogy meg kell ölnöd valakit, ha be akarsz jutni. Vajon kiket hívott még meg Yolanda? Ó, nézd csak, ott a szingapúri first lady!

Kitty is arrafelé nézett, ahol Oliver éppen úgy üdvözölte az előkelő hölgyet, mintha mindketten egy kicsit zavarban lennének attól, hogy ott találkoznak.

– Kitty, most itt vagy Szingapúr krémjének krémje között. Ezek a partik annyira exkluzívak, hogy fotósokat soha nem engednek be – mondta Wandi, ahogy egy kószáló fotós rájuk villantotta a vakuját.

– Ő Yolanda személyes megbízottja. Nem a nyilvánosság számára készülnek a képek – tette hozzá gyorsan Wandi. – Ó, nézd, itt jönnek az inasok. Ez azt jelenti, hogy átmehetünk az ebédlőbe.

A hatalmas dupla ajtók kinyíltak, és Kitty szeme elkerekedett a csodálkozástól, amikor átsétált a boltívek alatt. Úgy érezte, egy királyi ünnepségre repítette egy időgép, valahova a 18. századi Franciaországba. Az ebédlő tele volt az egész falat beborító tükrökkel, és rengeteg barokkos aranystukkó díszítette. Ráadásul több tucat gyertyavilágítású kristálycsillár biztosította a tökéletes látványt. A helyiség közepére állított óriási asztal körül harminc fő fért el. A meisseni porcelán, az ezüstnemű, a galamboktól hemzsegő magas, aranyozott kalitkák elkápráztatták Kittyt. A gyertyafény

ezerszeresen csillogott a terítésen, és az inasok rizsporos parókában és fekete-arany libériában álltak minden egyes amiens-i faliszőnyeggel kárpitozott szék mögött.

– Hashtag madamedefuckingpompadour! – motyogta Oliver a bajsza alatt.

– Yolanda egy régi, szétmálló falú, magyarországi kastélyból mentette át darabonként. Három évig tartott eredeti pompájában helyreállítani – jelentette be büszkén Wandi.

– Ezt nálunk is meg lehetne csinálni? Találhatnánk egy régi palotát, és átszállíthatnánk az ebédlőt? – súgta oda Kitty Olivernek.

A férfi rosszalló pillantást vetett rá.

– Természetesen nem! Alexis de Redé sugárban hányna ki a sírjából, ha látná ezt a cirkuszt!

Kittynek fogalma sem volt, miről beszél, mert teljesen elolvadt, amikor egy inas a helyére kísérte. A neve egy apró antik tükröcskére volt rávésve. Amikor le akart ülni, a mögötte álló inas megfogta a karját.

– Asszonyom, még ne. Addig nem ülünk le, amíg a First Lady el nem foglalja a helyét. Yolanda követi a hivatalos udvari protokollt – mondta skandináv akcentussal.

– Ó, elnézést, nem tudtam – szabadkozott Kitty. A széke mellett állt, és figyelte a többieket. Végül a szárnyas ajtónál álló komornyik bejelentette:

– Őméltósága, a First Lady!

Belépett a First Lady, akit odavezettek a székéhez. A tizenhárom centis sarkú Gianvito Rossi cipő kezdett kényelmetlen lenni, így Kitty már alig várta, hogy leülhessen. A First Lady azonban fura mód állva maradt az asztal vége felé eső széke mellett. Mi a francért álldogál mindenki?

A komornyik ismét belépett, és hangosan új bejelentést tett:

– Palliser grófja és grófnéja!

Kitty valóságos sokkot kapott, amikor egy magas, szőke fiatalember lépett be az ajtón, kigombolt ingben, khakiszínű nadrágban és gyűrött sportzakóban. Mellette ott lépkedett Colette, aki hosszú, fehér, áttört mintájú pamutruhát viselt, haját pedig

egyszerű lófarokba kötötte. Úgy tűnt, nincs kifestve, és csupán egyetlen ékszer volt rajta, egy gyöngy fülbevaló.

Miután túljutott a nemezis feltűnése okozta sokkon, Kitty hangosan fel akart nevetni, amiért Colette ennyire alulöltözött volt. A mostohalánya szégyenteljesen nézett ki. Egyáltalán felfogja, hol van?

És ebben a pillanatban a szingapúri First Lady pukedlizett. Yolanda Amanjiwo és a többi megjelent vendég követte a példáját – a férfiak mélyen meghajoltak, a nők pukedliztek, miközben Palliser grófját és grófnéját a díszhelyre vezették.

12

BOTANIKUS KERT

•

SZINGAPÚR

Még sötét volt, amikor Colin és Nick belépett a Botanikus kertbe.[86] Szóról szóra követték annak a titokzatos levélnek az utasításait, amelyet Nick kapott – leparkoltak a Gleneagles Kórháznál, átvágtak a Cluny Roadon, és egy kevésbé ismert, oldalsó bejáraton léptek be a kertbe.

Végigsétáltak a fákkal szegélyezett ösvényen, és hallgatták a ricsajozó majmokat. A kis állatok izgatottan ugráltak bokorról bokorra, és nyilvánvalóan fel voltak háborodva, hogy a kert e nyugodt, csendes részében is feltűnnek emberek.

– Te jó ég, már évek óta nem jártam itt! – jegyezte meg Nick.

– Miért is jöttél volna ide? Megvolt neked a saját, különbejáratú botanikus kerted Tyersall Parkban – felelte Colin.

– Néha apámmal sétálgattunk itt, csak a környezetváltozás miatt, és én mindig ahhoz a tóhoz akartam menni, amelynek egy sziget van a közepén. Úgy hívtam, „az én titkos szigetem”. Várj csak egy kicsit, nézzük meg az utasításokat! – mondta Nick, és széthajtotta a térképet, amit a borítékba helyeztek. Colin odatartotta az iPhone-ját, hogy lássanak is valamit. Nick figyelmesen nézegette a papírlapot.

– Oké, az állatokat formáló sövények ott vannak jobbra, szóval szerintem itt kell átvágnunk, ezen a kis ligeten.

– De nincs semmilyen út – mondta Colin.

– Tudom, de a nyíl arra mutat.

A telefonok fényénél bemerészkedtek a sűrűbe, és Colin egy kicsit félt.

– Koromsötét van. Miért érzem úgy, hogy az *Ideglelés* című filmben vagyok?

Nick nem állta meg, hogy ne ugrassa a barátját, bár ő is elég kellemetlenül érezte magát a sötétben.

– Lehet, hogy összefutunk egy pontianakkal.[87]

– Ne nevess – sokan mondják, hogy a Botanikus kertben kísértetek is vannak. A japánok sok embert megkínoztak és megöltek az egész szigeten.

– Még jó, hogy nem vagyunk japánok.

A fák ritkulni kezdtek, és előbukkant egy ösvény. Miután pár percen át követték, egy kis betonbunkerhez értek, amely egy óriási kazuárfa alatt állt.

– Azt hiszem, ez az. Valami szivattyúház-féleség – mondta Nick, és megpróbált belesni a sötét ablakokon.

Egyszer csak egy sötét alak lépett elő a fa mögül.

– Pontianak! – kiáltott Colin rémülten, és eldobta a telefonját.

– Bocsánat, csak én vagyok – mondta egy női hang.

Nick arrafelé világított a telefonjával, és a kék-fehér fényben egyszer csak megpillantotta az elképesztően nagy, lelógó ujjú, kapucnis felsőbe és szűk, khakiszínű nadrágba bújt – Astridot.

– Jézus Mária, Astrid! Majdnem beszartam! – kiáltott fel Colin.

– Bocs! Egy pillanatra én is megijedtem, de aztán láttam, hogy ti vagytok azok – mondta a nő.

Nick megkönnyebbülve nevette el magát.

– Gondolom, te is ugyanolyan levelet kaptál Ah Mával kapcsolatban, mint én.

– Igen! Az egész nagyon rejtélyes. A szüleimnél voltam, és épp Cassiant figyeltem, ahogy úszik. Lehet, hogy egy kicsit elszundítottam a nyugágyban, mert amikor felébredtem, egy pohár jegestea és egy szelet sütemény volt mellettem. A borítékot valaki a sütemény alá tette. Cassian esküdözik, hogy nem ő volt.

– Milyen érdekes! És jól vagy? – kérdezte Nick.

– Jól, persze. Nem ijedtem meg igazából – mondta Astrid, de ebben a pillanatban valaki fényt gyújtott a bunkerban, és mindhárman megrezzentek. Valaki a zárral babrált odabentről, és amikor a nehéz vasajtó csikorogva kinyílt, egy turbános sziluett lesett ki rajta.

– Vikram! – kiáltott fel izgatottan Nick.

– Jöjjenek, gyorsan! – integetett nekik Vikram, és behívta őket a bunkerba.

– Miféle hely ez? – kérdezte Astrid.

– Ez a szivattyúház, amely a két mesterséges tavat látja el – felelte Vikram, és a helyiség hátsó részébe vezette őket. Itt voltak a gépek. A talajba beeresztett kövér cső mögött egy alig észrevehető falelem mozdult meg, mögötte sötét lyuk tátongott.

– Ide megyünk. Egyesével menjenek, a cső belsejében létrafokok is vannak.

– Ez az, amire gondolok? – kérdezte döbbenten Nick.

Vikram mosolygott.

– Gyerünk, Nick, maga az első.

Nick bepréselte magát a résbe, és körülbelül egy tucat létrafokon mászott le. Amikor szilárd talajt érzett a lába alatt, lesegítette Astridot is. Végül mind a négyen leértek, és amikor körülnéztek, egy fémfalú folyosón találták magukat. Egy régi, angol, kínai és maláj nyelvű felirat volt a falra szögezve:

VIGYÁZAT! NEM KIJÁRAT!
A SZELEP NYITÁSA UTÁN A HELYISÉG VÍZ ALÁ KERÜL!

Vikram nekifeszült az egyik falrésznek, amely kinyílt, és egy jól megvilágított alagút tárult fel előttük. Nick, Astrid és Colin tátott szájjal lépett be, és elámultak, hogy ilyen hely egyáltalán létezik.

– Nem! Létezik! Ilyesmi! – kiáltott fel Colin.

– Az alagút Tyersall Parkba vezet, igaz? – kérdezte izgatottan Nick.

– Az Adam Road alatt megy el, és a birtok területére visz minket. Menjünk, nincs sok időnk! – sürgette őket Vikram.

Amikor elindultak, Nick csodálkozva nézett körül. A betonfalon helyenként penész ült meg, és mindent por borított, de összességében nagyon jó állapotban volt.

– Amikor kisfiú voltam, apám mesélt arról, hogy vannak titkos járatok Tyersall Parkban, de én azt hittem, csak ugrat. Könyörögtem neki, hogy mutasson meg egyet, de soha nem állt kötélnek.

– Maga tudta, hogy ez itt van? – kérdezte Astrid.

– Egészen tegnapig nem – felelte Vikram. – Ah Ling árulta el. Úgy látszik, a második világháború idején használták inkább, még a dédnagyapja. Így ki-be tudott járni, és soha nem fogták el a japánok.

– Hallottam, hogy vannak más, hasonló alagutak is. Állítólag van egy Küen Jü bácsi házától is az Istanáig. Az Oxley Road alatt fut végig – jegyezte meg Astrid. – Csak azt nem gondoltam volna, hogy Tyersall Parkhoz is tartozik egy.

– Hihetetlen! Nem hiszem el, hogy ilyen agyafúrt tervet kellett kitervelni csak azért, hogy láthasd a nagymamádat! – mondta Colin Nick felé fordulva.

– Igen, elnézést a kalandos bejutásért. Ah Lingnek és nekem ki kellett találnunk, hogyan juttathatunk üzenetet mindkettőjükhöz anélkül, hogy magunkat bajba sodornánk. Az elmúlt pár napban Tyersall Park el van zárva a külvilágtól, ahogy azt maguk is tudják – mondta Vikram vigyorogva.

– Nagyon hálás vagyok, Vikram – mosolygott vissza a férfira Nick.

Lassan az alagút végéhez értek, ahol újabb létrafokokat pillantottak meg. Ismét Nick ment előre, és amikor kiért, lenézett a felfelé mászó Astridra.

– Sose találnád ki, hol vagyunk.

Astrid kimászott az aknából, és rengeteg orchidea között találta magát. A nagymamája melegházában voltak. Azt az óriási, faragott griffmadarakkal díszített kerek kőasztalt, amely középen állt, oldalra tolták, s ezzel láthatóvá vált az alagút bejárata.

– Rengetegszer ültem ennél az asztalnál, amikor Ah Mával uzsonnáztunk! Fogalmam sem volt, hogy ez van alattam! – kiáltott fel Astrid.

Ah Ling a melegház ajtajában kémlelt kifelé.

– Jöjjenek, jöjjenek, menjünk be, mielőtt kivilágosodik, és mindenki felkel.

Amikor biztonságosan bejutottak a személyzeti szárnyba, Ah Ling szobájában bújtak el, aki azonnal el is magyarázta nekik a tervet.

– Colin, maga maradjon itt a szobámban, hogy ne lássa senki. Én felviszem Astridot és Nickyt Ah Ma hálószobájába. Ismerek egy

útvonalat, amelyen az erkélyen keresztül is megközelíthetjük, és nem kell átmennünk az öltözőszobán. Astrid először magának kell bemennie egyedül, és meg kell néznie, hogy Szu Ji felébredt-e. Általában akkor ébred fel, amikor széthúzzák a függönyöket. Örülni fog magának, úgyhogy elmondhatja majd neki, hogy Nicky is odakint vár. Ha így csináljuk, nem ijed meg annyira, mint ha Nickyt pillantaná meg először ébredéskor.

– Jó elgondolás – helyeselt Nick.

– Madrit és Patravadeet beavattuk a tervbe. Ők most a hálószoba előtt várakoznak. A nővérek általában tizenöt percenként benéznek Ah Mához, de ma a két társalkodónő feltartóztatja majd őket. Oon professzor szokása szerint hét harminckor nézi meg. És most Astrid. Számítok magára, hogy hét harminckor már Szu Ji ajtaja előtt lesz, és elvonja a professzor figyelmét. Láttam, mennyire ad arra, amit maga mond.

Astrid bólintott.

– Rendben. Bízzátok rám Oon professzort.

– A másik gond Eddie. Az utóbbi napokban szeret elsőként beköszönni reggel. De megmondtam Ah Csingnek, hogy készítse el a kedvenc aranyszirupos palacsintáját, úgyhogy szólok neki, hogy menjen enni, amíg még meleg. Ameddig csak lehet, ott tartom a reggelinél.

– Esetleg belepottyanthatna egy nyugtatót a palacsintatésztába – javasolta Nick.

– Vagy valami olyasmit, ami hasmenést okoz – tette hozzá Colin.

Mind nevettek, aztán Ah Ling felállt.

– Jól van, mindenki kész?

Nick és Astrid felment a személyzeti lépcsőn a második szintre. Hang nélkül követték Ah Linget, aki szakértő léptekkel vezette őket a személyzeti folyosókon át egészen Szu Ji öltözőszobájának erkélyéig. Astrid halkan kinyitotta az ajtót, és lábujjhegyen bement. A Szu Ji szobája melletti hűvös, mozaikcsempés előtér jázmin- és levendulavíz-illatú volt. Megállt a küszöbön, bekukucskált a nagymamája szobájába, és látta, hogy Szu Ji társalkodónői hang nélkül rendezgetnek a helyiségben. Madri egy gyönyörű, cserepes orchideát locsolt, Patravadee pedig a nővérállomást hozta rendbe.

Amint megpillantották Astridot, biccentettek felé, és széthúzták a függönyöket. Aztán kisurrantak, és becsukták maguk mögött az ajtót. De nem mentek el, ott maradtak az öltözőszobában őrködni. És jól tették, mert máris feltűnt egy nővér, aki kérdezősködni kezdett.

– Felébredt már Mrs. Young? Felhozzák a reggelijét?

Az egyikük válaszolt.

– Ma egy kicsit tovább szeretne aludni. Nyolc után küldünk majd valakit a reggelijéért.

Astrid először az asztalhoz ment, felnyitott egy üveg Adelboden vizet, és töltött belőle. Aztán odavitte Szu Ji ágyához, és leült az odakészített székre.

Szu Ji lassan nyitotta fel a szemhéját. Ködös tekintete végül Astridon állapodott meg.

– Jó reggelt, Ah Ma – mondta Astrid vidáman. – Tessék, igyál egy kis vizet.

Szu Ji hálásan elfogadta a kínálást, majd miután megnedvesítette kissé kicserepesedett ajkait, körülnézett a szobában.

– Milyen nap van ma?

– Csütörtök.

– Most értél vissza Indiából?

– Igen, Ah Ma – füllentett Astrid, mert nem akarta, hogy a nagymamája feleslegesen aggódjon.

– Hadd nézzem meg a gyűrűdet – kérte Szu Ji.

Astrid felemelte a kezét, hogy megmutassa neki az eljegyzési gyűrűt.

Szu Ji alaposan megnézte.

– Tudtam, hogy tökéletesen fog állni.

– Nem is tudom, hogy köszönjem meg neked, Ah Ma.

– Minden a terv szerint ment? Sikerült Charlie-nak meglepnie?

– Igen, semmit sem sejtettem!

– Elefántok is voltak? Mondtam Charlie-nak, hogy elefántháton érkezzen. A barátom, Bikaner maharadzsája is így kérte meg a királynő kezét.

– Igen, volt elefánt is – nevetett Astrid. Csak most jött rá, milyen nagy szerepet játszott a nagymamája az egész ügy kitervelésében.

– Vannak fényképeid?

– Nincsenek, nem készítettünk... de várj csak!

Astrid elővette a telefonját, és gyorsan keresgélni kezdett az interneten. A paparazzók kiszivárogtatott képei ott voltak. Nem gondolta volna, hogy valaha is örülni fog nekik. Miközben néhány képet megmutatott a nagymamájának, arra gondolt, milyen különös, hogy a család többi része ennyire felháborodott élete egyik legboldogabb pillanatán.

Szu Ji felsóhajtott.

– Gyönyörű, bárcsak ott lehettem volna. Charlie nagyon csinos ebben a ruhában. Mondd csak, most Szingapúrban van?

– Épp holnap érkezik. Minden hónapban meglátogatja az anyját.

– Milyen jó fiú ez a Charlie. Abban a pillanatban, hogy megláttam, tudtam, hogy jól gondodat viseli majd – mondta Szu Ji Charlie-t nézve, amint felhúzza Astrid ujjára a gyűrűt. – Tudod, az összes ékszerem közül ez a gyűrű nekem a legkedvesebb.

– Tudom, Ah Ma.

– Nem volt alkalmam megkérdezni nagyapádat, hogy ő vette-e.

– Hogyhogy? Ki vette volna a jegygyűrűtöket, ha nem ő?

– A nagyapádnak nem volt annyi pénze, amikor megismerkedtünk. Csak nemrég végzett az orvosi egyetemen. Honnan az ördögből lett volna annyi pénze, hogy ilyen drága gyémántgyűrűt vegyen?

– Igazad van. Akkoriban egy vagyonba kerülhetett – mondta Astrid.

– Mindig is gyanítottam, hogy Csien Caj Taj bácsi lehetett az, aki segített összeboronálni minket. A kő minősége nem tökéletes, de amikor én hordtam, mindig az jutott róla eszembe, milyen meglepő dolgokat hozhat az élet. Néha az, ami hibásnak tűnik, később a legtökéletesebb valamivé válik a számodra.

Szu Ji elhallgatott, aztán hirtelen támadt kíváncsisággal fordult újra az unokája felé.

– Astrid, meg kell ígérned nekem valamit.

– Igen, Ah Ma?

– Ha nem érem meg az esküvődet, nem akarom, hogy gyászolj. Azt szeretném, ha minden úgy folytatódna, ahogy elterveztétek

márciusban. Megígéred ezt nekem?

– Ó, Ah Ma, semmi ilyesmi nem történik. Te majd... majd ott ülsz az első sorban... – dadogott Astrid.

– Én is úgy tervezem, de ha mégsem, ezt el akartam mondani.

Astrid kinézett az ablakon, és megpróbálta visszanyelni a könnyeit. Pár percig még ott ült csöndben a nagymamája kezét fogva, aztán megszólalt.

– Ah Ma, tudod, ki jött haza, hogy lásson? Nicky.

– Nicky itthon van?

– Igen, itt van. Igazából odakint vár. Szeretnéd most látni?

– Küldd be. Azt hittem, már a múlt héten eljön.

Astrid felállt, és már éppen kiment volna, amikor Szu Ji utána szólt.

– Várj csak! A felesége is itt van vele?

– Nem. Csak ő – felelte Astrid, és várt egy kicsit, hátha újabb kérdések következnek. De Szu Ji már a kezelőgombokkal foglalkozott. Ülő helyzetbe akarta állítani az ágyat. Astrid kiment az erkélyre, ahol Nick egy kovácsoltvas asztal mellett üldögélt.

– Felébredt? – kérdezte.

– Igen.

– És hogy van?

– Jól. Igazából sokkal jobban, mint amire számítottam.

– És... tényleg látni akar? – kérdezte Nick aggódva.

Astrid rámosolygott. Ebben a percben Nicky olyan volt, mint egy hatéves kisfiú.

– Ne légy nevetséges. Hát persze. Most bemehetsz hozzá.

13

CHANGI REPÜLŐTÉR

•

SZINGAPÚR

Oliver felszállt a londoni járatra, és épp a háta mögötti ülésről próbált ellopni egy extra párnát, amikor Kitty felhívta.

– Jó reggelt, Kitty – szólt bele vidáman a telefonba, és lélekben felkészült arra az áradatra, ami várható volt. – Jól aludtál?

– Te most szórakozol velem? Életem legrosszabb estéje volt a tegnapi!

– Én ismerek pár milliárd embert, aki szívesen cserélt volna veled. Kitty, Yolanda Amanjiwo egyik legendás vacsorájára mehettél el! A világ leghíresebb séfje készített neked tizenkét fogásos menüt. Nem élvezted? Szerintem a languszta kifejezetten...

– Ááá! Azt az úgynevezett zsenit abból a *de la cellar* étteremből be kéne zárni a saját pincéjébe, és messzire el kéne dobni a kulcsot!

– Ugyan már! Nem túlzás ez egy kicsit? Csak azért, mert te nem értékelted a szürrealista katalán fúziós konyha dekonstruált remekeit, még nem kell őket a guillotine alá küldeni. A *jamón ibericó*ból tíz tányérral is meg tudtam volna enni a sültrizs-körettel.

– Hogy tudtam volna az étellel foglalkozni, amikor így kínoznak? Még soha nem aláztak meg ennyire! – sziszegte Kitty.

– Nem is értem, miről beszélsz, Kitty – mondta Oliver könnyedén, miközben elvette a fedélzeti magazinokból felhalmozott kupacot a hálós tárolóból, és beletömte a mellette lévő ülés előtti hasonló hálóba. Az az utas még nem érkezett meg. Egy kicsivel több hely kellett a lábának, és ezért bármire hajlandó volt.

– A vacsorán mindenki pukedlizett Colette-nek! Az a sznob svéd nagykövet mellettem csak meresztgette a szemét, amikor én nem mozdultam meg, de rohadjak meg, ha valaha is pukedlizni fogok a saját mostohalányomnak!

– Hát, Thorsten nyilván nem tudta, ki vagy. És Kitty, az egész pukedlizés egy kutyakomédia volt. Nem tudom, Yolanda Amanjiwo

a *Debrett's* melyik számát olvassa, de nyilvánvalóan tévedett. Egy brit gróf nem előzi meg rangban annak az országnak a First Ladyjét, ahol ő csupán látogató. A First Lady felé kellett volna pukedlizniük és meghajolniuk. De ezek a szingapúriak annyira odavannak azokért az *ank mo*rokért, akiknek valamilyen címük van, hogy hajbókolnak és csúsznak-másznak előttük, mint a szolgalelkű varangyosbékák. Emlékszem, egyszer Mountbatten grófnő jött el Tyersall Parkba, de Szu Ji le se jött az emeletről.

– Te nem érted a lényeget! Mindenki úgy bánt Colette-tel a vacsorán, mint valami királyi fenséggel. Azok ketten úgy voltak felöltözve, mint a parasztok, de az emberek akkor is kinyalták a seggüket! Az az idióta ott mellette addig meg se fogta a villáját, amíg Colette el nem kezdett enni. És amikor ő befejezte, mindenkinek véget ért a vacsora. Az a Carolina-Herrera illatú sütemény volt az első, ami igazán ízlett, de hirtelen vége lett a vacsorának, és a fenséges pár elhúzott.

– Soha nem gondoltam volna, hogy Carolina-Herrera ízű sütit akarok majd enni, de az valami fantasztikus volt, mi? De annak legalább örülsz, hogy nem volt semmilyen kellemetlenség vacsora közben, nem? Colette nem próbált sértegetni vagy jelenetet rendezni.

– Nem. Ennél sokkal rosszabbat csinált. Észre sem vett. Egyszerűen nem vett tudomást a jelenlétemről. Pedig az apja felesége vagyok! Azé a férfié, aki minden számláját fizeti, bár ő nem hajlandó beszélni vele. Tudod, mennyire sértő ez neki? Az a hálátlan, elkényeztetett kis szörnyeteg!

– Kitty, én a helyedben nem venném ennyire magamra a dolgot. Harmincan voltunk abban a hatalmas teremben, és ha azokat a nevetséges inasokat is belevesszük, hatvanan. Yolanda minden pillanatban lefoglalta Colette-et és Lucient. Higgy nekem, én pont szemben ültem velük. Te az asztal másik végén ültél, és azoktól a röhejes kalitkáktól nem is lehetett látni onnan. Szerintem nem is vett észre.

– Colette látott engem, efelől biztosíthatlak. Semmi nem kerüli el a figyelmét. Különben is, miért van itt Szingapúrban?

– Lucien környezetvédő, a következő hónapban jórészt itt lesznek, ez minden. Úton vannak Szumátra felé, ahol az orangutánok helyzetét fogják megvizsgálni.

– *Mi utáni* helyzetet?!

– Ó, hát ez nagyon tragikus. Több ezer orangután haldoklik az erdőirtás miatt. Az élőhelyük szűkül. Colette maga is részt vesz az elárvult orangutánbébik megmentésében.

– Erről beszélgettetek? Nem volt szó rólam vagy az apjáról?

– Kitty, esküszöm, hogy csupán az orangutánok nevét emlegették a beszélgetésben.

– Akkor nem is tudják, hogy te meg én ismerjük egymást?

– Nem. De különben is, mit számít az? Miért nem jöttél oda, és köszöntél? Legyél te az okosabb, üdvözöld Szingapúrban. Ez igazán bölcs lépés lenne – mondta Oliver, miközben azzal küszködött, hogy a bőrtáskáját az előtte lévő ülés alá tegye.

– Hah! Én vagyok a mostohaanyja! Neki kellene bemutatkoznia nekem, nem fordítva.

– Várjunk csak! Azt akarod mondani, hogy még soha nem találkoztál Colette-tel? – kérdezte döbbenten Oliver.

– Persze hogy nem! Mondtam neked, hogy amióta tudomást szerzett a kapcsolatunkról, nem beszélt az apjával. És az esküvőre se jött el. Két éve nem tette be a lábát Kínába. Azt mondta az apjának, hogy egy... egy kurvát vett feleségül.

Oliver hallotta, hogy Kitty sír, és kezdte egész más színben látni a helyzetet. Nem csoda, ha Kittyt ennyire megviselte, amikor Colette előző este bevonult. Kínában Colette a távollétében is elhomályosította Kittyt, itt Szingapúrban pedig most ugyanaz történt vele. Csak még drámaibb módon. Az utaskísérő mutogatott Olivernek, hogy tegye le a telefont.

– Kitty, indul a gépem Londonba, úgyhogy le kell tennem a telefont.

– Ó, tényleg? Azt hittem, senki se törődik ilyesmivel az első osztályon.

– Hát, azt nem tudom, de én megszállottan szeretem betartani a biztonsági előírásokat, ha repülök.

– Nem tudtam, hogy megint Londonba készülsz. Szólnod kellett volna. Kölcsönadtam volna az egyik gépemet.

– Ez nagyon kedves tőled, Kitty. A következő tizennégy órát itt fogom tölteni a gépen, és kitalálok valamit. Megígérem, hogy Colette soha többé nem aláz meg téged.

– Megígéred?

– Igen, ez biztos. És nézd a dolog jó oldalát... olyan sok jó dolog vár rád. A *Tattle*-címlap jövő hónapban! Abszolút szenzáció lesz, én mondom neked! És Yolanda Amanjiwo most már a jó barátod! Ez még csak a kezdet, Kitty. Colette-nek vissza kell mennie valami dohos öreg angol udvarházba, mi pedig az egyik legcsodálatosabb házat rendezzük be, amit Szingapúr valaha látott!

Kitty felsóhajtott. Olivernek igaza volt. Olyan sok dolog vár rá. Letette a telefont, és belenézett a kis tükörbe, amit előző este kapott a partin. Egy kicsit tényleg úgy néz ki, mint Emma Watson. Az a színésznő, aki Hermionét játszotta. Oliver pedig a nagy, kerek szemüvegével pont úgy néz ki, mint Harry Potter. Oliver tényleg olyan, mint egy varázsló. Csak meglendíti a varázspálcáját, és még több csodát hoz majd az életébe.

Az SQ 909-es londoni járaton Oliver kikapcsolta a telefonját, és beletette a zsebébe. Az egyik utaskísérő odahajolt hozzá.

– Elnézést! Ez ugye egy pluszpárna? Azt hiszem, el kell kérnem – mondta bocsánatkérő mosollyal.

– Bocsánat, nem vettem észre – hazudta Oliver.

– És az az Ön bőrtáskája? Meg kell kérnem, hogy tegye be a saját ülése alá. Vigyázzon, hogy be legyen csatolva. Ma tele van a turistaosztály – mondta a stewardess.

– Ó, természetesen – mondta Oliver, majd lehajolt, kihúzta a táskáját, és magában szentségelt. Nagyon hosszú út várt rá.

14

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

Az ablakon beszűrődő reggeli fény borostyánszínűre festette Szu Ji hálószobájának mahagóni art deco bútorait. Nick egy pillanatra megdöbbent, amikor meglátta, milyen apró és törékeny a nagymamája a kórházi ágyban. A gépek hada úgy vette körül, mint egy valóságos robothadsereg. Már csaknem öt éve nem látta őt, és most nagyon elszomorította a látvány. Hogyan is hagyhatta, hogy ennyi idő elteljen? Öt értékes évet vesztegetett el egy veszekedés és a saját büszkesége miatt. Amikor odament az ágyhoz, egy ideig meg sem tudott szólalni.

Astrid egy kicsit még álldogált mellette, aztán halkan megszólalt:

– Ah Ma, itt van Nicky.

Szu Ji kinyitotta a szemét, és az unokájára nézett. *Tien, ah. Napról napra jobban hasonlít a nagyapjára* – gondolta.

– Még jóképűbb vagy, mint valaha. Örülök, hogy nem híztál. A férfiak többsége nősülés után felszed pár kilót – nézd csak meg Eddie-t. Mint akit felfújtak.

Nick és Astrid felnevetett, és ezzel elillant a kezdeti feszültség.

– Nemsokára visszajövök – közölte Astrid, és kisurrant. De alig csukta be az ajtót, Oon professzor lépett be a napaliba.

– Jó reggelt, Oon professzor – köszöntötte vidáman Astrid, és elállta az útját.

Az orvos először meghökkent. Már egy hete nem látta errefelé Astridot, és nem értette, miért öltözött fel így. Szent Annabel Csong! Még így is annyira szexi volt, pedig egy deszkás is megirigyelhette volna a khakiszínű nadrágot. Jobb volt, mint a japán iskolás lányok pornóoldala. Sportmelltartó van a kapucnis felső alatt? A teste tökéletes isteni alkotás. Oon professzor gyorsan megpróbálta összeszedni magát. Szokásos kimért modorában szólalt meg.

– Á, Astrid! Jó reggelt. Épp most megyek a reggeli vizitre a nagymamájához.

– Nem gondolja, hogy várhat egy kicsit? Miért nem tájékoztat először az állapotáról, mivel távol voltam. Ah Ma ma reggel eléggé jól van, úgy látom. Lehetséges, hogy javul az állapota?

Oon professzor összehúzta a szemöldökét.

– Lehetséges. Egy újfajta béta-blokkolót adunk neki, és a hosszas pihenés is nagyon jót tett a szervezetének.

– Annyira hálás vagyok mindazért, amit tett érte – csicseregte Astrid.

– Hát... igen... nos... ha majd látom a legújabb EKG-eredményét, többet is mondhatok majd Önnek.

– Na és, mondja csak, doktor úr, hallott egy David Scott nevű specialistáról, aki a houstoni Szent Lukács Egészségügyi Központban dolgozik? Dr. Scott állítólag kifejlesztett egy forradalmian új kezelést a kongesztív szívelégtelenségre – folytatta Astrid, és nem engedte tovább az orvost.

Hűha, szép és esze is van. Egy nő, aki szexi, ha a szívbetegségről beszél – gondolta Oon professzor. Az az átkozott Charlie Wu, a mázlista pöcs! Ha Astrid egy másik családba születik, ha nem lenne ilyen mérhetetlenül gazdag, lehetne a szeretője. Bérelne neki egy titkos találkahelyet a The Marqon, és egész nap nézné, ahogy meztelenül úszkál a medencében.

* * *

Odabent a hálószobában Nick azon tűnődött, mit is mondjon a nagymamájának.

– *Naj ho ma?*{88} – kérdezte végül, de azonnal rájött, hogy nagy butaságot mondott.

– Nem vagyok túl jól mostanában. De ma sokkal jobban érzem magam, mint az utóbbi hetekben.

– Ennek örülök – felelte Nick, és lekuporodott Szu Ji mellé. A szemébe nézett, és tudta, hogy eljött a bocsánatkérés ideje. Bármennyire megsértette is őt Szu Ji, bármilyen igazságtalanul is

bánt Rachellel, tudta, hogy az ő kötelessége megbocsátást kérni. Megköszörülte a torkát, és belevágott.

– Ah Ma, nagyon sajnálom, hogy úgy viselkedtem. Remélem, találsz módot a szívedben, hogy megbocsáss nekem.

Szu Ji másfelé nézett, és nagyot sóhajtott. Nicky hazajött. Kötelességtudó unokája újra itt van mellette, letérdelt, és a bocsánatát kéri. Ha tudná, mit érez valójában. Egy ideig nem szólt, de aztán visszafordult Nickhez.

– Kényelmes a szobád?

– A szobám? – kérdezte csodálkozva Nick. Nem értette a kérdést.

– Szépen előkészítették neked?

– Hát... nem itt lakom. Colinnál szálltam meg.

– A Berrima Roadon?

– Nem, Colin családja pár évvel ezelőtt eladta azt a házat. Most Sentosa Cove-ban lakik.

– És mi az ördögért laksz te ott, és nem itt?

Nick abban a pillanatban jött rá valamire. A nagymamájának fogalma sincs arról, hogy már egy hete itt van Szingapúrban. Tehát az ő kitiltásához sincs semmi köze. Hirtelen nem is tudta, mit mondjon erre, de aztán feltalálta magát.

– Olyan sok ember jött ide látogatóba, nem gondoltam, hogy elférek.

– Ostobaság! Senkinek nem szabad a hálószobádban lennie – mondta Szu Ji, azzal megnyomott egy csengőt az ágya mellett. Pár másodperc múlva megjelent Madri és Patravadee.

– Kérlek titeket, mondjátok meg Ah Lingnek, hogy készítse elő Nicky szobáját. Fogalmam sincs, miért lakik valami isten háta mögötti helyen ahelyett, hogy itt lenne – adta ki nekik az utasítást.

– Természetesen, Asszonyom – felelte Madri.

Nick abban a pillanatban jött rá, hogy a nagymamája ezzel adja tudtára, hogy megbocsát neki. Hirtelen sokkal könnyebbnek érezte magát, mintha egy hatalmas szikla gördült volna le a válláról.

Ahogy Szu Ji társalkodónői kimentek a hálószobából, Adam és Piya lépett be a nappaliba. Mielőtt a másik ajtó becsukódott volna, még látták egy pillanatra, hogy Nick térdel a nagyanyja ágya mellett.

Astrid a kanapéról integetett nekik, ahol Oon professzorral üldögélt.

– Adam, Piya! De jó, hogy újra találkozunk!

– Ó, Astrid! Bocsánat, nem is láttam, hogy itt vagy. Piya, ő az unkatestvérem, Astrid. Felicity néni lánya.

– Már sokat hallottam rólad – mondta Piya mosolyogva.

– Nicholast láttam Ah Mánál? Csak gyorsan be akarunk nézni hozzá reggeli előtt – mondta Adam.

– Nicholas Youngot? – mondta riadtan az orvos. – Odabent van? A hálószobában? De nekünk szigorúan meghagyták, hogy…

– Francis, szavát ne feledje – mondta Astrid, és az orvos lábára tette a kezét. Ujjai csaknem a combja belső oldalához értek. A professzor megremegett a váratlan érintés hatására, és azonnal elnémult. Astrid Adamhez és Piyához fordult.

– Biztos vagyok benne, hogy Ah Ma nemsokára látni szeretne titeket. Ma reggel sokkal jobban van. Miért nem reggeliztek meg először? Úgy hallottam, Ah Csing ma a híres palacsintáit készítette el.

– Ó, nagyon szeretem a palacsintát – jegyezte meg Piya.

– Én is. Ah Csing különleges öntetet készít hozzá belga csokoládéból, és aranyszirupot is spriccel rájuk. Oon professzor, maga evett már csokoládéval töltött, aranyszirupos palacsintát?

– Hát… nem… nem hiszem… – dadogott a jó doktor, és a homloka gyöngyözni kezdett.

– Nos, akkor feltétlenül meg kell kóstolnia. Tényleg, miért nem jön velünk most? Menjünk mindnyájan palacsintázni! Szerintem az egész család szeretné, ha beszámolna Ah Ma állapotáról – mondta Astrid, és felállt.

Mindhárman csak a professzorra vártak.

– Öööö… kérek még egy percet – mondta halkan Oon professzor. Tudta, hogy abban a pillanatban semmiképpen nem állhat fel a kanapéról.

* * *

Szu Ji megkérte Nicket, hogy menjen oda az íróasztalához, és húzza ki az egyik felső fiókot. Szeretett volna valamit odahozatni az ágyhoz.

– Látod a világoskék dobozt?

– Igen.

– A doboz alján van pár zsákocska. Kérlek, hozd ide nekem a sárgát.

Nick kipattintotta a kék bőrdoboz fémkapcsát, és felnyitotta a tetejét. Mindenféle érdekes apró tárgyat látott benne. Régi teknőcpáncél fésűt, különféle pénzérméket, leveleket és megsárgult fényképeket. Talált egy kupac fotót is, amit szalaggal kötöttek át. Amikor közelebbről megnézte őket, látta, hogy a képeket ő maga küldte Ah Mának Angliából, amikor bentlakásos iskolába járt. A doboz alján több, bélelt ékszeres zsákocska is volt selyemből, olyan, amilyet a világ minden pontján árusítanak a kínai boltokban. Rábukkant a sárga színűre is, és odavitte a nagyanyja ágyához.

Szu Ji kicipzározta, kivett belőle egy pár fülbevalót, és beletette Nick tenyerébe.

– Azt akarom, hogy ez a tiéd legyen. A feleségednek küldöm.

Nick torka összeszorult, mert megértette, milyen óriási jelentősége van ennek az ajándéknak. A nagymamája ezzel ismerte el, hogy Rachel a felesége. Megnézte a tenyerében lévő fülbevalót. Egyszerű gyöngyékszerek voltak régimódi foglalatban, de csodálatosan csillogtak. Mintha belülről ragyogtak volna.

– Köszönöm, Ah Ma, tudom, hogy Rachelnek is tetszeni fog.

Szu Ji az unokája szemébe nézett.

– Ezeket a fülbevalókat az apám adta nekem, amikor elmenekültem Szingapúrból a háború elől. A japán katonák elérték Dzsohórt, és tudtuk, hogy elvesztünk. Nagyon különleges ékszerek. Kérlek, nagyon vigyázz rájuk.

– Nagy becsben fogjuk tartani, Ah Ma.

– Azt hiszem, most be kell vennem a reggeli gyógyszereimet. Behívnád Madrit és Patravadeet?

* * *

Az ebédlőben Ah Csing a hosszú asztal végén állított fel egy látványkonyhát. A szokásostól eltérően ezúttal nem ragaszkodott ahhoz, hogy palacsintasütőt használjon a kedvenc receptje elkészítéséhez. Megbízható wokjában sütötte a finomságokat, ügyesen tekergette és forgatta a hatalmas, fekete edényt a tökéletes, kerek forma eléréséhez.

Eddie felébresztette Fionát és a gyerekeket erre a finomságra. Anyja, Victoria, Takszin és Catherine már az ebédlőben várta a beígért reggeli csemegét.

– Én kaphatom az enyémet sonkával és sajttal? – kérdezte Takszin. – Jobban szeretem a sós palacsintát, mint az édeset, különösen reggel.

– Takszin bácsi, akkor kihagyod azt a mesés öntetet, amit Ah Csing készít – mondta neki Eddie.

– Én fagyival kérem az enyémet – mondta a kis Augustine.

– Augie, úgy eszed a palacsintát, ahogy én mondom – förmedt rá azonnal Eddie.

Catherine összenézett Alixszal, aki megcsóválta a fejét és vágott egy grimaszt.

Miközben a család az első kör palacsintát fogyasztotta, befutott Astrid, Adam, Piya és Oon professzor.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte Eddie csodálkozva azon, hogy az unokatestvére ilyen hirtelen bukkant fel a házban. Azt hitte, Astrid szülei ráparancsoltak, hogy tartsa távol magát Tyersall Parktól az indiai eljegyzési botrány után.

– Palacsintát fogok enni, akárcsak te – felelte Astrid fesztelenül.

– Hát, úgy látom, egyeseknek nincs semmi szégyenérzetük – morogta Eddie a bajsza alatt.

Astrid meg se hallotta az unokatestvérét, inkább odament a nagynénjeihez, és puszival üdvözölte őket. Victoria láthatóan megmerevedett, amikor Astrid megpuszilta, és azt kérdezte:

– Hogy van édesanyád? Hallom, hogy az elmúlt két napban fel sem kelt.

A rosszalló megjegyzés mögött az a vád állt, hogy bizony Astrid az, aki felelőssé tehető Felicity állapotáért.

– Ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy tegnap öt órán át bridzselt Mrs. Lee Yong Csiennel, Diana Jüvel és Rosemary Jevel, azt gondolom, jól van – felelte Astrid.

Alix csodálkozott, mit keres a reggelinél dr. Oon, de mindig jólnevelten viselkedett, úgyhogy csak rámosolygott egykori osztálytársára, és azt mondta:

– Francis, milyen kedves tőled, hogy velünk tartasz.

– Astrid ragaszkodott hozzá, hogy én is jöjjek, és kóstoljam meg Ah Csing híres palacsintáját.

– Már voltál odafent? – kérdezte Eddie gyanakodva, és azon gondolkodott, vajon Astrid elmondta-e Ah Mának, hogy Nicky hazajött.

Astrid egyenesen a szemébe nézett.

– Igen, eltöltöttem egy kis időt Ah Mával. Látni szerette volna az eljegyzésem képeit, mivel ő is segített a kitervelésben. Milyen csodálatos véletlen, hogy volt ott valaki, aki megörökítette a jelenetet.

Eddie tátott szájjal bámult rá.

– Gratulálok az eljegyzésedhez, Astrid – mondta Fiona.

– Igen, gratulálunk – csicseregte Catherine és Alix is szinte egyszerre.

Victoria volt az egyetlen nagynéni, aki nem kívánt semmit, inkább Oon professzorhoz fordult:

– Hogy érzi magát anyám ma reggel?

– Nos, ma még nem volt alkalmam bemenni hozzá, mert Nicholas van nála pillanatnyilag.

– MIIIII??? Azt akarja mondani, hogy Nicky odafönt van a nagymamámmal? – kiáltott fel Eddie.

– Nyugodj meg, Eddie – szólt közbe Fiona.

Astrid édesdeden mosolygott az unokatestvérére.

– Pontosan mi a problémád azzal, hogy Nicky meglátogatja Ah Mát? Mikor lettél te a testőre?

– Ki van tiltva a házból! – kiabált Eddie felháborodva.

– És ki tiltotta ki? Mert ha engem kérdezel, Ah Ma nagyon is örült, amikor pár perccel ezelőtt meglátta – mondta Astrid, és nagy nyugalommal öntött egy kis csokiszirupot a palacsintájára.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte felháborodva Victoria is.

– Igen, ott voltam, amikor Ah Ma direkt kérte, hogy láthassa Nickyt.

Eddie mérgesen csóválta meg a fejét, és felugrott a székéről.

– Ha senki sem tesz semmit, majd én fogok! Nicky miatt megint szívinfarktusa lesz!

– *Kinek* lesz szívinfarktusa?

Eddie megpördült, és ott látta a nagymamáját egy kerekesszékben. Nicky tolta be az ebédlőbe. Oxigénpalackot és több más orvosi műszert is elhoztak magukkal, amelyekre a kötelességtudó thai társalkodónők ügyeltek. Mögöttük érkezett egy csapat nővér és az ügyeletes kardiológus.

– Mami! Mit csinálsz te itt lent? – kiáltotta Victoria.

– Hogy érted? Reggelizni szeretnék a saját ebédlőmben. Nicky mondta, hogy Ah Csing finom palacsintát készített.

A fiatal kardiológus reményvesztetten nézett Oon professzorra, de azért odaadott neki néhány nyomtatott számítógépes leletet.

– Professzor úr, a beteg ragaszkodott hozzá, hogy lejöhessen, de először lefuttattam néhány vizsgálatot.

Oon professzor megnézte a képeket, és egyre nagyobbra nyitotta a szemét.

– Te jó ég! Bravó, Mrs. Young – le vagyok nyűgözve, milyen jól van ma reggel!

De Szu Ji nem figyelt az orvosra. Eddie-re nézett.

– Milyen érdekes helyen ülsz – jegyezte meg huncut mosollyal az arcán.

– Ó, bocsánat! – mondta Eddie, és elvörösödve ugrott fel újra az asztalfőről. Nicky kötelességtudóan odatolta Szu Jit a helyére.

– Gyere, ülj ide mellém – mondta neki a nagyanyja, és finoman megütögette az asztalt.

Az egyik szolgáló rögtön hozott egy széket, és amikor Nick elfoglalta helyét a nagyanyja mellett az asztalfőn, önkéntelenül is elmosolyodott. Amióta hazament Szingapúrba, először érezte azt, hogy tényleg otthon van.

Ah Ling lépett be az ebédlőbe, és egy csészét tett le Szu Ji elé.

– Itt a kedvenc *ta hong pao*{89} teája.

– Remek. Úgy érzem, már évezredek óta nem ittam egy jó teát. Ah Ling, megkaptad az üzenetemet arról, hogy Nick szobája legyen előkészítve? Valamiért Sentosában szállt meg, azon a lehetetlen helyen.

– Igen. Nicky hálószobája készen áll – jelentette be Ah Ling, és megpróbálta elnyomni a mosolygást, amikor észrevette, hogy Eddie halántékán lüktetni kezdenek az erek.

– Az öcsém átjön holnap a péntek esti vacsorára? – kérdezte Szu Ji.

– Igen. Mr. Sang kedvenc *jen vohát* készítjük el.

– Jól van. Astrid, feltétlenül hívd meg Charlie-t is holnap estére.

Astrid a fellegekben érezte magát.

– Biztosan szívesen eljön, Ah Ma.

– Mindenki látta Astrid jegygyűrűjét? – kérdezte egyszer csak Szu Ji.

Catherine, Alix és Victoria a nyakát nyújtogatva nézegették Astrid gyűrűjének gyémántját, és döbbenten látták, hogy anyjuk saját eljegyzési gyűrűjét látják.

Alix, akit egyáltalán nem érdekeltek az ékszerek, gyorsan folytatta a palacsintázást, de Victoria nem tudta leplezni csalódottságát. Mindig azt hitte, hogy az a gyűrű egyszer majd az övé lesz.

– Astrid, nagyon jól áll a kezeden – jegyezte meg Catherine, majd hozzátette: – Lesz eljegyzési parti is?

Szu Ji lelkesen megelőzte Astridot.

– Milyen jó ötlet! Ah Ling, felhívnád Csieneket és Tanékat, hogy jöjjenek át holnap este? Legyen egy kis ünnepség!

– Természetesen – felelte Ah Ling.

– Mami, nem hiszem, hogy ennyi izgalom jót tesz neked, amikor még csak most kezdtél jobban lenni. Pihenned kellene még – akadékoskodott Victoria azonnal.

– Ostobaság. Majd pihenek a sírban. Megünnepeljük Astrid eljegyzését és Nick hazatérését – rendelkezett Szu Ji.

Fiona észrevette, hogy Eddie egyre lilább. Oldalba bökte a könyökével, és azt mondta neki:

– Eddie, engedd ki a nyaksáladat. És lélegezz, kedvesem, lélegezz mélyeket.

15

WU MANSIONS

•

SZINGAPÚR

– A személyazonossági igazolványát, legyen szíves – mondta a szigorú biztonsági őr, amikor Astrid lehúzta a kocsija ablakát. Kihalászta a táskájából a szingapúri személyijét, és átadta az őrnek. A férfi a szeméhez emelte a kártyát, és összehasonlította a fényképet Astrid arcával. Minden apró részletet alaposan megfigyelt.

– Rossz a frizurám rajta – viccelt Astrid.

Az őr nem reagált, de magával vitte a személyit az őrbódéba, hogy lefuttassa az adatokat a számítógépes rendszeren.

Astrid nehezen erőltetett magára némi türelmet. Ez a konkrét anyaországbeli kínai már ismerte őt – hányszor járt már itt az elmúlt hónapokban? Lassan kezdte megérteni, hogyan tettek szert a Wuk egy bizonyos hírnévre a szingapúriak között, amikor Charlie apja az 1980-as években megalapozta a vagyonát. Kifejezetten nagyravágyók voltak, ehhez kétség sem fér.

Azokban az időkben, amikor a pénzes tömeg jobban szeretett a 9., 10. és 11. kerület zöldövezeti részein eldugott házakban meghúzódni, Wu Hao Lian vásárolt egy hatalmas földterületet Szingapúr egyik legforgalmasabb főútvonala mellett, és épített egy burjánzó családi épületegyüttest, amit láthatott az egész világ. Magas, fehér stukkófalat húzatott fel a birtok köré, és a fal tetejére éles, vörös csempedarabokat helyeztetett folytonos hullámvonalban, mintha egy sárkány háta lenne. A főkapunál két, bronzból készült sárkányfej zárta le a kompozíciót. Ezenkívül a falat húszméterenként négyszögletes aranytáblák díszítették, amelyekre cirádás aranybetűkkel azt vésték: Wu Mansions.

Az átlag szingapúri számára – vagyis annak a kilencven százaléknak, aki bérlakásban élt – úgy tűnt, hogy a Wuk a leggazdagabbak a környéken. A családtagokat Rolls-Royce-ok hada

szállította mindenhova, és mindig testőrök vették körül őket, akik Mercedesekben közlekedtek. Ők voltak az elsők, akikről tudni lehetett, hogy magángéppel repülnek és Európában nyaralnak, ahol Irene Wu és a lányai elképesztő étvággyal falták az haute cuture ruhákat és ékszereket. Valahányszor Irene megjelent a nyilvánosság előtt, mindig a legdíszesebb ruhadarabokat viselte, és olyan sok ékszer volt rajta, hogy a többiek „karácsonyfának" csúfolták a háta mögött.

De mindez már régen volt – gondolta Astrid, miközben a cirkalmas W-vel díszített, magas vaskapu szétnyílt előtte. Felhajtott a Palladio-stílusban épült, fehér oszlopos házhoz, amelynek tornácát murvafürt díszítette. A Wuk jelentős mértékben visszavonultak, különösen, amikor Charlie apja meghalt, és a 2000-es évek elején a milliárdosok pimasz új generációja tűnt fel. Ők még ennél is sokkal hivalkodóbb házakat építtettek, és teletetették magukkal a társasági lapokat. Már csak Charlie anyja élt a családtagok közül Szingapúrban, mert nem volt hajlandó eladni a házat.

Astrid egy szürke Mercedes SUV mögött állt meg, amely a kapubeálló alatt parkolt. Távoli unokatestvére, Lincoln Taj szállt belőle, és odasétált a kocsi csomagtartójához.

– Á, Tock! Milyen érdekes, hogy itt találkozunk – szólt oda neki Astrid.

– Mit is mondhatnék? Te mindig a gazdagok és híresek körül vagy, én pedig nekik dolgozom – tréfálkozott Lincoln. – Nos, mondd csak, Astrid, miért jársz még mindig ezzel az öreg Acurával? Egyáltalán átmegy még a műszaki vizsgán?

– Ez a legmegbízhatóbb kocsim eddig. Addig fogom vezetni, amíg csak megy.

– Ugyan már, *lah!* Annyi pénzed van, legalább egy ILX-re lecserélhetnéd. Vagy Charlie megvehetné neked az Acura-gyárat, és rögtön terveztethetne is neked egyet.

– Ha-ha! Nagyon vicces! – felelte Astrid. Eszébe jutott, hogy valahányszor találkozik Ah Tockkal, az mindig valamilyen utalást tesz a vagyonára.

– Gyere, mutatok valami érdekeset – mondta Ah Tock, és kinyitotta a SUV csomagtartóját. A tágas térben egy hatalmas Igloo

hűtőláda volt kiszíjazva oldalra. Ah Tock óvatosan kiemelt belőle egy nagy műanyag zacskót, ami oxigénnel volt felfújva. Benne egy körülbelül hatvan centiméteres, sárkányszerű hal tekergett.

– Ó, ez egy arowana – csodálkozott Astrid.

– Méghozzá nem is akármilyen. Ő Valentino, Mrs. Wu nagyra becsült vörös arowanája. Legalább 175 ezer dollárba került, most pedig megér úgy 250 ezret, minimum.

– A legjobb plasztikai sebész éppen itt dolgozik Szingapúrban. Arowanákra[90] specializálódott.

Astrid még fel sem foghatta ezt a különleges információt, amikor kinyílt a bejárati ajtó, és Irene Wu lépett ki rajta. A kerek arcú, hetvenes évei elején járó nő fehér halásznadrágot és narancssárga marokkói tunikát viselt, amelyet több ezer apró flitter díszített. Lábán a Négy Évszak szálloda nevével kivarrt, bolyhos papucs volt. Ujjain smaragdgyűrű csillogott, ezenkívül volt még rajta egy olyan gyémántgyűrű is, amelynek három, egymást keresztező ívben kirakott fehér, sárga és rózsaszín aranyív volt a foglalata. A harmadik gyűrűben körte alakúra csiszolt gyémánt csillogott, amely tényleg majdnem akkora volt, mint egy igazi körte.

– Hát hogy van? Hogy van az én kis Valentinóm? – kérdezte kifulladva Irene, és futva közeledett Ah Tock és a műanyag szatyor felé.

– Mrs. Wu, nagyon jól van. A műtét jól sikerült, de egy kicsit még kótyagos az altatás miatt. Tegyük vissza az akváriumába, hadd szokja meg újra az otthonát.

– Igen, igen! Jaj, Astrid téged nem is láttalak! Gyere be, gyere csak! Bocsáss meg, olyan *kan jöng*[91] vagyok ma Valentino miatt. Te jó ég! Milyen elragadóan nézel ki! Mi ez rajtad? – kérdezte Irene, és Astrid virágmintás kimonóra hajazó ruháját méltatta.

– Ó, ezt Romeo Gigli csinálta nekem még évekkel ezelőtt, Irene néni – felelte Astrid, és lehajolt, hogy Mrs. Wu mindkét arcára puszit adjon.

– Hát persze, gondolhattam volna. Nagyon csinos! És nem gondolod, hogy itt az ideje Mamának szólítanod Irene néni helyett?

– Ugyan, Anya, hagyd békén Astridot – szólalt meg a háttérből Charlie. A bejárati ajtóban állt. Astrid felragyogott, és odasietett

hozzá, hogy átölelje.

– Jaj, mindjárt sírva fakadok, és tönkreteszem a sminkemet. Nézzenek csak ezekre a gerlicékre – sóhajtott boldogan Irene.

Mindnyájan bementek a házba, Charlie pedig a nappali helyett az *Elfújta a szél* című filmből megismert dupla lépcsősorhoz kormányozta Astridot.

– Hát ti hova mentek? – kérdezte az anyja.

– Egy kicsit felviszem Astridot, Mami – felelte Charlie egy kissé bosszúsan.

– De Gracie egész nap sütötte a nyonya sütiket. Le kell jönnötök teázni és sütizni egy kicsit, jó?

– Persze, lejövünk – mondta Astrid.

Amikor felmentek a lépcsőn, Charlie halkan megszólalt.

– Anyám egyre levakarhatatlanabb.

– Csak hiányzol neki. Most, hogy senki sincs itt Szingapúrban a családból, magányos lehet.

– Húszfős személyzet ugrálja körül!

– Az nem ugyanaz, mintha te lennél, ezt te is tudod.

– Hát, van egy háza Hongkongban, ha akarná, ott is tölthetné az idejét, de ő ragaszkodik ahhoz, hogy itt maradjon – jegyezte meg Charlie.

– Mert itt vannak az emlékei. Akárcsak a tiéid – mondta Astrid, amikor beléptek Charlie hálószobájába. A szobát jó néhány évvel korábban alakították át férfiasabb tónusok segítségével. A falakat cápabőr borította, és méretre készült, modern fabútorokkal rendezték be a helyiséget, amelyeket a New York-i BDDW-ben vettek. Charlie egy dolgot megőrzött a gyerekkorából: a mennyezeten a csillagképek makettjei forogtak, és a kisfiú minden éjjel úgy aludt el, hogy az univerzum planétáinak és csillagainak mozgását nézegette.

Ma azonban nem vesztegette ilyesmire az idejét: az ágyra húzta Astridot, és csókokkal borította el.

– Fogalmad sincs, mennyire hiányoztál! – mondta, és megcsókolta Astrid nyakát.

– Te is nekem – sóhajtotta a nő, karját Charlie köré fonva. Ujjaival érezte a férfi erős hátizmait.

Egy kis enyelgés után összeölelkezve feküdtek tovább, és a csillogó égboltot nézték.

– Mintha újra tinédzserek lennénk – nevetgélt Astrid. – Emlékszel, hogy surrantál be hozzám mindig a szombati metodista ifjúsági óra után?

– Aha. Most, hogy itt vagy, megint úgy érzem, hogy valami rosszaságot csinálok.

– Charlie, az ajtó nyitva van. Nem csinálunk semmi tizenhat éven felüli dolgot – nevetett Astrid.

– Annyira örülök, hogy ilyen jó kedved van – mondta Charlie, és megsimogatta Astrid haját.

– Végre úgy érzem, hogy elvonultak a viharfelhők. Nem tudod elképzelni, milyen érzés volt, amikor tegnap reggeli közben lejött a nagymamám.

– El tudom képzelni.

– Mindenkinek meg kellett néznie az eljegyzési gyűrűmet. Kikövetelte az egész családtól a figyelmet.

– A nagymamád szuper! Alig várom, hogy ma este újra találkozzam vele. Tudtad, hogy anyámat is meghívta?

– Tényleg? – csodálkozott Astrid.

– Ja, ma reggel hozták a rézkarcos meghívót. Anyám alig akart hinni a szemének. Sose gondolta volna, hogy megéri azt a napot, amikor meghívják Tyersall Parkba. Szerintem be fogja kereteztetni azt a meghívót.

– Hát, elég nagy parti lesz. Alig várom, hogy lássak bizonyos arcokat, amikor besétálok a nappaliba édesanyáddal.

– Kire gondolsz?

– Ó, hát tudod, van egy-két nagynénim, aki egy kis sznobságért nem megy a szomszédba. És van egy konkrét unokatestvérem, akit megesz majd a fene!

– Rico Suave, Hongkong legjobban öltözött férfija? – ugratta Charlie.

– Majd kijavít, hogy ő a legjobban öltözött híresség! – nevetett Astrid. – Menjünk le a földszintre, mielőtt a mamád azt gondolja, hogy valami rosszaságot csinálunk idefent.

– Azt *akarom,* hogy azt gondolja!

Vonakodva álltak fel, rendbe hozták a ruháikat, és kézen fogva sétáltak le a csodálatos lépcsősoron. A boltív alatt átmenve beléptek a pazar nappaliba, amelyet francia empire stílusban rendeztek be jó néhány múzeumba illő, antik kínai darabbal kiegészítve. A tágas tér közepén egy hatalmas, szabálytalan alakú mesterséges tó állt, a vízből kinövő trópusi fák csaknem elérték az üvegkupolát. A bugyborékoló vízben nagy testű koi pontyok úszkáltak, de a nappali középpontjában mégiscsak a főfal volt, amelybe egy koromfeketére festett, hatszáz literes akváriumot építettek be.

– Úgy látom, Valentino örül, hogy újra itthon van! – mondta izgatottan Charlie, amikor Astriddal megnézték a halat. Az akváriumban Irene értékes szuperpiros arowanája úszkált egyedül, boldogan. A rózsaszín fény még erősebben kiemelte teste vibráló piros színét. Astrid lenézett a dohányzóasztalra, amely roskadozott a szivárvány minden színében játszó nyonya sütemények és a kék-arany limoges-i porcelántányérok alatt.

– Ananászos süti, a kedvencem! – mondta Charlie, lehuppant az aranyszínű, brokáthuzatú kanapéra, és elvett egy vajassüteményt.

– Nem kellene megvárnunk a mamádat?

– Ó, mindjárt itt lesz, ebben biztos vagyok. Kezdjük csak el. Nálunk nem kell betartanod ezeket a szokásokat – tudod, milyen praktikus gondolkodású az anyám.

Astrid kiöntötte a teát Charlie-nak az ezüst teáskancsóból.

– Mindig is kedveltem ezt édesanyádban. Nincsenek allűrjei – melegszívű, egyszerű hölgy.

– Ja, mondd ezt a Bulgari csapatának – horkant föl Charlie. Ekkor lépett be Ah Tock. – Lincoln! Iszol velünk egy teát? Hol van anyám?

– Öööö... a hálószobájában. Lefeküdt egy kicsit – felelte Lincoln a telefonját babrálva.

– Miért feküdt le? – kérdezte Charlie.

Astrid is felnézett.

– Nem érzi jól magát?

– Hát... nem...

Ah Tock különös arcot vágott.

– Astrid, azt hiszem, haza kellene telefonálnod.

– Miért?

– Öööö... a nagymamád épp most hunyt el.

Harmadik rész

„Aki gazdagon hal meg,
gyalázatosan hal meg.”
ANDREW CARNEGIE, 1889

1

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

MADRI VISUDHAROMN

1999 óta Szu Ji társalkodónője

Asszonyom általában egy tálka rizslét reggelizik, néha kér a forró lébe egy nyers tojást is, máskor meg csak egy kis szárított szardellát. Ma reggel hokkien tésztát kért, ami elég szokatlan és különös volt tőle. A tésztát Ah Csing készíti el neki speciális módon. Kézzel készített lapos, sárga tésztát használ, amit sűrű osztrigaszószos lében forgat meg egy korty brandyvel nyakon öntve. Ebédre asszonyom friss csillaggyümölcsöt és guavát kért tőlem a kertből. Az egész gyümölcsöt kérte, nem akarta, hogy felszeleteljük neki. Felült az ágyban, de csak nézte a gyümölcsöket, és nem evett semmit. Akkor vettem észre, hogy valami szörnyűség történik.

PHILIP YOUNG

Az elhunyt egyetlen fia

Reggeli után láttam Mamit. Nem is tudom, mikor kérdezte meg tőlem utoljára, hogy élek Sydney-ben. Most megtette. Elmeséltem neki, hogy mindennap lemegyek a kedvenc öbölbeli kávézómba, iszom egy kávét, aztán mindig van valamilyen elintéznivaló, megjavítok ezt-azt a házban, bent ebédelek a városban az egyik klubomban, vagy teniszezek egyet valamelyik barátommal. Késő délután szeretek a móló végén üldögélni, és sokat horgászom...

ilyenkor harapnak a halak a legjobban. Vacsorára gyakran eszem azt, amit fogok. A séfem, Mickey mindig elképesztő dolgokat készít belőle. Grillezi, rizottóba teszi, tartárszószt csinál belőle, vagy kínai módon szolgálja fel rizzsel, esetleg tésztával. Van úgy, hogy lemegyek a helyi pubba, és ott vacsorázom. (Ezen a ponton Mami szomorúan vagy talán hitetlenkedve csóválta a fejét. Az a gondolat, hogy egy kocsmában ülök, és magamban eszek egy hamburgert, mint egy kétkezi munkásember, túl sok volt neki, azt hiszem.) De amikor Eleanor nincs ott velem, szeretek egyszerű ételeket enni. Ha ő is ott van, akkor mindig sok munkát ad Mickey-nek, aki ilyenkor tizenkét-tizennégy fogásos menüket készít vacsorára. Aztán Mami mondott valami nagyon meglepőt. Megkérdezte, megbocsátottam-e Eleanornak. Egy percre meg is döbbentem, mert az eltelt sok-sok év alatt soha nem hozta fel ezt a témát. Azt mondtam neki, hogy már réges-rég megbocsátottam a feleségemnek. Úgy láttam, ennek nagyon örült. Hosszasan nézett rám, aztán azt mondta:

– Végül is épp olyan vagy, mint apád.

Mondtam neki, hogy pár régi cimborával találkozom a Krikett Klub bárjában, de még a vacsoravendégek érkezése előtt visszajövök. Amikor kimentem a szobájából, volt egy rossz érzésem, hogy nem akarok elmenni. Gondoltam, lemondom a találkozót, és ott maradok mellette, de aztán rájöttem, nevetséges az egész. Két óra múlva úgyis visszaérek.

LI AH LING

Házvezetőnő

Délután fél öt körül felmentem, hogy beszámoljak neki az esti parti menüsoráról. Amikor beléptem, Catherine ült az ágya mellett, és láttam, hogy valaki minden ablakot kinyitott, és az összes függönyt elhúzta. Szu Ji általában azt szereti, ha délután be vannak húzva a függönyök, mert félti az antik bútorokat az erős napfénytől, ezért elkezdtem visszahúzogatni őket.

– Hagyja őket – szólt Catherine. Amikor ránéztem, és megkérdeztem, miért, akkor láttam, hogy Szu Ji elment. Láttam, hogy a lelke kiszállt a testéből. Pánik tört rám, és kérdezgetni kezdtem:

– Hol vannak az orvosok? Miért nem szólalt meg a riasztócsengő?

– Megszólalt. Bejöttek az orvosok, és én elküldtem őket – felelte Catherine, de természetellenesen furcsa volt a hangja. – Utoljára még egyedül akartam maradni az anyámmal.

FRANCIS OON PROFESSZOR (MBBS, MRCP UK, MMED BELGYÓGY., FRCP LONDON, FAMS, FRCP EDIN, FACC USA)

Személyi kardiológus

Debra Aronsonnal, a Poszeidon Könyvek kiadójával beszélgettem az otthoni borospincémben, amikor a hívás érkezett. Tudják, modern kínai műalkotásokat gyűjtök, és a Poszeidon Könyvek azt szeretné, ha egy könyvben mutathatnák be a gyűjteményemet. Amikor a kollégám, dr. Csia felhívott Tyersall Parkból, azonnal azt mondtam neki, hogy ne élesszék újra. Tudtam ugyanis, hogy reménytelen. Olyan sok sérülés érte a szívét, hogy értelmetlen lett volna minden kísérletezés. Eljött az ideje. Nem ért meglepetésként egyikünket sem. Igazából, amikor a remek palacsintázós reggeli után megnéztem az eredményeit, azon is csodálkoztam, hogy egyáltalán fel tudott kelni. A vérnyomása, a pulzusa és a többi eredménye is rendkívül aggasztó volt. De tudják, már sokszor láttam ilyesmit. Egy-két nappal a halál előtt a betegek hirtelen erőre kapnak. A test feléled, mintha tudná, hogy ez lesz az utolsó tánc. Abban a pillanatban tudtam, hogy ez történik, amikor megláttam Szu Jit a reggelinél. Az emberi test ennyi év orvosi tapasztalat és fejlődés után még mindig rejtély számunkra. Különösen a szív.

ALEXANDRA ’ALIX’ YOUNG CSENG

Az elhunyt legfiatalabb lánya

A könyvtárban voltam Fionával és Kallistével. Az Enid Blyton első kiadásaimat mutattam meg nekik, amikor a kutyák elkezdtek vonyítani. Délután fél három körül lehetett. Nemcsak a mi német juhászaink ugattak, akik a ház körül járőröznek, hanem úgy tűnt, kétmérföldes körzetben minden kutya nyugtalan, éles hangon csaholt. Ránéztem Fionára, és ő pontosan tudta, mire gondolok. Szó nélkül kiment a könyvtárból, és felment Mamihoz, hogy megnézze. A vonyítás egyszer csak abbamaradt, de emlékszem, valami szörnyű rettegés kerített hatalmába. A szívem ezret vert, és csak bámultam az ajtót. Valahogy azt akartam, hogy Fiona ne lépjen be rajta. Nem akartam rossz hírt hallani. Megpróbáltam Kallistére figyelni, aki azt kérdezte, övé lehet-e az egész Malory Towers sorozat – azok voltak a kedvencei már kiskorában is. Aztán visszajött Fiona, de én mozdulni se tudtam, amíg el nem mosolyodott.

– Minden rendben. Cat néni van nála – súgta a fülembe.

Nagyon megkönnyebbültem, és visszamentem a könyveimhez. Aztán egy óra múlva Ah Ling rohanva érkezett a könyvtárba, és azt mondta, menjek fel. Az arcára néztem, és mindent tudtam. Tudják, a kutyák már előre megérezték. Tudták, hogy bekövetkezik.

CASSANDRA SANG

Unokahúg

Ágyban voltam már Harlinscourtban, és a legújabb Jilly Cooper-regényt olvastam, amikor megcsörrent a telefonom. Jobban mondva vibrálni kezdett, mert le volt némítva. Azonnal felismertem a számot, Mély Torok volt, a Tyersall Parkban élő besúgóm. (Természetesen mindenki tudta, hogy van egy belső forrásom abban a házban. Nagy butaság lenne, ha nem így lenne.) Először csak annyit mondott:

– *Boh Liao.*[92]

Mire én megkérdeztem, hogy mit ért ez alatt. Mély Torok nagyon zaklatott volt, de annyit sikerült kinyögnie, hogy Szu Ji meghalt, odafent veszekednek, és mennie kell. Úgyhogy legelőször is természetesen felhívtam apámat.

– Tyersall Parkban vagy?

– Öööö... nem.

Azt hiszem, a szeretője lakásában csíptem el, mert nagyon ki volt fulladva. Úgyhogy azt mondtam neki:

– Jobban tennéd, ha odamennél. Valami történt a testvéreddel.

LINCOLN 'AH TOCK' TAJ

Távoli unokatestvér

Alfred bácsi hívott. Azt hiszem, épp Tyersall Parkba tartott. Azt mondta, mondjam meg mindenkinek a családból, hogy Szu Ji meghalt. De nem akarta, hogy bárki odamenjen közülünk.

– Mondd meg az apádnak, hogy maradjon otthon, és majd üzenek neki, mikor kell eljönnie. A ma este csak a családé.

Mintha mi nem lennénk a család része, szemétláda! Aztán folytatta:

– Elkezdheted megrendelni a sátrakat és az összecsukható székeket. Sok kell majd belőlük.

Még Irene Wu házában voltam, és épp megpróbáltam visszaszoktatni az akváriumába azt az átkozott halat, úgyhogy rögtön megosztottam vele a hírt. Nagyon elkeseredett.

– Jaj, ne! *Alamak!* Hogy mondjuk meg Astridnak? – kiabálta a hálószobája elé futva.

Én visszamentem a nappaliba, és amikor láttam, hogy ott ül Astrid, és úgy önti ki a teát, mintha ő lenne Diana hercegnő, tudtam, hogy az elkényeztetett ribancának fogalma sincs arról, mi történt. *Kan ni na,* nekem kellett vele közölnöm. Persze teljesen ledöbbent, de nem sajnálom egy kicsit se. Most egymilliószor gazdagabb lett, mint eddig.

VICTORIA YOUNG

Az elhunyt harmadik lánya

A legelső dolog, ami eszembe jutott, amikor megláttam, hogy Eddie hisztérikusan zokog a holttest mellett, ez volt: Jézusnak hála, Jézusnak hála, Jézusnak hála. Megszabadult, és én is megszabadultam. Végre szabad vagyok. Végre szabad! Lebénulva Alix hátára tettem a kezem, és lassan simogattam, míg ő csak állt és Mamit nézte. Gondoltam, hogy sírnom kellene, de nem tudtam. Ránéztem Catre, aki a karosszékben ült, és még mindig fogta anyánk kezét, de ő sem sírt. Csak bámult kifelé az ablakon, és nagyon furcsa volt az arca. Azt hiszem, aznap mindnyájan nagyon furcsán néztünk ki. A függönyöket kezdtem nézegetni – Mami kedvenc függönyei voltak fönt az alençoni csipkeszegéllyel. Elképzeltem, hogy fognak majd kinézni a londoni házban, amit venni fogok. Láttam magam, amint beköltözöm az egyik kellemes kensingtoni házba valahol az Egerton Crescenten vagy a Thurloe Square-en, csak egy köpésre a Victoria és Albert Múzeumtól. Mindennap használhatnám a V&A csodálatos könyvtárát, és a Capital Hotelben vagy a Goringban uzsonnáznék. Minden vasárnap elmennék a Mindenszentek templomába, és az is lehet, hogy saját bibliakört indítanék. Esetleg alapíthatnék egy teológia tanszéket az oxfordi Trinity College-ban. Még talán átalakíthatnék egy régi parókiát valamelyik elbűvölő kisvárosban Cotswoldsban. Valahol, ahol jóképű és okos plébános van, mint Sidney Chambers a *Grantchester*ben. Te jóságos ég! Az ember csak ránéz abban a merev papi gallérban, és elgyengül a lába!

MRS. LEE YONG CSIEN

A Lee Filantrópiai Alapítvány elnöke, Szu Ji madzsongpartnere

Az Istanában voltam a szokásos péntek délutáni madzsongpartin a First Ladyvel, Felicity Leonggal és Daisy Fooval, amikor Felicity hívást kapott. Először nem mondott nekünk semmit, csak keresgélni kezdett a Launer kézitáskájában, mondván, hogy be kell szednie a vérnyomáscsökkentő gyógyszerét. Miután bekapott néhányat, azt mondta:

– Hölgyek, nagyon sajnálom, hogy a játék kellős közepén el kell mennem. Az édesanyám elhunyt.

Te jó ég, a First Ladyt annyira megrázta a dolog, hogy azt hittem, ott rögtön elájul! Miután Felicity elment, a First Lady azt mondta, fel kell mennie az elnökhöz, hogy vele is közölje a hírt. Daisy pedig így szólt:

– *Alamak,* nekem pedig fel kell hívnom Eleanort! Még nem hívott, szóval gondolom, még nem tudja!

Amikor a hölgyek visszatértek, úgy döntöttünk, iszunk Szu Jire. Végül is kitűnő madzsongjátékos volt. Mind tudtuk, hogy ha ő is leül játszani, akkor nem érdemes nagy tétekben fogadni. Most, hogy itt hagyott minket, a pénzpiaci érdekeltségeim nem érzik meg a veszteséget, de tudom, hogy a családja igen. Szu Ji volt az, aki összetartotta őket. A gyerekei egytől egyig méltatlanok. Philip egyszerű lélek, Alix haszontalan hongkongi *taj taj,* Victoria vénkisasszony, és az, aki ahhoz a thai herceghez ment feleségül, na, őt soha nem ismertem közelebbről, de mindig azt hallottam róla, hogy nagyon beképzelt, mint az általam ismert thai emberek általában. Azt gondolják magukról, hogy ők a legjobbak, csak mert soha nem hódították meg őket. Csak Felicitynek van egy kis esze, mert ő a legidősebb. De az unokái is csupa semmirekellők! Ez történik, ha túl sok pénzhez jutnak azok, akik túlságosan vonzók. Az az Astrid például elég csinos, de az egyetlen tehetsége az, hogy több pénzt költ ruhára, mint Kambodzsa GDP-je. És nézzék meg az én unokáimat! Négyen orvosok, hárman jogászok, egyikük a legfiatalabb bíró, akit valaha a Feljebbviteli Bírósághoz kineveztek, egy pedig díjakat nyerő építész. (Ne említsük azt az unokát, aki Torontóban fodrász.) Olyan szomorú, hogy Szu Ji nem büszkélkedhetett egyik leszármazottjával sem. Csak nézzék meg, most is minden veszni fog.

NICHOLAS YOUNG

Unoka

Nem sokkal korábban érkeztem Tyersall Parkba, és épp az öltönyeimet pakoltam ki, amikor hallottam, hogy odakint valami jövés-menés van. A szolgálók futottak végig a folyosón, mintha megszólalt volna a tűzriasztó.

– Mi történt? – kérdeztem az egyiket.

– Ah Ma! – felelte a lány kutyafuttában.

Azonnal felrohantam a hátsó lépcsőn Ah Ma hálószobájához. Amikor odaértem, semmit sem láttam. Túl sok ember állta az utamat, és valaki borzasztó elkeseredetten zokogott. Victoria, Alix, Adam és Piya az ágy körül állt, Takszin bácsi pedig Cat nénit ölelte át, aki még mindig a karosszékben ült Ah Ma ágya mellett. Ah Ling állt legközelebb hozzám az ajtóban, ő fordult oda felém. Az arca dagadt volt a sírástól. Amikor Adam és Piya arrébb ment, hogy helyet adjanak nekem, láttam, hogy Eddie az ágyban fekszik Ah Ma mellett, remeg és nyöszörög, mint egy állat, akit épp kínoznak. Amikor rám nézett, hirtelen leugrott az ágyról, és üvölteni kezdett:

– Te ölted meg! Te ölted meg!

Mire felocsúdtam, már nekem is ugrott, és mindketten a földre kerültünk.

MOM RADZSAVONGSZE PIYARASZMI AAKARA

Az elhunyt egyik unokájának felesége

Milyen furcsa családba kerültem! Adam nagynénjei olyanok, mintha egy Merchant Ivory-filmből léptek volna elő. Ott mászkálnak ebben a hatalmas házban, úgy vannak felöltözve, mint az alulfizetett közalkalmazottak, de amikor elkezdenek beszélni, olyan, mintha Maggie Smitht hallaná az ember. Felicity néni úgy kotyog, mint egy

tyúkanyó, mindenkit kritizál, Victoria néni meg mindenhez ért, még akkor is, ha egyetlen napot sem dolgozott életében. Még velem is vitatkozni kezdett a hantavírus eredetéről! Aztán ott vannak a hongkongi unokatestvérek. Alistair Cseng, aki nagyon édes, de... hogy is mondjam udvariasan... nem a legfényesebb elme. A testvére, Cecilia és Fiona Tung-Cseng, mindketten nagyon udvariasak, de annyira magasan hordják az orrukat. Olyan nagyon sznobok! Miért gondolja minden hongkongi lány, hogy az ő seggéből süt a nap? Kantoni nyelvjárásban csacsognak egymással, és mindennap különféle helyekre járnak enni a gyerekeikkel. Azt gyanítom, csak enni jöttek Szingapúrba. Amikor csak találkozunk, úgy érzem, kiértékelnek, amikor tetőtől talpig végigmérnek. Nem hiszem, hogy Cecilia helyesli, hogy a Balmainből öltözöm. Aztán ott van még Eddie. Micsoda egy hülye segg! A nagymama épphogy meghalt, és a lányai ott állnak a halotti ágya mellett egyetlen könnycsepp nélkül. Csak a szolgálók, a gurkha őr és Eddie sír. Édes istenem! Még soha nem láttam felnőtt férfit így zokogni! Felmászott az ágyra és átölelte a halott nagyanyját! Mindezt egy bársonyszmokingban! Aztán jön Nick! Az egyetlen, aki nagyjából normális az egész házban. Amikor belép, Eddie nekiugrik és leteríti! A nagynénik elkezdenek sikítozni, de igazából elég nevetséges az egész, mert Eddie úgy üt, mint egy lány, Nick meg egyszerűen lependeríti magáról, és leszorítja a földre.

– Nyugodj le a fenébe is! – mondja Nick, de Eddie kiabál, rugdos, csapkod, és végül Nicknek nincs más választása, orrba vágja, mire MINDENT elborít a vér! Különösen az én vadonatúj Rick Owens békabőr csizmámat! És most azt hallom, hogy még legalább egy hetet itt kell töltenem ezekkel az emberekkel. Inkább a halál!

VIKRAM GHALE SZÁZADOS

A biztonsági erők főnöke Tyersall Parkban

Ah Ling hívott pánikolva.

– *Aiyah!* Jöjjön gyorsan! Verekszenek! Eddie meg akarja ölni Nicket!

Rohantam fel a házba, de mire felértem a szobába, már vége volt. Eddie az ágy lábánál ült, az arca csupa vér volt. Egyfolytában csak azt mondogatta, hogy Nick eltörte az orrát, és hogy ki fogja fizetni a plasztikai sebészt. Nicky csak állt ott, mint egy faszent. Alix rám mosolygott, mintha mi sem történt volna, és a lehető legnyugodtabb hangon így szólt:

– Ó, Vikram, maga is itt van. Nem tudom pontosan, mi az eljárás. Kit kell felhívnunk? A rendőrséget?

Én nem értettem a dolgot, ezért megkérdeztem.

– Be akarja jelenteni ezt a verekedést?

Mire ő:

– Nem, nem azt. Az anyám elhunyt. Mit kell most tennünk?

A nagy zűrzavarban nem is vettem észre, hogy Mrs. Young meghalt. Nem tehettem róla, sírva fakadtam. Ott, mindenki előtt.

FELICITY LEONG

Az elhunyt legidősebb lánya

Mindegy, hány éves az ember, mindegy, mennyire gondolod azt magadról, hogy felkészültél, semmi sem készíti fel az embert a szülei halálára. Az apám évekkel ezelőtt meghalt, de még mindig nem hevertem ki. A többiek egész héten azt mondogatták, hogy legalább az anyám megérte ezt a szép kort, és én itt lehettem vele ennyi éven át. De most szeretnék az arcukba köpni. Kiabálni akarok velük, hogy fogják be a szájukat! Az anyám meghalt. Ne mondjátok nekem, milyen szerencsés vagyok, hogy ilyen sokáig élt. Egész életemben itt volt velem a földön, és most egy szempillantás alatt elment. Elment, elment, elment. Én pedig megárvultam. És bár nem volt könnyű vele, és bár többnyire az idegeimre ment, és soha nem voltam elég jó neki, a szívem vérzik. Mindennap hiányozni fog, életem minden egyes percében. Csak azt sajnálom, hogy nem voltam ott mellette, amikor meghalt. Cat volt az egyetlen ember a

szobában, és kérdezgettem tőle, mi történt. De Cat szemmel láthatóan annyira el volt keseredve, hogy beszélni se tudott. Nem is mondott nekem semmit.

A *The Straits Times* gyászjelentései között egy diszkrét, egyszerű közlemény jelent meg:

SANG SZU JI, Mrs. James Young
(1919–2015)
Szerető feleség és anya

Fia – Philip Young

Lányai – Felicity Young, Catherine Young, Victoria Young, Alexandra Young
Vejei – Tan Sri Henry Leong, M. C. Takszin Aakara, Dr. Malcolm Cseng

Menye – Eleanor Young

Unokái és házastársaik – ifj. Henry Leong (Cathleen Kah), Dr. Peter Leong (Dr Gladys Tan), Alexander Leong, Astrid Leong, M. R. James Aakara (M. R. Lynn Csakrabonsze), M. R. Matthew Aakara (Fabiana Ruspoli), M. R. Adam Aakara (M. R. Piyaraszmi Apicsatpongsze), Nicholas Young (Rachel Csu), Edison Cseng (Fiona Tung), Cecilia Cseng (Tony Moncour), Alistair Cseng

Dédunokái – III. Henry Leong, James Leong, Penelope Leong, Anwar Leong, Yasmine Leong, Constantine Cseng, Kalliste Cseng, Augustine Cseng, Jake Moncour, Cassian Teo

Testvére – Alfred Sang (Mabel Csien)

A részvétlátogatások ma este kezdődnek
a Tyersall Parkban, a meghívottak számára.

A temetés a Szent András-katedrálisban lesz
szombaton 14 órakor, a meghívottak számára.

Virágot ne küldjenek. Az adományokat
a Szent János Kórházszövetség javára várják.

2

TYERSALL ROAD

•

SZINGAPÚR

Goh Pejk Lin odafordult Rachelhez az Aston Martinja vezetőüléséből.

– Hogy érzed magad?

– Hát, a gépen nem sikerült aludnom egy szemhunyást sem, úgyhogy nekem most fél nyolc van, ahogy New Yorkban is, és éppen hívatlanul beállítok egy olyan asszony temetésére, aki nem helyeselte az unokájával kötött házasságomat, sőt találkoznom kell az összes gonosz és utálatos rokonával is, akiket öt éve nem láttam. Nagyon jól vagyok, köszönöm.

– Nem hívatlanul állítasz be. Te is a család része vagy, és támogatnod kell a férjedet. Helyesen cselekszel – próbálta megnyugtatni Pejk Lin. Ő volt a legjobb barátnője még a stanfordi napokból, és mindig hatalmas segítség volt Rachel számára.

Carlton is ott ült a sport szedán hátsó ülésén, és most megszorította a nővére kezét. Rachel ráhajtotta fejét a testvére vállára, és azt mondta:

– Köszönöm, hogy iderepültél Sanghajból. Nem kellett volna eljönnöd, ugye tudod?

Carlton grimaszolt.

– Ne hülyéskedj már! Ha végre ezen a féltekén jársz, gondolod, hogy én nem jövök el?

Rachel elmosolyodott.

– Hát, örülök, hogy mielőtt beszippant a mátrix, eltölthetek veletek egy kis időt. Köszönöm, hogy eljöttél értem, Pejk Lin.

– Szóra sem érdemes. Szegény Nick, tudom, hogy ő is szeretett volna eljönni eléd, de muszáj ott lennie az esti részvétlátogatások miatt – felelte Pejk Lin.

– Szóval, mi is ez az esti részvétlátogatás dolog? – kérdezte Rachel.

– Olyasmi, mint a virrasztás, csak szingapúri módra. Hivatalosan a családnak és a közeli barátoknak szól, akik eljönnek, hogy leróják tiszteletüket a halott előtt, de igazából a *kajpohoknak*[93] nyújt esélyt arra, hogy pletykáljanak, és elkezdjék a kombinálást. Fogadok, hogy Tyersall Parkban mindenki kétségbeesve spekulál arról, mi történik a házzal most, hogy Sang Szu Ji eltávozott közülünk, és egy csomó suskus folyik.

– Sajnos, azt hiszem, igazad lehet – mondta Rachel egy kis grimasszal az arcán.

– Természetesen igazam van. Amikor a nagyapám meghalt, az összes nagynénám és nagybátyám előbújt a semmiből, és ott ődöngtek a házban az esti látogatáson. Matricákra felírták a nevüket, és ráragasztották őket a festményekre és a vázák aljára, hogy később azt mondhassák, az övék – mesélte nevetve Pejk Lin.

Hamarosan rátértek a Tyersall Parkhoz vezető útra, ahol egymás mögött sorakoztak a kocsik. A biztonsági ellenőrzést rendőrök végezték, emiatt nagy volt a torlódás. Amikor Rachel ránézett a kocsiba benéző rendőrökre, érezte, hogy a gyomra összeszorul.

– Olyan sok a rendőr itt – szerintem biztos eljött az elnök vagy a miniszterelnök – jegyezte meg Pejk Lin. Miután átjutottak minden ellenőrző ponton, a kocsi sebesen végighajtott a hosszú kerti úton. Az utolsó kanyar után előtűnt Tyersall Park.

– Atyaúristen! – mondta Carlton az elé táruló látvány hatására. A hatalmas épületet csodálatosan kivilágították, az első kocsibeállón rengeteg fantasztikus kocsi állt, sok közülük a diplomáciai testület tulajdona volt. Egyenruhás gurkhák és rendőrök álltak mindenhol, és megpróbálták irányítani a forgalmat.

Amikor mindhárman kiszálltak a kocsiból, egy fekete katonai helikopter tűnt fel a ház fölött, majd méltóságteljesen leszállt a gyepre. Kinyílt az ajtaja, és elsőként egy testes, nyolcvanas éveiben járó, fekete öltönyös, lila nyakkendős kínai férfi szállt ki. Közvetlenül mögötte egy nő lépkedett art deco mintás, gyöngyös fekete koktélruhában. Rachel odafordult Pejk Linhez.

– Ő az elnök és a First Lady?

– Nem tudom. Fogalmam sincs.

Aztán egy fekete öltönyös középkorú férfi tűnt fel, és Carlton felkiáltott.

– Ott a kínai elnök!

Pejk Lin elképedve nézett Rachelre.

– Úristen, a kínai elnök is eljött, hogy lerója tiszteletét!

Legnagyobb meglepetésükre a következő alak egy magas, vékony, egyetemista korú kölyök volt, akinek vállig ért a haja. Szűk, fekete farmer, fekete csizma és fekete zakó volt rajta. A következő vendég hajszálcsíkos öltönyt viselt, és egy középkorú szőke nő jött vele fekete ruhában halványzöld sállal a vállán. Egy aranyos, tizenkét év körüli szőke kislány követte.

– Idegen és idegen – mondta Pejk Lin.

Kis tömeg gyűlt össze a ház előtt, akik az érkező előkelőségeket nézték. Amint Rachel is közelebb sétált, megpillantotta a felé integető Alistairt, Nick unokatestvérét.

Alistair hatalmas medveöleléssel üdvözölte Rachelt, majd izgatottan meglapogatta Carltont és Pejk Lint is.

– Pejk Lin, nem láttalak Rachelék esküvője óta. Tetszik az új vörös hajad! Annyira örülök, hogy végre itt vagytok, srácok – odabent olyan borzasztó minden... mindenki csak arról akar beszélni, hogy kié lesz a ház. Most pedig a dolgok tovább durvulnak, azt hiszem – mondta, és az éppen érkező VIP-személyiségek felé mutatott.

– Kik azok az emberek a kínai elnökkel? – kérdezte Rachel.

Alistair egy pillanatra meglepődött.

– Ó, még nem találkoztatok velük? Ők a királyi Sangok. Az öreg fószer a nagybátyám, Alfred és a nagynéném, Mabel. A fiatalabb ipse az unokatestvérem, Leonard és az előkelő felesége, India, aki Mária skót királynőnek vagy kinek a leszármazottja, a kölykök pedig Casimir és Lucia. Ugye, hogy Cass tisztára úgy néz ki, mint Harry Styles a One Directionből?

Mindenki nevetett ezen.

– Szerintem Harry alacsonyabb – jegyezte meg Pejk Lin.

– Szóval mind Kínából jöttek? – kérdezte Rachel, mert még mindig össze volt zavarodva.

– Nem, a Sangok csak együtt vacsoráztak a kínai elnökkel a kínai követségen. Az elnök csak Alfred bácsi miatt van itt ma. Természetesen ő nem ismerte Ah Mát.

– Azt hiszem, apám ismeri – jegyezte meg Rachel.

– Egyetemista koruk óta jó barátok, és apa az Állandó Bizottságban is benne van – szólt bele Carlton is.

– Jaj, persze, mindig elfelejtem, hogy az apádat Bao Kaoliangnak hívják – mondta Alistair.

– Még egy utolsó kérdés... ki az a lány? – kérdezte Carlton.

Utolsóként szállt ki a helikopterből egy elképesztő eurázsiai szépség. A húszas évei elején járhatott. Derékig érő, napszítta haja volt, hosszú, ujjatlan fekete Rochas ruhát és aranyszínű Da Costanzo szandált viselt. Úgy nézett ki, mintha épp egy mallorcai strandbuliról érkezett volna.

– Azt hiszem, ott megy a leendő feleségem – közölte Carlton, és bámulta, ahogy a lány haja szenzációsan száll a szélrózsa minden irányába a helikopter rotorjából kavargó szélben.

– Sok szerencsét hozzá, barátom! Ő az unokatestvérem, Scheherazade Sang. A Sorbonne-ra jár, most írja a disszertációját. Okos és gyönyörű. Tudod, hallottam, hogy van egy másik csóka, aki évek óta sikertelenül próbálja megszerezni a telefonszámát. Úgy hívják, Harry herceg.

* * *

A Sangok a kínai elnökkel együtt bementek a házba, Carlton, Rachel és Pejk Lin pedig pár lépéssel hátrébb követte őket. Az előcsarnokban Oliver Csienbe futottak, aki rosszallóan figyelte a befelé özönlő emberhordákat. A teret szinte teljesen beborította a több száz koszorú, amelyet az érkező vendégek kerülgettek.

– Rachel! De csodás, hogy itt vagy! Hát nem borzasztó ez az egész? – súgta Oliver a lány fülébe. – A szingapúriak imádnak ilyen hatalmas koszorúkat küldeni, ha meghal valaki.

Rachel ránézett a mellette lévő koszorúhoz csatolt kártyára: A GREAT LIFE BIZTOSÍTÓ RÉSZVÉTÉT FEJEZI KI MADAM SANG SZU JI HALÁLA ALKALMÁBÓL.

Amikor elmentek az ebédlő mellett, ahol tekintélyes mennyiségű ételt halmoztak fel a büféasztaloknál, Rachel látta, hogy a vendégek a teraszon kígyózó sorokban várják, hogy megkóstolhassák a kirakott finomságokat. Egy kisfiú futott el mellette, és azt kiabálta:

– Doreen néni kér még egy kis csilis rákoooot!

– Hú! – kiáltott fel Rachel, mert alig tudott elugrani a kisfiú útjából, aki veszélyes mozdulatokkal vitt a kezében egy nagy tányér rákféleséget.

– Nem ilyesmire számítottál? – kérdezte Pejk Lin nevetve.

– Nem egészen... olyan, mint egy vidám népünnep – felelte Rachel.

– Ez az év temetése! – szólt közbe Oliver. – Nem tudtad, hogy aki számít, mind itt akar lenni? Pár perccel ezelőtt egy elég erőszakos fiatal csaj, Serena Tang szelfit akart csinálni Szu Ji koporsója mellett. Persze, kidobták. Vágjunk itt át – mondta, és bevezette őket egy oldalajtón, ahol hirtelen teljesen megváltozott a hangulat.

A lélegzetelállító andalúziai kerengőben találták magukat, amelyet faragott oszlopok szegélyeztek. A négy oldalról zárt teret nem fedték le. Középen, a medence körül fehér könyvtokokkal ellátott széksorokat helyeztek el, és az itt összegyűlt vendégek csendesen mormogtak valamit a csobogó víz hangja mellett. A falak mentén antik selyemlámpákat akasztottak fel minden egyes boltíves falmélyedésbe, és a bennük égő gyertyák pislákolása tovább erősítette a kolostorokat idéző csendet és nyugalmat.

Az udvar egyik távoli sarkában, a lótuszvirág szökőkút előtt helyezték el Szu Ji egyszerű, fekete teakfa koporsóját. A márványemelvényt orchideák vették körül. Egy közeli falmélyedésben állt Nick, a szülei és a Young klán több tagja. Itt fogadták a vendégek részvétnyilvánítását. Nick fehér gombos ingben és fekete nadrágban volt, és Rachel megfigyelte, hogy a jelen lévő férfiak – Nick apja, Alistair Cseng és mások, akiket nem ismert – ugyanúgy voltak felöltözve.

– Rachel, miért nem mész oda először Nickhez? Nem akarunk zavarni, amikor újra találkoztok – javasolta Pejk Lin. Rachel bólintott, és lement a kerengőbe vezető néhány lépcsőn. Érezte, hogy a gyomra hirtelen összeszorul. Nick épp Lucia Sangot ölelte

meg, és épp a kínai elnöknek akarták bemutatni, amikor észrevette a közeledő Rachelt. Azonnal kilépett a sorból, és sietett oda hozzá.

– Édesem! – mondta elérzékenyülve, és átölelte a feleségét.

– Jaj, istenem, csak nem épp megsértetted a kínai elnököt? – kérdezte Rachel.

– Tényleg? Hát, kit érdekel? Te sokkal fontosabb vagy – nevetett Nick, majd kézen fogta Rachelt, odavezette a sorhoz, és büszkén bejelentette:

– Figyelem, a feleségem megérkezett!

Rachel úgy érezte, a kerengőben minden szempár őt nézi. Philip és Eleanor üdvözölte őt, majd elkezdődött a bemutatások özöne. Nick a család különböző ágához tartozó nagybátyjai, nagynénjei, unokatestvérei köszöntek neki, ráadásul sokkal szívélyesebben, mint amire számított. Egyszer csak szemtől szembe találta magát a kínai elnökkel. Mielőtt bármit mondhatott volna, Nick odalépett mellé, és mandarin nyelven megszólalt:

– Ő a feleségem. Úgy hiszem, az apja, Bao Kaoliang az Állandó Bizottság tagja.

Az elnök egy pillanatig meglepődött, majd széles mosoly terült el az arcán.

– Ön Kaoliang lánya? A New York-i közgazdász professzor? Nagyon örülök, hogy végre megismerhetem. Te jó ég, éppen úgy néz ki, mint a testvére, Carlton.

– Ő is itt van – mondta Rachel szintén mandarin nyelven, és az öccse felé mutatott.

– Carlton Bao, úgy látszik, te mindenütt ott vagy mostanában! Nem téged láttalak a lányom születésnapi partiján két nappal ezelőtt? Remélem, gyűjtöd a törzsutaspontokat a légitársaságnál – mondta tréfásan az elnök.

– Természetesen, Uram – felelte Carlton. Rámosolygott a körülöttük összegyűlt kis csoportra, és arra is ügyelt, hogy Scheherazadéra is vessen egy pillantást.

Alfred Sang, aki az egész jelenetet csendben figyelte, újsütetű kíváncsisággal nézett Rachelre és Carltonra.

Rachel odafordult Nickhez, és halkan azt mondta neki:

– Leróhatom tiszteletemet a nagymamádnak?

– Persze – mondta a férje. Odamentek a koporsóhoz, amelyet finom kidolgozású, halványzöld cserepekbe helyezett orchideák vettek körül. – A nagymamám nagyon büszke volt a díjnyertes orchideáira. Azt hiszem, azon a napon volt a legboldogabb, amikor a Nemzeti Orchidea Társaság róla nevezte el az egyik keresztezett fajt.

Rachel egy kicsit félve tekintett a koporsóba, de meglepve látta, hogy Szu Ji nagyon jól néz ki. Uralkodói jelenség volt a fényes, sárga köpenybe öltöztetve, amelyet virágok díszítettek. A hajába egy igen különleges, aranyból és gyöngyből készült peranakan hajdíszt tettek. Rachel meghajtotta a fejét, és amikor felnézett Nickre, látta a könnyeket a szemében. A karját a férje derekára tette, és azt mondta neki:

– Annyira örülök, hogy még sikerült találkoznod vele. Békésnek tűnik.

– Igen – felelte Nick halkan szipogva.

Rachel észrevette, hogy valami csillog Szu Ji fogai között.

– Mi az a szájában?

– Egy fekete gyöngy. Régi kínai szokás... a gyöngy biztosítja a sima átkelést a túlvilágra – magyarázta Nick. – És látod ott mellette a Fabergé-tokot?

– Igen? – felelte Rachel, és valóban meglátott egy drágakövekkel kirakott kis tokot a párna mellett.

– Az a szemüvege, hogy a következő életében is jól lásson.

Mielőtt Rachel bármit is mondhatott volna, az egyik falmélyedésből hüppögés hallatszott. Amikor mindketten arrafelé fordultak, Alistairt és apját, Malcolm Csenget vették észre, akik egy feléjük tartó, összetört embert vezettek. Rachel alaposan megdöbbent, amikor rájött, hogy Nick unokatestvére, Eddie Cseng az. Mögötte ott ment a felesége, Fiona és három gyerekük is, mindannyian egymáshoz illő fekete és ezüstszínű ruhában.

– Na, Vilmos császár is befutott – közölte Oliver, és vágott egy grimaszt.

Eddie drámai mozdulattal omlott össze a koporsó mellett, hadonászó karjaival csaknem felborított egy cserép orchideát.

Felicity Leong odasúgta a testvére, Alix fülébe:

– Remélem, nem töri el valamelyik vázát. Egy vagyonba kerültek!

– Milyen odaadó unoka! – jegyezte meg a kínai elnök.

Amikor Eddie ezt meghallotta, még vadabb zokogásban tört ki.

– Hogy éljek tovább nélküled, Ah Ma? Hogy élem ezt túl?

Könnyek folytak le az arcán, amelyek izzadsággal keveredtek, miközben arcra borult a koporsó mellett. Két kisebb gyermeke, Augustine és Kalliste apjuk mellett térdelt, és két oldalról simogatni kezdték Eddie hátát. Amikor Eddie oldalba bökte őket, mindketten engedelmesen sírni kezdtek.

Alistair, aki nem messze állt tőlük, Pejk Linhez hajolt, és a fülébe súgta:

– Azt hiszem, nem is kellett hivatásos siratókat szerződtetni.{94}

– Hát, a bátyád természetesen tökéletesen alakítja ezt a szerepet! A gyerekek is nagyon jól adják!

– Tuti, hogy legalább ezerszer el kellett próbálniuk! – jegyezte meg Alistair.

Eddie hirtelen megfordult, és a másik fiára bámult.

– Constantine, elsőszülött fiam! Gyere ide! Adj a dédnagymamádnak egy puszit!

– Tuti, hogy nem, Apa! Nem fogok csókolgatni egy hullát. Nem érdekel, mennyit fizetsz érte!

Eddie orrlyukai dühösen kitágultak, de miután mindenki őket nézte, csak rámosolygott a fiúra a később-még-szétrúgom-a-segged mosolyával. Végül felugrott a földről. Kisimította mandaringalléros vászonöltönyét, és megszólalt:

– Figyelem, van egy meglepetésem Ah Ma tiszteletére. Kérem, kövessenek!

Kivezette a rokonok egy csoportját a fallal körülvett rózsakertbe, amely a ház keleti szárnyát határolta.

– Kaspar, készen állunk! – kiáltotta valakinek. Hirtelen erős reflektorok világították meg a kertet, és mindenki elámult. Egy háromszintes szerkezet állt előttük papírból és fából. Rendkívüli műgonddal megépített makett volt.

Tyersall Parkról készült. Minden oszlop, minden csatorna pontosan ott volt, ahol az eredetin. A legapróbb részleteket is nagy műgonddal készítették el.

– Kaspar von Morgenlatte, a személyi lakberendezőm és egy egész csapat dolgozott rajta több héten keresztül – jelentette be büszkén Eddie, és meghajolt a tömeg felé, amely ekkorra már a házmodell közelébe húzódott.

– Nem vagyokk lakkberendező! Belsőépítész és művészeti tanácsadó vagyokk! – jelentette ki egy magas, rendkívül vékony férfi. Fehér, kerek nyakú pulóverben és magas derekú, fehér vászonnadrágban volt, őszes-szőke haját hátrafésülve hordta.

– Hölgyeim és uraim! Egy kis figyelmet kérrrek! Ennek a csodálatossss kastélynak most feltárulnak a kapui...!

Négy hasonlóan szőke asszisztens lépett elő az árnyékból. Kieresztettek néhány zsanért az oldalsó oszlopokon, mire a makett teljes homlokzata felnyílt, és láthatóvá vált az épület belseje. A helyiségeket a legapróbb részletességgel rendezték be, bár sajnálatos módon egyáltalán nem adták vissza Tyersall Park jellegzetességeit.

– A falak huszonnégy karátos aranylemezekből készültek, a textíliákat Pierre Frey biztosította. A csillárok a Swarovskiból származnak, a bútorokat pedig ugyanazok az emberek készítették, akik Wes Anderson *Graaand Hotel Budapesssssst* című filmjének díszleteit – folytatta Kaspar.

– Te jó ég, micsoda sértés Wesnek. Ez leginkább úgy néz ki, mint egy ukrán bordélyház – súgta Oliver Rachel fülébe. – Hála istennek, fel fogják gyújtani.

Rachel felnevetett.

– Tudom, hogy nem tetszik, de azért nem gondolod, hogy ez egy kicsit túlzás?

– Rachel, Oliver nem viccel – szólalt meg Nick. – Ez egy papír sírajándék. Az emberek ilyesmiket égetnek el mintegy ajándékképpen az elhunytnak, hogy „élvezze” a túlvilági létet. Ősi rituálé.

– Sokkal inkább a munkásosztály szokása... – folytatta Oliver. – A családok papírtárgyakat és más kiegészítőket vesznek, amelyek az elhunyt vágyait szimbolizálják. Olyasmiket, amiket életében nem engedhetett meg magának. Papírházakat, Ferrarikat, iPadeket, Gucci táskákat.{95} De azok a tárgyak általában kicsik – mint a

babaházak. Eddie, természetesen, mindent csak szélsőséges módon tud elképzelni – jegyezte meg Oliver, miközben Eddie körbejárta a háromszintes modellt, és minden tárgyat izgatottan mutogatott.

– Nézzétek meg a szekrényét – csináltattam néhány apró ruhát a kedvenc lótuszselyméből. Sőt még pár Hermès Birkin táska pontos mását is elkészíttettem velük, hogy Ah Ma tudjon miből választani a mennyországban!

A családtagok döbbent csendben bámulták a szerkezetet. Végül Eddie anyja szólalt meg.

– Mami soha nem hordott Hermès táskát. Nem is volt soha kézitáskája. Mindig a társalkodónői vittek utána mindent.

Eddie mérgesen nézett az anyjára.

– Huh! Nem érted, mi? Tudom, hogy alapvetően nem hordott Hermèst. De megpróbálom mindenből a legjobbat adni neki, ennyi az egész.

– Lenyűgöző, Eddie. Mami nagyon meghatódna – mondta diplomatikusan Catherine.

Victoria hirtelen felcsattant.

– Nem és nem! Ez nem helyes! Hihetetlenül ízléstelen, sőt mi több, szörnyen keresztényietlen.

– Victoria néni, ez egy kínai hagyomány – nincs semmi köze a valláshoz – vitázott vele Eddie.

Victoria dühösen csóválta a fejét.

– Nem akarok többet hallani erről a butaságról. Mi, keresztények, tudjuk, hogy nincs szükségünk világi dolgokra a mennyek országában! Vidd innen ezt a monstrumot, de azonnal!

– Van fogalmad, mennyit költöttem erre a makettre? Több mint negyedmillió dollárba került! Elégetjük, méghozzá most rögtön! – üvöltötte vissza neki Eddie, és megadta a jelet Kasparnak.

– Wolfgang! Jürgen! Helmut! Schatzi! *Entzündet das Feuer!* – parancsolta Kaspar.

Az árja talpnyalók odafutottak a szerkezethez, lelocsolták kerozinnal, majd Eddie színpadias mozdulatokkal meggyújtott egy hosszú gyufaszálat, és a magasba tartotta, hogy mindenki láthassa.

– Ne merészeld! Ne merészeld meggyújtani ezen a helyen! Ez a sátán műve, én mondom neked! – visította Victoria, majd

odarohant Eddie-hez, és megpróbálta kicsavarni az égő gyufaszálat a kezéből. De Eddie rádobta a gyufát a makettre, ami azon nyomban lángra lobbant. A felcsapó lángok olyan nagyok voltak, hogy majdnem leégették mindkettőjük kezét.

Tyersall Park hatalmas mását lassan felemésztette a tűz, és a vendégek sorra jöttek ki az épületből, hogy körülállják a látványosságot. Sokan fényképeket is készítettek. Eddie diadalittasan bámulta a művét, Victoria pedig a kínai elnök vállán zokogott. Cassian, Jake, Augustine és Kalliste vidáman futkározott a tűz körül.

– Nagyon szép, nem? – kérdezte Rachel a férjét, amikor az odament hozzá, és hátulról átölelte.

– Igen. Ezúttal egyet kell értenem Eddie-vel – azt hiszem, Ah Mának ez tetszett volna. És miért is ne legyen Birkin táskája odafönt a mennyországban?

Carlton Scheherazadéra pillantott, akinek haja csodálatosan csillogott a tűz fénye mellett. Aztán vett egy nagy levegőt, megigazította a zakóját, és odasétált a lányhoz.

– *Je m'appelle Carlton. Je suis le frère de Rachel. Ça va?*{96}

– *Ça va bien*{97} – felelte a lány csodálkozva a tökéletes francia kiejtésen.

Majd Carlton angolra váltva folytatta:

– Ilyesmi nem nagyon van Párizsban, igaz?

– Nem, biztos, hogy nincs – felelte mosolyogva a lány.

Amikor a papírmakett és a többi kiegészítő már csupán egy halom fekete hamu volt, a tömeg visszaszivárgott a házba. Mrs. Lee Yong Csien átsétált a rózsakerten, és a fejét csóválva hajolt oda Lillian May Tan füléhez.

– Mit mondtam neked? Szu Ji teste még ki sem hűlt, és a család máris romokban hever.

– És ez még semmi. Ha majd megtudják, ki kapja a házat, még jobban eldurvul a helyzet – mondta Lillian May, és megvillant a szeme.

– Szerintem életük legnagyobb megrázkódtatása vár rájuk – súgta vissza neki Mrs. Lee.

Egy irdatlan nagy, egész oldalas, színes közlemény jelent meg a *The Strait Times* gyászjelentései között öt egymás utáni napon.

A Liechtenburg Csoport AG elnöke,

igazgatósági tanácsa és alkalmazotti közössége

a legőszintébb részvétét fejezi ki

nagyra becsült partnerének,

Edison Csengnek

szeretett nagymamája,

Sang Szu Ji halála miatt.

„Az elválás oly édes fájdalom."

WILLIAM SHAKESPEARE

Ha a legjobb befektetésekről szeretne tájékozódni, látogasson el

a www.liechtenburg.com/myoffshorecapital/edisoncseng oldalra

3

THE CLAYMORE

•

SZINGAPÚR

Oliver Csien ép a lakásában borotválkozott, amikor Kitty telefonált, ezért a férfi kihangosította a hívást.

– Ma találkozunk! Alistair Cseng nagymamájának temetésére megyek délután – újságolta Kitty.

– Kaptál meghívót? – kérdezte Oliver, és megpróbálta leplezni csodálkozását.

– Gondoltam, mivel Alistair az exem, és egyszer találkoztam a nagymamájával, helyes lenne, ha személyesen rónám le tiszteletemet. Olyan jó lesz újra találkozni a családdal!

– És egyáltalán hol hallottál a temetésről? – kérdezte Oliver, miközben megfeszítette a nyakát, és az álla alatti borostát célozta meg a borotvával.

– Mindenki erről beszélt Wandi Meggaharto Widjawa tegnapi partiján. Úgy látszik, Wandi ismer pár embert, aki Jakartából megy a temetésre. Azt mondta, az évszázad társasági eseménye lesz.

– Ezt el is hiszem róla. De azt hiszem, a temetésre csak meghívóval lehet majd elmenni.

– Hát, te tudsz nekem szerezni egyet, nem?

Kitty kokettáló hangjában egyértelmű üzenet rejlett: *mivel én fizetek neked.*

Oliver leöblítette a borotvahabot az arcáról.

– Kitty, attól tartok, ebben az egy esetben kivételesen nem áll módomban segíteni.

– És mi lenne, ha egy nagyon konzervatív Roland Mouret ruhát vennék fel, és egy szép kalapot választanék hozzá? Nem is a Rollsszal mennék, hanem a Bentley-vel. És csak pár testőrt vinnék. Csak nem zavarnának el?

– Kitty, most tényleg meg kell bíznod bennem. Ez egy olyan temetés, ahol nem akarsz hívatlanul megjelenni. Az végzetes hiba

lenne. Csak a családtagok és a legközelebbi barátok lesznek ott, biztosíthatlak, hogy nincs senki, akit ismersz, és tényleg nem probléma, ha nem jelensz meg.

– Arról is biztosítani tudsz, hogy *Colette* nem lesz ott?

– Kitty, arról biztosíthatlak, hogy feltehetően még csak nem is hallott soha a családomról.

– De ez nem jelenti feltétlenül azt, hogy nem is lesz ott. Azt hallottam, hogy két nappal ezelőtt visszament Szingapúrba. Honey Csaj pletykablogjában említette valaki: „Palliser grófnéja a Raffles Hotelben szállt meg." Otthagyta az orangutánjait, hogy eljöjjön a temetésre?

Oliver ingerülten grimaszolt.

– Nincs mód arra, hogy Colette vagy Lady Mary vagy hogy hívatja magát manapság ott legyen a temetésen. Megígérem.

– Akkor azt hiszem, Tatiana Severin új jachtján fogom tölteni a napot. Azt mondja, ugyanaz a pasas tervezte, aki Giorgio Armani hajóját is.

– Igen, gyönyörű nap ez a mai, épp jó egy kis vitorlázáshoz. Miért nem kapod magadra a legszexisebb Eres bikinidet, veszed fel a vitorlázógyémántjaidat, és töltöd Aperol kortyolgatásával a napot azon a jachton? Ne vesztegesd az idődet azzal, hogy szomorú temetéseken gondolkodsz, amire legszívesebben én se mennék el! (Oliver hazudott. Szerette Szu Jit, de pontosan tudta, hogy a mai temetés tényleg az évszázad társasági eseménye lesz.)

– Jól van, jól van – nevetett Kitty, és letette a telefont.

Oliver nekitámaszkodott a mosdókagylónak, és módszeresen bekente after shave-vel az arcát és a nyakát. A telefon újra csörgött.

– Helló, Kitty.

– Mik azok a vitorlázógyémántok? Vennem kellene ilyesmit?

– Ez csak egy mondás, Kitty. Én találtam ki.

– De gondolod, hogy gyémánt nyakláncot kellene felvennem a bikinimhez? Feltehetném a Chanel Jaillier láncot, amelyik olyan napsugármintás. A gyémántok vízállók, ugye?

– Persze! Remek ötlet! Most rohannom kell, Kitty, mert lekésem a temetést.

Két másodperccel az után, hogy Oliver letette a telefont, az anyja lépett be a fürdőszobába.

– Anya, nem vagyok felöltözve! – nyögte Oliver, és összébb húzta derekán a törülközőt.

– *Hiyah,* ugyan mid van, amit én még nem láttam? Mondd csak, ez így jó lesz?

Oliver végigmérte hatvanhat éves anyját, aki egy kicsit bosszankodott a feje tetején megjelenő őszülő hajtövek miatt. A pekingi fodrásza nem volt valami tehetséges a hajfestést illetően. Bernadette, aki Ling lány volt, olyan családból származott, amelyben a nők kivételes szépségükről voltak híresek. A testvéreivel és unokatestvéreivel ellentétben – Jacqueline Ling a legjobb példa, aki természetfeletti módon fiatalos maradt – Bernadette Lingen pontosan látszott a kora. Ami azt illeti, a sötétkék, méretre készült selyembrokát kosztümben és a masnira kötött nyaksálban még idősebbnek is nézett ki. *Ez történik, ha az ember huszonöt éven át gürcöl Kínában* – gondolta Oliver.

– Ez az egyetlen sötét ruha, amit hoztál?

– Nem, hármat hoztam, de a másik kettő már volt rajtam a siratáson.

– Akkor úgy látom, ez lesz az. Ezt a pekingi szabód csinálta neked?

– *Aiyah,* ez nagyon drága volt a pekingi szabóm ruháihoz képest! Mabel Sang szingapúri varrónője csinálta még harminc évvel ezelőtt. Valamelyik híres párizsi divattervezőről másolta, azt hiszem, Pierre Cardin lehetett.

Oliver felnevetett.

– Anya, senki sem másolna Pierre Cardint. Valószínűleg az egyik 1980-as évekbeli tervező, akit Mabel annyira szeretett. Scherrer, Féraud vagy Lanvin. De legalább elmondhatod, hogy még mindig jó rád. Nem hoztad el az egyik kis kalapodat, ugye?

– Nem. A szingapúri időjáráshoz öltöztem. De Oliver, mit gondolsz erről? – kérdezte Bernadette, és felmutatott egy gyönyörű pillangós jáde-rubint brosst, amely a köpenyére volt tűzve.

– Ó, ez mesés!

– Biztos vagy benne, hogy senki sem látja meg? Ne adj isten, ha a nagymamád mellé ültetnek, az meg észreveszi? – rágódott Bernadette.

– Amilyen zöld hályogja van, nem hiszem, hogy azt észreveszi, hogy egyáltalán van rajtad bross. Higgy nekem, a legjobb londoni ékszerkészítőt bíztam meg a másolat elkészítésével.

– Soha nem lett volna szabad elkótyavetyélnem az igazit – sóhajtott fel Bernadette.

– Nem nagyon volt más választásunk, nem igaz? Felejtsd el, hogy megtörtént. Még mindig megvan a bross. Itt van, ni. A jáde hibátlannak tűnik, a rubintok igaziak, a gyémántok úgy csillognak, mintha most kerültek volna ki Laurence Graff kezei közül. Ha én nem tudom megállapítani, akkor más se fogja.

– Hát, ha te mondod. Na, van egy nyakkendőd, amit apád kölcsönvehetne? Az egyetlen nyakkendője csokifoltos lett tegnap este. Olyan szomorú... Ha odalesz Tyersall Park, nagyon fog hiányozni az a csokitorta.

– Hát persze. Menj oda a szekrényemhez, és vegyél ki egyet, ami tetszik. Az egyik Borellit például. Az szép. De ha várasz egy másodpercet, jövök és segítek.

Amikor az anyja kiment, Oliver azt gondolta: *Megtanultam a leckét. Legközelebb egy szállodában helyezem el őket, akárhogy kapálóznak is. Ez a lakás egyszerűen túl kicsi három embernek.*{98}

4

SZENT ANDRÁS-KATEDRÁLIS

•

SZINGAPÚR

A Tyersall Parktól a katedrálisig hajtó konvojt vezető Mercedesben Harry Leong bámult ki az ablakon. Megpróbált nem odafigyelni a szűnni nem akaró fecsegésre, amit a felesége, Felicity és testvére, Victoria folytatott a temetés utolsó pillanatban eldöntendő részleteiről.

– Nem, a szingapúri elnöknek kell elsőként beszélnie. A hivatalos protokoll szerint így helyes – közölte Victoria.

– De akkor a brunei szultán rettenetesen meg fog sértődni. Az uralkodócsalád tagjait mindig előbbre kell sorolni, mint a megválasztott tisztségviselőket – vitatkozott Felicity.

– Ostobaság, ez a mi hazánk, és a mi elnökünk előbbre való. Csak azért izgat a szultán, mert a Leongoknak Borneón vannak ültetvényeik.

– Azért izgat a szultán, hogy ne vizelje le a Szent András oltárát. Őfelsége idős, cukorbeteg, és gyenge a hólyagja. Neki kell először beszélnie. Ezenkívül már akkor ismerte Mamit, amikor az elnök még meg sem született!

– Bor Lor Yong tiszteletes beszél elsőként. Ő mondja el az áldást.

– MICSODA??? Te meghívtad a tiszteletest? Hány pap lesz már ezen a temetésen? – kérdezte Felicity felháborodva.

– Csak három. Bo tiszteletes mondja el az áldást, See püspök vezeti a szertartást, és Tony Csi mondja el a záróimát.

– De kár. Már késő megkérni Tonyt, hogy ő vezesse a szertartást? Annyival jobb, mint See Bej Szien – fanyalgott Felicity.

Harry Leong felnyögött.

– Beszélnétek egy kicsit halkabban? Migrént kapok tőletek. Ha tudtam volna, hogy egész úton vitatkozni fogtok, inkább Astrid kocsijával megyek.

– Nagyon jól tudod, hogy a biztonsági embereid úgysem engednék. Azon a kocsin nincs golyóálló üveg – mondta Felicity.

A mögöttük hajtó Jaguar XJL-ben (amely szintén nem volt golyóálló), Eleanor Young ült, és a fia arcát figyelte.

– Azt hiszem, a jövő hétre kérek neked egy időpontot a bőrgyógyászomtól. Az a puffadt bőr a szemed alatt... nem tetszik nekem. Dr. Teo csodákra képes a lézerrel.

– Anya, minden rendben. Csak nem aludtam túl sokat tegnap éjjel – felelte Nick.

– Egész éjjel fent volt, és a búcsúbeszédét írta – tette hozzá Rachel.

– Miért kellett ehhez egy egész éjszaka? – kérdezte Eleanor.

– Mert soha életemben nem volt ilyen nehéz dolgom, Anya. Ezer szóba össze kellett sűríteni Ah Ma egész életét.

Rachel bátorítón megszorította Nick kezét. Tudta, milyen sokat vesződött Nick ezzel a beszéddel. Hajnalig dolgozott rajta, és azután is többször felkelt, hogy valamit átírjon benne.

Eleanor nem nyugodott meg.

– Miért korlátozzák a szószámot?

– Victoria néni ragaszkodott hozzá, hogy csak ötperces legyen a beszédem. Az pedig körülbelül ezer szó.

– Öt perc? Micsoda képtelenség! Te voltál a kedvenc unokája és az egyetlen Young. Addig kellene beszélned, ameddig csak akarsz!

– Nyilvánvalóan rengeteg beszéd lesz, szóval azt csinálom, amit mondanak – mondta Nick. – Ne aggódj, Anya, minden rendben. Most már meg vagyok elégedve a beszédemmel.

– Ó, te jó ég, ki az a nő a mellettünk lévő autóban? – kérdezte egyszer csak Rachel. Mindenki odafordult, és a Rollsot bámulta, amely megpróbálta megelőzni őket. A benne ülő nő fekete kalapot viselt, és a fekete fátyol szinte az egész arcát eltakarta.

– Úgy néz ki, mint Marlene Dietrich – kuncogott Philip a kormány mögül.

– *Aiyah,* Philip! Az utat figyeld! – kiáltott a férjére Eleanor. – Egyébként tényleg úgy néz ki, mint Marlene Dietrich. Vajon melyik szultán felesége lehet?

Nick is átnézett a kocsiba, és azonnal felnevetett.

– Az nem egy szultána, hanem Fiona Tung.

* * *

A méltóságteljes konvoj egyetlen Rolls-Royce Phantomjának hátsó ülésén Fiona birizgálta a kényelmetlen kalapot.

– Nem tudom, mi az ördögért kellett ezt a fátylat felvennem. Nem látok ki mögüle, és alig kapok levegőt.

Eddie felhorkant.

– Nem tudom, miről beszélsz. Kalliste nagyon is jól tud lélegezni a sajátjában, igaz?

Eddie kamasz lánya ugyanolyan kalapot és fátylat viselt, mint az anyja, de továbbra is bámult kifelé az ablakon, és nem válaszolt az apjának.

– Kalliste, azt kérdeztem: KAPSZ LEVEGŐT?

– Fülhallgató van a fülében, Apa. Nem hall és nem lát semmit. Most olyan, mint Helen Keller[99] – szólt közbe Augustine.

– Helen Keller legalább beszélni tudott – mondta mérgesen Eddie.

– Igazából nem tudott. Néma volt – mondta Constantine az első ülésről.

Eddie átnyúlt a lányához, és félrehajtotta a fátylát.

– Vedd ki a fülhallgatódat! Ne merészeld betenni őket a templomban!

– Mit számít, beteszem-e vagy sem? Senki sem fogja látni ez alatt az izé alatt. Nem hallgathatom Shawn Mendest amíg a templomban vagyunk? Ígérem, hogy ezektől a daloktól annyit fogok sírni, amennyit csak szeretnél.

– Nincs Shawn Mendes! És nincs Mario Lopez, Rosie Perez és Lola Montez sem! Gyerekek, mindhárman szépen egyenesen fogtok ülni a templomban, éneklitek a himnuszokat, és szerencsétlenül sírtok. Úgy sírjatok, mintha elvettem volna a zsebpénzeteket!

– Ez menni fog, Apa. Brühühühü... *mit fogok csinálni a heti húsz dollárom nélkül!* – jegyezte meg Constantine szarkasztikus hangon.

– Jól van, akkor ezzel elvesztetted a zsebpénzedet az év hátralévő részére! És ha azt látom, hogy nem sírod véresre a szemed, főleg,

amikor énekelek, akkor…

– Eddie, ELÉG! Mi értelme van arra kényszeríteni a gyerekeket, hogy sírjanak, amikor nem akarnak sírni? – csattant föl Fiona.

– Hányszor kell még elmondanom? Nekünk kell az első számú gyászolóknak lennünk. Meg kell mutatnunk mindenkinek, mennyire szenvedünk, mert mindenki minket fog nézni. Mindenki tudja, hogy mi nyerünk a legtöbbet az öröklésnél.

– És ugyan honnan tudnák?

– Fiona, te merre jártál egész héten? Ah Ma meghalt, mielőtt megváltoztathatta volna a végrendeletét. Mi kapjuk az örökség oroszlánrészét! Pár nap múlva a háromvesszős klub[100] tisztes tagjai leszünk. Úgyhogy alaposan ki kell mutatnunk a fájdalmunkat!

Fiona undorodva csóválta meg a fejét. Ebben a pillanatban tényleg úgy érezte, könnyedén sírva tudna fakadni a férje miatt.

* * *

– Lorena, Lorena! Gyere ide! Lepapíroztam neked itt egy helyet![101] – kiáltott Daisy a barátnőjének egy ügyesen kiválasztott középső sori ülésről.

Lorena egyenesen odament hozzá, és észrevette, hogy Daisy mellett valóban ott egy csomag papír zsebkendő.

– Azt hittem, hogy az anyósomék mellé kell ülnöm.

– A férjed parkolóhelyet keres?

– *Aiyah,* tudod, hogy a férjem nem jár temetésekre. Ha csak meglát egy koporsót, máris hasmenése lesz.

Ebben a pillanatban valami zörögni kezdett Daisy táskájában.

– Várj csak, kiveszem az iPademet. Nadine azt akarja, hogy FaceTime-on közvetítsem neki a temetést. Teljesen magánkívül van, hogy nem kapott meghívót.

– Micsoda? Sem Ronnie-t, sem őt nem hívták meg?

– Bizony nem. Az öreg Shaw kapott meghívót, és persze elhozta az új feleségét is. Két sorral előttünk ülnek.

Lorena nyújtogatni kezdte a nyakát, hogy meglássa Nadine apósát, a nyolcvanöt éves öregurat, Sir Ronald Shaw-t, aki túlélt egy stroke-ot és legújabb, huszonkilenc éves feleségét Sencsenből.

– Azt kell mondanom, hogy nagyon csinos, de még mindig csodálkozom azon, hogy Sir Ronald nem, tudod, *csi csöng fun.*

– Ó, hát manapság a Viagrával még a *csi csöng fun*ok is lehetnek *ju csar kvaj*ok[102] – kuncogott Daisy, és aktiválta a FaceTime-funkciót. Nadine kifestett arca jelent meg a képernyőn.

– *Alamak,* Daisy, csak várok és várok! Kik jöttek már meg? Kiket látsz?

– Hát, az apósod már itt van az új... öööö... anyósoddal.

– Ó, ki a fenét érdekelnek! Hogy néz ki Eleanor? És mi van Astridon? – kérdezte Nadine.

– Eleanor természetesen csodásan néz ki – azt hiszem, azt a fekete Akris kosztümöt vette fel, amelynek olyan csipkés hajtókája van. Akkor vette, amikor mind együtt mentünk el a Harrodsba pár évvel ezelőtt. Astrid nem érkezett még meg, vagy legalábbis én nem látom sehol. Ó, te jó ég! Ez meg ki? Frankenstein menyasszonya lépett be!

– Mi? Kicsoda? Emeld fel az iPadedet, hogy lássam – mondta Nadine izgatottan.

Daisy titokban ráirányította az iPadjét a templom középső folyosójára.

– *Alamak,* Eddie Cseng felesége az! A Tung lány, aki régóta szenved. Úgy néz ki, mint Viktória királynő. Teljes gyászfelszerelésben van, a fején egy nagy fekete kalapot látok, és rajta egy földig érő fekete fátyol. Ó, és nézd, a lánya pont úgy van felöltözve, mint ő! A fiúk pedig fekete brokát Nehru zakót kaptak! Te jó ég, úgy néznek ki, mint valami öngyilkos szekta tagjai!

* * *

Rachel Nick szüleivel tartott a család számára fenntartott helyekre, és miközben végigment a főhajón, megcsodálta Szingapúr legrégebbi katedrálisának gyönyörű, neogótikus díszítését. Nick ezalatt az oltár mögötti kápolnához igyekezett, hogy beszéljen Victoria nénjével, aki épp a beszédet mondók hadát rendezgette. Nick kezet fogott az elnökkel, és türelmesen várt a hadiparancsra. Victoria végül észrevette.

– Ó, Nicky, jól van, figyelj. Remélem, nem bánod, de ki kell hagynunk a beszédedet a programból. Egyszerűen nincs idő, mert olyan sok embernek kell beszélnie.

Nick kétségbeesve nézett rá.

– Ugye, ez nem komoly?

– Sajnos az. Kérlek, légy megértő, már így is túl hosszú az egész szertartás. Három pap beszél, Borneó szultánja és az elnök. Aztán a thai nagykövetnek van egy különleges üzenete, és még Eddie dalát is bele kellett tennünk...

– *Eddie énekelni fog?* – kérdezte döbbenten Nick.

– Ó, igen. Egész héten próbálta ezt a különleges himnuszt egy nagyon különleges vendéggel, aki csak ezért repült ide.

– Tehát jól értem? Van hat ember, aki beszédet mond, de egyik családtagnak sem lesz lehetősége arra, hogy megemlékezzen Ah Máról?

– Hát, volt még egy utolsó gyors változtatás is. Az ifjabb Henry Leong úgy döntött, ő is beszél.

– Henry? De hát ő alig ismerte Ah Mát. Élete nagy részét Malajziában töltötte, ahol a Leong nagyszülők laknak!

Victoria zavartan nevetett az elnökre, aki az egész beszélgetést érdeklődve hallgatta.

– Nicky, hadd emlékeztesselek rá, hogy az unokatestvéred, Henry a legidősebb unoka. Minden joga megvan arra, hogy beszédet mondjon. Ezenkívül idén parlamenti képviselő akar lenni. Felicity azt mondta, hogy MUSZÁJ engednünk. És persze az elnök is őt szeretné – suttogta most már alig hallhatóan Victoria.

Nick döbbenten bámult a nagynénjére. Aztán szó nélkül megfordult, és visszament a helyére.

* * *

Michael Teo – Astrid volt férje – vadonatúj Rubinacci öltönyben és fényes, fekete, fűzős John Lobb cipőben sétált végig a Szent András-katedrális főhajójában. Odanézett, ahol a Leong család tagjai ültek, de abban a pillanatban, ahogy észrevette Astridot, aki Cassian

nyakkendőjével bíbelődött a második sorban, két sötét öltönyös férfi jelent meg előtte, és elállta az útját.

– Elnézést, Mr. Teo. Ezen az oldalon csak a család foglalhat helyet – szólította meg a fülhallgatós férfi.

Michael szólni akart, mondani akart erre valamit, de tudta, hogy minden szempár őt figyeli, ezért bólintott, udvariasan elmosolyodott, és elfoglalta a legközelebbi üres helyet egy másik sorban.

A Csien család tagjai Michael sorával szemben foglaltak helyet.

– Láttad ezt? Kegyetlen – súgta oda Oliver Nancy nénikéjének.

– Huh! Megérdemli. Nem tudom, miért hívták meg egyáltalán – felelte Nancy mérgesen, de magában még hozzátette. *Kár volt ezt a pasast Astridra pocsékolni. Miket tudtam volna én csinálni ezzel a testtel...*

Nancy odafordult Oliver anyjához.

– Bernadette, milyen jól nézel ki ebben a... ruhában. *Borzalmas, érezni a molyirtó szagát.*

– Köszönöm. Te is nagyon divatos vagy, mint mindig – felelte Bernadette, és Nancy Gaultier couture ruháját nézegette. *A sógorom pénzét pocsékolja. Nem számít, milyen drága a ruha, akkor is úgy nézel ki, mint egy bárány.*

– Mindig olyan jó látni, ha a Csien jáde eljön egy kicsit levegőzni – jegyezte meg Nancy Bernadette brossát nézegetve. *Ennek az enyémnek kellene lennie. Milyen borzalmas, hogy arra a rongyra tűzte fel, amit ruhának nevez.*

Bernadette a nevezetes ékszert Csien Caj Taj anyjától örökölte, mert ő volt a kedvence. Azt beszélték, hogy az özvegy császárné ékszere volt. Nancy odahajolt az anyósához.

– Látod Bernadette brossát... az a jádepillangó nem volt élénkebb színű és valahogy áttetszőbb?

Rosemary elmosolyodott.

– Királyi ékszer. Minél gyakrabban hordják, annál jobban néz ki. *Örülök, hogy odaadtuk Bernadette-nek. Ez az az ajándék, amely sokféleképpen okoz örömöt – például látni Nancy féltékeny arcát ennyi év után is.*

Bernadette idegesen mosolygott a két nőre, és kétségbeesetten próbálta elterelni a figyelmüket az ékszerről.

– *Aiyah,* Nancy, ez semmi. Nekem nincs semmim hozzád képest. Azok a gyöngyök! Te jó ég! Ennyit egyszerre még nem is láttam! *Úgy néz ki, mint egy őrült nőszemély, aki épp most rabolta ki a Mikimotót.*

Nancy a hatalmas Srí Lanka-i zafír-gyémánt csattal babrált a nyolcsoros gyöngy nyakéken.

– Ja, ez? Már évek óta megvan. Azt hiszem, Dickie vette nekem, amikor a jordán Abdullah herceg meghívott minket az esküvőjére. Tudod, a gyönyörű Raniát vette el. Persze, ez még jóval azelőtt volt, hogy megtudta, ő lesz a király.

A beszélgetést hallgatva Oliver hozzátette:

– Nem hiszem, hogy Abdullah valaha is számított erre. A nagybátyja következett volna a trónon, de Hussein a halálos ágyán úgy rendelkezett, hogy a fia legyen az új uralkodó. Mindenki nagyon megdöbbent ezen.

Nancy hátradőlt, és azon tűnődött, vajon a Youngokat milyen meglepetés fogja érni a végrendelet felolvasásakor. Mi lesz Szu Ji rengeteg ékszerével? Állítólag a gyűjteményéhez nincs fogható egész Ázsiában, úgyhogy biztos gigászi küzdelem kezdődik majd értük.

A sor közepén ülő Astrid meghallotta, hogy jelez a telefonja. Diszkréten elővette a mobilját, és elolvasta az SMS-t.

MICHAEL TEO: Először kizárod a nevem a The Straits Times *listájából, aztán nem engeded, hogy a fiam mellett üljek. Ezért még megfizetsz.*

Astrid mérgesen írt egy válaszüzenetet.

ASTRID LEONG: Miről beszélsz? A nagybátyám és a nagynénám intézte a temetést. És fogalmam sem volt arról, hogy te is eljössz.
MT: Nem vagyok szörnyeteg. Én is szerettem Ah Mát, oké?
AL: Szóval hol vagy? El fogsz késni!
MT: Már itt vagyok, mögötted ülök a folyosó túloldalán.

Astrid körbenézett, és meglátta Michaelt.

AL: Miért mentél oda?
MT: Ne tegyél úgy, mintha nem tudnád. Az apád rohadt testőrei nem engedtek oda hozzátok.
AL: Esküszöm, hogy semmi közöm ehhez. Gyere ide hozzánk.

Michael felállt, de mielőtt kiléphetett volna a sorából, néhány érkező vendég állta el az útját. Egy elegáns, szürke selyemruhát, ezüstszürke buklé-kabátot és fekete kesztyűt viselő hölgyet pont mellé ültettek.

Astridnak leesett az álla. Megfordult, és Oliverre nézett, aki éppen mögötte ült.

– Hallucinálok, vagy az a nő ott a Chanel couture-ben tényleg az, akire gondolok?

Oliver oldalra fordult, és megnézte a nőt, akit épp akkor ültettek le.

– Te szent Anita Sarawak! – motyogta halkan.

Colette volt az a férje, Palliser grófja és a brit nagykövet mellett. De ostoba volt! Hát persze hogy a grófot meghívták! Apja Glencora hercege jó barátságban van Alfred Sanggal.

Nancy Csien kíváncsian odahajolt Oliverhez:

– Ki az a lány ott?

– Melyik lány? – kérdezett vissza Oliver, és úgy tett, mintha nem tudna semmiről.

– Az a csinos kínai lány, aki azokkal az *ank mor*okkal ül ott.

Amikor mindketten Colette-re néztek, ő egyszer csak megigazította a haját, és a bal vállára tűzve kivillant egy hatalmas, pillangós jádebross. Oliver falfehér lett.

Nancy majdnem felsikoltott, de még időben észbe kapott.

– Milyen különleges bross. Mami, látod annak a hölgynek a jádebrossát?

– Ó, igen – felelte Rosemary, és azonnal felismerte az ékszert. – Milyen elragadó darab!

Ebben a pillanatban Bo Lor Yong tiszteletes fellépett a szószékre, és túl közel hajolva a mikrofonhoz megszólalt:

– Felségek, Méltóságok, Elnök Úr, hölgyeim és uraim, hadd mutassam be Sang Szu Ji legkedvesebb unokáját, Edison Csenget, akit az utánozhatatlan Lang Lang kísér!

A tömeg izgatottan felmorajlott az ünnepelt zongoraművész nevének hallatán, és minden szem a főoltárra szegeződött, ahogy Lang Lang odament a zongorához, és leütötte egy ismert dallam

első akkordjait. A katedrális ajtaja kinyílt, és a Tyersall Park nyolc gurkhájának sziluettje tűnt fel a boltíves bejáratnál. Vállukon Szu Ji koporsóját hozták. Vikram Ghale vezette a menetet, és ahogy lassan odaértek a katedrális főhajójához, Eddie lépett elő a kereszthajó félhomályából. A fények ráirányultak, ő pedig elfoglalta helyét a zongora előtt. A templomban összegyűlt vendégek tisztelettudóan felálltak, és a koporsót vivő menet végigvonult a széksorok között. Eddie remegő tenorhangon énekelni kezdett:

„Lehetett hideg az az árnyék
és nem érte arcodat a fény…”

– Ez valami rohadt rossz vicc, ugye? – motyogta Nick, és a tenyerébe temette az arcát.

– Emiatt vették ki a beszédedet? – kérdezte Rachel mérgesen, és nagyon kellett tartania magát, hogy ne nevessen.

– Mondtam már, hogy te vagy a hőőőőősöööööm… – üvöltötte Eddie egy kicsit hamisan.

Victoria felhúzott szemöldökkel fordult oda Felicity felé.

– Mi az ördög ez?

Felicity Astrid fülébe súgta:

– Ismered ezt a himnuszt?

– Ez nem himnusz, Mama, ez egy Bette Midler-szám.

– Bet kicsoda?

– Pontosan. Ő egy olyan énekes, akiről Ah Ma sem hallott soha.

Az őrök tovább haladtak a folyosón, és a gyászolók egy emberként csendesedtek el, amikor meglátták Szu Ji két odaadó thai társalkodónőjét. A hölgyek sötétszürke selyemruhában voltak, mellükre egyetlen fekete orchideát tűztek. Öt lépéssel a koporsó mögött vonultak, és arcukon könnyek folytak végig.

5

Szent András-katedrális

•

szingapúr

A ceremónia után a vendégeket egy fehér sátorba hívták, amelyet a katedrális mellett állítottak fel, így egy kellemes délutáni tea mellett beszélgethettek. A sátrat úgy díszítették fel, hogy megidézze a Tyersall Park-beli télikertet. A mennyezetről több száz, teljes pompájában virágzó orchidea csüngött, a Battenberg-csipkével letakart asztalokat pedig szintén Szu Ji rózsakertjéből származó, toronymagas virágkompozíciók díszítették. A felszolgálók hada antikezüst-kocsikat tolt be gőzölgő Darjeeling teával és jéghideg Lillet pezsgővel, míg a fehér sapkás séfek az asztaloknál kínálták az uzsonnát: szendvicseket, sűrű tejszínnel megrakott pogácsákat és nyonya süteményeket.

Nick, Rachel és Astrid egy csendesebb sarokban üldögélt. Alistairrel, Scheherazadéval és Luciával idézték fel Ah Ma emlékét.

– Tudjátok, én gyerekkoromban halálosan féltem tőle – vallotta be Alistair. – Szerintem azért, mert az összes felnőtt tartott tőle, és ez rám is átragadt.

– Tényleg? Nekem mindig a tündér keresztanya jutott róla eszembe – mondta Scheherazade. – Emlékszem, egyik nyári szünidőben már sok évvel ezelőtt egyedül sétálgattam Tyersall Parkban, amikor összefutottam Szu Jivel. A kis tó partján állt, ahol azok a hatalmas levelű vízililiomok vannak, és amikor meglátott, odahívott magához: „Cse Ji, gyere ide.” Mindig a kínai nevemen szólított. Felnézett az égre, és cuppantgatni kezdett valahogy a nyelvével. Egyszer csak feltűnt két hattyú a semmiből, leereszkedtek, és leszálltak a tóra. Szu Ji belenyúlt a kék kertészkabátja zsebébe, és apró szardíniákat vett elő belőle. A hattyúk odasuhantak hozzá, és nagyon finoman elvették a kezéből a szardíniákat. Én meg csak lélegzet-visszafojtva álltam ott.

– Igen, az a hattyúpár rendszeresen feltűnt a botanikus kert taván. Ah Ma mindig azt mondogatta, hogy mindenki azt hiszi, ott laknak, pedig csak azért járnak át a botanikus kertbe, mert a turisták folyton kényeztetik őket ennivalóval. Ezért is híztak el – mesélte Nick.

– Ez nem igazság. Úgy érzem, ti sokkal jobban megismerhettétek Szu Jit, mint én – jegyezte meg Lucia egy kicsit duzzogva.

Rachel rámosolygott a lányra, aztán észrevette, hogy Carlton közeledik feléjük.

– Carlton? Hogy jutottál be a Fort Knoxba?

– Lehet, hogy kaptam valakitől egy meghívót... – felelte kacsintva Carlton, mire Scheherazade elpirult.

– Astrid, válthatnék veled pár szót? – kérdezte aztán komolyabban a fiú.

– Velem? – nézett fel meglepve Astrid.

– Igen.

Astrid felállt, Carlton pedig elvezette egy másik sarokba.

– Üzenetet hoztam egy baráttól. Menj az északi oldalon lévő kápolnába. Most rögtön. Bízz bennem.

– Ó, rendben van – mondta Astrid, és felhúzta a szemöldökét Carlton különös üzenete hallatán. Kiment a sátorból, és a templom felé indult. Egy oldalajtón lépett az épületbe, és az északi kereszthajó felé vette az irányt. Amikor belépett az apró, ablaktalan helyiségbe, kellett néhány másodperc, míg a szeme hozzászokott a sötéthez. Az oszlop mellől egy alak lépett elő.

– Charlie! Ó, te jó ég! Mit keresel te itt? – kiáltott fel Astrid, de már röpült is, hogy megölelje.

– Nem hagyhattam, hogy egyedül legyél ma – szorította magához a jegyesét Charlie, és a homlokát csókolgatta. – Hogy érzed magad?

– Jól vagyok, azt hiszem.

– Tudom, hogy nem ez jár a fejedben, de észbontóan nézel ki! – jegyezte meg Charlie a térdig érő fekete ruhára pillantva, amelyet fehér, görögös motívumok díszítettek a szoknyarészen és a kézelőn.

– A nagymamámé volt még az 1930-as években.

– Szép volt a szertartás?

– Nem nevezném szépnek. Grandiózus volt, de furcsa. A borneói szultán a háborúról beszélt, és arról, hogyan mentette meg a dédnagyapám a családját. Malájul beszélt, ezért mindent le kellett fordítani. Aztán a bátyám következett, de ő is olyan fura volt. Úgy beszélt, mint egy mandzsúriai képviselő. A legmeghatóbb pillanat az volt, amikor a nagymamám koporsóját először behozták a templomba. Amikor megláttam Madrit és Patravadeet mögötte lépkedni, majdnem sírva fakadtam.

– Tudom, hogy nagyon szomorú nap volt a mai. Hoztam neked valamit... Viaskodtam magammal, hogy ma mutassam-e meg neked, vagy nem, de aztán azt gondoltam, talán felvidít egy kicsit.

Charlie elővett a zsebéből egy apró borítékot, és átadta Astridnak. A nő kinyitotta, és széthajtotta a kézzel írt üzenetet.

Kedves Astrid!

Remélem, nem bánod, hogy így rád török, de szeretném kifejezni, mennyire sajnálom, hogy meghalt a nagymamád. Nagyszerű asszony volt, és tudom, hogy sokat jelentett neked. Én is nagyon közel álltam Ah Mához, így el tudom képzelni, mit érezhetsz most.

Azért is elnézésedet szeretném kérni, ami jó pár hónappal ezelőtt Szingapúrban történt. Borzasztóan sajnálom a neked és a családodnak okozott fájdalmat és kellemetlenséget. De tudom, hogy megérted: aznap nem voltam önmagam. Azóta helyreállt az egészségem, és csak reménykedem és imádkozom, hogy elfogadod szívből jövő bocsánatkérésemet.

Az elmúlt pár hónapban nagyon sok időm és lehetőségem volt arra, hogy gyógyuljak és felépüljek. Hogy megerősítsem a saját életemet. Most már tudom, hogy soha nem akarok közétek állni, és áldásomat adom rátok, nem mintha bármilyen módon szükséged lenne rá. Charlie annyira tisztességes volt velem sok-sok éven át, és én csak azt akarom, hogy neki a legjobb legyen. Amint azt mindannyian tudjuk, az élet értékes, és túl gyorsan elszáll, úgyhogy mindkettőtöknek örök boldogságot kívánok.

Üdvözlettel:

– Milyen kedves tőle! – mondta Astrid, amikor felnézett. – Örülök, hogy sokkal jobban van.

– Én is. Akkor adta ezt oda, amikor tegnap este visszavittem a lányokat. Attól félt, hogy esetleg nem is akarod majd elolvasni.

– Miért ne akarnám? Nagyon örülök, hogy megmutattad. Ez a legjobb dolog, ami ma történt. Mintha egy másik teher gördült volna le rólam. Tudod, a szertartás alatt végig azon gondolkodtam, amiről a nagymamámmal utoljára beszélgettünk. Azt akarta, hogy boldog legyek. Azt akarta, hogy felejtsük el a gyászt, és amilyen hamar csak lehet, házasodjunk össze.

– Így lesz, Astrid, megígérem.

– Sose gondoltam volna, hogy Michael lesz az, aki akadályokat gördít elénk.

– Legyőzzük őket együtt. Van is egy tervem! – mondta Charlie.

Ebben a pillanatban visszhangzó hangokat hallottak az egész északi kereszthajóban. Astrid kikukucskált az ajtón.

– Anyám az – súgta oda Charlie-nak.

Victoria, Felicity és Alix sietett át a templomon, és az ellenkező oldalról léptek be a kápolnába. A helyiség közepén ott volt Szu Ji koporsója.

– Én mondom nektek, ferde volt a fogsora – mondta Felicity.

– Nekem nem tűnt annak – vitatkozott vele Victoria.

– Majd meglátod. Bárki is volt az az ostoba halottöltöztető, nem rakta be rendesen.

– Ez nagyon rossz ötlet... – kezdett tiltakozni Alix.

– Nem, Mamiért meg kell tennünk. Nem tudok majd addig nyugodtan aludni, amíg így marad – jelentette ki Felicity, majd nyitogatni kezdte a koporsó tetejét. – Gyertek, segítsetek nekem!

A három nő óvatosan felemelte a koporsó fedelét. Amikor lenéztek az anyjukra, aki aranyszínű köpenyben feküdt ott, a testvérek példátlan önuralma és önfegyelme egy pillanat alatt semmivé lett. Felicity megölelte Victoriát, majd ők ketten még hangosabban kezdtek zokogni.

– Erősnek kell lennünk. Most már csak ez maradt – mondta Felicity, és megpróbálta összeszedni magát. – Különös, milyen kedvesnek tűnik. Az arca simább, mint valaha.

– Amíg itt vagyunk, tényleg hagyni akarjuk, hogy ezt a Fabergé-szemüvegtokot is elhamvasszák vele együtt? Micsoda pazarlás... – vélte Victoria.

– Ez volt a temetésre vonatkozó utasítása. Ezt tiszteletben kell tartanunk – mondta határozottan Alix.

Victoria ráripakodott a húgára.

– Nem hiszem, hogy Mami tényleg végiggondolta a dolgokat, amikor ezt leírta. Biztosan azt akarta volna, hogy a szertartás után vegyük ki a Fabergé-tokot. Ahogy az aranytiarát is kivettük. Tudjátok, mennyire utálta a pocsékolást.

– Jól van, jól van, csak vedd ki azt a szemüveget, és tedd oda mellé a párnára. Akkor valaki segítsen kinyitni a száját – mondta Felicity, majd nekidőlt a koporsónak, és megfogta az anyja merev állkapcsát.

Egyszer csak felsikoltott.

– Mi az? Mi történt? – kiáltott fel Victoria.

Felicity sírva fakadt.

– A gyöngy! A tahiti fekete gyöngy! Kinyitottam a száját, és legurult a torkán!

6

EMERALD HILL

•

SZINGAPÚR

Este tizenegy harminc volt, és Cassian nagy nehezen elaludt. Astrid visszasurrant a hálószobájába, és fáradtan dőlt be az ágyba. Egy hosszú hét utáni hosszú hétvége volt mögötte, nem beszélve a nagymama temetéséről, és úgy gondolta, ha Cassian az apjával tölti a napot, akkor lesz esélye egy kicsit feltöltődni. Ehelyett a fia hazajött, és az este hátralévő részében egy zendülés megvalósításán fáradozott. Küldött egy SMS-t Michaelnek.

ASTRID LEONG: Van egy kérésem – amikor veled van Cassian, figyelnél arra, hogy ne játsszon hét órán át a Warcrafttal? Totál zombi, amikor hazajön, és lehetetlen bírni vele. Úgy gondolom, megbeszéltük, mik a videójátékok szabályai.

Pár perc múlva érkezett a válasz.

MICHAEL TEO: Ne túlozzunk. Nem játszott 7 órán át.
AL: 7 óra, 6 óra, nyilvánvalóan túl sok volt neki. Holnap iskola, és még mindig fent van.
MT: Nem értem pontosan, mi a problémád. Nálam mindig rendben elalszik.
AL: Mert te mindig hagyod, hogy akkor aludjon el, amikor akar! A napirendje teljesen felborul, amikor hazajön. Fogalmad sincs, milyen nehéz vele ilyenkor egész héten.
MT: Te akartad, hogy így legyen. Már rég Gordonstounban lenne a helye.
AL: Egy skóciai bentlakásos iskola nem megoldás erre. Nem fogok veled ezen vitatkozni újra és újra. Egyszerűen nem értem, miért viszed el, ha nem akarsz vele együtt lenni.
MT: Hogy kivonjam a kártékony hatásod alól.

Astrid mérgesen sóhajtott. Tudta, hogy Michael megint provokálja, és nem akart újra beleesni ebbe a csapdába. Csak azért áll bosszút rajta, amiért a temetésen nem engedték odaülni, ahova akart. Már épp ki akarta kapcsolni a telefonját, amikor felugrott egy újabb üzenet.

MT: De mindegy is. Hamarosan úgyis vége az egésznek. Kizárólagos felügyeleti jogot kapok Cassian felett.
AL: Csak képzeled!
MT: Nem, te egy hazug, csaló lotyó vagy!

Astrid applikációja egy pillanatra lefagyott, aztán nagy méretű fájl érkezését jelezte a mobil. Egy fotó volt Astridról és Charlie-ról, amint párnákon fekszenek egy kínai dzsunka[103] fedélzetén. A hajó a Dél-kínai-tengeren úszott. Astrid Charlie mellkasán nyugtatta a fejét. A nő felismerte az öt évvel korábban készült képet, amely akkor született, amikor Charlie megpróbálta felvidítani, miután Michael Hongkongban meglepte őt azzal a kellemes hírrel, hogy vessenek véget a házasságuknak. Michael kísérőszöveget is küldött a képe mellé.

MT: Nincs olyan bíró, aki ezek után neked ítélné a gyereket.
AT: Ez a fotó semmit sem bizonyít. Charlie csak vigasztalni akart, miután te elhagytál.
MT: Vigasztalni? És az pontosan mit takar? Le is szoptad?
AL: Miért vagy ilyen bunkó? Tudod jól, hogy soha nem csaltalak meg. Te voltál az, aki úgy tett, mintha viszonya lenne, mert ki akartál szállni. Én szenvedtem miattad, nem emlékszel? Charlie csak egy jó barát volt.
MT: Ja, barátság extrákkal? Egy csomó más képem is van. Fogalmad sincs, milyenek.
AL: Nem tudom, mi lehet még nálad. Én semmit sem követtem el ellened.
MT: Igen, a bíró biztosan hisz is majd neked. Majd meglátod, mim van még.

Astrid csak bámulta az üzenetet, és érezte, hogy a haragtól kipirul az arca. Azonnal felhívta Michaelt, de csak az üzenetrögzítő hangját hallotta. *Helló, ez Michael Teo telefonja. Ez a privát számom, úgyhogy biztos fontos ember vagy. Hagyj üzenetet, és visszahívlak, ha elég fontos. He-he-he.*

A sípszó után Astrid beszélni kezdett:

– Michael, ez már nem vicces. Nem tudom, az ügyvéded milyen taktikát tanácsolt, de hidd el, hogy csak rosszul járhatsz. Kérlek, fejezd be, és kössünk valamilyen észszerű egyezséget. Cassiannak is ez lenne az érdeke.

Letette a telefont, és lekapcsolta az éjjeli lámpát. Ott feküdt a sötétben, és nagyon dühös volt Michaelre. De talán magára még ennél is dühösebb, mert tudta, hogy belesétált a csapdába. Először is nem kellett volna SMS-t küldenie. Michael csak provokálni akarta. Az utóbbi időben minden egyes alkalommal csak erre törekszik. Újra rezgett a telefonja, és tudta, hogy újabb felháborító üzenet érkezett a férfitól. Elhatározta, hogy nem néz rá a képernyőre. Aludni akart, mert másnap újabb nehéz nap elé nézett – reggel 10 órakor ismertetik a nagymamája végakaratát.

Újabb SMS érkezett. Majd egy újabb. Astrid elfordult az éjjeliszekrénytől, és összeszorította a szemét. De hirtelen eszébe jutott valami... Mi van, ha nem Michael az, hanem Charlie, aki most ért vissza Hongkongba? Sóhajtott, felvette a telefonját és bekapcsolta a fényerőt.

Három üzenet érkezett, és milyen meglepő, mindhárom Michaeltől. Az első így szólt:

MT: Cassian érdekében.

A második egy újabb fájl volt, amely még töltődött, de a harmadik – ismét egy szöveg – már megjelent a képernyőn.

MT: Ötmilliárd dollár, vagy örökre elveszted.

Néhány másodperccel később véget ért a letöltés, és Astrid rákattintott az ikonra. Egy harminc másodperces videóklip érkezett. Astrid a fényes képernyőre hunyorgott. A homályos éjszakai felvételen egy meztelen nő látszott háttal a kamerának, amint egy férfin ül lovagló ülésben. A pár félreérthetetlen helyzetben volt, és ahogy a nő teste jobbra-balra hajlott, Astrid egyszer csak minden kétséget kizáróan felismerte a fekvő férfiban Charlie-t. Csak ebben a pillanatban jutott el a tudatáig az a szörnyű gondolat, hogy a videón látható nő ő maga.

Astrid hangosan felsikoltott, és ledobta a telefonját, mintha megégette volna a kezét.

– Tejóégtejóégtejóég! – suttogta maga elé, majd újra felvette a mobilt, és Charlie számát tárcsázta. Remegő kézzel persze melléütött, és újra elindította a videót. Végül megtalálta a Névjegyek menüpontot, és ráütött a CW1-es jelre.

Több csengés után Charlie felvette a telefont.

– Ó, bébi, épp rád gondoltam...

– Úristen, Charlie...

– Jól vagy? Mi a baj?

– Úristen, azt se tudom, mit mondjak...

– Csak nyugodtan. Itt vagyok – mondta Charlie és megpróbált nyugodt maradni. Hallotta, hogy Astrid rettenetesen fel van dúlva.

– Michael most küldött egy videót. Rólunk... szex közben...

Charlie felugrott.

– Micsoda? Hol?

– Azt nem tudom. Nem néztem meg olyan alaposan. Abban a pillanatban, hogy megláttam az arcod, lefagytam.

– Küldd át azonnal nekem is!

– Hát... nem is tudom... biztonságos SMS-ben elküldeni ilyesmit?

– Fogalmam sincs. Küldd a WhatsAppon. Azt hiszem, az biztonságosabb.

– Jó van, várj.

Astrid megkereste a klipet, és továbbította Charlie-nak. Egy ideig csend volt, és Astrid tudta, hogy Charlie épp nézi a filmet. Végül újra meghallotta a férfi hangját, aki valahogy természetellenesen nyugodt volt.

– És ezt most küldte át neked Michael?

– Igen. SMS-ben vitáztunk valamin Cassian miatt, persze. Charlie, ezek tényleg mi vagyunk?

– Igen – felelte szomorúan Charlie.

– Hol készült? Hogyan...?

– Itt, a hongkongi lakásom hálószobájában.

– Akkor egy éven belül lehetett. Mert a hivatalos különválásunk után még három hónapig nem aludtam nálad.

Charlie egyszer csak felcsattant.

– Bassza meg, akkor még most is figyeltethet! Hadd menjek ki innen, visszahívlak!

Astrid fel-alá járkált a szobájában, és várta, hogy Charlie visszahívja. Úgy érezte, paranoiás lett. Michael régebben a Védelmi Minisztérium biztonsági szakértője volt. Lehet, hogy valahogy az ő hálószobájában is elhelyezett egy kamerát? Megfogta a telefont, és lement a földszintre, az udvarra néző nappaliba. Talán ez a nyugalmat árasztó hely őt is megnyugtatja. Amikor leroskadt a fehér kanapéra, eszébe jutott, hogy talán az egész ház be van poloskázva. Többé nem érezte magát biztonságban. Belebújt a papucsába, és kiment a házból. Éjfél felé járhatott az idő. Néhány közeli kávézó az Emerald Hill Roadon még tele volt emberekkel,

akik békésen iszogattak és beszélgettek. Astrid épp elindult az utcán felfelé, amikor Charlie hívta.

– Charlie! Minden rendben? Jól vagy?

– Jól vagyok. Most lejöttem, és a kocsiból beszélek. Bocs, hogy ilyen sokáig tartott. Csak ráállítottam a biztonságiakat az ügyre. Most átkutatják az egész lakást.

– Felébresztetted Chloét és Delphine-t?

– Ma mindketten barátnőknél alszanak.

– Hál' istennek, hogy nincsenek otthon.

– Mi a francot akar Michael? Felfogja, hogy ez törvénytelen? – füstölgött Charlie.

– Egész hétvégén rossz hangulatban volt, mert az apám testőrei nem engedték oda a temetésen a család számára fenntartott sorokba. Ötmilliárd dollárt kér, vagy azzal fenyeget, hogy kiszivárogtatja ezt a videót. Biztos benne, hogy elveszik tőlem a fiamat, és tudja, hogy ez az utolsó dolog, amit akarok.

– Nem hiszem el, hogy az a szemét képes a saját fiát arra használni, hogy megzsaroljon!

– Mit csináljunk, Charlie? Azt hiszem, az én házamat is bepoloskázta.

– Holnap elküldöm hozzád a biztonságiakat, majd ők elintézik. A végére járunk a dolognak. Menj most haza. Minden rendben lesz. Ha be is van poloskázva a házad, legalább tudjuk, ki nézi. Nem egy tolvajbanda, akik ki akarnak rabolni. Ez is valami.

– Csak egy szemétláda, aki ötmilliárd dollárt akar elvenni tőlem – sóhajtott Astrid.

– Tudod, mit? Szerintem nagyobb védelemre van szükséged. Megszerzem a világ legjobb csapatát.

– Úgy beszélsz, mint az apám. Ő is mindig ezt akarja csinálni. Nem akarok ketrecben élni, Charlie. Tudod, hogy próbálok láthatatlan maradni. Ha nem érezhetem biztonságban magam a saját házamban, a saját városomban, nem tudom, mi értelme van itt élni.

– Igen, igazad van. Tökéletesen igazad van. Csak rám tört a paranoia.

– Itt sétálok Szingapúr utcáin egy papucsban és egy szál ingruhában, és a kutya sem vesz észre.

– Szerintem tévedsz. Szerintem minden pasi azt gondolja: ki ez a félmeztelen bébi?

Astrid felnevetett.

– Ó, Charlie, szeretlek. Még ennek az őrületnek a kellős közepén is meg tudsz nevettetni.

– A nevetés fontos. Különben az a szemétláda nyer.

Astrid visszasétált a házhoz, és leült a bejárati kapu előtti kis lépcsőre.

– Nyer, veszít! Hogy lett ebből egyáltalán háború? Én csak azt akartam, hogy megtaláljuk a boldogságunkat.

Charlie felsóhajtott.

– Hát, nekem úgy tűnik, Michael másképp gondolja. Ő nem akar boldog lenni. Soha. Ő csak állandó harckészültséget akar fenntartani veled szemben. Ezért figyeltetett minket, és ezért nem enged a tárgyalásokon sem.

– Igazad van. Azért küldte el a videót is, mert meg akar rémiszteni, és el akar űzni a saját otthonunkból.

– És majdnem sikerült is neki, a fenébe! De tudod, mit? Nem ijedünk meg olyan könnyen! Most mindketten visszamegyünk a házba. Mindketten bezárjuk az ajtónkat, és soha többé nem engedjük be!

7

Tan és Tan Ügyvédi Iroda

•

SZINGAPÚR

A Chulia Street 65. alatti OCBC Centre-t általában „számológépnek” becézték, mert a lapos épület és a rajta lévő ablakok úgy néztek ki, mint egy kalkulátor előlapja. I. M. Pei, az építész azt akarta, hogy a gigantikus méretű, szürke épület az erő és az időtállóság szimbóluma legyen, mivel itt volt az OCBC, vagyis a sziget legrégibb bankjának székhelye.

A legtöbb ember nem tudta, hogy a harmincnyolcadik emeleten található a Tan és Tan Ügyvédi Iroda, amely nem volt túlságosan híres, de kétségtelenül az egyik legjelentősebb jogi központ volt az országban. A cég szinte kizárólag a leggazdagabb és legbefolyásosabb szingapúri családokat képviselte, és nem vállalt új ügyfeleket. Kivételt csak megfelelő ajánlások mellett tettek.

Ezen a napon a makulátlan mahagóni és üveg recepcióspultot külön kifényesítették, a vendégek számára fenntartott fürdőszobában friss rózsák illatoztak, és az összes ott dolgozónak meghagyták, hogy a legszebb ruháját vegye fel. Körülbelül háromnegyed tízkor egyre-másra nyíltak a liftajtók, és szállingózni kezdtek a Sang Szu Ji örökségében érdekelt emberek. Elsőként a Leongok jelentek meg – Harry, Felicity, Henry, Peter és Astrid.{104} Victoria Young és az Aakarák is csatlakoztak hozzájuk. 9:55-kor Philip, Eleanor és Nick érkezett meg a diszkrét recepcióra, amelyet Le Corbusier stílusú bőrkanapékkal rendeztek be.

Amikor Nick leült Astrid mellé, megkérdezte tőle:

– Minden rendben?

Valahogy mindig megérezte, ha az unokatestvérének valami baja van. Astrid rámosolygott.

– Jól vagyok. Csak nem aludtam eleget, ez látszik rajtam.

– Én magam sem aludtam valami jól. Rachel szerint a testem alkalmazkodik a fájdalomhoz. De az egész olyan, mint valami bizarr

álom – mondta Nick. Amint ezt kimondta, az ingaóra elütötte a tízet. Alix Cseng lépett be az ajtón férjével, Malcolmmal, Eddie-vel, Ceciliával és Alistairrel. Eddie megköszörülte a torkát, mintha beszédre készülne, de ebben a pillanatban Cathleen Kah[105] jött ki a recepcióra a család üdvözlésére.

Cathleen végigvezette a társaságot a folyosón, majd a kétszárnyú üvegajtón túl beléptek a nagyterembe. Egy hatalmas, sötét tölgyfa asztal foglalta el a helyiség nagy részét, amelyet az öbölre nyíló, csodálatos panorámát nyújtó ablakok előtt helyeztek el. Az asztal egyik végében Freddie Tan, Szu Ji ügyvédje ült, és Alfred Sanggal, Leonard Sanggal és Oliver Csiennel kávézott.

Tudtam, hogy Alfred bácsi itt lesz, de mi a fenét keres itt Leonard és Oliver? – gondolta Eddie.

– Jó reggelt mindenkinek – mondta Freddie vidáman. – Kérem, helyezzék magukat kényelembe.

Mindenki leült az asztal köré, többé-kevésbé megtartva a családi közösségeket, Eddie-t kivéve, aki az asztalfőt választotta.

– Csodálatos búcsúztató volt a tegnapi, igaz? Eddie, nem is tudtam, hogy így tudsz énekelni – jegyezte meg Freddie.

– Köszönöm, Freddie. Elkezdhetnénk? – javasolta türelmetlenül a megszólított.

– Nyugalom, fiam. Még egy embert várunk – mondta Freddie.

– Ki jön még? – kérdezte Eddie nyugtalanul.

Ebben a pillanatban meghallották, hogy magas sarkú cipőben közeledik valaki a folyosón. A drága cipők finoman kopogtak a márványpadlón, és a recepciósok a konferenciateremhez vezettek egy hölgyet.

– Erre, Asszonyom.

Jacqueline Ling lépett be a terembe. Mélylila lapruhát viselt, és egy Res Rei napszemüveget tartott a kezében. Vállán egy kék Yves Saint-Laurent couture kabát volt panyókára vetve.

– Elnézést, hogy megvárakoztattalak titeket. Képzeljétek, a sofőröm rossz címre vitt. Valamiért azt hitte, hogy a Land Towerbe megyünk.

– Nincs szükség bocsánatkérésre. Még csak pár perccel múlt tíz, úgyhogy elegánsan késett – viccelt vele Freddie.

Jacqueline Nicky mellé ült le, aki odahajolt hozzá, és puszit nyomott az arcára. Freddie végignézett a feszült társaságon, és úgy döntött, ideje véget vetni a szenvedéseiknek.

– Mind tudjuk, miért vagyunk itt, úgyhogy kezdjünk bele.

Eleanor elmosolyodott, Philip pedig hátradőlt. Alfred a gondosan lakkozott asztalt bámulta, és azon tűnődött, vajon David Linley készítette-e.

Freddie megnyomott egy gombot a telefonon.

– Tuan, most már behozhatja.

Egy csinos, vörös mellényes, csíkos nyakkendős asszisztens lépett be, aki teátrális testtartásban tartott a kezében egy nagy méretű borítékot. Freddie mellé tette le az asztalra, majd átnyújtott neki egy szarvban végződő levélkést. Mindenki láthatta Szu Ji személyes pecsétviaszát a boríték fülén. Freddie kezébe vette a levélkést, és színpadias mozdulattal a vérvörös viasz alá csúsztatta az élét. Eddie nagyot sóhajtott.

Freddie óvatosan kicsúsztatta a dokumentumot a borítékból, és feltartotta, hogy a szobában lévők mind jól láthassák. Ezután olvasni kezdett.

Sang Szu Ji végakarata

Alulírott Sang Szu Ji – a Szingapúr, Tyersall Park Avenue-n lévő Tyersall Park alatti lakos – minden korábbi végrendeletemet érvénytelenítem, és jelen dokumentumot nevezem meg végakaratomként.

1. **A végrehajtók megnevezése**
   Unokaöcséimet, Sir Leonard SANGot és Oliver CSIENt nevezem meg végakaratom végrehajtóiként.

Eddie kissé csalódottan nézett az unokatestvéreire. *Mi a fenéért választotta Ah Ma éppen őket? Olivert még tudom kezelni, de most nyalhatok ennek a nagyravágyó seggfejnek is!*

2. Készpénzökökség

Vagyonom kezelőjét megbízom, hogy a következő kifizetéseket rendezze mint az örökség részét:

a. 3 millió dollárt hagyok házvezetőnőmre, LEE Ah Lingre, aki kiválóan és odaadóan szolgálta a családomat fiatalkora óta.

(Victoria mosolygott. *Jól van, megérdemli.)*

b. 2 millió dollárt hagyok séfemre, LIM Ah Csingre, aki 1965 óta táplálja a családomat különleges tehetségének gyümölcseivel.

(Victoria megcsóválta a fejét. *Ah Csing nagyon dühös lesz, ha megtudja, hogy kevesebbet kapott, mint Ah Ling. Jobb, ha ma este nem esszük meg a levest!)*

c. 1 millió dollárt hagyok a főkertészemre, Jacob THESEIRÁra, aki szerető gondoskodással törődött Tyersall Park egész területével. Továbbá átadom neki az általunk öt évtized alatt közösen nevelt és nemesített orchideahibridekből származó mindennemű jogot és hasznot.

d. 1 millió dollárt kapjanak fejenként kedves társalkodónőim, Madri VISUDHAROMN és Patravadee VAROPRAKORN, valamint a Tyersall Park széfjében elhelyezett, nevükre felcímkézett arany és gyémánt karkötőket.

e. 500 ezer dollár illeti a biztonsági szolgálat vezetőjét, Vikram GHALE századost, aki 1983 óta védett engem odaadóan. Továbbá rá hagyom a Nambu 14 típusú pisztolyt, amit Hiszaicsi Teraucsi gróf ajándékozott nekem, amikor 1944-ben elhagyta Szingapúrt.

(Eleanor: *Ó, milyen nagylelkű! Vajon az Öreg Hölgy tudta, hogy Vikram a napi tőzsdézésével egy vagyont szerzett?)*

f. 250 ezer dollárt kapjon sofőröm, Ahmad BIN YOUSSEF. Továbbá neki ajándékozom az 1935-ös Hispano-Suiza 68 J 12-es Cabriolet[106] típusú gépjárművet, amelyet apámtól kaptam a tizenhatodik születésnapomra.

(Alfred: *A fenébe! Én akartam a Hispanót! Remélem, megvehetem tőle!)*

g. Tyersall Park minden további, itt meg nem említett alkalmazottjának 50 ezer dollárt juttatok fejenként.

3. Személyes tulajdon

a. Ékszergyűjteményemet az A jelű mellékletben foglaltaknak megfelelően osszák szét, ahogy azt Tyersall Park széfjében is megjelöltem.

(Cecilia Cseng Moncur: *Nem értem, miért fáradt. Mindenki tudja, hogy a legjobb darabokat már életében odaajándékozta Astridnak.)*

b. Úgy rendelkezem, hogy minden műalkotást, antikvitást és más háztartási eszközt, amelyre nem térek ki a végrendeletemben, osszanak szét egyenlő arányban a gyerekeim között, kivéve a következőket:

b/1. Lányomra, Felicity YOUNG LEONGra hagyom a celadon porcelánkészletemet, mert tudom, hogy nagy becsben fogja tartani, és makulátlan állapotban megőrzi az örökkévalóságig.

(Alix: *Hahaha! Felicity és a rendmániája! Maminak volt humorérzéke, azt meg kell hagyni!)*

b/2. Lányomra, Victoria YOUNGra hagyom a kis festményt, amelyen egy nő a hálószobája ablakánál áll (Édouard Vuillard festménye). Tudom, hogy mindig utálta ezt a képet, úgyhogy bízom benne, hogy azonnal eladja, és a pénzből megveszi azt az angliai

házat, amelyről álmodozik, és amelyről folyton beszél.

(Victoria: *Még a sírból is kritizál, de már megnéztem a* sothebyreality.com *oldalon a házakat.)*

b/3. Fiamra, Philip YOUNGra hagyom Tyersall Parkból mindazokat a tárgyakat, amelyek az édesapjáé, Sir James Youngé voltak.

(Philip: *Vajon beprogramoztam a videó időzítőjét, hogy felvegye* A zöld íjász *új részét? Alig várom, hogy visszamehessek Sydney-be. Micsoda elképesztő időpocsékolás!)*

b/4. Lányomra, Alexandra YOUNG CSENGre hagyom az elefántcsontból és jádéből készült pecséteket, mivel ő az egyetlen a gyermekeim közül, aki jól beszéli a mandarint.

b/5. Menyemre, Eleanor SZUNGra hagyományozok egy doboz Santa Maria Novella mandulás szappant.

(A helyiségben ülő nők jól hallhatóan felhördültek, de Eleanor egyszerűen felnevetett. Nick nem értette a célzást, ezért anyjára nézett. Jacqueline odahajolt hozzá, és elmagyarázta:

– Mindenkivel tudatni akarta, hogy szerinte anyád mocskos nő volt.)

b/6. Kedves unokámra, Astrid LEONGra, aki minden módon az anyámra hasonlít, a chőngszám-, az ünnepi-köpeny-, a vintage-textília-, a kalap- és a kiegészítő-gyűjteményemet hagyom.

b/7. Kedves unokámra, Cecilia CSENG MONCURre, a díjlovagló bajnokra hagyok egy kínai festménytekercset, amely Li Kung-lin „Észak Dala” korszakából származik, és egy galoppozó ménest ábrázol.

b/8. Hűséges és mindig szórakoztató unokaöcsémnek, Oliver CSIENnek adok egy pár Émile-Jacques Ruhlmann asztali lámpát az öltözőszobámból, és W. Somerset Maugham első kiadású, dedikált könyvét (*Távol-keleti mesék* címmel).

(Oliver: *Jaj, de kedves!*)

b/9. Odaadó unokámra, Edison CSENGre hagyok egy pár Asprey zafír-platina mandzsettagombot, amelyet férjem, Sir James Young kapott a perawaki szultántól az aranylakodalmunkra. James túlságosan szerény volt, és soha nem hordta volna óket, de tudom, hogy Eddie nem ilyen.

(Eddie: *Hűha! De elég már ebből a pitiáner szarakodásból. Rátérhetnénk végre a fő eseményre?*)

b/10. Két unokámra, ifjabb Henry LEONGra és Peter LEONGra, akiket nagyon szeretek, nem térek ki külön, mert jelentős örökséget kaptak férjem, Sir James Young hagyatékából. És mert tudom, hogy bőségesen ellátja óket a LEONG Családi Tröszt.

(ifj. Henry Leong: *Milyen jelentős örökség? Kung kung csak 1 millió dollárt hagyott rám, ráadásul még csak egy kiskölyök voltam!*)

4. Történelmi ereklyék, fényképek, dokumentumok, magánlevelek és apróságok

A Tyersall Parkban lévő személyes dokumentumaim és szellemi javaim (családi fotóim, leveleim, naplóim és egyéb emlékeim) mindennemű tulajdonjogát legkedvesebb unokámra, Nicholas YOUNGra, a család elismert történészére hagyom.

5. Részvények

1 000 000 Ling Holding Pte Ltd részvényemet – amelyet Ling Jin Csaótól nyertem el egy kolosszális madzsongcsatában 1954-ben – szeretett keresztlányomra, Jacqueline LINGre hagyom. Remélem, ezzel kiegyenlítódnek a Ling klán hatalmi viszonyai.

(Jacqueline a felszínen hűvös és összeszedett maradt, de mélyen legbelül ujjongott: *Drága, drága Szu Ji! Megszabadítottál! Bárcsak megölelhetnélek!* Felicity és a nővére rosszallóan néztek, nem egészen értve, mit akart Szu Ji ezzel a mondattal mondani, de Eleanor, aki képben volt a tőzsdeárakkal kapcsolatban, azonnal számolgatni kezdett: *Egymillió részvény, a Ling Holding 145 dollár körül van ma. Jézus Mária, Jacqueline óriásit kaszál!*)

6. A birtok

A teljes birtok a következőkből tevődik össze: a bankjaimban (a szingapúri OCBC, a hongkongi HSBC, a thaiföldi Bangkok Bank, a londoni C. Hoare & Tsa, a svájci Landolt & Cie) tartott készpénz és egyéb pénzügyi eszközök. Úgy rendelkezem, hogy az ezekben a pénzintézetekben tartott pénzeket a 2. pontban meghatározottak kiegyenlítésére használják fel. A megmaradt összeget jótékonysági célra kívánom fordítani. Férjem, Sir James Young emlékére alapítványt hozok létre A YOUNG ALAPÍTVÁNY néven. Kinevezem Astrid Leongot és Nicholas Youngot az alap kezelésére.

7. Ingatlan

a. A malajziai Cameron-felföldön található ingatlantulajdonomat és a hozzá tartozó harminchektáros birtokomat kedves unokámra, Alexander LEONGra hagyom. Ha nem él túl engem, akkor a tulajdon szálljon egyenlő mértékben feleségére, Salimah LEONGra és dédunokáimra, James, Anwar és Yasmine LEONGra, akiket sajnálatos módon soha nem volt módom megismerni.

(Harry Leong megdöbbent. Micsoda arculcsapás! Felicity nem nézett a férjére, de Astrid nem tudott elnyomni egy mosolyt: *Alig várom, hogy Skype-olhassak Alexnek. Látni akarom az arcát, amikor megtudja, hogy Ah Ma azt a hihetetlen malajziai birtokot rá hagyta – arra a fiúra, akit az apja kitagadott, amiért egy maláj lányt vett el.)*

b. Csiang Maj-i (thaiföldi) ingatlanomat és a hozzá tartozó, százhúsz hektáros birtokot szeretett lányomra, Catherine YOUNG AAKARÁra hagyom. Ha nem él túl engem, a birtok legyen James, Matthew és Adam Aakaráé, egyenlő mértékben.

(Catherine felzokogott, Felicity, Victoria és Alix pedig egyszerre mozdult meg. *Miféle Csiang Maj-i birtok?*)

Freddie Tan szünetet tartott, majd minden ceremónia nélkül felolvasta a végrendelet utolsó pontját.

c. Szingapúri házamat a következő családtagokra hagyom az alább megjelölt arányban:
Egyetlen fiamra, PHILIP YOUNGra: 30%
Legidősebb lányomra, FELICITY YOUNGra: 12,5%
Második lányomra, CATHERINE YOUNG AAKARÁra: 12,5%
Harmadik lányomra, VICTORIA YOUNGra: 12,5%
Legfiatalabb lányomra, ALEXANDRA YOUNG CSENGre: 12,5%
Unokámra, NICHOLAS YOUNGra: 10%
Unokámra, ALISTAIR CSENGre: 10%

ALÁÍRÁS: SANG SZU JI

Freddie letette a dokumentumot az asztalra, és végignézett az egybegyűlteken. Felicity, Victoria és Alix szemmel láthatóan még mindig próbálta megemészteni azt a meglepő hírt, hogy az anyjuknak volt egy thaiföldi ingatlanja.

– Folytassa – mondta Eddie türelmetlenül.

– Befejeztem – felelte Freddie.

– Hogy érti azt, hogy befejezte? És mi van Tyersall Parkkal?

– Épp most olvastam fel azt a részt.

– Hogy érti? Nem is említette Tyersall Park nevét! – makacskodott Eddie.

Freddie felsóhajtott, és újra olvasni kezdte az utolsó pontot. Amikor befejezte, néma csend lett a teremben. Aztán mindenki egyszerre kezdett beszélni, mintha összebeszéltek volna.

– *Mindenkinek* van része Tyersall Parkban? – kérdezte Felicity értetlenkedve.

– Igen, Ön konkrétan 12,5%-ban örökli a tulajdont – magyarázta Freddie.

– Tizenkét és fél százalék... mit jelent ez egyáltalán? – morgott Victoria.

Eleanor diadalittasan nézett Nickre, majd Philip fülébe súgta:

– Anyád úgy sérteget, ahogy csak akar, de a végén mégiscsak neked és Nicknek jutott a birtok nagy része, és ez az, ami számít!

Nick Alistairre nézett, aki az asztal túloldalán ült, és a fejét csóválta. Szemmel láthatóan nem hitte még el a hallottakat.

– Nem hiszem el, hogy Ah Ma hagyott rám valamit a végrendeletében.

– Nem is kis valamit! – mondta vigyorogva Nick.

Végighallgatva Nick és a testvére párbeszédét, Eddie hirtelen felélénkült. Nagy lendülettel felugrott az asztal mellől, és kiabálni kezdett:

– HÜLYESÉG AZ EGÉSZ! Hol van az én részem Tyersall Parkból? Hadd nézzem meg azt a végrendeletet! Biztos benne, hogy ez a legutolsó változat?

Freddie higgadtan nézett rá.

– Biztosíthatlak, hogy ez a nagymamád utolsó akarata. Jelen voltam, amikor aláírta.

Eddie kikapta a dokumentumot az ügyvéd kezéből, és odalapozott az utolsó oldalra. A lap alján ott állt a hitelesítő pecsét és a következő szavak:

Az aláírásra a következő személyek jelenlétében került sor:

FIONA TUNG CSENG
és ALFRED SANG
2009. június 19-én.

Eddie szeme majdnem kiesett.

– A rohadt életbe! A *feleségem* volt a tanú???

– Valóban – felelte higgadtan Freddie.

– Az a ribanc nem is mondta! És 2009-ben írta alá? Ez hogy lehetséges? – kérdezte Eddie sikító fejhangon.

– Fejezd be az ostoba kérdezősködést, te *goblok!*[107] – szólt közbe Alfred, mert már kezdett elege lenni. – Fogott egy tollat, és aláírta.

Eddie nem foglalkozott a közbeszólással.

– De ez azt jelenti, hogy soha nem is változtatta meg a végrendeletét? Akkor sem, amikor Nicky elvette Rachelt?

Nick rájött, hogy az unokatestvérének igaza van. A véget nem érő spekulációk ellenére, amelyeket azzal kapcsolatban folytatott mindenki, hogy Nicket kitagadták az örökségből, kiderült, hogy a nagymamája egyetlenegyszer sem tért el az eredeti tervétől. Tyersall Park jelentős részét apjára hagyta tudván, hogy egy nap úgyis ő örökli majd meg azt is. Ebben a pillanatban hihetetlen bűntudat kerítette hatalmába. Miért is vesztegetett el annyi évet arra, hogy haragudott Ah Mára?

De úgy látszott, Eddie még nem fejezte be a reklamálást. Odaviharzott Freddie Tan székéhez, és az arcába hajolva megvádolta:

– A minap, amikor eljött a nagymamához, azt mondta nekem, hogy én leszek a legnagyobb kedvezményezett.

Freddie csodálkozva nézett vissza rá.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. Én ilyesmit soha nem mondtam.

– Azt mondta nekem, hogy én vagyok a „nap hőse”.

Freddie majdnem elnevette magát, de amikor Eddie arcára nézett, megpróbálta finomítani a csapást.

– Eddie, én csak vicceltem veled, mert egy Patek Philippe óra volt rajtad. Méghozzá a kedvenc típusom, a 150. évfordulóra gyártott Jump Hour Reference 3969-es.

Eddie döbbenten bámult az ügyvédre, majd teljesen megzavarodva visszasüllyedt a székébe. Alix sajnálkozva nézett a fiára, aztán az ügyvédhez fordult.

– Freddie, nem egészen világos nekem, hogyan lesznek felosztva anyám pénzügyi eszközei? Mi a helyzet a többi értékpapírral és a Sang Enterprises részvényeivel?

Freddie nagyon kényelmetlenül érezte magát, és Alfred felé fordította a székét.

– Az édesanyádnak nem volt más értékpapírja a Ling Holdingson kívül – mondta Alfred.

– De Maminak volt egy jelentős portfóliója – ő maga mondta, hogy minden blue chipből vett! Nem ő volt a legnagyobb magánrészvényes a Keppel Landnél, a Robinson'snál és a Singapore Press Holdingnál? – vitázott Felicity is.

Alfred a fejét rázta.

– Nem. Az én vagyok.

– De hát nem osztott meg veled mindent? Mint a Sang Enterprises társtulajdonosa?

Alfred hátradőlt, és Felicityre nézett.

– Valamit meg kell értened. A Sang Enterprisest – a szállítmányozási céget, a kereskedőcéget és a világ minden részén lévő különböző üzleti érdekeltségünket – a Sang Lung Ma Tröszt irányítja. Anyád a tröszt kedvezményezettje volt, de soha nem volt a társtulajdonosa.

– És akkor kié a Sang Enterprises? – kérdezte Alix.

– Elmondom még egyszer: a Trószté a Sang Enterprises, és *én* vagyok a Tröszt egyetlen gondnoka. A nagyapád végakaratában egyértelmű kitétel volt, hogy a Tröszt tulajdonjoga férfiágon öröklődjön. Csak a Sang család férfi tagjaira szállhat. Ebben rendkívül régimódi volt, mint tudod.

– Akkor honnan szerezte anyám a jövedelmét? – kérdezte Alix.

– Nem volt jövedelme, a Tröszt fizette az összes költségét. Az apám nagyon konkrétan fogalmazott a végrendeletében. Kikötötte, hogy Szu Ji minden szükségletét, vágyát és kérését a Tröszt elégítse ki élete végéig. Így is tettünk.

– A Tröszt fizetett mindent? – kérdezte Felicity, de látszott rajta, hogy nem nagyon hiszi el a dolgot.

Alfred sóhajtott.

– *Mindent.* Mint azt tudjátok, édesanyátoknak nem nagyon volt fogalma a pénzről. Születése óta úgy élt, mint egy hercegnő, és kilencven éven át ezen a téren semmi sem változott. Támogatni akart titeket, miközben elegáns életstílust tartott fenn Tyersall Parkban és a Cameron-felföldön – mit gondoltok, mennyibe került mindez hetven-egynéhány éven keresztül?

– És mit fog most fizetni a Tröszt? – kérdezte Victoria.

Alfred Victoriára nézett.

– Nos... semmit. A Tröszt ezennel teljesítette minden megbízotti kötelességét az édesanyátok felé.

Victoria a nagybátyára nézett, és szinte félve tette fel a következő kérdést.

– Szóval azt akarod mondani nekünk, hogy semmit sem örökölünk a Sang Trösztől?

Alfred ünnepélyesen megrázta a fejét. A helyiségben teljes csend lett. Mindenkit letaglózott a hír.

Felicity nem szólt semmit. Nagybátyja szavainak jelentősége lassan eresztett gyökeret a fejében. Végig úgy gondolta, anyja a legnagyobb örökösnő, egy olyan birodalom társtulajdonosa, amely több száz milliárdot ér, most pedig kiderült, hogy soha nem is volt benne az egyenletben. Ez ugyanakkor azt is jelentette, hogy ő sem örököl semmit a Sang Enterprises részéről. Nem örököl *semmit.* Mindössze 12,5%-a van a házban, akárcsak a testvéreinek. De ez nem volt így jól. Ő volt a legidősebb nővér. Hogy tehette ezt velük Mami? Összeszedte magát, megkeményítette az arcát, és egyenesen Alfred bácsi szemébe nézett.

– Mennyi pénze van Maminak a bankszámlákon?

– Igazán nem sok. A számlák egy része már nagyon régi. Csak a Hoare-ban lévőn van körülbelül hárommillió font – ezt az anyámtól örökölte, és ez volt a vásárlási számlája, amikor a Harrodsból rendelt valamit. A svájci Landolt-nál van az aranyrúdja, arra az esetre, ha a világ abszolút megbolondult volna. Azt mondanám, körülbelül negyvenöt-, ötvenmillió összesen.

Freddie közbeszólt.

– De ebből a pénzből automatikusan ki kell fizetni az örökül hagyott összegeket, vagyis Ah Csing, Ah Ling és a többiek részét.

Victoria vádlón nézett Freddie-re.

– Nem hiszem el! Egyszerűen nem hiszem el, hogy Maminak mindvégig ilyen kevés pénze volt!

Freddie felsóhajtott.

– Nos, egy fő jövedelemforrása volt, mégpedig a Ling Holdings részvények. Az egymillió részvény elég szép osztalékot hozott, de mindig újra befektette a pénzt, és újabb részvényeket vásárolt. Ma körülbelül félmilliárd dollárt érhet a része, de amint azt tudják, erről ma már volt szó.

A nővérek elborzadva bámultak Jacqueline-ra. Szu Ji gyönyörű keresztlánya automatikusan több pénzt örököl az anyjuk vagyonából, mint ők.

– Tehát azt állítja, hogy az egyetlen jövedelemforrási lehetőség, amit anyánktól örököltünk, az Tyersall Park? – kérdezte Felicity lassan, mintha a saját szavait se hinné el.

– Hát, azért az nem kevés. Tyersall Park körülbelül egymilliárd dollárt érhet, ha el akarnák adni – jegyezte meg Freddie.

– Inkább kétmilliárdot – jegyezte meg Alfred bácsi.

Victoria vehemensen megrázta a fejét.

– De soha nem adhatjuk el Tyersall Parkot! A család kezén kell maradnia! Vagyis mi marad? Semmit sem kapunk! Nekem például annak az egy Vuillard-festménynek az értékéből kellene megélnem?

Felicity könnyes szemmel nézett a férjére, és remegő hangon közölte:

– Ha el kell adnunk Tyersall Parkot, csupán néhány száz milliót kapok. Egy *senki* leszek!

Harry bátorítóan megszorította a kezét.

– Kedvesem, a feleségem vagy. Te *Puan Sri* Harry Leong vagy, és megvan a magunk pénze. Te soha nem leszel egy *senki.*

Philip egyszer csak felállt, és most először szólalt meg.

– Nyilvánvalóan végig ez volt Mami terve. Ha azt akarta volna, hogy egyikünké legyen Tyersall Park, akkor arra a személyre

hagyta volna az egész birtokot. De azzal, ahogy felosztotta, azt sugallta, hogy csak egyetlen dolgot tehetünk vele. Azt akarta, hogy adjuk el azt az átkozott házat.

8

DEMPSEY HILL

•

SZINGAPÚR

A PS. Café a korábbi Dempsey Hill-i laktanya parkjában volt. Amint Nick belépett a végtelen nyugalmat árasztó helyre Astriddal, azonnal úgy érezte, könnyebben lélegzik.

Mintha olvasott volna a gondolataiban, Astrid is megszólalt:

– Úgy örülök, hogy sikerült elszöknünk.

– Két óra a családi ügyvédek irodájában... azt hiszem, egy év se lesz elég, hogy felépüljek – nevetett Nick, és körülnézett, hogy lássa, megérkezett-e már Rachel és Carlton. – Á, ott rejtőzködnek a sarokban!

– Szóval, akkor ma este ígéretes randid lesz? – ugratta Rachel az öccsét, amint leültek a hatalmas ablakokon beáramló napfényben fürdő asztalhoz.

– Csak *remélem,* hogy ígéretes lesz! Tudod, néha egy randi elronthatja az egészet – mondta Carlton, és belekortyolt a zöldcitromos licsiitalba.

– Scheherazade és te az elmúlt héten elválaszthatatlanok voltatok. Nem nagyon látom, hogy tudnád ezen a ponton elrontani a dolgot.

Rachel felnézett, és meglátta a zsúfolt asztalok között szlalomozó Nicket és Astridot.

– Itt is vannak. Kérdezzük meg Astridot...

– Neeee! – kiáltott föl elpirulva Carlton.

– Mit kérdezzünk meg tőlem? – kérdezte Astrid, és odahajolt Rachelhez puszit adni.

– Szakértő véleményed szerint gondolod, hogy rossz ötlet, ha Carlton randizni hívja az unokatestvéredet?

– Micsoda? Igazi randira? Azt hittem, már félúton vannak Vegasba, hogy összeházasodjanak! – ugratta őket Astrid.

– Hagyd abba! Nem vagyok benne biztos, hogy annyira odavan értem – mondta Carlton.

– Carlton, ha nem tetszenél neki, nem juthatnál a közelébe.

– Tényleg? – kérdezte kételkedve a fiú.

Astrid leült mellé.

– Először is a szülei betegesen féltik. Láttad, milyen biztonsági őrök vigyáznak rá. Hallottam, hogy Párizsban civil ruhás ügynökök kísérik, bárhova megy, és még ő sem tudja, kik azok. Ettől függetlenül Scheherazade tinédzserkora óta egy sor hullát hagyott maga után. Még soha nem láttam annyi szerelmes kölyökkutyát, ahánynak összetörte a szívét. De neked, Mr. Gödröcske, sikerült átjutnod a pretoriánus őrökön.

– Szóval, hova viszed ezen a különleges randin? – kérdezte Nick.

– Gondoltam, lazára veszem a dolgokat... talán egy séta után innánk valamit a LeVeL33-ban?

Astrid vágott egy grimaszt.

– Lehet, hogy ezt még át kell gondolnod... – mondta aztán finoman.

– Fel kell egy kicsit turbóznod a dolgot, Carlton. Scheherazade Sangot nem lehet könnyen lenyűgözni – figyelmeztette Nick is.

– Rendben, megjegyeztem, ahogy kell – nevetett Carlton.

Időközben Rachel már tűkön ült, hogy megtudja, mi történt a végrendelet felolvasásán.

– Jól van, elég Carlton szerelmi életéből. Ti hogy vagytok? Minden... öööö... jól ment?

Nick kinézett az ablakon. Onnan, ahol ült, úgy tűnt, mintha az egész kávézó üvegből lenne valahol a fa tetején. Szeretett volna kirepülni az ablakon, és eltűnni a lombkoronában.

– Nem vagyok benne biztos, az agyam totálisan zombi. Szerinted jól ment, Astrid?

Astrid hátradőlt, és nagyot sóhajtott.

– Még soha nem voltam olyan szobában, ahol ennyi feszültség gyűlt össze. Annyi meglepetés volt, és szerintem akkor ott mindenki le volt döbbenve. Különösen Eddie.

– Miért Eddie? – kérdezte Rachel.

Nick felnevetett.

– Szegény fickó! Azt hitte, ő kapja Tyersall Parkot – felelte Nick. Mivel tudta, hogy Rachel fejében is ez a nagy kérdés, hozzátette. – És én sem kaptam meg. Van egy kis részem, de Tyersall Parkot úgy osztották föl, mint egy nagy kvargli sajtot az apám, a nővérek, Alistair és jómagam között.

Rachel elámult.

– Alistair? Hú, nem csoda, hogy Eddie kiborult...

– Ma kiborulás, holnap testvérgyilkosság – jegyezte meg Astrid.

– És mi van veled, Astrid? Te is meglepődtél, hogy nem kaptál részt a házból? – kérdezte Rachel.

– Én soha nem is gondoltam, hogy fogok. Elég boldogság az nekem, hogy Ah Ma rám hagyott pár olyan dolgot, amiről tudta, hogy értékelni fogom.

Astrid telefonja megcsörrent, és amikor látta, hogy Charlie az, felállt.

– Egy perc, és jövök. Ha jön a pincérnő, kérnétek nekem egy barackos-licsis üdítőt?

Miután Astrid elment, Rachel megkérdezte:

– De ha a házat ilyen sok ember között osztották fel, az hogy fog működni?

Nick vállat vont.

– Szerintem ezt próbálják meg most kitalálni. A család másik fele visszament a házba, és ebéd közben tárgyalnak tovább.

Rachel átnyúlt az asztal fölött, és megszorította Nick kezét. El tudta képzelni, milyen nehéz lehetett ez az egész a férjének. Ott ülni abban az irodában, és hallgatni, hogyan szedik ízekre és osztják szét a nagymamája egész életét. Témát váltva vidáman folytatta:

– Hát, akkor rendeljünk. Éhen halok! Hallom, hogy a Tigris sörtésztában sütött hal és krumpli finom itt!

* * *

Astrid a kávézó belső udvarán állt, és aggódva hallgatta Charlie-t.

– A biztonsági csapatom mindent átkutatott. A lakásom minden négyzetcentiméterét átvizsgálták, de semmit se találtak. Se

kamerát, se más megfigyelőeszközt. Semmit. Most hívtak Szingapúrból, nálad sem volt semmi.

– Akkor ez mit jelent? – kérdezte csodálkozva Astrid.

– Nem tudom. Elég riasztó, hogy videófelvételt csináltak rólunk az ágyban, de senkinek sincs halvány segédfogalma sem arról, hogy készülhetett.

– Esetleg valami drónról? – kérdezte Astrid.

– Nem, nem stimmel a szög. A film minden kockáját kielemeztük, és az ágy végében kellett lennie valaminek, nem odakint. De bármilyen eszköz is volt, már nincs ott.

– Hát ez megnyugtató. Akárki is szerelte fel, már visszament, és elvitte – mondta Astrid megcsillantva akasztófahumorát.

– Nagyon úgy néz ki. Figyelj, újabb biztonsági szakértőket hívatok Izraelből, akik készítenek egy másik elemzést. Azt akarom, hogy még szigorúbban menjenek végig mindenen. Aztán átküldöm őket hozzád Szingapúrba is. Addig szerintem ne menj haza, amíg ki nem találunk valamit.

Astrid nekidőlt az oszlopnak, és mérgesen felsóhajtott.

– Nem hiszem el, hogy ez történik velem! Úgy érzem, sehol sem biztonságos, akárhova megyek is. Mintha Michaelnek mindenütt lenne szeme a városban!

– Miért nem jössz ide Hongkongba? A Peninsulában vagyok, a Peninsula lakosztályban. Itt szállnak meg az államfők. Ebben a pillanatban ennél biztonságosabb helyet el sem tudok képzelni.

– Úgy érzem, ha most elmegyek, azzal beismerem a vereséget. Michael tudni fogja, hogy sikerült megfélemlítenie minket.

– Figyelj csak, Astrid! Mit is mondtunk tegnap este? Nem engedjük Michaelt nyerni. Nem engedjük, hogy ő diktálja a szabályokat. Nem elszöksz a városból. Hongkongba jössz, hozzám. Hogy jól érezzük magunkat, hogy elkezdjük szervezni az esküvőnket. A nagymamád temetése is megvolt, mi pedig folytatjuk az életünket – mondta bátorítóan Charlie.

– Teljesen igazad van. El kell mennem Hongkongba. Meg kell szerveznünk egy esküvőt – jelentette ki Astrid, és hangjába visszatért a tűz.

9

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

Eddie üvöltése még a személyzet szárnyában is hallatszott odalent a földszinten. Ah Ling, Ah Csing és egy tucat szolgálólány a konyhaablaknál nyújtogatta a nyakát, és megbabonázva hallgatták azokat a zajokat, amelyek Eddie és Fiona szobájából szivárogtak le.

– Bassza meg! Te végig tudtad, hogy mi van a nagymamám végrendeletében, és egy szót sem szóltál! – kiabált Eddie.

– Már ezerszer elmondtam, hogy nem tudtam semmit! Csak az aláírásnál voltam tanú, nem érted? Nem ültem oda, és nem olvastam el a végrendeletet! – felelte neki Fiona.

– És mi az ördögért nem?

– Halkabban, Eddie! Mindenki hall minket!

– Pont leszarom, ki hall minket! Azt akarom, hogy az egész világ hallja, mekkora idióta vagy! Megvolt az esélyed arra, hogy elolvasd a nagyanyám végrendeletét, de te nem tetted meg!

– Én tiszteletben tartottam a nagymamád magánszféráját!

– Tiszteletben a francokat! És velem mi van? Engem miért nem tartasz annyira tiszteletben, amennyire megérdemelném? – kiabált tovább Eddie.

– Nem fogok itt ülni és erről a hülyeségről beszélni! Vegyél be egy nyugtatót, és higgadj le a francba! – kiáltott Fiona, majd határozottan felállt a kanapéról és el akart menni. Eddie azonban erővel ott tartotta.

– Hát nem fogod fel? Tönkretetted a gyerekeid életét, és az enyémet is! – üvöltötte, majd megfogta Fiona vállát és rázni kezdte a feleségét.

– Engedj el, Eddie! – kiáltott Fiona.

– *Aiyoh!* Eddie már túlzásba viszi – mondta Ah Csing, és megcsóválta a fejét, miközben Eddie kirohanását hallgatta. – Abból,

amit hallok, úgy tűnik, nem ő kapta meg a házat, ugye? Ó, hála istennek!

– Komplett bolond, ha azt hitte, hogy Szu Ji rá hagyja ezt a helyet! – szólt közbe Ah Ling.

Ebben a pillanatban hatalmas puffanás hallatszott odafentről.

Jiayi, a fiatal kínai kamraszolga ijedten rezzent össze.

– Ó, istenem! Megütötte? Ah Ling, most mit csináljunk?

Ah Ling csak sóhajtott.

– Ki kell maradnunk belőle! Ne felejtsd el, Jiayi, hogy mi nem látunk semmit és nem hallunk semmit. Ez az, amit teszünk. És most vigyük ki az asztalra az első öt fogást. Gyorsan! Az állatok éhesek!

A konyhalányok akcióba lendültek, Jiayi pedig elindult felfelé Eddie szobájához. Fiona mindig nagyon kedves volt vele, és nem fogja hagyni, hogy bárki bántsa. Felosont a lépcsőn arra a folyosóra, ahol a vendégek hálószobája volt, és odalopakodott a házaspár szobájához. Hallgatózott. Valaki fájdalmasan nyögött odabent. Jiayi lassan kinyitotta az ajtót, és suttogóra fogta:

– Asszonyom, jól van?

Amikor benézett, Eddie a földön feküdt összegörnyedve, fejét Fiona ölében nyugtatta, aki simogatta a haját. Fiona felnézett Jiayira, és a lány gyorsan behúzta az ajtót.

* * *

Tyersall Park családi étkezőjében mindenki összegyűlt a hatalmas mahagóni ebédlőasztal körül, amelyet a nagy sanghaji művész, Huang Pao Fan tervezett. Ah Ling és Ah Csing arra számított, hogy kevésbé nyugodt hangulatú étkezés következik, ezért a Young testvérek kedvenc gyerekkori ételeit készítették el: sütőtökös ráklevest (Catherine kedvencét), sült rizst *lap csöng*gel[108] és extra tojásokkal (Philip kedvencét), párolt aranyosfejű halat gyömbérszószban (Felicity kedvencét), *lormaj kajt*[109] (Alix kedvencét) és Yorkshire-pudingot (Victoria kedvencét). Így a menüsor egy kissé skizofrén lett, de ezt – néhány idősebb családtagon kívül – senki sem vette észre.

Victoria kezdte a beszélgetést, miközben bekapta az első falat Yorkshire-pudingot.

– Philip, ugye nem mondtad komolyan, hogy adjuk el a házat?

– Nem látok semmi más megoldást – felelte Philip.

– Miért nem vásárolsz ki minket? A tiéd a legnagyobb rész, mi pedig családi áron eladjuk a saját részünket. Így mindenki megtarthatná a szobáját, és Tyersall Park lenne a mi családi szállodánk.

Alix felnézett az illatos csirkés rizsből. Mi a fenét javasol Victoria? Nem volt szándékában családi áron eladni a saját részét.

Philip megrázta a fejét, és lenyelte a szájában lévő sült rizst.

– Először is, nem engedhetem meg magamnak, hogy mindenkit kivásároljak, de ez kevésbé fontos. Mit kezdenék ezzel a házzal? Én Sydney-ben élek az év nagy részében – nem érek rá foglalkozni ezzel a monstrummal.

– Cat, te nem szeretnéd, ha a tiéd lenne Tyersall Park? Te meg is engedheted magadnak, nem? – kérdezte reménykedve Victoria a nővérét.

– Ezen a helyen engem minden Mamira emlékeztet, és ez túlságosan elszomorítana – tűnődött Catherine, és különösebb étvágy nélkül turkált a tésztájában.

Alix szólalt meg.

– Catnek igaza van. Ez a ház már nem ugyanaz most, hogy Mami elment. Nézzétek, Mami egyértelműen azt akarta, hogy adjuk el. Tudta, hogy egyikünk se igazán akarja megtartani magának.

Victoria kétségbeesettnek tűnt.

– És akkor mi lesz velem? Be kellene költöznöm egy *lakásba?* Te jóságos ég, úgy érezném magam, mintha hirtelen elszegényednék!

– Victoria, ez senkit sem érdekel már – felelte Alix. – Nézd csak meg a barátainkat és az unokatestvéreinket. A Csieneket, a Tanokat, a Sangokat. Az ismerőseink közül már senki sem lakik az eredeti házakban. Buitenzorg, EU Villa, 38 Newton Road, a Jáde-ház... A régi nagy birtokok mind eltűntek. Még a Command House is annak az istenverte lakásprogramnak a része lett. Én már évtizedek óta egy három hálószobás öröklakásban lakom, és imádom.

Harry helyeselve bólogatott.

– Én egyenesen *vágyom* arra a luxusra, amit egy kis lakás nyújtani tud, mint például azok a bérlakások. Hallom, hogy a legtöbbjükben már lift is van manapság.[110]

Alix körbefuttatta a tekintetét az asztalnál ülőkön.

– Egy ilyen méretű ingatlan évszázadonként egyszer kerül a piacra. Ez olyan, mintha a Central Parkot árulná valaki New Yorkban. Ezen a környéken 10 ezer dollár körül megy a négyzetméterenkénti ár. Nekünk van itt több mint 300 ezer négyzetméterünk, ami körülbelül hárommilliárdot jelent, de szerintem a beruházók még többet is fizetnének, ha elindul a licitálás. Higgyetek nekem, évek óta adok-veszek ingatlanokat Hongkongban. Nagyon gondosan és módszeresen össze kell hangolnunk mindent, mert ez az egyetlen esélyünk arra, hogy nagyot szakítsunk.

Victoria drámaian felsóhajtott, bár titokban már azon gondolkodott, hogy a helyes kis sövényszobrok milyen jól mutatnak majd a londoni háza küszöbén.

– Jól van, akkor adjuk el a házat. De a közeljövőben nem nagyon fedhetjük fel a kártyáinkat. Az nagyon illetlen lenne.

– Szerintem legalább hat hónapot várnunk kellene. Nem tűnhetünk mohó disznóknak – jegyezte meg Felicity, és leszopogatta az egyik halcsontot.

Philip belekortyolt a kávéjába.

– Jól van, akkor ma este visszamegyek Sydney-be – nem bírok ki még egy napot egy rendes krémes tejeskávé nélkül. Hat hónap múlva visszajövök, és akkor hivatalosan is piacra dobhatjuk a házat.

Ebben a pillanatban lépett be az étkezőbe Ah Ling.

– Valami érkezett, és azt hiszem, mindenkinek látnia kell.

Két gurkha őr gurított be egy kiskocsit, amelyen nagy halom színes doboz tornyosult. Mindegyiket színes szalagokkal kötötték át, és mindegyik a párizsi Ladurée-ből származott. Az egymásra halmozott, csokoládékat, bonbonokat, mandulás csókokat és tortákat rejtő dobozok pazar látványt nyújtottak. Kivétel nélkül a legendás desszertkészítő munkái voltak. A halom tetején egy *croquembouche*[111] trónolt, amelynek elejére aranyszínű kártyát illesztettek.

Ah Ling elvette a kártyát, és odaadta Philipnek, ő pedig kinyitotta, olvasni kezdte, majd felnevetett.

– Mi az? – kérdezte Felicity izgatottan.

Philip hangosan felolvasta a kártyára írt üzenetet:

A Bright Star Properties bőséget és sok szerencsét kíván a Young családnak a Kecske évében. Tisztelettel teszünk egy 1,88 milliárd dolláros készpénzes vásárlási ajánlatot Tyersall Parkért.

Felicity felhördült, Alix pedig gúnyosan nézett Victoriára:

– Úgy látom, nem kell attól tartanunk, hogy mohó disznónak tűnünk.

10

CLUNY PARK ROAD 28.

•

SZINGAPÚR

Kitty csábos, félvállas Araks úszódresszében épp a medencéje közepén lebegett egy felfújható ágyon, amikor meghallotta, hogy egy kocsi érkezett a ház elé. Az elmúlt egy órában türelmetlenül várta, hogy visszaérjen az a szolgálólány, akit a *Tattle* legújabb számáért küldött a könyvesboltba. A magazin aznap jelent meg, és Kitty több tucatot hozatott belőle.

Odaevickélt a medence széléhez, mert észrevette, hogy a lány rohanva érkezik a kőlépcsőn lefelé, kezében egy kupac lappal. Nyomában a sofőr igyekezett, nála szintén volt jó pár példány.

– Mi tartott ennyi ideig? – kérdezte Kitty.

– Bocsánat, Asszonyom. Még nyitás előtt odaértünk, és meg kellett várnunk, amíg kirakják a magazinokat a dobozokból. De aztán mind a negyven darabot megvettük – felelte a lány hadarva, és átadta Kittynek a csomagot.

A lapok be voltak nejlonozva, a címlapot egy óriási aranybetűs felirat borította: A LEGVADABB SZÁMUNK! Kitty érezte, hogy felgyorsul a szívverése, amikor igyekezetében, hogy minél előbb lássa a magazint, megpróbálta feltépni a nejlont. Alig várta, hogy megpillantsa a címlapot, amelyen ott áll majd a neve: *Kitty hercegnő.* A felfújható ágy ingott, és vizes ujjai csúsztak a műanyagon.

– Hadd segítsek! – mondta a szolgálólány, mert érzékelte úrnője idegességét. Széttépte a nejlonborítót, és Kitty kezébe csúsztatta a lapot.

Kitty ránézett a címlapra, és az arcáról egy szempillantás alatt eltűnt a várakozás. Helyét először mérhetetlen rémület, majd düh foglalta el. A *Tattle* címlapjáról Colette és férje nézett vissza rá, amint egy hatalmas orangutánnal reggeliznek.

– Áááá! Mi ez??? Ez nem az új szám! – üvöltötte Kitty még mindig hátradőlve.

– De igen, Asszonyom, ez a mai szám. Vadonatúj. Láttam, amikor kivették őket a kartondobozokból.

Kitty jobban megnézte a címlapot. A főcím így szólt: A DZSUNGEL URA: PALLISER GRÓFJA ÉS GRÓFNÉJA.

– *Nem! Nem! Nem!* Ez nem lehet igaz! – kiáltotta Kitty, majd felült az ágyon, és eszelősen tépni kezdte a lapot. Vizes kezével próbálta végiglapozni az oldalakat, hogy megtalálja saját fényképeit. Mi történt azzal a csodás fotósorozattal, amelyet Nigel Barker készített róla? Amikor Harvard puszit ad neki? Sehol sem találta. Ehelyett egy tízoldalas cikk számolt be arról, hogy Colette és Lucien Indonéziában meglátogatott egy rezervátumot. Colette egy orangutáncsaláddal teázik a folyóparton felállított kovácsoltvas asztalnál, Colette egy csapat tudóssal gyalogol az esőerdőben, Colette egy orangutánkölyköt dajkál.

Ekkorra Kitty ágya a medence közepére sodródott, ezért üvöltve követelte a telefonját.

Amikor a szolgálólány átadta neki a mobilt, Oliver Csien számát tárcsázta, aki jó pár csengetés után vette csak fel.

– Oli elmegyógyintézete, forróvonal – szólt bele viccesen.

– Láttad már a *Tattle* legújabb számát? – kérdezte Kitty, és remegett a hangja a méregtől.

– Nem. Ma jött ki? Hongkongban vagyok ezen a héten, úgyhogy még nem láttam. Gratulálok! Na, és milyen?

– Gratulálsz? Menj, nézd meg a lapot, és mondd meg magad, hogy nézek ki azon a tetves címlapon! – üvöltötte Kitty, majd kinyomta a telefont.

Te jó ég, mi történhetett? – gondolta Oliver. Olyan fotót választottak végül, ami kevésbé jó szögből mutatja a megplasztikázott orrát? Nem volt ötlete, honnan szerezhetne Hongkongban *Tattle*-t, de talán fent van már a neten is. Kinyitotta a böngészőjét, és bejelentkezett a Tattle.com.sg oldalra. Néhány másodpercen belül betöltött a főoldal, és felugrott az a heti *Tattle* címlapja.

– Ó, az isten tegye akárhova! – káromkodott Oliver, és olvasni kezdte a sztorit.

ÖKOHARCOS HERCEGNŐ: EXKLUZÍV INTERJÚ COLETTE-TEL, PALLISER GRÓFNÉJÁVAL

Palliser grófnéja minden allűr és külsőség nélkül lép be a szingapúri brit nagykövetség kertjébe. Se személyi asszisztens, se PR-munkatárs nincs vele. Kezet fogunk, és azonnal aggódni kezd, amiért a napon ülök. Nincs melegem? Szeretnék helyet cserélni vele? Nem hoztak még nekem innivalót?

Nem egészen ilyen nőre számítottam. A korábbi Colette Bing, egykor Kína legbefolyásosabb divatbloggere – akinek egyszer 55 millió követője volt – ma virágos ruhában ül velem szemben, nincs kisminkelve, és ékszereket sem visel. Ez alól csak a walesi aranyból készült jegygyűrű kivétel. Amikor megkérdezem, ki tervezte a ruháját, felnevet:

– Ez egy Laura Ashley ruha, amit egy Oxfam turkálóban találtam egy faluban, nem messze onnan, ahol lakom.

Ez az első utalás arra, hogy bár a hercegnő élete egyszerűnek tűnik, azért mégsem minden olyan hétköznapi. Az a falu, amelyről beszél, Barchester, talán a legbájosabb település egész Angliában. Itt él a grófné és férje, Lucien Montagu-Scott, Palliser grófja. Az elbűvölő, 10 hálószobás régi parókia épülete a Gatherum-kastély területén található, Colette apósának, Glencora hercegének tizenötezer hektáros, barsetshire-i birtokán. Ez a pár otthona.

Hallottam olyan pletykákat, hogy Henrietta Spencer-Churchill lakberendező, a Blenheim palota Spencer-Churchilljei közül, éppen most alakítja át a házat elíziumi paradicsommá. De amikor erről kérdezem a grófnét, egyszerűen közli, hogy a házat épp felújítják, és beszéljünk fontosabb dolgokról.

– Az én életem nem olyan érdekes. Beszélgessünk Indonéziáról – mondja lefegyverző mosollyal.

Indonézia az az ok, ami miatt a gróf és a grófné ilyen sok időt töltenek errefelé. A gróf, aki jól ismert környezetvédelmi aktivista, és a grófné szintén, így ismerkedtek meg.

– Én egy kicsit zátonyra futottam akkoriban. Néhány hónapig különféle fürdőkbe és wellness-szállodákba utazgattam – vallja be a grófné. – Lucient véletlenül ismertem meg Balin, ő mondta, hogy épp Észak-Szumátra egy távoli részére utazik. Hirtelen döntöttem úgy, hogy vele megyek.

És ez a döntés megváltoztatta az egész életét.

– Lucien elvitt egy orangutánmentő központba, ott szembesültem először azzal a környezeti katasztrófával, ami itt történik. A szumátrai orangutánokat különösen veszélyeztetett állatoknak tartják. A populációjukat, csakúgy, mint más itt élő fajokét is, megtizedelte az erdőirtás és az orvvadászat. A kölykök az állatkereskedések népszerű árucikkei, de ehhez először meg kell ölni az anyaállatot. A becsült értékek szerint minden később eladott kölyök elfogása során hatnyolc felnőtt állat pusztul el. El tudja ezt képzelni? – mondja a grófné, és alapvetően gyöngyszínű arcbőre most lángol az indulatoktól.

Az első hetekben tapasztalt szumátrai élmények hatására küldetést vállalt: fel akarja hívni a világ figyelmét erre a környezeti katasztrófára, és elő akarja segíteni a változásokat.

– Az emberek sokat beszélnek az Amazonasról, de ami Délkelet-Ázsiában történik, az nem kevésbé borzasztó. A legfőbb bűnös a pálmaolajipar. Senkinek sem lenne szabad olyan termékeket vásárolnia, amelyekben pálmaolaj van. Mivel egyre több pálmaolaj-ültetvényre van szükség, az őserdőt irtják. Egyes területeken már teljesen elpusztult a növényzet. Rengeteg faj hal így ki, amelyet soha nem fogunk tudni pótolni. Az orangután bolygónk legértékesebb fajai közé tartozik. Huszonöt éven belül bármikor kipusztulhatnak – mondja a grófné könnyekkel a szemében.

– Ráadásul nézzük meg, mit műveltek a hatalmas bozóttüzek és az erdőirtás ezzel a térséggel – nézzük meg, milyen lett a levegő minősége akár itt, Szingapúrban is. Ha veszünk egy nagy levegőt, érezzük a tüzek hatását!

Ekkor a grófné férje érkezik meg a teraszra, hogy csatlakozzon hozzánk. Magas, feltűnően jóképű, szőke fickó, akiről az 1987-es sikerfilm, *A herceg menyasszonya* jut

eszembe. De meglep, mennyire gyakorlatias és egyszerű jelenség, és amikor a feleségéről beszél, az arca felragyog, mint egy szerelmes tinédzseré.

– Colette elhivatott az orangutánkölykök iránt, és ez meglepett. Ahogy kezelte őket, ahogy nem félt attól, hogy koszos lesz a keze, ahogy átadta magát ennek az ügynek... Teljesen belehabarodtam. Tudtam, hogy megtaláltam az ökoharcos hercegnőmet, és miután együtt töltöttünk egy kis időt a táborban, többé már nem akartam elengedni.

– A küldetésünk még csak most kezdődik. Olyan sok tennivalónk van, ezért döntöttünk úgy, hogy Szingapúrba költözünk a következő néhány évre – árulja el a grófné.

– Kiváló táborhely ez itt, mivel a környéken akarunk tevékenykedni – szól közbe a gróf is.

Vajon a grófi pár elfoglalja-e valamelyik elegáns szingapúri ingatlant?

– Nem tudom, leszünk-e itt annyit, szóval azt hiszem, inkább csak bérelünk egy kisebb lakást valahol a városközpontban – feleli a grófné. Ha valaki esetleg úgy gondolná, hogy a Palliser grófi pár sutba dobta a hermelines palástokat és a tiarákat a terepszínű nadrág és a bakancs kedvéért, azoknak Colette elárulja, hogy épp most szervez egy eseményt, amely nyilvánvalóan elővéteti e magazin olvasóival is a legpompásabb ékszereiket.

– Jótékonysági bált rendezek az orangutánok megmentését végző szervezetek megsegítésére. Két barátom segít: Oxbridge hercegnője és Cornelia Guest. Mindketten elkötelezett környezetvédők, és csodálatos munkát végeznek az állatokkal – Alice a veszélyeztetett tengeri teknősökkel, Cornelia pedig a pónilovakkal. Remélhetőleg sok olyan barátunk van szerte a világon, akik iderepülnek a bálra, amelyet egyébként Marie-Hélène de Rothschild legendás Proust bálja inspirált, amelyet a Château Ferrières-ben tartottak.

Ha a történelem ismétli önmagát, ez a kellemes este lesz az egyik legjobban várt társasági és jótékonysági esemény. És azt is reméljük, hogy ez a bál csak egy lesz a sok jó dolog sorában, amely ettől a csodálatos, lelkiismeretes arisztokrata házaspártól indul.

Amikor Oliver befejezte az olvasást, azonnal felhívta Violet Poont a *Tattle*-nél.

– Meg tudnád magyarázni, kérlek, hogy miért van a magazin címlapján egy kurva majom Kitty Bing helyett?

– Ó, Oliver! Épp hívni akartak! Az utolsó pillanatban dőlt el, a főnököm utasítására. Ebben a hónapban a világon mindenütt ez a címlapsztori megy majd a *Tattle* e havi számában. Nagyon fontos történet.

– És akkor mi lesz Kitty történetével?

– Nos, mivel Colette volt ebben a hónapban címlapon, úgy éreztük, hát, hogy is mondjam, egy kis diplomáciai érzékre van szükség. Természetesen nem tehettük be Kitty történetét ugyanabba a számba! Végül is a mostohaanyja. Egyiküket sem akartuk megsérteni. De tudod, hogy imádom Kitty fotóit! Nigel képei egyszerűen fantasztikusak! Eltesszük őket későbbre. Ami azt

illeti, sokkal jobban mutatnának valamelyik őszi számban, nem gondolod? Nem lenne csodás például egy szeptemberi címlap?

Oliver elhallgatott, és azon gondolkodott, hogyan fogja ezt elmagyarázni Kittynek.

– Remélem, Kitty nem vette zokon. Megígérem, hogy első osztályú körítést adunk neki. Valamelyik boltban rendezünk majd a számnak egy bemutatópartit.

– *Nem vette zokon?* Violet, azt hiszem, fogalmad sincs arról, mit csináltál. Azt hiszem, kirobbantottad a harmadik világháborút.

– Jaj nekem...

– Most mennem kell, hogy megnézzem, le tudom-e szerelni legalább a nukleáris robbanófejet.

Oliver letette a telefont, nagy levegőt vett, és felhívta Kittyt. Amikor elmagyarázta neki az egész szituációt, Kitty hátborzongatóan összeszedett volt.

– Igazából szerintem ez még jobban is jön majd ki. Az őszi borító sokkal nagyobb presztízst jelent. Gondolj csak a *Vogue* szeptemberi számára. Mindig az a legnagyobb durranás az évben. Sokkal nagyobb figyelmet fogsz így kapni. Sokkal kevesebben fogják látni a *Tattle* márciusi számát, és őszintén szólva ez egy borzasztó címlap. Nézd meg azt a nőstény orangutánt és a lógó barna csecsbimbóit.

– Olvastad a cikket? – kérdezte halkan Kitty.

– Igen.

– Akkor tudod, hogy Colette és a férje Szingapúrba költözik. A királyi pár!

– Kitty, ők nem a királyi család tagjai.

– Ó, tényleg? Akkor mondd meg nekem, miért kaptak királyi bánásmódot a nagymama temetésén? Ne is próbáld tagadni, láttam a képeket Colette-ről és a perawaki özvegy Szultánáról a hivatalos uralkodói Instagramon! Hazudtál nekem! *Megígérted,* hogy nem lesz ott!

– Kitty, fogalmam sem volt, hogy a férje családja ismeri Alfred bácsi családját. Ez nem összeesküvés!

– Tényleg nem? Akkor miért érzem úgy, hogy mindent megtesz, hogy elhomályosítson? Meghívják az évszázad temetésére, ellopja a

Tattle-címlapomat, most pedig jótékonysági bált szervez Szingapúrban, hogy pénzt szerezzen azoknak a rohadt majmoknak!

– Ezeknek az orangutánoknak minden segítségre szükségük van, Kitty.

– Nem ez a lényeg. Colette megrendezi ezt a nagy bált, hogy az egész szingapúri társasági elit odajáruljon, és pukedlizzen előtte. Mintha ő lenne a francos Sába királynője! Azt tudod, hogy ezt az egészet bosszúból csinálja, igaz? Újra és újra meg akar sérteni!

Oliver elkeseredve sóhajtott.

– Kitty, nem gondolod, hogy túlzásba viszed? Még nem is ismered Colette-tet. Fogalmad sincs, mi jár a fejében! Tényleg nem hiszem, hogy ennek a lánynak bármi érdeke fűződne a te sértegetésedhez!

– Hát persze hogy megsértett, és megsértette a férjemet is. Észrevetted, hogy egyetlenegyszer sem említette Jacket? Mit gondolsz, ki az isten pénzeli ezt az egész ostoba majomparádét?

– Kitty, ezeket csak kitalálod, és körbe-körbe kergeted magad ugyanazon az ösvényen!

– Nem, én *téged* kergetlek végig ezen az ösvényen! Azt akarom, hogy szerezz nekem egy címet. Egy rendes uralkodói címet, amely magasabb rangú, mint Colette-é.

Oliver ismét sóhajtott.

– Kitty, ha bármilyen címet akarunk neked szerezni, az időbe telik. Ha valaki Szingapúrban lakik, a maláj uralkodócsalád valamelyik tagjának segítségével kaphat, de ehhez elképesztő mennyiségű seggnyalásra van szükség! Ha valaki jól játssza ki a saját kártyáit, néhány éven belül esetleg sikerülhet.

– Nem, én nem várok annyit. Nem érdekel, mit kell csinálnod érte, és mennyit kell költened. Akarok egy címet, és előbb, mint hogy Colette megrendezi azt az ostoba majombált!

– Ez irreális, Kitty! Úgy értem, ismerek néhány biszexuális olasz herceget, aki esetleg hajlandó lenne – bizonyos pénzbeli juttatásokért cserébe – elvenni feleségül, de akkor el kell válnod Jacktől.

Kitty felhorkant.

– Miről beszélsz? Nem válok el a férjemtől!

– Akkor attól tartok, nincs rá mód, hogy uralkodói címet kapj egy hónapon belül.

– Nos, akkor te pedig munkanélküli lettél! Nem fizetem tovább a havi díjazásodat sem. És ami azt illeti, semmit sem fizetek mostantól kezdve. Sem a Nigel Barker fotózás díjait, sem azt a pénzt, amit a házra költöttél emiatt, semmit!

– Kitty, ne veszítsd el a józan ítélőképességed! Tudod, hogy az majdnem százmillió dollár! Tudod, hogy ha nem fizeted ki a számlákat, akkor ráfaragok!

– Pontosan. Szóval, szerezz nekem egy címet! Mi magasabb, mint egy grófné? Hercegnő? Császárnő? Nem érdekel, ha a koreai Bibimbap herceget kell is lefizetned, azt akarom, hogy amikor legközelebb találkozunk, Colette-nek kelljen pukedliznie nekem. Fel akarom mosni vele a padlót – kiáltotta Kitty.

– Kitty, kérlek, nyugodj meg! Kitty? – szólt bele Oliver a telefonba, mert érzékelte, hogy Kitty kinyomta a mobilt. Hirtelen borzongás futott végig rajta. Kitty olyan ügyfél volt, akit nem szabad elveszíteni. Az túl nagy rizikóval járna. Az a havi díjazás, amit kap, távol tartja a farkasfalkát.

A Youngok és a Sangok, valamint a világ előtt ismeretlen volt az a tény, hogy Oliver családja bizony nehéz időket él meg, amióta a Barings bank 1995-ben csődbe ment. A Csienek portfólióját az elhíresült londoni befektetési cégnél kezelték, akik ügyfeleik között tudhattak Angliában több arisztokrata családot is, beleértve a királynőt. Miután a cég csődbe ment – különös módon egy szingapúri gazfickónak köszönhetően –, a Csienek és a többi Barings-befektető is lenullázódott.

A többi Csien-számlán elenyésző pénz maradt, mindössze tízmillió körül, és az is a nagymama, Rosemary életszínvonalának fenntartására ment. Jogosan, hiszen az ő pénze volt, és öreg napjait kényelemben szerette volna leélni. Az öt gyerekre azonban így semmi sem maradt. A Csienek az 1990-es években Szingapúr legnagyobb földbirtokosai közé tartoztak, de már csak egy tulajdonuk maradt – a nagymama terebélyes háza a Dalvey Roadon, amely talán harmincöt-negyvenmilliót is megér, ha a piac valaha feltámad. Az öt gyerek közötti felosztás után az apja mindössze hat-

hétmilliót kapna, ha valaha eladnák a házat. Ez pedig sokkal kevesebb volt, mint a szülei felhalmozott adóssága.

Éveken át sorra vették fel a kölcsönöket, és Oliver fiatal éveit gazdag ember fiaként élte – a legjobb, pénzen megvehető külföldi iskolákba járt, a Le Rosey-tól Oxfordig. De a Barings-csőd után abban az értelmezhetetlen helyzetben találta magát, hogy meg kell dolgoznia a megélhetéséért. Mindig is a népesség felső egy százalékának közelében élt, és nagyon kevés ember értette meg, micsoda pokoli érzés olyanok között lenni, akik kivétel nélkül mind kőgazdagok, te pedig nem vagy az.

Senki sem tudta, milyen sok trükkre volt szüksége ahhoz, hogy fenntartsa a látszatot a család és a karrierje érdekében. A banki kölcsöneiket irtózatos kamatok terhelték. Hónapról hónapra hazardírozott a tíz hitelkártyával. A szülei pekingi lakásán is volt jelzálog, Oliver londoni lakásán és a szingapúri öröklakáson is. Az előző év volt a legrosszabb, amikor az anyja arra kényszerült, hogy eladja a legendás Csien jádebrosst néhány más családi ereklyével együtt, hogy kifizethesse a nem várt orvosi költségeket. Ha nem történik csoda, és nem tud szerezni Kittynek egy címet, tudta, hogy az egész élete, a családja, a karrierje és a hírneve – mind-mind odalesz.

11

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

Amikor Nick és Rachel másnap lement ebédelni, az étkezőben teljes felfordulás fogadta őket. A helyiségben több guruló paravánt állítottak fel, az ebédlőasztalt beborították a papírkupacok és különféle brosúrák, és hét vagy nyolc fiatal alkalmazott görnyedt a laptopja fölé lázasan dolgozva a táblázatkezelő programon.

Ah Ling lépett be egy nemrég érkezett csomaggal a kezében, és amikor észrevette a csodálkozó házaspárt, megszólította őket.

– Ó, Nicky, az ebédet ma a teraszon szolgáltuk fel.

– És kik ezek az emberek? – súgta oda neki Nick.

– Harry bácsi irodájából jöttek. Segítenek elrendezni a ház megvásárlására érkezett ajánlatokat – felelte Ah Ling olyan tekintettel, amely elárulta, hogy nem igazán van ínyére ez a dolog.

Nick és Rachel kiment a teraszra, ahol sokkal kevesebb rokont találtak, mint előző nap. Az Aakarák már kora reggel visszarepültek Bangkokba, a Csengek többsége pedig a délelőtt folyamán távozott. Már csak Alix és Alistair maradt a házban a vendégek közül, mivel ők mindketten résztulajdonosok voltak.

Miközben Nick és Rachel a büféasztal kínálatából válogatott, Victoria átnézett egy prospektust, majd megszólalt:

– Ezeknek a távol-keleti embereknek az ajánlata valóságos sértés! Két és fél milliárdot ajánlanak úgy, hogy öt éven át akarják fizetni. Azt hiszik, hogy most jöttünk le a falvédőről?!

– Ne is válaszoljunk – közölte Alix, majd a párra nézett, akik épp leültek tányérjaikkal a kovácsoltvas asztalhoz. – Nicky, tudod, mikor jön az apád? Annyi mindent meg kell beszélnünk vele.

– Apa visszarepült Sydney-be.

– Micsoda?! Mikor ment el?

– Tegnap este. Nem mondta nektek, hogy haza akar menni?

– De igen, de azt hittük, megváltoztatja a terveit most, hogy özönlenek az ajánlatok. Nahát! Az a felelőtlen fiú! Itt állunk egy árháború kellős közepén, és ő tudja, hogy egy lépést sem tehetünk nélküle – méltatlankodott Felicity.

– Apa eléggé ragaszkodik a dolgaihoz az utóbbi időben, és már nagyon hiányzott neki a kávéja, amit a Rose Bay-ben iszik meg reggelente – kezdte magyarázni Nick.

– Itt most milliárdok forognak kockán, ő meg a kávé miatt aggódik? Mintha a Folgers Crystals nem lenne elég jó neki – csattant föl Victoria.

Rachel is csatlakozott a beszélgetéshez.

– Vannak olyanok, akik kávé nélkül egyszerűen nem működnek. Nekem is meg kell vennem a Joe Coffeeban a sajátomat munkába menet, különben nem bírom ki a reggelt.

– Én sose foglak megérteni titeket, kávésokat – csóválta a fejét Victoria, és óvatosan felkeverte a teáját, amelyet GFBOP[112] Orthodox tealevelekből készítettek neki. Ezt a fajtát minden hónapban repülőn szállították neki *egy* bizonyos tanzániai teaültetvényről.

– Hívd fel apádat. Mondd meg neki, hogy egy alku kellős közepén vagyunk, és a házat talán már ezen a héten eladjuk – mondta Felicity.

Nick csodálkozva kapta fel a fejét.

– Tényleg az a szándékotok, hogy ilyen gyorsan eladjátok Tyersall Parkot?

– Addig kell ütni a vasat, amíg meleg! Mindjárt itt a kínai újév, és az emberek ilyenkor különösen gazdagnak és merésznek érzik magukat. Tudtad, hogy a legmagasabb ajánlat most már hárommilliárd fölött van? – közölte izgatottan Alix.

Nick felvonta a szemöldökét.

– Kitől jött, és honnan tudhatjuk, hogy az illető megőrzi a házat eredeti formájában?

Felicity felnevetett.

– Ugyan már, Nicky, senki sem fogja megőrizni ezt a házat. A befektetőket csak a birtok érdekli, úgyhogy le fogják bontani.

Nick elképedve nézett a nagynénjére.

– Várjunk csak egy percet! Hogy bonthatnák le? Hát nem számít műemléknek?

Victoria megrázta a fejét.

– Ha peranakan stílusú vagy a gyarmati időkből itt maradt fekete-fehér épület lenne, akkor talán igen. De ezen a házon sokféle stílus keveredik. Valami holland építész tervezte, akit a szultán – akié eredetileg volt ez a terület – Malajziából hívott ide. Építészetileg nonszensz.

– De hát akkor éppen ez az, ami olyan értékessé teszi. Egy szabad ingatlan, amit nem korlátoznak a beépítési vagy a műemlékvédelmi szabályok. Minden befektető álma! Nézzétek, ez a legjobb ajánlat – mondta Alix, és odaadott Nicknek egy brosúrát.

Zion Estates
KERESZTÉNY LUXUSKÖZÖSSÉG

Képzeljen el egy exkluzív közösséget, amelyet a magas jövedelmű családok számára hoztak létre, és amelyet átjár a Szentlélek áldása.

Kilencvenkilenc elragadó villa, amelyet a babiloni függőkertek ihlettek! 550 négyszögölös telkeken 550–1600 négyzetméteres lakóházak, Galilee, a csodás mesterséges lagúna körül, amelyet a világ legnagyobb mesterséges vízesése tesz még lélegzetelállítóbbá (vizét a Jordán folyóból hozzák). A közösség közepén áll a Tizenkét apostol, vagyis a tizenkét lyukú golfpálya, amelyet hithű testvérünk, Tiger Woods tervezett, valamint egy rendkívül elegáns klubház – a Dávid király –, amelyben három világszínvonalú, Michelin-csillagos séfekkel dolgozó étterem kap helyet. Jerikó minden bizonnyal Szingapúr leghíresebb fürdője és legmodernebb egészségmegőrző központja lesz.

Jöjjön Zionba – éljen jólétben, és üdvözüljön!

Nick felnézett a nagynénjére, és arcán kiült a döbbenet.

– Komolyan azt akarjátok mondani, hogy ezek az emberek adták a legjobb ajánlatot? *Egy keresztény luxusközösség?*

– Hát nem fantasztikus? Rosalind Fung cége egyébként – anyád az ő Keresztény Testvériségének bankettjeire jár a Fullertonba. 3,3 milliárd dollárt ajánlottak, és mindegyikünknek felhúznak egy villát is.

Nick alig tudta elrejteni a felháborodását.

– Victoria néni, hadd emlékeztesselek, ha esetleg elfelejtetted volna, hogy Jézus a szegényeket segítette.

– Hát persze. Mit akarsz ezzel mondani?

Felicity közbevágott.

– Jézus azt mondta, a meggazdagodás dicsőség.

– Igazából ezt Teng Hsziao-ping mondta, Kína volt kommunista vezetője – felelte Nick. Aztán felállt, és odaszólt Rachelnek. – Menjünk!

Amikor beszálltak Nick apjának lenyitható tetejű Jaguarjába, és végigsuhantak a kocsiúton, Nick odafordult Rachelhez.

– Ne haragudj, elment az étvágyam a nagynéném társaságában. Már nem bírtam tovább hallgatni őket.

– Hidd el, megértelek. Hova megyünk?

– Gondoltam, elviszlek a kedvenc éttermembe egy rendes ebédre. Úgy hívják, hogy Sun Yik Noodles. Egy kis kávézó, amit az 1930-as években nyitottak.

– Fantasztikus! Épp most kezdtem megéhezni.

Tizenöt perc múlva megérkeztek Chinatownba, és miután leparkoltak, lesétáltak a Club Streeten az Ann Siang Road irányába. Ebben az utcában nagyon szép boltlakások álltak, és Nick mesélni kezdett az étteremről.

– Az ötvenes évek óta nem változtattak semmit a berendezésén, azt hiszem. Nagyon fura kis hely. De itt készítik a legjobb tésztát Szingapúrban, úgyhogy sokan járnak ide. A Legfelsőbb Bíróság korábbi elnöke is mindennap itt ebédelt, mert a tészta egyszerűen fantasztikus. Majd meglátod, elájulsz, ha megkóstolod. Kézzel csinálnak mindent, és valahogy hihetetlen állagúra tudják sodorni őket. A fokhagymás csirkehúslé, amiben felszolgálják, órákon át fő. Úristen, a szószok! Kíváncsi vagyok, tudnánk-e otthon ilyet főzni. Már lement az ebédidő, úgyhogy remélem, nem kell sokat várnunk egy aszt...

Nick kővé dermedt. Az út túloldalán lévő épület homlokzatát fémkerítés takarta el.

– Mi történt?

– Ez az! Sun Yik Noodles! De hol van?

Átmentek a túloldalra, és megláttak egy apró táblát, amelyet a fémkerítéshez rögzítettek.

TORY BURCH
Nyitás: 2015 nyarán

Nick berohant a szomszédos üzletbe, és Rachel látta, hogy erősen gesztikulálva beszél az eladóval. Pár perccel később kijött, de az arcán továbbra is ott ült a döbbenet.

– Vége, Rachel. Nincs többé. Ez a környék olyan felkapott lett, hogy az eredeti tulajdonos fia irtózatos pénzért eladta az épületet, és úgy döntött, visszavonul. Most pedig egy nyomorult Tory Burch bolt lesz itt.

– Sajnálom, Nicky.

– Mi a jó büdös franc! – kiáltott fel Nick, és belerúgott a fémkerítésbe. Aztán leroskadt a járdára, és a tenyerébe temette az arcát. Rachel még soha nem látta ennyire feldúltnak. Ő is odaült mellé, és átölelte a férjét. Nick pár perc múlva felemelte a fejét, és a semmibe bámulva megszólalt:

– Minden eltűnik, amit szerettem Szingapúrban. Vagy már el is tűnt. Valahányszor hazajövök, azt látom, hogy a kedvenc helyeim közül egyre többet lebontottak vagy bezártak. Éttermeket, boltokat, épületeket, temetőket. Semmi sem szent többé. A sziget karaktere, amelynek légkörében felnőttem, mára majdnem teljesen eltűnt.

Rachel bólintott.

– A Sun Yik különleges hely volt, azt hittem, örökké állni fog. Esküszöm az élő istenre, hogy a legjobb tésztát szolgálták fel az egész világon. Mindenki szerette. Most pedig eltűnt, elveszett örökre. Már soha nem szerezhetjük vissza.

– Azt hiszem, az emberek észre sem veszik, mit vesztenek el, amíg már túl késő nem lesz – mondta Rachel.

Nick hirtelen felélénkülve nézett a felesége szemébe.

– Rachel, meg kell mentenem Tyersall Parkot. Nem hagyhatom, hogy lerombolják, és valami elit klubot csináljanak belőle kretén embereknek, akik csak milliomos keresztényeket vesznek be maguk közé.

– Én is pont erre gondoltam.

– Egy ideig azt hittem, jó lesz nekem úgy is. Úgy gondoltam, nem érdekel, ha nem én öröklöm a birtokot, ha a családból valaki megkapja, és rendesen gondját viseli. De most már tudom, hogy nem így van.

– Tudod, én végig csodálkoztam azon, hogy nem probléma neked, ha elveszted a házat – jegyezte meg Rachel.

Nick elgondolkodott felesége szavain.

– Azt hiszem, énem egy része tudat alatt mindig utálta Tyersall Parkot, mert mindenki mindig velem kapcsolta össze azt a házat. Fiatalabb koromban sosem tudtam eltávolodni ettől. Szerintem Colinnal is ezért lettünk olyan jó barátok. Mindig én voltam a „Tyersall Park-i fiú", ő meg „az a Khoo Enterprise-os fiú". Pedig csak egyszerű *fiúk* voltunk.

– Olyan volt, mint egy átok, amely beteljesül, nem? De fantasztikusan csináltátok, mert egyikőtök sem engedte meg, hogy ez határozzon meg titeket – mondta Rachel.

– Nos, egy ponton belenyugodtam a helyzetbe, és az, hogy elmentem innen, sokat segített. Új színben tűntek fel a dolgok. Rájöttem, milyen sokat kaptam ott, hogyan tört fel bennem a kalandvágy, mennyire szerettem fára mászni, erődöt építeni, és milyen jó volt sok-sok órán át ülni a könyvtárban, és olvasni nagyapám könyveit – Winston Churchill memoárjait, Szun Jat-szen leveleit. De most úgy érzem, az egész gyerekkoromat árusítják ki, és az kapja meg, aki a legjobb ajánlatot teszi.

– Tudom, Nick. Még nekem is nagyon fájdalmas volt hallgatni, pedig én kívülálló vagyok. Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy ilyen gyorsan történik minden. Azt sem értem, hogy a nagynénéidet, akik szintén ott nőttek fel, miért nem érdekli jobban a ház sorsa.

– Bár a nagymamám végrendeletében egyértelműen benne van minden, mégsem hiszem, hogy azt akarta volna, hogy rombolják le,

és felejtsék el Tyersall Parkot. Én nagyon sok mindennel kapcsolatban érzem úgy ebben a végrendeletben, hogy nem áll össze a kép.

– Nekem is végig ez volt a gyanúm, de nem éreztem úgy, hogy az én dolgom lenne ezt kimondani – mondta homlokát ráncolva Rachel.

– Bárcsak több időm lenne egy kicsit mélyebbre ásni, és rájönni, miért akarta a nagymamám így rendezni a ház ügyét. De a nagynéném nem hagynak egy percet sem a gondolkodásra.

– Várj csak! A nagynénéid akármilyen gyorsak, te magad hallottad őket: semmi sem fog történni apád nélkül. És amennyire én tudom, édesapád valahol Sydney-ben van, és épp egy jól elkészített kapucsínót iszogat. És mi van Alistairrel? Ő is kapott egy részt.

– Hmmm... most jut eszembe, Alistair az elmúlt néhány napban nem is volt a közelben, igaz?

– Ha apád, Alistair és te egyesítenétek az erőiteket, akkor hármótoknak elegendő szavazata lenne ahhoz, hogy meghiúsítsatok mindenféle eladást.

Nick izgatottan megcsókolta Rachelt, és felugrott a járdáról.

– Briliáns agyad van, ugye, tudod?

– Nem hiszem, hogy ehhez olyan sok ész kellett!

– De igen! Zseni vagy! És nagyon jó ötletet adtál! Menjünk, hívjuk fel apámat!

12

A Helena May

•

HONGKONG

Astrid belépett Hongkong hölgyeknek kialakított történelmi magánklubja, a Helena May étkezőjébe, ahol egy ablak melletti asztaltól Isabel Wu integetett neki. Kissé félve közeledett Charlie volt feleségéhez. Még csak harmadszor találkoztak, és legutóbb Szingapúrban nem mentek túl jól a dolgok.

– Astrid! Köszönöm, hogy eljöttél erre az ebédre. Tudom, hogy ez az utolsó napod Hongkongban, és biztosan sok a dolgod – mondta Isabel, miközben felállt, és puszit adott Astridnak.

– Köszönöm a meghívást. Szeretek ide járni.

– Igen, nagyon különleges hely, ugye? Már nem sok ilyen akad.

Astrid körülnézett. A teremben több, elegánsan öltözött hölgy ebédelt hozzájuk hasonlóan. Az Anna királynő korabeli bútorok és a falakon bekeretezett növénylenyomatok egy olyan korba repítették az embert, amelyben Hongkong brit koronagyarmat volt, és a magas rangú tisztviselők és emigránsok feleségei ezen a helyen szerettek társasági életet élni.

Astrid megkönnyebbülve látta, hogy Charlie volt felesége milyen szívélyesen üdvözli, és annak is örült, hogy Isabel jól néz ki. A fehér farmerban, a rózsaszín kasmír pulóverben és a steppelt mellényben a hongkongi régi gazdagok mintapéldánya volt.

– Mit csináltál, amióta megérkeztél?

Astrid egy picit tűnődött a válaszon. Nem tartotta jó ötletnek, ha elmondja Isabelnek, hogy a hét nagy részében a hongkongi esküvőt szervezte, tegnap pedig Charlie elvitte ahhoz a lélegzetelállító házhoz, amelyet maguknak építtetett Shek O-ban.

– Nem sok mindent. Inkább csak próbáltam lazítani. Tudod, most jó volt egy kicsit elszabadulni Szingapúrból.

– Igen, az elmúlt pár hét biztosan nagyon nehéz volt számodra. Nagyon sajnálom a nagymamádat. Nagyszerű asszony volt, már

amennyire ismertem.

– Köszönöm.

– Ahogy írtam is a levelemben, én is nagyon közel álltam a nagymamámhoz. Képzeld, régen havonta egyszer mindig elhozott ide uzsonnázni. Szóval, ehhez a helyhez nagyon sok emlék köt.

– Az én nagymamám is mindig elvitt teázni. Az egyik első emlékem pont az, hogy a Raffles-ben teázom vele Szingapúrban. De egy idő után már nem nagyon járt el otthonról.

– Otthonülő lett? – kérdezte Isabel.

– Igen is, meg nem is. Nem járt el, mert úgy érezte, sokat romlott a színvonal. Nagyon szigorú volt ebben a tekintetben, és nem nagyon étkezett például étteremben. Ezért csak a barátai otthonába járt néha, de csak azokhoz, akiknek jó séfjük volt – vagy ő hívott vendégeket. Szerette, ha sokan vannak körülötte, és élete végéig kedvelte a társaságot.

– Nagyon érdekes ember lehetett. Ahogy minden nő az ő generációjából, az én nagymamám is. Őt „kalapos hölgynek" nevezték. A leghihetetlenebb kalapgyűjteménye volt, amit el tudsz képzelni, és soha nem lépett ki az utcára kalap nélkül.

Felbukkant a pincérnő, és felvette a rendelést. Miután Astrid rendelt egy spárgakrémlevest, Isabel zavartan nézett rá.

– Tudod, be kell vallanom, hogy egész délelőtt nagyon ideges voltam e miatt a találkozó miatt. Még mindig elborzadok, ha eszembe jut, mit műveltem Szingapúrban.

– Semmi baj, tényleg. Örülök, hogy újra jól vagy.

– Azok a szegény nők, akiket leforráztam! Az egyikük apáca volt vagy valami ilyesmi? Ő jól van? Olyan különös emlékképeim vannak arról a napról. Tudod, mindenre emlékszem, de egyszerűen nem voltam ura önmagamnak és a cselekedeteimnek.

– Apáca? – kérdezte Astrid, mert nem tudta, kire gondolhat Isabel.

– Emlékszem, hogy nézett, amikor eldobtam azt a levest. A szeme elkerekedett, és nagyon erősen ki volt festve a szeme. Apácaruha volt rajta.

– Ó, a perawaki özvegy szultánáról beszélsz? Hidzsáb volt rajta, igen. Nem lett semmi baja, a leves alig folyt rá. Ne aggódj,

valószínűleg ez volt a legizgalmasabb dolog, ami az utóbbi évtizedekben történt vele.

– Hát, értékelem, hogy megértő vagy, és tényleg szeretném megköszönni, hogy olyan sokat törődtél a lányaimmal azokban a nehéz időkben.

– Szót sem érdemel. Chloe és Delphine aranyos lányok.

Isabel elhallgatott, és kinézett az ablakon a domboldalra. Astrid úgy gondolta, elárasztották az érzelmek.

– Nemsokára a mostohaanyjuk leszel. Több időt fogsz velük tölteni, és én... én igazából örülök, hogy része leszel az életüknek. Nem csak az őrült anyjuk lesz.

Astrid rátette a kezét Isabel kezére.

– Ne mondd ezt. Nagyon jól nevelted őket. Te vagy az anyjuk, és én nem próbálok semmilyen módon a helyedbe lépni. Csak remélem, hogy idővel úgy fordulnak majd hozzám, mint egy baráthoz.

Isabel elmosolyodott.

– Astrid, annyira örülök, hogy együtt ebédelünk. Úgy érzem, most végre látom, milyen ember vagy.

* * *

Ebéd után a két nő a Helena May Garden Road felőli kijáratánál búcsúzkodott, amikor Isabel megkérdezte:

– És most mit fogsz csinálni? Egy kis vásárlás? Elvihetünk valahova kocsival?

– Néhány óra múlva indulok Szingapúrba, de előtte még találkozom Charlie-val. Azt hiszem, az új házban van, néhány döntést kell még hoznunk a berendezéssel kapcsolatban.

– Az új házban Shek O-ban? Szeretném majd látni egyszer. Végül is Chloe és Delphine az életük felét ott tölti majd.

– Hát persze. Igazából, ha most szabad vagy, miért nem jössz el te is velem?

– Hát... nos... nem akarok csak úgy rátok törni... – mondta Isabel bizonytalanul.

– Nem, dehogy. Biztos, hogy jó lesz. Hadd üzenjek Charlie-nak.

Astrid gyorsan írt egy SMS-t.

ASTRID LEONG: Szia! Most fejeztük be az ebédet Isabellel. JÓL ment!
CHARLIE WU: Örülök neki.
AL: Isabel szeretné látni a házat. Nem gond, ha eljön velem?
CW: Persze hogy nem, ha neked is jó.

– Menjünk! – mondta Astrid a telefonjából felnézve. Mindketten hátra ültek Isabel Range Roverjében, és a kocsi sebesen elindult. Ahogy áthaladtak Hongkong szigetének déli részén, a táj hirtelen megváltozott. A domboldalt borító felhőkarcolók erdejét felváltották az öblök és az óceánra néző kilátó teraszok.

A kanyargó autópálya áthaladt a Repulse-öblön és a félhold alakú tengerparton, majd a part mentén haladt egészen egy Stanley nevű faluig. Végül megérkeztek a sziget délkeleti csücskében épült történelmi halászfaluba, Shek O-ba, ahol sokan éltek a világ leggazdagabb emberei közül.

– Charlie mindig ide szeretett volna költözni, de sosem engedtem. Én szeretek a városhoz közel élni. Sosem tudnék a semmi közepén lakni, túlságosan városi lány vagyok – jegyezte meg Isabel, amikor megálltak a tekintélyes vaskapu és az őrbódé előtt.

– Nincs benne senki – mondta a sofőr.

– Ó, még nincs személyzet. Csak üsse be a 110011-et – mondta Astrid, miután ellenőrizte, milyen utasításokat küldött át neki Charlie. A kapu csendesen szétnyílt, és a kocsi továbbhaladt a házhoz vezető, hosszú úton. A sarkon befordulva feltűnt egy tengerparti villa, amelyet egy hatalmas sziklára építettek.

– Ez a hely annyira jellemző Charlie-ra – nevetett Isabel, amikor felhajtottak a Tom Kundig tervezte modern, acélból, mészkőből és üvegből készült épülethez.

– A te házad sokkal hagyományosabb, ugye? – kérdezte Astrid.

– Nem tudom, hol hallottad, de valóban klasszikus Palladio-stílusban épült a húszas években. Vidéki francia stílusban rendeztem be. Azt akartam, hogy egy provence-i udvarház hangulatát keltse. Ha megint erre jársz, feltétlenül el kell jönnöd.

– Hallottam, hogy Hongkong egyik legelegánsabb háza – mondta Astrid.

Kiszálltak a kocsiból, és beléptek egy nagy udvarra, amelyet egy feszített víztükrű medence uralt. A villa főfalai alapvetően üvegből készültek, ami zökkenőmentes átmenetet képezett a külvilág és a belső terek között. Astrid belépve újra meghökkent azon a fantasztikus kilátáson, amely a házból az óceánra nyílt.

Az előtérben lévő, hatalmas ablak valósággal keretbe foglalt egy apró szigetet a parttól nem messze. A nappaliból újabb ablaksor nyílt a teraszra, ahol a házat egy másik medence vette körül teljes hosszában, amelynek a vége szinte belefolyt a Dél-kínai-tengerbe.

Charlie is előbukkant, hogy üdvözölje őket, Isabel pedig nagylelkűen azt mondta:

– Charlie, túltettél magadon. Végül meglett a tengerparti álomházad.

– Örülök, hogy tetszik, Izzie. Még messze vagyunk a végétől, épp most érkezett egy nagy adag bútor, de hadd mutassam meg Chloe és Delphine lakrészét.

Miután körbevezették Isabelt a lányok lakosztályán, mindhárman az étkezőbe mentek, ahol egy hatalmas, George Nahasima ebédlőasztalt állítottak be éppen a szállítók. A különös bútordarab leginkább egy uszadékfára hasonlított. Amikor körülállták, Charlie megszólalt:

– Mit gondolsz? Túlságosan észak-amerikai?

Astrid pár percig nézegette a monstrumot.

– Nekem tetszik – jól megy ehhez a Lindsey Adelman csillárhoz.

– Hú, de megkönnyebbültem! – nevetett fel Charlie.

Isabel felnézett a bronz világítótestre, amely úgy nézett ki, mintha egy fa ágaira fúvott üvegbuborékokat helyeztek volna. Előző életében, amikor még Mrs. Charlie Wu volt, megvétózott volna minden, ehhez hasonló darabot, de amikor lesétáltak a bejárati ajtóhoz, azt mondta:

– Azt hiszem, Chloe és Delphine jól fogják majd itt érezni magukat.

– Mindig szívesen látunk – mondta Astrid, és nagyon örült, hogy Isabellel minden ilyen könnyen alakul. Egy nem várt, kellemes nap végén jártak. Amikor kiléptek az udvarra, Astrid telefonja jelzett. Látta, hogy négy SMS-e érkezett.

LUDIVINE DOLAN: Elmentem Cassianért az iskolába, de azt mondták, hogy az apja már elvitte.

FELICITY LEONG: HOL VAGY? MIKOR ÉRSZ VISSZA? EGYENESEN TYERSALL PARKBA GYERE! RENGETEG DOLOG TÖRTÉNT A HÁZZAL! SZÜKSÉGÜNK VAN RÁD!

OLIVER CSIEN: Nem barátod neked Liechtensteini Alois herceg? És a dubaji Fazza költő-herceg? Össze tudsz hozni minket? Hívj fel, légy szíves, majd elmondom, miért.

LUDIVINE DOLAN: Most beszéltem Mr. Teóval, és megkérdeztem, szüksége van-e a segítségemre Cassiannal kapcsolatban, de azt mondta, hogy a nap hátralévő részében szabad vagyok. Nem tudom, mi folyik...

Astrid visszatette a telefonját a táskájába, és érezte, hogy összeszorul a gyomra. Mi az ördögért kell visszamennie Szingapúrba?

13

BONI BEACH

•

SYDNEY

– A dokkodon horgászol? – kérdezte Nick, amikor az apja felvette a telefont. Hallotta ugyanis a háttérből a kövekhez csapódó hullámok hangját.

– Nem, épp a Bonditól sétálok felfelé a Coogeehoz.

– Szeretem azt az ösvényt.

– Igen, pont jó nap ez ehhez a túrához. Tudod, anyád meghívta Daisyt, Nadine-t, Lorenát és Carolt Sydney-be. Az egész banda itt van, megszállták a házat. Úgyhogy mindenképp el akartam jönni. A hölgyek valami tervet kovácsolnak a házzal kapcsolatban...

– Én is emiatt hívlak, Apa. Úgy néz ki, hogy a dolgok hirtelen váratlan fordulatot vettek Tyersall Parkban. A nővéreid elhatározták, hogy a legjobb ajánlatot fogadják el, és inkább el se mondom, milyen tervei vannak az illetőnek az ingatlannal.

– És számít az? Ha már eladtuk, az új tulajdonos azt csinál, amit akar.

– De én úgy érzem, hogy senki sem látja a nagyobb összefüggéseket – mondta Nick. – Tyersall Park különleges ingatlan, és biztosnak kell lennünk benne, hogy megmarad. Úgy értem, most is itt vagyok, és csak ha kinézek az ablakon a kertekre – a rambutánfák most érnek, és vörösen izzanak... Ilyen nincs még egy a világon.

– Szerintem túlságosan szentimentális vagy – jegyezte meg Philip.

– Lehetséges, de csodálkozom, hogy senki mást nem érdekel a ház sorsa úgy, mint engem. Mindenki csak dollárhegyeket lát, én pedig olyasmit, ami értékes, és amit meg kell menteni.

Philip felsóhajtott.

– Nicky, tudom, hogy Tyersall Park neked olyan volt, mint valami mesevilág, de nekünk, többieknek inkább börtönnek tűnt.

Gyerekként nem nagy öröm egy palotában lakni. Csak szabályok és szabályok mindenhol. Így nőttem fel. Rengeteg szobába be se mehettem, sok székre le se ülhettem, mert annyira értékesek voltak. Fogalmad sincs erről, mert mire te megszülettél, az anyám már egészen más ember volt.

– Igen, hallottam történeteket. De biztosan vannak jó emlékeid is...

– Számomra az egész csak fejfájást okozott. Ne felejtsd el, hogy gyakorlatilag kisgyerekként elküldtek bentlakásos iskolába, úgyhogy igazából soha nem éreztem az otthonomnak. Ma, ha csak arra gondolok, hogy vissza kell mennem Szingapúrba, és foglalkoznom kell ezekkel az ingatlanosokkal, megrémülök. Tudod, hány volt iskolatársam hívott fel, hogy ebédeljünk vagy golfozzunk együtt? Olyan emberek, akiket évezredek óta nem láttam, úgy viselkednek, mintha legjobb barátok lennénk. Érzik a pénz szagát.

– Sajnálom, hogy ezt tapasztalod, Apa. De hadd kérdezzek valamit tőled – mondta Nick és vett egy nagy levegőt. – Ha össze tudom szedni a pénzt, megfontolnád, hogy fogod a harminc százalékodat, és csatlakozol hozzám és talán Alistairhez? Így ki tudnánk vásárolni a többieket. Ha adsz egy kis időt, tudom, hogy találok módot arra, hogy anyagilag is megérje nekünk megtartani Tyersall Parkot.

Kis ideig csend volt, és Nick nem tudta eldönteni, mérges-e az apja, vagy épp egy nehezebb emelkedő miatt nem válaszol azonnal. Aztán újra meghallotta a hangját.

– Ha ennyire fontos neked az a birtok, miért nem veszed kézbe ezt az egész eladást? Tedd azt, amit jónak látsz. Engedélyt adok mindenre, járj el a nevemben is, tégy, amit csak akarsz. Tudod, mit? Már most átíratom rád az én harminc százalékomat.

– Tényleg? – kérdezte Nick csodálkozva. Nem akart hinni a fülének.

– Persze. Miért ne, egyszer úgyis a tiéd lesz az egész.

– Nem is tudom, mit mondjak...

– Tégy, amit akarsz azzal a házzal, csak engem hagyj ki belőle – mondta Philip, és végigment egy temető melletti ösvényen,

ahonnan csodálatos kilátás nyílt a Csendes-óceánra. – Nicky, fent vagyok annál a temetőnél. Tudod, említettem már...

– Igen, Apa, már sokszor elmondtad: azt akarod, hogy ott temessenek el. Az idők végezetéig nézni akarod, ahogy a bálnák bukfenceznek.

– És ha elfogynak a szabad helyek, találsz egy másikat, ahonnan az óceánra nyílik kilátás? Új-Zélandon, Tasmaniában, bárhol, kivéve Szingapúrt.

– Hát persze – nevetett Nick, és letette a telefont. Rachel kíváncsian nézett rá.

– Ez elég furcsa volt, legalábbis az, amit hallottam.

– Igen, ez volt életem legkülönösebb beszélgetése. Azt hiszem, apám nekem adta a részét Tyersall Parkból.

– MICSODA??? – nézett nagyot Rachel.

– Azt mondta, hogy rám íratja a részét, és azt teszek vele, amit akarok, amennyiben őt békén hagyom.

– Mi a trükk?

– Nincs trükk. Apámat soha nem érdekelték a pénzügyek. Tényleg azt akarja, hogy hagyják békén.

– Azt hiszem, ha az ember beleszületik... – jegyezte meg Rachel.

– Pontosan! De még mindig nem hiszem el, milyen könnyű volt meggyőzni. Azt hittem, el kell repülnöm Sydney-be, és térden állva kell majd könyörögnöm.

– Ha apád része is a tiéd lesz, te leszel legelőnyösebb helyzetben – mondta Rachel izgatottan.

– Nem én, hanem *mi.* És ez lehetőséget ad arra, hogy megállítsuk az ajánlattételt, és nyerjünk egy kis időt.

– Le akarsz menni, hogy elmondd a hírt a nénikéidnek?

Nick elmosolyodott.

– Keresve sem találhatnánk jobb időpontot.

Kimentek a hálószobából, és átsétáltak a szalonba, ahol Felicity, Victoria és Alix ült furcsa mód csendesen.

– Bejelentenivalóm van – mondta határozottan Nick.

Felicity arcára különös kifejezés ült ki.

– Nicky, épp most tettük le a telefont. Úgy néz ki, van egy új ajánlat.

– Nekem is volna egy ajánlatom.

– Nos, ez elég különös ajánlat. Olyan valakitől jön, aki meg akarja őrizni a házat ebben a formában, és egyetlen új épületet sem akar felhúzni a birtokon – közölte Alix.

Nick és Rachel csodálkozva nézett össze.

– Tényleg? És többet ajánlanak, mint azok a zioniak? – kérdezte kételkedve Rachel.

– Sokkal többet. Az ajánlat tízmilliárd dollárról szól.

Nick nem hitte el, amit hall.

– *Tízmilliárd?!* Ki az ördög akarna ilyen sok pénzt kiadni, és nem beruházni az ingatlanon?

– Valami pasas Kínából. Holnap el akar jönni, hogy megnézze a házat.

– Kínából? Hogy hívják? – kérdezte Rachel.

Felicity töprengett egy kicsit.

– Ha jól emlékszem... azt hiszem, Oliver azt mondta, hogy valami Jack. Jack Ting? Ping?

Nick elkeseredve temette az arcát a tenyerébe.

– Te jó ég! Jack Bing!

HUSZONNÉGY ÓRÁVAL KORÁBBAN...

KUALA LUMPUR, MALAJZIA

– Akkor ő a királynő?

– Nem, Kitty, ő a jelenlegi perawaki szultán anyja, tehát ő az anyakirálynő. De a hivatalos címe özvegy szultána – mondta Oliver a mikrofonba, amelyet a fejéhez erősítettek a helikopteren.

– Aha, és akkor pukedliznem kell neki?

– Természetesen. Hiszen az uralkodócsalád tagja. És ne felejtsd el, csak akkor beszélhetsz, ha megszólít.

– Ezt hogy érted?

– Úgy értem, hogy nem szabad beszélned vele. A szultána kezdeményez beszélgetést, és ő beszél általában – te csak csukva tartod a csinos kis szádat, amíg fel nem tesz egy kérdést. És ha

valamiért ki kell menned a helyiségből – amit tényleg nem kellene, mielőtt ő ki nem megy –, de ha például hirtelen hánynod kellene, mindig hátrálva haladj. Soha nem mutathatod a fenekedet a szultánának, ezért soha ne fordíts neki hátat. Érted?

Kitty szorgalmasan bólogatott.

– Értem. Nem beszélek, nem hányok, nem mutatom a seggem.

– Nos, ahogy mondtam, ne várj túl sokat az első alkalommal. Ez még csak bemutatkozás lesz, ami lehetőséget ad őfelségének, hogy megismerjen téged.

– Szóval azt mondod, hogy nem ad lovagi címet most rögtön?

– Kitty, a nők nem kapnak lovagi címet Malajziában. Itt teljesen más rendszer van. A szultána akkor adományoz címet, amikor csak akar, de ne reménykedj abban, hogy ma bármi is történik.

– Te mérges vagy rám? – kérdezte Kitty duzzogva.

– Nem vagyok mérges, Kitty. Csak megpróbálom túlkiabálni a helikopter zaját – mondta Oliver. Az igazat megvallva Oliver az idegösszeomlás szélén volt, amióta Kitty közölte vele az ultimátumát, és nagyon aggódott, hogy minden a terv szerint menjen aznap. Ha mégsem, akkor nagyon sokat veszíthetett. Egy kicsit ki akarta engesztelni Kittyt, ezért folytatta:

– Csak megpróbálom megértetni veled, hogy ezek a címek, amelyeket az uralkodócsalád tagjai adományoznak, valójában kitüntetések. Kitüntetik azokat az embereket, akik sokat tettek Malajziáért életük során. Olyanokat például, akik kórházakat, iskolákat építenek, akik cégeket alapítanak, amelyek aztán egész városokat támogatnak, és munkát adnak a helyieknek. Ezek a kitüntetések sokkal többet érnek, mint Colette címe. Ő csupán széttette a lábát valami ostoba, sznob arisztokratának.

A helikopter már Kuala Lumpur fölött szállt, elrepült a híres Petronas-ikertorony fölött, majd ereszkedni kezdett.

– Szóval, itt lakik a szultána? – kérdezte Kitty, amikor meglátta a Bukit Tunku nevű exkluzív, zöldövezeti környéket.

– Ez csupán egy kis pihenőhely Kuala Lumpurban, ha a fővárosba jön. Az egész világon vannak rezidenciái – egy ház a Kensington Palace Gardensben, egy villa a Genfi-tó partján, és természetesen

egy óriási palota Perawakban – mesélte Oliver, miközben a helikopter leszállt a gyepre.

Mindketten kiugrottak a járműből, és egy egyenruhás katonatiszt szólította meg őket.

– Üdvözlöm Önöket az Istana al Noorban – mondta, és egy lélegzetelállítóan gyönyörű fehér palota felé vezette őket, amely úgy nézett ki, mint egy esküvői torta. A bejáraton túl Oliver és Kitty egy hatalmas fogadóteremben találta magát, amelyben kilenc, gigantikus méretű, piramis alakú csillár lógott az aranylemezekkel borított, kazettás mennyezetről. Az egész úgy nézett ki, mintha a Rockefeller Centernél felállított karácsonyfákat aggatták volna fel fejjel lefelé.

– Ez lenne az a *kis* pihenőhely? – jegyezte meg Kitty.

– Ó, fogalmad sincs róla, Kitty. A perawaki otthona kétszer akkora, mint a Buckingham-palota.

Bekísérték őket a szalonba, amelynek fekete márványpadlója és csillogó, bordó fala volt. A helyiségben számos, felbecsülhetetlen értékű, aranyozott peranakan műkincs és Claude Lalanne bronzbútor volt. A másik oldalon egy élénk rózsaszín és sárga triptichon[113] állt Andy Warhol képeiből, amely a fiatal özvegy szultánát ábrázolta.

– Hát, ez nem éppen az, amire számítottam – mondta Kitty, és nyilvánvalóan le volt nyűgözve a környezettől.

– Igen, az özvegy szultána balhés csaj volt a hetvenes években – jegyezte meg Oliver, amikor mindketten leültek egy háttámla nélküli bársonykerevetre. Mellettük egy kerek Lalanne asztal állt, rajta aranykeretes fotók a szultánáról, amikor híres személyekkel találkozott. Kitty megnézte a képeket, és felismerte Erzsébet angol királynőt, II. János Pál pápát, Barack és Michelle Obamát, Indira Gandhit és egy óriási hajkoronát viselő, szőke nőt.

– Ki az a szőke nő? Nagyon ismerős nekem. Nem valami királynő? – kérdezte Kitty.

Oliver a képre hunyorgott, aztán felnevetett.

– Nem, de sok királynő imádta. Ő Dolly Parton.

– Ó – mondta Kitty. Az ajtók egyszer csak kinyíltak, és két egyenruhás őr lépett be. Az ajtó két oldalára álltak, összeütötték a

sarkukat, és hosszú bajonettjüket egyszerre ütötték a padlóhoz kétszer egymás után.

– Fel kell állnunk, Kitty – súgta Oliver. Kitty gyorsan felállt, és kisimította a ráncokat bokáig érő Roksanda szoknyáján. Csak ezután húzta ki magát.

A jobb oldalon álló őr szigorúan felkiáltott.

– *Sama-sam maju kehadapan! Pandari cari pelajaran!*

Újra a padlóhoz ütötték a bajonettjüket, és a szultána lángoló lila selyemkebayában belibbent a szobába. Négy kísérő követte. Fején ugyanolyan színű lila, kék és fehér kendő volt, és Mária királynőre hasonlított. Deréktól felfelé rengeteg értékes ékszer borította. A homloka fölött közvetlenül egy óriási, nap alakú bross csillogott, amelynek közepén egy negyvenöt karátos rózsaszín gyémánt ragyogott. A fülében egy pár fürtös gyémántgyöngy fülbevaló függött, a nyakában pedig valami olyasmi volt, ami tíz-tizenkét sor gyémánt nyaklánc lehetett.

Kitty álla leesett, amikor meglátta a szultánát tetőtől talpig gyémántban, és olyan mély pukedlit vágott, hogy Oliver azt hitte, limbózni akar. Ő maga elegánsan meghajolt.

– Oliver Csien, mennyire örülök!

– Részemről az öröm, Felség. Megengedi, hogy bemutassam Mrs. Kitty Binget Sanghajból, Los Angelesből és Szingapúrból?

– Megtiszteltetés, hogy itt lehetek az Ön gyönyörű országában, felség – bökte ki Kitty idegesen, de aztán eszébe jutott, hogy nem szabad elsőként beszélnie.

Az özvegy szultána összeszorította az ajkát, és egy röpke pillanatig csak bámult Kittyre, de nem mondott semmit. Aztán helyet foglalt egy trónszerű Bergère széken, majd Oliver és Kitty is újra leült. Egy regiment szolgálólány lépett be, kezükben aranyszínű tálcákkal, amelyeken maláj desszertek és gőzölgő teáskancsók sorakoztak.

Amikor elkezdték felszolgálni a teát, az özvegy szultána Oliverre mosolygott.

– Gyerünk, ne legyen szégyenlős! Tudom, mennyire szereti az *ondeh ondeh*et.

– Ön túl jól ismer engem! – mondta Oliver, és elvett egy világoszöld rizssütit, amelyet pálmacukorral töltöttek meg és kókuszreszelékbe hempergettek.

– Nos, mi hozta Önöket a világnak ebbe a csücskébe?

– Kitty az utóbbi időben ismerte meg Malajziát, így mivel itt voltunk a városban, azt gondoltam, nagyszerű lenne, ha találkozhatna az ország legnagyobb élő legendájával.

Az özvegy szultána ragyogott:

– Ó, Oliver, ettől őskövületnek tűnök! Mondja, gyermekem, mi tetszik Önnek az országomban?

Kitty üres tekintettel bámult a szultánára. Addig a napig soha be nem tette a lábát Malajziába, és semmit se tudott az országról.

– Hát... nos... leginkább az embereket imádom, Felség. Olyan kedvesek... és szorgalmasak – felelte Kitty arra a hat-hét maláj szolgálólányra gondolva, aki a Cluny Park Roadon dolgozott.

Az özvegy szultána ismét összeszorította az ajkait.

– Igazán? Egyáltalán nem erre a válaszra számítottam. A legtöbben azt mondják, mennyire szeretik a tengerpartot és a satayt. Tehát Ön szeretne itt letelepedni?

– Nos, ha találok egy ugyanolyan gyönyörű palotát, mint az Öné, akkor nagy lenne a csábítás.

– Ó, köszönöm, de ez nem palota. Csak egy ház. Nos, csodálatos a kapcsolatunk Kínával. És nagyon csodálom az Önök first ladyjét – mondta az özvegy szultána, majd felvett egy *ondeh ondeh*et, és lassan majszolni kezdte.

– Ön találkozott vele? – kérdezte Kitty izgatottan, és megint elfelejtette a protokollt.

– Ó, igen. Audiencián volt nálam a perawaki palotámban. Micsoda művelt nő, és milyen csodaszép hangja van! Nos, Oliver, hogy van a nagymamája, amióta nem találkoztunk?

– Kiváló egészségnek örvend, felség. De be kell vallanom, hogy a kedélye meglehetősen leromlott. Mint tudja, Szu Ji halála igen megviselte.

Kitty unatkozni kezdett, ezért azt a fotót kezdte nézegetni, amely a szultánáról és Michelle Obamáról készült. Megpróbált rájönni, ki tervezhette Michelle vörös ruháját. Isabel Toledo vagy

Jason Wu? Sajnálta a first ladyt, mert az a szegény nő csak amerikai divattervezők ruháit hordhatta.

A szultána tovább beszélt.

– Ó, igen, olyan gyönyörű volt a temetés. Tetszett a fiam búcsúztatója?

– Rendkívüli volt, Felség. Nem tudtam, hogy a szultán egy évig élt Tyersall Parkban.

– Igen, amikor a szingapúri Nemzetközi Egyetemre járt, Szu Ji volt olyan kedves és vendégül látta. Attól tartok, a maláj nagykövetség szállását meglehetősen hiányosnak találta, és sokkal inkább otthon érezte magát Tyersall Parkban. Tudja, hogy a dédapja építtette?

– Bocsásson meg, Felség, elfelejtettem. Nem csoda, hogy kötődött ahhoz a helyhez. Ha bátorkodhatom megkérdezni, kapott Szu Ji valaha valamilyen címet?

Kitty hegyezni kezdte a fülét.

– Tudomásom szerint nem. Úgy vélem, az 1970-es években az akkori Agong[114] – már nem is tudom, ki volt a király éppen – akart neki adni, de ő köszönettel visszautasította. Lady Young volt, de ezt a címét sem használta soha. *Alamak,* mire is kellett volna Szu Jinek egy cím? Soha nem fért kétely a pozíciójához. Úgy értem, már övé volt Tyersall Park. Mi másra lett volna szüksége?

– Ez valóban igaz – felelte Oliver és megkeverte a teáját.

– Mondja csak, Oliver, mi fog most történni azzal a csodálatos palotával? – kérdezte szemöldökét felvonva a szultána.

– Ó, azt senki sem tudja, az unokatestvéreimet valósággal elárasztották az ajánlatok. Úgy hallom, mindennap megjelenik egy új szereplő, aki még többet ígér. Most már milliárdokról beszélünk.

– Egyáltalán nem lep meg. Ha én fiatalabb lennék, magam is elgondolkodnék rajta, hogy az legyen a szingapúri otthonom. Természetesen Szu Ji nélkül soha nem lesz ugyanolyan az a hely. De bárki is költözik oda, rendkívül szerencsésnek tarthatja magát.

Oliver nagyot sóhajtott.

– Nem hiszem, hogy ez valaha is megtörténik. Sajnos a házat valószínűleg lebontják.

– Jóságos ég, hogy lehetséges ez? – mondta a szultána feldúltan, és kezét a mellére tette, megvillantva ötvennyolc karátos kék gyémántgyűrűjét. Kitty szeme úgy követte az ékszert, mint macska a játékszerét.

– A birtok túlságosan értékes. Minden olyan beruházó, aki ajánlatot tett, ambiciózus terveket dédelget Tyersall Parkkal kapcsolatban, és nem hiszem, hogy ezek része lenne az az öreg ház.

– De hát micsoda csúfság lenne az! Tyersall Park az egyik legelegánsabb birtok Délkelet-Ázsiában. Az a rózsakert, a nagy szalon – micsoda kifinomult szépség! Valakinek meg kell mentenie a házat a mohó beruházóktól!

– Nagyon is egyetértek! – mondta Oliver.

Kitty érdeklődve figyelte őket. Most hallott először valamit arról az öreg házról.

– Nos, Oliver, Ön bizonyára ismer valakit, aki meg akarná vásárolni a birtokot, és fenntartaná ugyanazt a színvonalat, amit Szu Ji megteremtett. Mi a helyzet például azzal az új kínai grófnéval, hogyishívják, aki Szingapúrba költözik, hogy megmentse a csimpánzokat? A temetésen találkoztam vele.

Kitty idegesen nézett fel a teájából.

– Palliser grófnéjára gondol? – kérdezte Oliver, és szorongva nézett Kitty felé.

– Igen, igen, ő lesz az. Ismeri? Neki kellene megvenni a házat. Akkor minden kétséget kizáróan ő lenne Szingapúr királynője – jelentette ki az özvegy szultána, és még egy édes kókuszgolyót tömött a szájába.

* * *

A szultánával való találkozás után Kitty az egész hazafelé vezető úton egy szót sem szólt. Amikor kiszállt a helikopterből, odafordult Oliverhez, és azt mondta.

– A ház, amelyről a szultána beszélt... Mennyiről lenne szó?

– Kitty, tudom, hogy hallottad, amit hallottál, de az özvegy szultána álomvilágban él. Colette soha nem venné meg Tyersall Parkot.

– És miért nem?

– Ismerem az unokatestvéreimet – soha nem adnák el neki a házat.

– Ó, tényleg? Azt mondtad, hogy Colette soha nem lenne ott a nagynénéd temetésén sem, és mégis ott volt. Azt mondtad, hogy Colette nem jelent veszélyt, és mégis kilökött a *Tattle* címlapjáról. Nem hiszem, hogy megbízhatok abban, amit ezentúl állítasz.

– Jól van, elismerem. Nem én vagyok a delphoi jósnő. De vannak bizonyos dolgok, amelyeket még Colette sem tud elintézni. Először is, nem engedheti meg magának azt a házat.

– Tényleg, miért, mennyibe kerül?

– Hát, nekem azt mondták, hogy jelenleg a legmagasabb ajánlat négymilliárd. És tudom, hogy Colette-nek nincs annyi pénze.

Kitty vágott egy grimaszt.

– Nincs, de van egy alap, amely ötmilliárdot ér. Ha tényleg akarja a házat, annak a terhére vehet fel kölcsönt. És valami azt súgja, hogy nagyon is akarja. Olyan elszántan akarja, hogy ő legyen a királynő Szingapúrban! Sőt az egész rohadt univerzumban!

– Nézd, Kitty, ha ettől megnyugszol és abbahagyod ezt az őrült rivalizálást, akkor gyerünk, próbáld megvenni. Én elmegyek az unokatestvéreimhez az ajánlatoddal. De csak hogy tudd, ahhoz, hogy a Youngok komolyan vegyenek, olyan ajánlattal kell előállnod, amely minden mást lesöpör az asztalról.

– Akkor ötmilliárdot ajánlunk nekik.

– Az nem fog működni. Valamit meg kell értened, Kitty. Te az anyaországból érkeztél, aki férjhez ment egy nagyfenekű, újgazdag mogulhoz. Még nem érdemelted ki a tiszteletüket, amit ezek az emberek nagyon fontosnak tartanak. Ha el akarod lopni Szingapúr legértékesebb ingatlanát a legnagyobb sznoboktól, akkor azt nagystílűen kell tenned. Le kell nyűgöznöd, ámulatba kell ejtened őket a pénzeddel.

– Mennyibe fog az kerülni?

– Tízmilliárdba.

Kitty nagyot sóhajtott.

– Oké, akkor ajánlj fel nekik tízmilliárdot.

Oliver egy kicsit meglepődött ezen a gyors tempón.

– Komolyan beszélsz? Nem kellene először Jackkel beszélned?

– A férjem az én gondom. A tiéd pedig az, hogy megszerzed nekem azt a házat, és jobban teszed, ha gyors leszel, mielőtt az az álnok kígyó a nyelvét nyújtogatva lecsap rá. Ha elorozza előlem azt az ingatlant, soha nem bocsátok meg neked. És tudod, mit jelent az – figyelmeztette Kitty, és beszállt a rá várakozó kocsiba.

Miután Oliver elintegette, elővette a telefonját, és beütötte a gyors hívószámot.

– Hallóóóóó? – szólalt meg egy hang.

– Bejött. A fenébe is, bejött – sóhajtott megkönnyebbülve Oliver.

– Az a Kitty lány meg akarja venni a házat?

– Ha hiszed, ha nem, igen. Zarah néni, legszívesebben megcsókolnám a lábad nyomát.

– Nem hiszem el, hogy ilyen könnyű volt – mondta a perawaki özvegy szultána.

– Abban a pillanatban elfelejtkezett arról az ostoba címről, amint elkezdtél beszélni Tyersall Parkról. Csodálatos voltál! Egyszerűen briliáns!

– Tényleg?

– Fogalmam sem volt, hogy ilyen tehetséges színész vagy!

Az özvegy szultána úgy nevetgélt, mint egy iskoláslány.

– Jóságos ég, már régóta nem mulattam ilyen jól. Az a nevetséges stílus, ahogy beszéltél velem – „Ha bátorkodhatom megkérdezni…” – hahahaha, olyan volt, mintha egy Jane Austin-regény szereplője lettél volna! A számat harapdáltam, hogy el ne nevessem magam! És tudod, hogy fáj a nyakam attól a sok átkozott nyakéktől? Azt hittem, megfojt az a sok gyémánt, hahahaha!

– Ha nem öltöztél volna így fel, Kitty nem ájult volna el tőled annyira. Teljesen lenyűgözték a gyémántok, neki magának is van néhány csodálatos ékszere.

– Sokkoltuk, és lenyűgöztük, valóban! Tetszett, amit az őröknek betanítottam? Ami után bevonultam a terembe?

– Te jó ég! Majdnem bepisiltem! Nem is értettem, miért kántálják azt a gyerekdalt?!

– Hehehehee! Emlékszel, amikor a mamád elénekeltette veled? Nálatok voltam, és te épp hazajöttél az iskolából? Olyan büszke

voltál, hogy malájul is el tudtad énekelni! És az tetszett, hogy a kínai first ladyt is szóba hoztam?

– Nagyon! Pontosan odaillett, Zarah néni!

– Soha nem is találkoztam vele, hahahaha!

– Megérdemelnél egy Oscar-díjat! Sokkal tartozom neked!

– Csak küldj egy üveggel abból az ananászdzsemből, amit a szakácsotok csinál, és kiegyenlítetted a számlát.

– Zarah néni, egy egész kartonnal küldök abból a lekvárból!

– *Alamak,* ne! Fogyókúrázom! Olyan ideges voltam az előadásom alatt, hogy túl sok kókuszgolyót ettem meg, hehehehe. Kénytelen leszek csatlakozni az unokám zumbakurzusához a bálteremben!

14

MACRITCHIE VÍZTÁROZÓ

•

SZINGAPÚR

Hosszú, forró, szúnyogos kirándulás volt, és miközben Carlton felküzdötte magát egy újabb domboldalon, azon tűnődött, mi az ördögért javasolta Scheherazadénak ezt a programot. Az inge csuromvíz volt, és biztos volt benne, hogy nincs annyi Serge Lutens parfüm, amely elnyomná azt a szagot, amit abban a pillanatban árasztott. Megfordult, hogy megnézze, hol van Scheherazade, és azt látta, hogy a lány leguggolt, és valamit nagyon figyel. A három, joggingba öltözött testőr diszkrét távolságból figyelte őket.

– Nézd! Egy monitorgyík! – mutatott valamire a lány.

– Elég nagy a fickó! – mondta Carlton, amikor egy bokor mélyén meglátta a méternyi hosszú hüllőt.

– Ez egy nőstény – javította ki Scheherazade. – Gyerekkoromban elég sok háziállatot tartottunk. A kedvenceim a hüllők voltak.

– Ez Surrey-ben volt?

– Ami azt illeti, ez akkor volt, amikor Balin éltünk. A családom körülbelül három évig élt ott, kislány koromban. Akkoriban egy kis vadóc voltam. Mindenhova mezítláb mentem az egész szigeten.

– Ez megmagyarázza, miért van az, hogy még csak meg sem izzadtál – mondta Carlton, és megpróbálta levenni a szemét a lány hálókkal átszőtt, szűk nadrágba és kötött sportmelltartóba bújtatott, tökéletes testéről.

– Tudod, ez elég vicces – én soha nem izzadok. Hallottam, hogy Erzsébet királynő sem.

– Hát, akkor jó társaságba kerültél – jegyezte meg Carlton, amikor végre felértek a TreeTop Walk tetejére, ahol egy 250 méteres, Bukit Peirce és Bukit Kalang közötti függőhíd várta őket. A két pont, amelyet összekötött, a természetvédelmi terület két legmagasabb pontja volt. Ahogy átkeltek a keskeny hídon, a

szerkezet egy kissé kilengett, de aztán csodálatos panoráma tárult a szemük elé. Úgy érezték, mintha a fák fölött lebegnének.

Amikor a híd közepéhez értek, megálltak egy kis időre, és csendben gyönyörködtek a tájban. A trópusi őserdő lombkoronája ott terült el előttük, amerre csak a szem ellátott, és a madárcsicsergés hangját vitte a szellő.

– Hihetetlen! Köszönöm, hogy felhoztál ide! – mondta Scheherazade.

– Olyan, mintha már nem is Szingapúrban lennénk, ugye?

– Pontosan. Már hosszú ideje ez az első hely, amely a gyerekkoromra emlékeztet. Vagyis, azt akarom mondani, hogy nagyon megkönnyebbültem, hogy ez a fajta természet még létezik egyáltalán.

A lány a távoli tározóra bámult, amelynek vizén táncot járt a délutáni napfény.

– Olyan sokat változott a sziget? Én csak körülbelül öt éve kezdtem ide járni.

– Carlton, el sem tudod képzelni. Amikor visszajövök, szinte rá sem ismerek. A régi hangulat nagy része teljesen eltűnt.

– Gondolom, ezért szeretsz Párizsban élni.

– Részben. Párizs azért nagyszerű, mert minden utca, amelyen végigmegy az ember, olyan, mint egy nyitott könyv. Igazából azért imádom, mert bár a városban ott lélegzik a történelem, ez mégsem az *én* történelmem. Van ennek egyáltalán értelme?

– Persze. Sanghaj a szülővárosom, de ma már nem érzem ott otthon magam. Amikor hazamegyek, úgy érzem, soha nem menekülhetek el a múltam elől. Mindenki emlékszik mindenre veled kapcsolatban. A családom történetére, a hibáimra – mondta Carlton, és az arca elborult egy pillanatra. Aztán visszafordult a lányhoz. – De te nem erre gondoltál, ugye?

– Nem igazán. Számomra Párizs olyan, mint egy semleges terület, mert sem nem Szingapúr, sem nem Anglia. Tudod, habár én Szingapúrban születtem, és tízéves koromig itt éltem, soha nem éreztem úgy, hogy ide tartozom. Talán a külsőm miatt volt így – akkoriban a hajam majdnem szőke volt. A legtöbb ember nyilván azt hitte, *ank mor* vagyok. A mamám pedig sajnos elég gyakran ki is

hangsúlyozta ezt azzal, hogy britként nevelt. A kínai unokatestvéreimen kívül minden és mindenki a brit világhoz tartozott körülöttünk. Nem hibáztatom őt ezért – borzasztó honvágya volt, és először nagyon megviselte az apám családja. Úgyhogy tulajdonképpen a brit emigránsok között éltünk, és életem első tíz évében én magam is azt hittem magamról, hogy angol vagyok.

Carlton megértően rámosolygott.

– Kisebb sokk volt, amikor végül eljutottál Angliába, igaz?

– Aha. Amikor végül elköltöztünk Surrey-be, rájöttem, hogy az angolok nem igazán úgy látnak engem, ahogy én önmagamat. Én voltam az egzotikus, félig kínai lány. Úgyhogy végül úgy éreztem, mindenféleképpen el vagyok cseszve. Nem voltam elég szingapúri, de nem voltam elég angol sem.

Carlton bólintott.

– Én egész életemben Angliában jártam iskolába. És most nem igazán kötődöm az otthoni kínaiakhoz. Sanghajban túlságosan nyugati vagyok, itt, Szingapúrban civilizálatlan anyaországbeli. De Londonban, bár egyértelműen kívülállónak tartanak, úgy érzem, hogy végre önmagam lehetek, és senki sem ítélkezik minden lépésemről. Szerintem neked Párizs lehet ilyen. Felszabadultnak érezheted magad.

– Pontosan! – mondta Scheherazade olyan csábos mosollyal, hogy Carlton nehezen tudott másfelé nézni.

A híd másik végén egy csoport indult el feléjük, és amikor közelebb értek, Scheherazade észrevette, hogy olaszok lehetnek. Tökéletesen voltak felöltözve: mindannyian fehér zakót és csokornyakkendőt viseltek.

– Úgy néz ki, egy Fellini-film statisztái csatlakoznak – nevetett a lány.

– Igen, *Az édes élet*ből. És pont időben – mondta Carlton. A férfiak nem messze tőlük felállítottak egy kis minibárt, ahova különböző koktélokat és üvegpoharakat tettek ki.

– Ezt te rendelted ide? – kérdezte a lány csodálkozva.

– Hát, gondoltam, nem hozhatlak el egy ilyen izzasztó naplementére anélkül, hogy felajánljak egy naplementéhez illő italt.

Három férfi elővett egy basszusgitárt, egy szaxofont és egy kis dobot, és Miles Davis-dalokat kezdett játszani.

– Felajánlhatok egy Negronit, signora? – kérdezte a bárpultos, és átnyújtott Scheherazadénak egy hosszú poharat. A jégkockákon Campari, gin, vörös vermut és narancshéj volt.

– *Grazie mille*[115] – felelt a lány.

– *Salute!*[116] – mondta Carlton, és koccintott Scheherazadéval.

– Honnan az ördögből tudtad, hogy ez a kedvenc italom? – kérdezte a lány, és belekortyolt az italába.

– Öööö... lehet, hogy egy kicsit keresgéltem az Instagramon.

– De az én Instagram-fiókom zárolva van.

– Hát, akkor lehet, hogy Nick fiókjába léptem be – vallotta be Carlton.

Scheherazade felnevetett, és látszott, hogy a fiú teljesen levette a lábáról.

Carlton a szemébe nézett, aztán a háta mögé pillantva a testőröket figyelte, akik a híd végén téblábóltak.

– Őrültség lenne, ha megcsókolnálak? Úgy értem, letepernének a testőreid két másodperc alatt?

– Az lenne őrültség, ha nem tennéd – mondta a lány, és odahajolt Carltonhoz.

Egy hosszú csók után egymást átölelve álltak még egy ideig a híd közepén. Nézték, ahogy a lemenő nap a lombkorona fölött ragyog, és a horizont lángoló borostyánná változik.

* * *

Mire Carlton leparkolt Scheherazadéék kocsibeállóján, már majdnem fél nyolc volt. Nem akarta csak úgy kitenni a lányt, és azt kívánta, bárcsak elvihetné vacsorázni, és vele tölthetné az egész estét. De az illendőség úgy kívánta, hogy a lány határozza meg, milyen tempóban folytassák a kapcsolatukat.

Scheherazade rámosolygott, és nyilvánvaló volt, hogy ő sem akar még véget vetni a randinak.

– Nem akarsz bejönni? A szüleim ilyenkor még megisznak egy italt.

– Biztos? Nem akarok rájuk törni.

– Ugyan! Azt hiszem, ők is jobban meg akarnak ismerni. Már eléggé kíváncsiak rád.

– Hát, ha nem gondolod úgy, hogy nem vagyok megfelelően öltözve ebben a sáros játszóruhában...

– Tökéletesen vagy öltözve. Nincs szükség formaságokra.

Carlton átadta az 1975-ös Toyota Land Cruiser kulcsait az inasnak, és együtt sétált be Scheherazadéval a karcsú üvegtoronyban lévő, elegáns előcsarnokba. Ahhoz képest, hogy a Sang család kezében volt az ország GDP-jének jelentős része, meglehetősen szerényen éltek Szingapúrban. Alfred már régen megszabadította magát a szigeten lévő földbirtokaitól, de felépíttette ezt a Grange Roadon lévő magán apartmanházat, ahol minden gyermeke több emeletet is kapott.

– Jó estét, Miss Sang! – köszöntek az őrök a recepción egyszerre. Az egyikük odakísérte őket a lifthez, majd belépett, hogy beüsse a biztonsági kódot. A lift villámgyorsan felért velük a legfelső emeletre, és amikor kinyíltak az ajtók, Carlton hangokat hallott a folyosón.

Besétáltak egy kör alakú, átriumszerű nappaliba, amelyet a padlószint alá süllyesztettek kissé, és Carlton kővé dermedt. A társaság közepén – csillogó pávaszínű koktélruhában – ott állt a volt barátnője, Colette. Már majdnem két éve nem látta, és nem is beszélt vele, amióta kiderült, hogy ő mérgeztette meg Rachelt az asszisztensével.

– Ó, helló! Úgy néz ki, több vendégünk van, mint gondoltam – mondta Scheherazade.

Az apja odafordult hozzájuk:

– Na, végre! Scheherazade, gyere, és ismerkedj meg Luciennel és Colette-tel, Palliser grófjával és grófnéjával.

A lány közelebb ment, hogy üdvözölje őket, aztán mindenkinek bemutatta Carltont is. Carlton még mindig le volt dermedve. Gépiesen kezet fogott Leonard és India Sanggal, akik roppant elegánsak voltak, és rosszallóan mérték végig a szabadidőruhás Carltont. És elérkezett az elkerülhetetlen pillanat, amikor ott állt szemben Luciennel és Colette-tel. A lány megváltozott. A haját

balerinakontyba fésülte a tarkójára, sokkal kevesebb smink volt rajta, mint amire Carlton emlékezett, de azon meglepődött, milyen elementáris erővel tör rá azonnal a gyűlölet Colette-tel szemben. Amikor utoljára találkoztak, azzal vádolta meg, hogy meg akarta mérgezni a nővérét.

– Helló, Carlton – mondta a lány, és arcizma sem rándult.

– Colette – motyogta Carlton, és megpróbálta megőrizni a nyugalmát.

– Ó, ti ketten ismeritek egymást? – kérdezte meglepve India Sang. – Hát persze, Ön is Sanghajban élt egy ideig.

– Egy ideig igen – felelte Colette.

– Nos, akkor vacsorázzon velünk – mondta Scheherazade anyja.

– Igen, maradj – mondta Colette kedvesen.

Carlton kipréselt egy mosolyt a hölgyek felé.

– Nagy örömmel csatlakoznék a társasághoz, Mrs. Sang.

Kisvártatva mindnyájan ott ültek az ebédlőben, és Marcus Sim, a Sangok személyi séfje által készített tizenkét fogásos menüt élvezték. Carlton végignézett a minimalista festményeken, és így szólt:

– Ezek Agnes Martin képei?

– Igen, azok – felelte Leonard Sang elámulva Carlton tájékozottságán.

– Ön gyűjti a festményeket? – kérdezte India.

– Nem, nem igazán – felelte Carlton.

– Carlton autókat gyűjt – szólt közbe Colette csillogó szemmel.

– Valóban? Milyeneket? Én éppen most újítok fel egy MG Midgetet – mondta Lucien érdeklődve.

– Én is kedvelem az MG-ket, de igazából van egy autókat importáló cégem Kínában. Egzotikus márkákra szakosodtunk, McLarenekre, Bugattikra, Koenigseggekre.

– Te jóságos ég, ezek nagyon gyors autók, ugye? – kérdezte India.

– Nagyon erős a motorjuk, igen – valóságos műalkotások. És valóban, elsősorban a sebességük miatt készítik őket – felelte Carlton nyugodtan.

– Carlton is szeret száguldani. Régebben versenyzett is – mondta Colette, beleharapott a polipba, és ártatlan pillantásokat vetett az

asztal túloldalán ülő fiúra. Scheherazade észrevette újdonsült barátja arcán a feszültséget.

– Istenem! És volt már balesete? – kérdezte India, és abban a pillanatban eldöntötte, hogy Scheherazade soha nem ülhet be ennek a fiatalembernek az autójába.

– Ami azt illeti, igen, volt – válaszolta Carlton.

– Mi történt? Remélem, nem törte össze valamelyik milliós sportkocsit? – nevetett Lucien.

– Nagyon szerencsétlen baleset volt. De megtanított arra, hogy sokkal óvatosabb legyek. Ma már nem versenyzek.

– Örülök, hogy nem történt bajod – mondta Scheherazade a fiúra mosolyogva.

– Hát – szólalt meg Colette huncut csillogással a szemében –, ha az ember egy lányt megöl, egy másik pedig deréktól lefelé lebénul, akkor talán jobban is teszi, ha felhagy a száguldással, nem igaz?

Leonard Sang torkára szaladt a chardonnay, a felesége mozdulatlanná dermedt, mintha sóbálvánnyá változott volna, Colette pedig rámosolygott Carltonra. Ezt a mosolyt nagyon jól ismerte a fiú, és Carlton abban a pillanatban rájött, hogy hiába hívják Colette-et Palliser grófnéjának, egy fikarcnyit sem változott.

15

THE PEAK

•

HONGKONG

Chloe a fürdőszobából telefonált, de előbb teljesen megnyitotta a zuhanyt. – Apa, azt mondtad, hogy... hogy hívjalak, ha ... ha Anya furcsán viselkedik.

Charlie gyomra görcsbe rándult.

– Mi történt? Ti jól vagytok?

– Hát, igen, mi jól vagyunk. De lehet, hogy át kellene jönnöd.

Charlie az órájára nézett. Épp éjjel tizenegy múlt.

– Most jövök el az irodából, de ott leszek tizenöt perc múlva! Tegyél meg nekem egy szívességet, szívem! Maradj édesanyáddal!

– Hát, jó.

Charlie hallotta, hogy a kislány fél. Azonnal kocsiba ült, és 911-es Porschéján odaszáguldott a házhoz. Életveszélyes stílusban vette be a felfelé vezető hajtűkanyarokat. Útközben Bluetooth-on keresztül gyorsan felhívta Isabel biztonsági főnökét, Jonny Fungot, de csak az üzenetrögzítővel tudott beszélni. Ez idő alatt a szíve ezret vert percenként. Fél, mit talál majd, ha odaér. Isabel már olyan jól volt. Vajon egy újabb idegösszeomlás következett be, vagy csak abbahagyta a gyógyszerszedést?

Már csak néhány utcányira volt a háztól, amikor belekeveredett egy dugóba. A kocsik hosszú sorokban araszoltak előre. Idegesen tenyerelt a dudára, és aztán hirtelen úgy döntött, a fene vigye el, hogy áttér a szembejövők sávjába. Rengeteg kocsi mellett elhúzott, de egyszer csak rájött, hogy mindenki ugyanoda megy: Isabel házához. Amikor megállt a kapuk előtt, ott is rengeteg idegen ember várakozott. Kiszállt a kocsiból, és gyalog sietett oda az őrbódéhoz.

– Mi az ördög történik itt?

– Magánparti – felelte az egyik őr kantoni nyelven.

– Parti? *Ma éjjel?* Bemegyek.

– Várjon egy pillanatot, rajta van a meghívottak listáján? Mi a neve? – kérdezte a gyerekképű őr, és egy iPadet vett elő. A képernyőn egy hosszú lista villant fel.

– A *nevem?* Jézus Mária! Hagyjon engem békén! – mondta dühösen Charlie, majd félrelökte az őrt és végigfutott a kocsibeállón. Amikor odaért a főbejárathoz, három fekete öltönyös testőr ugrott elő a semmiből, és leteperte a férfit a földre.

– Elkaptuk a betolakodót! – szólt bele egyikük a mikrofonjába, miközben a földre szorította Charlie fejét.

– Szálljon le rólam! Ez az én házam! – hörögte Charlie, amikor a másik testőr rátérdelt.

– Ja, hogyne – felelte röhögve amaz.

– Hívja ide Mr. Fungot azonnal! Charlie Wu vagyok, és ez az én házam! Tőlem kapják a fizetésüket!

A főnök nevének hallatán az egyik testőr hadarni kezdett a mikrofonjába. Pár másodperccel később a biztonsági főnök kijött a házból, és kiabálni kezdett.

– Ő Mr. Wu! Szálljon le róla, maga idióta!

Charlie felkelt, és letörölte a koszt az arcáról.

– Jonny, mi a franc folyik itt? Miért nem veszi fel a telefonját?

– Elnézést, bent voltam, és odabent nagyon nagy a zaj – szabadkozott Jonny. – Mrs. Wu úgy döntött, rendez egy partit ma délután. A Jünnan tartományban történt földrengés áldozatainak javára.

– Maga most viccel velem? – morogta Charlie, amikor belépett a házba. Az előtérben legalább ötven ember nyüzsgött. Valaki hátulról hirtelen megfogta és átölelte.

– Charlie! Te is itt vagy?

Pascal Pang volt az. Az arca fehérre volt púderezve, két oldalon pedig ki volt pirosítva.

– Épp most mondtam Tildának, hogy még soha nem láttam ilyen *békés* válást, mint a tiétek. És még a partijára is eljössz! Az én exfeleségeim még a hívásaimra sem válaszolnak, hahaha!

Charlie elképedt, amikor egy sápadt, vékony, hermafrodita külsejű nő ezüstös szabadidőruhában édesen rámosolygott.

– Szóval te vagy Charlie! Astrid már nagyon sokat mesélt rólad! – mondta éneklő brit akcentussal.

– Valóban? Elnézést, de meg kell találnom valakit – mondta Charlie, és megpróbálta átpréselni magát az előtérben álló tömegen. A nappalit fekete, ravatalozószerű helyiséggé alakították át. Isabel csinos francia bútorát fekete anyaggal vonták be, sőt még a falakon is fekete szövet volt. A vendégek kis fekete bisztróasztaloknál ültek, amelyeket vörös fogadalmi gyertyák világítottak meg. Egy hosszú, mélyvörös ruhás nő a zongora tetején feküdt mikrofonnal a kezében. A zongorista kísérte, ő pedig mély torokhangon énekelt.

– *Fawwwwww-ling in love again, never wanted to, what am I to do, I can't help it...*

Charlie meglátta Isabelt az egyik asztalnál. Férfiszmoking volt rajta, a haját hátrafogta, és egy férfimodell ölében ült, aki nem lehetett több huszonöt évesnél. Chloe és Delphine mögötte állt. A lányok egyforma ruhát viseltek: fekete mellényt, fekete sortot, és fekete keménykalapot, amely rendkívül kényelmetlennek tűnt. Chloe arca felderült, amint meglátta az apját.

Charlie odasietett Isabel asztalához, és megszólította.

– Beszélhetnék veled?

– Pszt! Ute Lemper énekel! – mondta Isabel, és elhajtotta Charlie-t.

– Most kell beszélnünk, sajnálom – mondta Charlie amilyen nyugodtan csak tudta, majd megfogta a nő karját, és a helyiség hátsó részébe vezette.

– Mi a problémád? Itt van a világ egyik legnagyszerűbb énekese, te pedig megzavarod a műsort! – mondta Isabel, és a lehelete vodkaillatú volt. Charlie mélyen a szemébe nézett, és megpróbálta megállapítani, hogy részeg-e vagy egy újabb mániákus szakaszba lépett.

– Isabel, csütörtök éjjel van. Miért rendezel partit kétszáz embernek éppen most, és mi az ördögöt adtál rá a lányokra?

– Hát nem érted? Ez a Weimari Köztársaság. '931-ben vagyunk Berlinben, és mi vagyunk a Kit Kat Club. Chloe és Delphine úgy van felöltözve, mint Sally Bowles!

Charlie nagyot sóhajtott.

– Most hazaviszem őket hozzám. Elmúlt éjfél, holnap iskola van, és alig tudják nyitva tartani a szemüket.

– Te miről beszélsz? A lányok életük legjobb buliján vannak! Külön meghívtam Hao Jün Hsziangot a partira, mert Chloe beleesett! – mondta Isabel, és a férfi modellre mutatott, akinek az ölét pár perccel korábban még ő tartotta melegen. – Csak féltékeny vagy! De ne aggódj, szerintem neked nagyobb a farkad.

Ebben a pillanatban Charlie tudta, hogy Isabel megint magánkívül van. A volt felesége tudott néhány elképesztően felháborító dolgot művelni, de soha nem volt vulgáris.

– Nem vagyok féltékeny – kezdte nyugodtan.

– Hát akkor ne rontsd el a bulinkat! Mi szórakozni akarunk! – kiáltotta Isabel, és visszament a székéhez. Ezúttal lovagló ülésben ült a modellre szemből, és a zene ritmusára kezdett vonaglani az ölében.

Charlie számára nyilvánvaló volt, hogy Isabel egy mániákus szakasz csúcspontján van, előbb vagy utóbb jön az összeomlás, és ki tudja, mit fog akkor csinálni. Hiábavaló lett volna vitatkozni vele. Kézen fogta Chloét és Delphine-t, és kifelé indult velük. A bejárati ajtónál odasúgta Jonny Fungnak:

– Nem engedi látótávolságon kívülre Isabelt, érti? És ne hagyja, hogy elhagyja a házat, amíg holnap vissza nem jövök az orvosaival.

– Természetesen – bólintott a biztonsági főnök.

* * *

Hajnali 3 órakor Charlie-t a telefon csörgése ébresztette fel. Mivel látta, hogy Isabel az, a hátára gurult, és nagyot sóhajtva felvette.

– Hol vannak a lányaim? – kérdezte Isabel, és természetellenesen higgadtnak tűnt.

– Velem. Mélyen alszanak.

– Miért vonszoltad el őket?

– Nem vonszoltam el őket sehova. Nagyon örültek, hogy a hülye showműsort otthagyhatják, és eljöhetnek velem.

– Tudod, hogy mitől fosztottad meg őket? Nem láthatták Ute fellépését. Három dalt énekelt. A *Non, je ne regrette rien*t is. És azt is szerettem volna, ha Chloe Tilda Swintonnal is találkozik. Mikor lesz még egyszer ilyen lehetősége?

– Sajnálom, Isabel. Sajnálom, hogy Chloe elszalasztotta ezt a lehetőséget. De Astrid kapcsán sok esélye lesz még...

– Lószart se érdekel Astrid! Nem látod, hogy emberek szenvednek a világban? Tudod te egyáltalán, hogy kétmillió dollárt gyűjtöttünk ma éjjel a földrengés áldozatainak megsegítésére?

Charlie ingerülten felnevetett. Tudta, hogy értelmetlen akkor vitázni Isabellel, amikor mániákus szakaszában van, de nem tudta visszafogni magát.

– A jótékonykodást kezdhetnéd a saját gyerekeiden is.

– Szóval azt gondolod, hogy rossz anya vagyok – közölte Isabel hirtelen nagyon szomorúan.

– Nem, nem gondolom azt. Azt gondolom, hogy csodálatos anya vagy, de rossz napod volt.

– NEM VOLT rossz napom! Csodálatos napom volt! Kivételes összeget sikerült megmozgatnom! A gyerekeinknek próbálok segíteni – mondta Isabel, majd lassan énekelni kezdett. – *A gyermekek a jövő. Tanítsd őket jól, hadd járják az útjukaaaaat...*

– Izzie, hajnali három óra van. Lehetne, hogy ne énekelj most nekem Whitney Houstont? – mondta Charlie fáradtan.

– Nem hagyom abba! Soha nem hagyom abba! Azok a szemetek összetörték Whitney lelkét, de az enyémet nem törik meg, hallod?

– Izzie, most aludni fogok. Holnap reggel első dolgom lesz, hogy elmegyek hozzád. Hazaviszem a lányokat, mielőtt iskolába mennek, úgyhogy átöltözhetnek az iskolai egyenruhájukba.

– Ne merészeld letenni a telefont, Charlie Wu! – kiabált Isabel. De már későn. Charlie kinyomta a hívást. Még soha nem csinált ilyet vele. Isabel agya hullámvasút üzemmódban működött, és amikor kinézett az ablakon a parti sziklákhoz csapódó hullámokra, érezte, hogy a sötét mélység felé zuhan. Charlie nem tudta, de a hívás ideje alatt végig a Shek O-i új házban ült. A biztonsági őröket úgy tette lóvá, hogy Ute Lemper fellépése után ruhát cserélt vele, és a vörös bársonyruhában észrevétlenül kisurrant a saját házából. Beült az

első autóba, és őrült sebességgel száguldott el Charlie új házához. Beütötte a korábban hallott kódot: 110011. És hamarosan a Tom Kundig tervei alapján készült üres ház helyiségeiben mászkált. Egyre dühösebb lett.

Szóval ezentúl így lesz ez. Szóval neked megvan az új életed ebben a tökéletes tengerparti üvegházban. Ebben az unalmas, nagypolgári építészeti fantáziavilágban, az unalmas múlt századi bútoraid között, az unalmas kis dísztárgyad mellett. Mert Astridaz! Astridés az őállítólagos ízlése! Csak azért, mert Alexis Mabille-t vesz fel egy ebédhez, azt gondolja, hogy kurvára elegáns és eredeti! Holott igazából semmi egyéb, mint egy tökéletesen nevelt dekoratív baba! Semmi más! Nincs anyaga, nincs mélysége! Mindenki azt gondolja róla, hogy milyen divatos és milyen különleges, de én tudom, mi az igazság. Tudom én, miféle nő az ilyen!

Isabel nekitámaszkodott az asztalnak, elővette a telefonját, és mérgesen keresgélt rajta, amíg meg nem találta, amit keresett. Egy videóklip volt az, amit egy zárt mappában őrzött. Az a film volt, amelyben Charlie és Astrid szeretkezik. Amikor lejátszotta a képsorokat, a klip hangja, a nyögések és sikolyok visszhangoztak az üres házban. *Nézzétek csak meg! Nem rosszabb, mint egy kurva! Nézzétek, hogy lovagol rajta! Úgy ugrál a farkán, mintha az egyik telivérén lovagolna. Ez nem egy olyan nő, aki beérné azzal, ha Chloe és Delphine barátja lesz. Ez egy olyan nő, aki mindent akar. És mivel rengeteg pénze van, megszokta, hogy mindent megvehet, amit csak akar. Megvette Charlie-t, és most meg akarja venni a gyerekeimet is. A szeretetüket. Át akarja alakítani őket saját kis hasonmásaivá. Hosszú balerinanyakkal és tökéletes ruházattal. Itt akar ülni ebben a tökéletes házban, és élvezni akarja ezt a tökéletes kilátást. Simogatni akarja a lányaim haját az aranyló napsütésben, és sétálni akar velük a kertben, mintha mindnyájan valami istenverte Terrence Malick-filmben játszanának. Meg akarja győzni őket arról, hogy ez az egyetlen helyes élet, amit akarhatnak. „Mindig szívesen látunk” – azt mondta. Egy frászt lát! Az esküvőjük utáni napon kifog zárni örökre. Tudom én. Azt hiszi, kitörölhet engem az életükből, de nem engedem meg, hogy így legyen. Soha! Soha! Soha!*

Isabel remegő ujjakkal bepötyögött egy üzenetet Honey Csaj pletykarovatának WeChat-üzenetfalán:

Astrid Leong ellopta az életemet. Csaló, férjtolvaj ribanc. Csak nézzék meg, hogy vonaglik a videón! Nem más, mint egy unalmas, gazdag lány, egy gonosz vagyon örökösnője, ami elpusztítja a bolygónkat. Megátkozom őt! Megátkozom Charlie Wut! Megátkozom azt a házat, amit bűnökre és csalásra építettek. Nem lesz béke ebben a házban az idők végezetéig!

Isabel csatolta a klipet, és elküldte az üzenetet. A videó több millió WeChat-használóhoz jutott el szerte a világon. Aztán felmászott a fa Nakashima ebédlőasztalra, mintha hatalmas szörfdeszka lenne, levette a bársonyköpenyét, és egy hosszú kötéllé sodorta össze. Az egyik végét feldobta a Lindsey Adelman csillárra. A másikat a nyaka fehér, puha része fölött kötötte meg, és odaaraszolt az asztal széléhez. Közben végig a holdfényben fürdő tengert bámulta. Aztán ugrott...

16

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

– Elképesztően kínos volt, Titanic méretű katasztrófa – sóhajtott Carlton a telefonba, amikor elmesélte a Scheherazade családjánál történteket Rachelnek.

– Annyira sajnálom, Carlton – elég megrázónak hangzik ez az egész – mondta Rachel. – És mi történt, miután Colette beszólt?

– Hát, a kellemes vacsorahangulat odalett egy perc alatt. Scheherazade ezután egy falatot sem evett, én pedig rögtön a desszert után leléptem. Nyilvánvaló volt, hogy a szülei távoltartási végzést szereznek ellenem, ha még egy percet maradok.

– Biztos nem volt ilyen rossz a helyzet.

– Nem, ami azt illeti, akkor még nem, de nemsokára biztosan az lett. Mindenki átment a szalonba egy italra és kávéra, én pedig tudom, hogy Colette égett a vágytól, hogy pontosan elmondjon minden részletet a londoni ügyről. Tuti, hogy válogatott eszközöket bevetett az ellenem folytatott lejárató kampányban, amellyel meggyőzte Sangékat, milyen gyilkos szörnyeteg vagyok. Scheherazade lekísért a kocsihoz, én pedig megpróbáltam elmondani neki, mi is történt valójában. De az egész nagyon rosszul sült el. Kapkodtam, hebegtem-habogtam, ő pedig szintén eléggé ki volt akadva ahhoz, hogy semmit se fogjon fel a magyarázkodásomból.

– Ez elég sok történés egy első randira, Carlton. Adj neki egy kis időt, hogy magához térjen – mondta kedvesen Rachel.

– Ideje az lesz neki bőven – hallottam, hogy ma reggel elutazott Párizsba. Game over.

– Semmi game over. Lehet, hogy az elutazásának semmi köze hozzád.

– Aha, szerintem nem így van. Nem válaszolt az SMS-eimre az elmúlt huszonnégy órában.

Rachel vágott egy grimaszt.

– Jézusom, ti Y generációs kölykök! Ha tényleg vissza akarod őt szerezni, repülj Párizsba, küldj neki ezer rózsát, vidd el vacsorázni a Marais-ba valamelyik romantikus, tetőtéri étterembe, *csak valami mást csinálj, ne SMS-t küldj!*

– Nem ilyen egyszerű a dolog. A nap huszonnégy órájában testőrök veszik körül. Ha nem válaszol az SMS-ekre, nem akarok valami hülye kukkoló lenni, aki megjelenik az ajtajában.

– Carlton, még ha akarnál, se tudnál kukkolónak látszani. Scheherazade nyilvánvalóan kiakadt, mert Colette teletömte a fejét hülyeségekkel. Szóval, meg kell mutatnod neki, ki is vagy igazából. Arra vár, hogy megtedd, nem érted?

– Szerintem visszament Párizsba, és éli az életét. Valószínűleg valami borostás francia gróffal randizik már.

Rachel felsóhajtott.

– Tudod, mi van, Carlton? El vagy kényeztetve. Azzal a szerencsével vagy szerencsétlenséggel áldott meg a sors, hogy jóképűnek születtél, és a lányok egész életedben a lábad előtt hevertek. Scheherazade az első lány, aki kihívás elé állít, akiért meg kell dolgoznod. Most emberedre akadtál. Felveszed a kesztyűt?

Carlton hallgatott egy kis ideig.

– Akkor mi legyen a következő lépésem, Rachel?

– Azt neked kell kitalálni. Én nem adhatok konkrét tippeket! Vissza kell hódítanod valamilyen elképesztően romantikus gesztussal. Nézd, most mennem kell. Ma jön egy potenciális vevő Tyersall Parkba, de nem akarod tudni, ki az.

– Miért, ki az?

– Jack Bing.

– Basszus! Viccelsz?

– Bárcsak úgy lenne! Őrületes árat kínált a házért.

– A fenébe is! Itt vagyok Colette és az apja között! Szerintem ezek a Bingek vért szívni jöttek Szingapúrba. Ne adjátok el neki.

Rachel sóhajtott.

– Bárcsak rajtam múlna! Nick és én megpróbáljuk elkerülni. Azt hiszem, hallom is, hogy valaki jön.

– Jól van, majd hívj később.

* * *

Jack Bing az andalúziai kerengő közepén állt, a szivarjából eregette a füstöt, és a díszes faragott oszlopokat bámulta.

– Ez hihetetlen. Életemben nem láttam még ilyen házat – mondta mandarin nyelven.

– Nagyon tetszik ez a belső udvar! Kivehetjük ezt a tükörmedencét, és betehetünk egy *igazit* – javasolta Kitty angolul.

Felicity, Victoria és Alix magában felszisszent, de nem mondtak semmit.

Oliver diplomatikusan közbelépett.

– Kitty, ezt a tükörmedencét csempénként hordták ide a spanyolországi Córdobából. Látod ezeket a kék és korallszínű mór csempéket a szélén? Ezek rendkívül ritkák, a 13. században készítették őket.

– Ó, nem tudtam. Természetesen akkor meg kell tartanunk – felelte Kitty.

Jack megcsodálta a szökőkút közepén lévő, lótusz formájú rózsakvarcot, amelyből lassan, hipnotikusan bugyborékolt a víz.

– Nem, semmit sem szabad megváltoztatnunk. Lehet, hogy ez a ház nem olyan pazar, mint a sanghaji otthonunk, de elképesztően *fengsuj.* Érzem, ahogy a *csi* áramlik mindenhol. Nem csoda, hogy a családjuk így prosperált itt – fordult Jack a hölgyekhez.

A Young nővérek udvariasan bólintottak, és mivel egyikük sem beszélte a mandarint, körülbelül egyharmadát értették annak, amit Jack Bing mondott. Jack ránézett a slamposan öltözött testvérekre, és magában azt gondolta: *Csak az ilyen helyen felnőtt nők nézhetnek ki így. És egy szót se beszélnek mandarinul. Olyanok, mint a dodó: haszontalan faj. Nem csoda, hogy elvesztik a házukat.*

A csoport az árkádok alatt sétált tovább a könyvtár felé.

Jack végignézett a régi könyveken, amelyek a dupla magas könyvszekrényekben és a rózsafa asztalon sorakoztak.

– Szeretem ezt a fajta bútort. Art deco, ugye?

– Igazából ez Sir James könyvtára volt, és ő úgy csináltatta a bútorokat az 1940-es években. Pierre Jeanneret volt a tervező – tájékoztatta őket Oliver.

– Egy kicsit a régi sanghaji klubra emlékeztet, ahol a nagyapám játszott annak idején – jegyezte meg Jack. A hölgyekhez fordulva folytatta: – A nagyapám egy bojlergyárban dolgozott, de trombitás is volt. Minden éjjel játszott egy jazz-zenekarban némi mellékjövedelemért. Olyan klubokban zenéltek, amelyeket a nyugatiak meglehetősen gyakran látogattak. Amikor kisfiú voltam, az én feladatom volt kifényesíteni a trombitáját. Minden este. Csak köpködtem és köpködtem a hangszert, hogy minél ragyogóbb legyen.

Felicity idegesen hátrébb lépett, mert attól félt, Jack Bing szemléltetni fogja, hogyan csinálta a dolgot.

– Mennyit kérnek a bútorokért? – kérdezte Jack.

– Öööö... melyik darabra gondolt konkrétan? Van olyan, amelyik... amelyiktől soha nem tudnánk megválni – felelte Victoria azon a primitív szintű mandarinon, amit a szolgáival használt. – Oliver, hogy mondják azt, hogy „örökség" mandarin nyelven?

– *Csuan csiao pao* – felelte Oliver.

– Ó, tetszenek az asztalok, a székek, ez a lila-kék szőnyeg pedig különösen – mutatott Jack a padlóra. Felicity lenézett a szőnyegre, és eszébe jutott egy történet, amit még Rosemary Csien mesélt neki.

Tudod, az édesanyád egyszer egy japán tábornok szemébe nézett, és azt mondta neki, hogy lője le, ha akarja. Épp itt történt, ebben a könyvtárban. Szu Ji magas rangú tiszteket látott vendégül egy kártyapartira. A megszállás idején mindig kikényszerítették belőle ezeket a borzalmas partikat. A férjemet, Caj Tajt, vagyis a nagybátyádat nem sokkal az előtt tartóztatták le valamilyen nevetséges vétség miatt, és amikor a tábornok elvesztett anyáddal szemben egy römit, Szu Ji azt mondta, hogy cserébe engedje ki Caj Tajt. A tábornok felbőszült ezen a hallatlan merészségen, előkapta a pisztolyát, és az édesanyád homlokához szegezte. Én mellette ültem, és azt hittem, Szu Jinak vége.

Ő tökéletesen nyugodt maradt, és azon a csak rá jellemző, parancsoló hangon közölte: „Tábornok, tönkreteszi Rosemary gyönyörű chőngszámját, ha itt helyben agyonlő, mivel az agyvelőm szanaszét fröccsen majd. Nem is beszélve erről a szép, párizsi art deco szőnyegről. Tudja, mennyit ér ez a szőnyeg? Egy nagyon híres francia művész tervezte, Christian Bérard, és gyönyörű ajándék lehetne a feleségének, ha nem lenne csupa vérfolt. Nem

akarja kiábrándítani a feleségét, ugye?" A tábornok egy pillanatig hallgatott, aztán nevetésben tört ki. És persze letette a fegyverét, elvitte a szőnyeget, és másnap kiengedte a férjemet. Caj Taj soha nem felejtette el, mit tett érte Szu Ji.

Hiyah, *nagyon sok történetet mesélhetnék neked a háború éveiről, de Szu Ji nem akarná. De azért tudod, nagyon sok ember életét megmentette, és a legtöbbjük soha meg sem tudta, hogy ő állt a háttérben. Ő akarta így. A háború után hírét vettük, hogy azt a bizonyos tábornokot háborús bűnökért törvényszék elé állították, és kivégezték Manilában. Egy nap az édesanyád felhívott, és azt mondta: „Soha nem találod ki, mi érkezett épp most egy hosszú dobozban. A lila art deco szőnyeg, amit a tábornok elvitt Japánba. Gondolom, a feleségének soha nem tetszett."*

Felicity visszazökkent a valóságba, és határozottan azt mondta:

– Mr. Bing, ez a szőnyeg nem eladó. De vannak más darabok, amelyeket felajánlhatunk a házzal együtt.

– Rendben. Oliver, fel tudnád mérni, mennyibe kerül mindez? Megveszem, bármilyen örökséget hagynak nekem ezek a kedves hölgyek – mondta Jack, és mosolyogva odafordult a nővérekhez.

– Természetesen – felelte Oliver.

– Hölgyeim, tetszik ez a ház, és azt hiszem, a családom nagyon boldog lesz, ha Szingapúrban itt lakhat. Köszönöm, hogy megmutattak nekünk mindent ma reggel, és kérem, az ajánlatom nem változott, úgyhogy várom a döntésüket. Tudom, hogy ez nem lehet könnyű Onöknek – mondta Jack. Aztán kisétált a főbejáraton, elpöckölte a szivar végét az autófelhajtó kavicsai közé, majd beszállt az első fekete Audi SUV-ba. Kitty is bemászott utána, a testőrök a saját autóikat foglalták le, és a konvoj elhúzott.

– Hát, ez gyötrelmes volt – mondta Victoria, és belesüllyedt a szalon egyik kanapéjába.

– Oliver, honnan ásod elő egyáltalán ezeket az embereket? – kérdezte gőgösen Felicity.

– Ha hiszitek, ha nem, messze nem ők a legrosszabbak. Jack az idők során eléggé kiművelt műgyűjtő lett, nekik van az egyik legjelentősebb magánmúzeumuk Sanghajban, és Kitty ízlése is sokat

javult. Ráadásul hajlandó tanulni. Ne aggódjatok, nem fognak semmit sem csinálni a házzal a beleegyezésem nélkül.

Victoria meglepve látta, hogy Nick és Rachel lép be a szalonba.

– Nem is tudtam, hogy ti ketten itthon vagytok! Miért nem jöttetek le, hogy megismerjétek ezeket az embereket? Rachel, jól jött volna még egy kínai tolmács!

Nick lehuppant az egyik art deco klubfotelbe.

– Ó, én már korábban is találkoztam velük – Jacket pár éve ismertem meg Sanghajban, és reméltem, hogy soha többé nem látom, a feleségét pedig akkor, amikor Colin esküvőjére jöttünk haza.

– Várjunk csak... az a nő ott volt Colin Khoo esküvőjén? – döbbent meg Felicity.

– Felicity néni, a te házadban is járt. Akkoriban Alistair barátnője volt – mondta Nick idegesen.

– Te jóságos ég, az ő volt? A nagy, barna mellbimbókkal? Pussy Ping, vagy hogy is hívták? – bökte ki Alix.

– Kitty Pong a neve – szólt közbe Rachel.

– Szűzanyám! Nem is ismertem fel. Teljesen új arca van! Nem csoda, hogy Alistair hirtelen visszarepült Hongkongba ma reggel! Azt hittem, ahhoz a Taj fiúhoz ment hozzá, Carol semmirekellő fiához. Az, akinek megplasztikázták az arcát – mondta Alix.

– Az már évekkel ezelőtt volt, Alix néni. Kitty most már feljebb küzdötte magát.

– Az nyilvánvaló. Ami azt illeti, eléggé tetszett az a kis virágos ruha rajta. Nem is nézett ki közönségesnek – jegyezte meg Victoria.

– Egy Dries Van Notenben lehetetlen vulgárisnak kinézni – jelentette ki Oliver.

– Szóval, akkor tényleg el akarjátok adni nekik a házat? – kérdezte Nick mogorván.

– Nicky, mondd meg nekem, hogy mondhatnánk nemet egy tízmilliárdos ajánlatra – ez háromszor annyi, mint az eddigi legjobb ajánlatunk. Egyszerűen ostobaság lenne visszautasítani ennyi pénzt! – magyarázta Felicity.

– Hát, igen. Ajándék lónak ne nézd a fogát – bólintott Oliver.

Nick mérgesen nézett az unokatestvérére.

– Te könnyen beszélsz. Te nem ebben a házban nőttél fel. Vannak köztünk olyanok, akiknek ez nem csak a pénzről szól.

Oliver felsóhajtott.

– Nézd, Nicky, tudom, hogy mérges vagy rám, de tényleg nem akartalak ezzel az egésszel megbántani. Szerettem a nagymamádat, és jobban szeretem ezt a házat, mint képzeled. Azt hittem, meg akarod őrizni Tyersall Parkot, és amikor hallottam, hogy Bingék új lakást keresnek Szingapúrban, összehoztam a két dolgot. Ezek az emberek kedvelik a házat, és eltökéltek abban, hogy megtartják az építészeti integritását. És megvan arra is a pénzük, hogy felújítsák, és nagyon jó állapotban adják át a következő generációknak.

Rachel közbeszólt.

– Ezekbe a generációkba Colette Bing is beletartozik?

Oliver elvörösödött, Felicity pedig felkapta a fejét.

– Ki az a Colette Bing?

– Colette Bing Jack lánya. Két évvel ezelőtt a személyi asszisztense, Roxanne megpróbálta megmérgezni Rachelt, Colette megbízásából – válaszolt élesen Nick.

– MICSODAAA? – sikított fel Felicity és Victoria egyszerre.

– Te jó ég, teljesen elfelejtettem, hogy *ez az* a család – nyögött fel Alix, és a szája elé kapta a kezét.

– Rachel, az egy nagyon szerencsétlen incidens volt, de tudnod kell, hogy Jacknek és Kittynek az égvilágon semmi közük nincs már Colette-hez – mondta Oliver.

Nick arca lángolt a dühtől.

– Az nem egy szerencsétlen incidens volt. A feleségem majdnem meghalt! Neked mennyi esik le ebből az üzletből, Oliver? Azt leszámítva, amit kapsz majd az üzlet megkötése után, ami nyilván milliókra rúg majd, mennyit kaszálsz te és az aukciós házad, amikor eladtok ezt-azt ezeknek a lelkes Bingeknek?

Oliver felállt a díványról, és bocsánatkérő mosollyal azt mondta:

– Azt hiszem, most megyek. Látom, hogy felbolygattam a dolgokat. Az ajánlat adott, várom a válaszotokat.

Amint Oliver elhagyta a szalont, Victoria szólalt meg elsőként:

– Tudjátok, sokat gondolkodtam... van valami ebben az egészben, ami abszolút szerencsés véletlen. Hihetetlen, de biztosan egy jel.

Nicky, szerintem a Bingek elképesztő ajánlata részben annak is köszönhető, hogy így akarnak kompenzálni minket azért, ami Rachellel történt. Szerintem ez mind a Mami műve. Ő még a mennyekből is gondoskodik rólunk.

Nick idegesen forgatta a szemét.

– Nehéz elhinni, hogy bárki ennyivel többet fizetne érte a piaci árnál. – kezdte Alix.

– Mami eltervezte az egészet előre. Tudta, hogy nem fog kapni semmit a Sang Trószttől, ezért azt akarta, hogy a lehető legtöbb pénzt kapjuk Tyersall Parkért. Ezért osztotta fel így a birtokot közöttünk, és most csodát tesz velünk – mondta Victoria mély meggyőződéssel a hangjában.

Nick hirtelen felállt, és a nagynénjeire nézett.

– Nézzétek, bármilyen történettel ámíthatjátok magatokat, ha ettől jobban alszotok. Én személy szerint ki nem állhatom azt a gondolatot, hogy ez a család majdnem megölte a feleségemet! Nem hiszem, hogy bízhatunk bennük, ami a ház megőrzését illeti. Annyit mondhatok, Kitty alig várja, hogy megkaparinthassa, és pincétől a padlásig átépíttethesse. Ha én is felajánlok ugyanannyit, mint Jack, akkor eladjátok nekem?

Rachel meglepve nézett a férjére.

Alix válaszolt.

– Nicky, ne légy bolond. Abszurd gondolat lenne ilyen áron megvenni ezt a házat! Nem hagyhatjuk, hogy ezt tedd!

– Nem válaszoltatok! Ha szerzek tízmilliárdot, akkor megkötjük az üzletet?

A nővérek egymásra bámultak.

– Jól van, adunk neked egy hónapot – mondta Felicity végül.

17

SENTOSA SZIGETE

•

SZINGAPÚR

A szingapúri Modern Művészetek Múzeumának kuratóriuma kétszer egy évben összeült, hogy megbeszélje az állandó gyűjtemény számára lehetséges vásárlásokat. A testületet a város fiatal, elit gyűjtői alkották, akik az ország legtehetősebb és legbefolyásosabb családjaiból származtak. Mint mindenkinek, nekik sem volt elég, hogy egyszerűen elvégezzék a dolgukat a múzeum szép, de meglehetősen egyszerűen berendezett irodahelyiségében, ezért mindig választottak valamilyen különleges helyszínt, ahol a sztárséf ínyencségei megfelelő hangulatot biztosítottak a testületi ülésekhez.

Ezen a napon a megbeszélést a Capella nevű étteremben tartották, amely egy Szingapúrtól délre elhelyezkedő szigeten, Sentosán volt. Amikor a múzeum kurátora, Felipe Hszu megérkezett a gyönyörű, feszített víztükrös medencére néző, pompás recepcióra, úgy látta, hogy a közel egy tucat bizottsági tag nyugtalanul társalogva várja a megbeszélés kezdetét.

– Nem hittem a szememnek! Egyszerűen nem hittem el! – suttogta Lauren Lee Liang (A Liang Finance tulajdonos Liangok egyikének, Roderick Liangnak a felesége, aki mellesleg Mrs. Lee Yong Csien unokája is volt). Egy sarokban beszélgetett Sarita Singhgel (volt bollywoodi színésznővel, Gayatri Singh menyével).

– Hogy lehet ilyesmiből felállni? – csóválta Sarita a fejét, és azokkal a hatalmas igazgyöngyökkel díszített medálokkal játszott, amelyek a rózsafüzérre hasonlító Van Cleef és Arpels nyakláncon függtek.

– Hát, az egyetlen vigasz, hogy a melle csodaszép. Vajon felvarratta őket? – tűnődött Lauren, és VBH retiküljével eltakarta a száját.

Felipe odament a büféhez, hogy hozzon két lágytojást és néhány pirítóst. Patricia Lim (Lim Rubber Limited), aki mellette állt, nem tudott dönteni a norvég és a Benedek-tojás között. Ránézett Felipére, és megszólította.

– Micsoda reggel, mi?

– Igen, úgy tűnik, mindenki magához vett némi koffeint, és készen áll! Helyes, helyes, nagyon sok minden van a napirenden ma.

– Teszel valamilyen bejelentést, vagy méltóságteljes csendbe burkolózol?

– Nem tudom, mire akarsz ezzel célozni, Pat – csodálkozott a kurátor.

– Ne tettesd az ostobát, Felipe! Te jó ég! ELJÖTT!

Amikor Astrid belépett, a teremben néma csend lett. Odaköszönt unokatestvérének, Sophie Khoonak (Khoo Enterprises),[117] megfogott egy csokoládés párnát a büféből, és leült a hosszú márványasztal végéhez. Mindenki elfoglalta a helyét, majd Astrid hirtelen felállt.

– Jó reggelt mindenkinek! Mielőtt belevágunk a napirendünkbe, egy vallomással tartozom.

A testület legtöbb tagja halkan felkiáltott, és tágra nyílt szemmel nézett Astridra.

– Ha Anish Kapoorhoz érünk, meg kell mondanom, hogy abszolút elfogult vagyok. Sok éve kedvelem a munkáit, és bizonyára tudjátok, hogy több művét is megvásároltam már. Igen, én voltam az anonim adakozó, aki segített az antwerpeni új installáció kivitelezésében. Tehát két esetleg megvásárolható munkáját is megvizsgáljuk, de én a magam részéről szeretnék távol maradni a szavazástól – mosolygott a többiekre Astrid, és leült.

– Hihetetlen... – motyogta Lauren Lee a fogai között.

Sarita Singh megkocogtatta kanalával a kávéscsészéjét, és mindenki ránézett, amikor megszólalt.

– Arra számítottam, hogy elnöknőnk alázatosan bejelenti a lemondását, és mivel nincs szándékában ezt megtenni, szeretném indítványozni, hogy azonnal zárjuk ki Astrid Leongot a kuratóriumból.

Astrid Saritára bámult.

– Én is támogatom az indítványt – közölte Lauren Lee.

– Mi az ördög folyik itt? – csattant fel Felipe, még mindig a lágytojást rágva. A teremben lévők egyszerre bolydultak fel.

– Sarita, miért indítványoztál hirtelen ilyesmit? – kérdezte Astrid.

– Astrid, beszéljünk nyíltan. A tetteid miatt adományokat veszíthetünk el. A múzeum egész hírneve csorbát szenvedhet miattad. Nem is értem, hogy mertél ma itt megjelenni.

– Nem igazán értem... a válásom miatt? – kérdezte Astrid, miközben megpróbálta megtartani nyugalmát és méltóságát.

Az asztal másik végéről egyszer csak felpattant Sophie Khoo, és odafutott Astridhoz.

– Gyere most velem – súgta a fülébe, és megfogta a karját.

Astrid felállt, és követte unokatestvérét.

– Mi az ördög folyik itt? – kérdezte odakint zavartan.

– Astrid, nekem most esett le, hogy te még nem is tudod.

– Mit nem tudok?

Sophie lehunyta a szemét, és nagyot sóhajtott.

– Tegnap este kikerült a netre egy videó. Azóta már mindenki látta.

– *Videó?* – kérdezte Astrid még mindig nem értve a dolgot.

– Igen, rólad... és Charlie-ról.

Astrid arcából kifutott a vér.

– Úristen!

– Nagyon sajnálom... – kezdte Sophie.

Astrid egy pillanatig dermedten állt, aztán hirtelen krízisekezelő üzemmódba kapcsolt.

– El kell mennem. El kell hoznom Cassiant az iskolából. Kérlek, mondd meg nekik, hogy el kell mennem – hadarta, és elrohant a parkoló felé.

Miközben a Sentosa Gatewayn száguldott vissza Szingapúrba, úgy érezte, sikerült lenyugodnia. Ezt furcsának és kissé természetellenesnek találta, de mindenesetre örült neki. Megpróbálta felhívni Charlie-t a Bluetooth-on keresztül, de a telefonja folyton üzenetrögzítőre kapcsolt. Végül üzenetet hagyott neki: Charlie, gondolom, már hallottad, hogy kiszivárgott a

videóklip, ezért vagy kikapcsolva. Én két perce tudtam meg. Jól vagyok, ne aggódj. Megyek az iskolába Cassianért. Azt javaslom, te is tedd ugyanezt Chloéval és Delphine-nel. Ha még nem tudnak az egészről, jobb, ha tőlünk tudják meg, mint az osztálytársaiktól. Tudod, milyenek a gyerekek. Később beszélünk.

Abban a percben, ahogy letette a telefont, újra megcsörrent a mobilja.

– Charlie?

Egy másodpercig csend volt, aztán visító hang hallatszott.

– Jóságos ég, te még mindig beszélsz azzal a perverzzel? Nem hiszem el!

Az anyja volt.

– Anya, kérlek, nyugodj meg.

– Szexvideó! Tejóégtejóégtejóég! A legszörnyűbb rémálmom vált valóra! Sose gondoltam volna, hogy az egyik gyerekemmel kapcsolatban ezt a szót fogják emlegetni. Épp most értem haza Tyersall Parkból, ahol borzalmas kínai emberekkel kellett találkoznom, itthon pedig mi vár? Cassandra Sang újságolta a hírt! Az apád olyan mérges, attól félek, mindjárt szívinfarktust kap! – zokogott Felicity.

Astrid önkéntelenül is észrevette, hogy anyja mindig egyszerre tud hisztérikusan zokogni, leszidni őt és bűntudatot kelteni benne.

– Anya, semmi rosszat nem tettünk! Michael titokban felvételeket készített Charlie otthonában, és most kiszivárogtatta a videót. Ez bűncselekmény, Anya!

– Először is az a bűncselekmény, hogy lefekszel azzal a Charlie-val!

– Hogy lehetne az bűncselekmény?

– Ringyó vagy! A hírneved odalett, és most már egész életedben így fognak emlegetni!

– Te láttad egyáltalán azt a felvételt? Egy tíz másodperces szemcsés képsor...

– Jóságos isten! Ha meg kellene néznem azt a videót, azt hiszem, azonnal megvakulnék! Hogy voltál képes lefeküdni azzal a férfival, amikor még csak össze sem vagytok házasodva! Ez az Isten büntetése rajtad!

– Sajnálom, hogy szexeltem valakivel, akivel még nem vagyok házas, rendben van, és Charlie-val tettem ezt, akivel, mellesleg, akkor szexeltem először, amikor egy évtizeddel ezelőtt a menyasszonya voltam!

– Ti ketten semmi mást nem hoztatok számunkra, mint szégyent! Szégyent hoztál apádra és rám, és szégyent hoztál a családodra is, a generációk hosszú sorára mostantól kezdve! És tönkretetted szegény Cassian életét is! Hogy fog ezek után bemenni a katolikus iskolába?

– Épp érte megyek.

– Már elhoztuk. Ludivine most vette fel az iskolánál, és idehozza hozzánk.

– Ó, jól van, tíz perc, és ott vagyok.

– Szó sem lehet róla! Mit képzelsz? Nem akarjuk, hogy a ház közelébe gyere!

– Ne legyél nevetséges, Anya...

– Nevetséges? Nem tudom, hogy épülök fel ebből valaha is! El kell menned Szingapúrból, és nem is jöhetsz vissza, amíg el nem csitul a botrány! Nem fogod fel, mekkora kárt okoztál az apád hírnevének? Szentséges ég, még a következő választásokra is hatással lehet! Akár Tyersall Park eladása is kútba eshet miattad! Jézus Mária! Az ár is lecsökkenhet! Érzem, hogy az egekbe szökik a vérnyomásom! Te jóságos ég, hol van a gyógyszerem? Sunali, hol a gyógyszerem? – kiabálta Felicity az egyik szolgálónak.

– Nyugodj meg, Anya, nem látom, hogy kapcsolódhatna ez össze bárhogy is Tyersall Park eladásával.

– Hogyhogy nem látod? Bemocskoltad a családi örökséget! Ne gyere a Nassim Roadra, megértetted? Az apád nem akar látni! Azt mondja, számára halott vagy!

Astrid egy pillanatra megszédült az anyja szavai hatására. Hála istennek, csengett a telefonja, és Charlie száma villant fel a kijelzőn.

– Jól van, Anya, ne aggódj, nem megyek oda. Nem hozok rátok nagyobb szégyent – mondta, majd átkapcsolt a másik hívásra.

Rövid csend után Charlie hangját hallotta.

– Astrid, jól vagy?

– Igen. Hála isten, hogy te vagy az! – mondta nagyot sóhajtva Astrid.

– Vezetsz?

– Igen. Épp indultam Cassian iskolájához, de...

– Tudsz találni egy parkolóhelyet? – kérdezte Charlie és furcsa volt a hangja.

– Persze, most értem a Tanglin Roadra. Mindjárt behajtok az Essóhoz.

Astrid leállította a kocsit, és hátradőlt.

– Itt vagyok, megálltam.

– Jól van. Először is, tényleg jól vagy? – kérdezte Charlie.

– Hát, anyám épp most üvöltötte le a fejemet, ráadásul úgy, ahogy még soha nem hallottam üvölteni. Azt parancsolta, hogy hagyjam el az országot. Máskülönben az élet szuper. Neked milyen napod volt?

– Nem nagyon tudom, hogy mondjam el, Astrid... – mondta Charlie remegő hangon.

– Hadd találjam ki. Rájöttél, miért szivárogtatta ki Michael a videót.

– Igazából nem Michael volt az.

– Nem?

– Nem. Isabel tette.

– ISABEL? De hát egyáltalán hogy jutott hozzá?

– Nem tudjuk pontosan, most próbáljuk összerakni az információkat, de az ő telefonjáról ment ki a felvétel. Egy pletykablogra tette ki.

– És mi az ördögért csinált ilyet?

– Újabb pszichózisa volt, Astrid. És ezúttal megpróbálta felakasztani magát.

– *Mit csinált?* – Astrid nem akarta elhinni, amit hallott.

– Felakasztotta magát az új házunkban az ebédlőben lévő csillárra. El akarta átkozni a házat és a házasságunkat is örökre.

– És mi történt? – kérdezte Astrid, és maga sem tudta, hogy jöttek a szájára a szavak.

– A csillár leszakadt, és ez mentette meg. De most élet-halál között van. Kómába esett, és nem tudják, fel fog-e valaha ébredni –

mondta Charlie fájdalmas hangon.

– Ne. Ne, ne, ne, ne, ne… – zokogott Astrid, és tehetetlenül a kormányra hanyatlott.

Negyedik rész

„Gyakran gondolok arra, milyen igazságtalanul osztották el az életben a szerencsét.”

LEV TOLSZTOJ, Háború és béke

„Mi az a leveskonyha?”

PARIS HILTON

Négy nappal Isabel öngyilkossági kísérlete után exkluzív sztori jelent meg a *The Daily Post*ban:

AZ ÖRÖKÖSNŐ ÖNGYILKOSSÁGBA KERGETTE RIVÁLISÁT A SZEXVIDEÓ KISZIVÁROGTATÁSA UTÁN!

A gyönyörű szingapúri örökösnő, **Astrid Leong** nagy szenzációt keltő, ötmilliárd dolláros válása **Michael Teo** vállalkozótól tovább fokozza a károkat mindkét fél térfelén. A legújabb áldozat Isabel Wu, aki a techmilliárdos **Charles Wu** – nem mellesleg Astrid jelenlegi barátja – exfelesége.

Úgy tűnik, a Ms. Leongról és Mr. Wuról készült, kendőzetlen videófelvétel erős érzelmi zavart okozott Mrs. Wuban, aki – miután kiszivárogtatta a felvételt egy kínai pletykaoldalnak – megpróbálta felakasztani magát a Tom Kundig tervei alapján készült, rendkívül látványos új házban, amit volt férje építtetett Shek-O-ban.

Isabel egy hete kómában fekszik a hongkongi Szanatóriumban, ahol forrásaink szerint Mr. Wu mindent megtett, hogy eltussolják az ügyet. De Isabel anyja, **Madam Justice Deirdre Laj** további vizsgálatokat követel a lánya öngyilkossági kísérlete után. „Charlie és Astrid a hibás, és azt akarom, hogy a világ megtudja, mit műveltek a lányommal!" – zokogta a hongkongi Legfelső Bíróság bírája.

A botrányról Ázsia-szerte beszélnek, a hongkongi társasági élet megosztott a kérdésben: ki az egyik, ki a másik fél oldalára áll. Charlie csapatának egyik bennfentese ezt mondta: „Isabel már több mint két évtizede mentális problémákkal küzd. A kérdéses videó jóval később készült, mint hogy Isabel és Charlie házassága megromlott, és Isabel akkor tette közzé a klipet, amikor rohama volt. A valódi áldozat itt Charlie és Astrid."

Isabel pártolóinak véleménye azonban más: „Ostobaság! Izzie-t lesújtotta a videó. Akkor készült a felvétel, amikor ők

még boldog házasságban éltek, és az borította ki, amikor megtudta, milyen régóta tart már a viszonyuk.”

Deirdre Laj azt mondja: „Szegény unokáim, Chloe és Delphine! Először pornósztár lett az apjuk, most pedig lehet, hogy elvesztik az anyjukat! El tudják hinni, hogy ezek után az a mocskos nő képes volt elmenni a kórházba, ahol szegény lányom kómában fekszik?!”

A *The Daily Post* megpróbálta felvenni a kapcsolatot Ms. Leonggal is, de amióta bement a hongkongi Szanatóriumba, ismeretlen helyen tartózkodik. Amikor a családja cégénél, a Leong Holdingsnál érdeklődtünk, a szóvivő, Ms. **Zoe Csuan** a következőket mondta: „Astrid Leongnak nincs tevőleges szerepe ebben a cégben. Nem kívánjuk kommentálni a történteket.” Amikor megkérdeztük, hol van most Astrid, Ms. Csuan csak annyit mondott, hogy fogalma sincs, de határozatlan ideig külföldön lesz.

1

Place de Furstenberg

•

PÁRIZS

Scheherazade kiment saint-germain-i lakása modern, mindennel felszerelt, csillogó konyhájába, felemelte a fedőt a serpenyőről, és ujjával ellenőrizte a tésztát. Még nem jó. Visszatette a fedőt, átment az öltözőszobájába, és levette Delpozo blúzát. Nemrég ért haza egy buliból, amit egy divatfotós pár tartott a tetőtéri lakásában. A Noma korábbi séfje elképesztő lakomát készített, de a vacsora alatt Scheherazade csak arra tudott gondolni, hogy hazamegy, felmelegít a serpenyőben egy kétnapos pizzát,[118] kinyit egy üveg vörösbort, és megnéz néhány epizódot a *The Walking Dead*ből.

Belebújt a pizsamájába, bevitte a nappaliba a pizzát, leroskadt a szürke bőrkanapéra, bekapcsolta a tévét, és kiválasztotta a legújabb epizódot. Még szinte el sem kezdődött a kedvenc sorozata, amikor távoli zeneszó ütötte meg a fülét az utcáról. Scheherazade felhangosította a tévét, és azt remélte, hogy elnyomja vele a zenét, de az csak egyre hangosabb lett. Kocsik dudáltak az utcán, és a szomszédok kiabáltak az erkélyeikről.

Scheherazade mérges lett, megállította a filmet, odament az erkélyhez, és kinyitotta a dupla üvegajtót. Ekkor teljes hangerőre kapcsolt a zene. Amikor a lány kihajolt a korlát mögül, különös látvány tárult elé: Carlton Bao az épület mellett parkoló Range Rover tetején állt, és a kezében lévő magnóból Peter Gabriel *In Your Eyes* című száma üvöltött.

– Carlton! Mi az ördögöt csinálsz? – kiabált le neki Scheherazade teljesen megzavarodva.

– Megpróbálom felhívni magamra a figyelmedet! – kiabált vissza Carlton.

– Mit akarsz?

– Azt akarom, hogy hallgass meg. Azt akarom, hogy tudd, nem vagyok gondatlan gyilkos. Az egyetlen dolog, amiben bűnös vagyok,

az az, hogy…

– *Mi?* Halkítsd le a zenét, nem hallom!

Carlton erre nem volt hajlandó, inkább még hangosabban üvöltött:

– Azt mondtam, az egyetlen dolog, amiben bűnös vagyok az az, hogy szerelmes lettem bel…

Ebben a pillanatban négy civil ruhás testőr ragadta meg a lábát. Lerángatták a kocsi tetejéről, és leteperték a földre.

– Ó, basszus! – kuncogott Scheherazade. Kirohant az ajtón, le négy emeletet, majd ki a bejáraton. – Szálljanak le róla! – mondta a testőröknek, akik körülállták Carltont.

– Miss Sang, biztos benne?

– Igen, persze, velem van – mondta Scheherazade.

A legtestesebb testőr vonakodva levette a térdét Carlton hátáról, és amikor a fiú felállt, Scheherazade látta, hogy az arca bal oldalát felhorzsolta az aszfalt.

– Jaj, ne. Gyere fel, fertőtlenítsük le – mondta Scheherazade. Amikor beléptek az épületbe, és felmentek a díszes, kovácsoltvas lifttel, a lány újra végignézett Carltonon. – Mégis mit csináltál?

– Egy rettenetesen romantikus gesztust!

Scheherazade megütközött a válaszon.

– Szerinted ez romantikus volt?

– Megpróbáltam a lehető legjobban utánozni John Cusackot.

– Kit?

– Tudod, *Mondhatsz bármit…*

– Mit mondhatok?

– Nem láttad azt a filmet? – mondta Carlton végül kétségbeesve.

– Nem. De nagyon aranyos voltál annak a kocsinak a tetején – mondta Scheherazade, és magához húzta Carltont, hogy meg tudja csókolni.

* * *

Eközben Párizs másik végén Charlie az V. György Hotel felé sétált egy Grégorie L'Herme-Pierre-rel – Astrid egyik régi barátjával – elköltött, frusztráló vacsora után. Grégorie kedvesebb volt, mint

valaha, és Charlie azt gyanította, sokkal többet tud Astrid hollétéről, mint amit elárul.

– Körülbelül három napig volt Párizsban, aztán elment – mesélte Grégorie. – Nem, nem tűnt elkeseredettnek, azt gondoltam, a szokásos féléves útjára jött, hogy ruhákat vásárolgasson.

Az elmúlt két hétben Charlie keresztül-kasul beutazta a földet, és őrült megszállottsággal kereste Astridot. Nagyon aggódott miatta. Szingapúrban kezdte, aztán következett Párizs és London, ahol minden barátjával beszélt, és minden ismerős helyet ellenőrzött. Ezek után Velence felé vette az irányt, hátha a barátnője, Domiella Finzi-Contini palotájában rejtőzködik, de Domi, mint annyian Astrid barátai közül, semmit sem árult el neki.

– Nem hallottam felőle semmit. De az elmúlt hónapot Ferrarában töltöttem, mert mindig ott vészeljük át a telet. Nem, nem hallottam a botrányról – mondta Domiella.

Charlie ismét visszatért Párizsba, és igyekezett követni Astrid nyomát. Megpróbálta megérteni, hogyan hagyhatta maga mögött az egész életét, és mi az oka, amiért a családját fikarcnyit sem izgatja az eltűnése. Már egy hónapja nem látta senki. Amikor visszaért a szállodába, szokása szerint a recepción érdeklődött az esetlegesen érkező levelek vagy üzenetek iránt.

– Nem, monsieur, ma este sem érkezett Önnek semmi – tájékoztatta a recepciós.

Charlie felment a lakosztályába, és kinyitotta az erkélyajtót, hadd jöjjön be egy kis friss, hideg levegő. Ettől felfrissült ő is, és jobban tudott gondolkodni. Párizs zsákutcának tűnt. Astrid járt ott, de feltehetően nem tért vissza. Los Angelest fogja megpróbálni. Bár a bátyja, Alex azt mondta, hogy nem ment oda, még mindig gyanús volt. A biztonsági csapata és a felfogadott detektívek az első naptól kezdve rajta voltak az ügyön. Astrid nagyon gondos volt. Nem hagyott hátra semmilyen nyomot. Se egy banki átutalást, se semmilyen hitelkártya-használatra utaló jelet nem találtak öt egész hete. Valakinek segítenie kellett neki. Valakinek, aki közel állt hozzá.

Kilépett az erkélyre, és nekitámaszkodott a korlátnak. A lágy, aranyló fényre bámult, amely az esti Párizs fölött izzott. A város

most is lélegzetelállítóan gyönyörű volt, de Charlie-ban most a magányosság érzését erősítette. Nem kellett volna hagynia, hogy Astrid Hongkongba utazzon. A nő ragaszkodott hozzá, hogy odamenjen, és segítsen neki átvészelni a krízist, de amikor meglátta Isabelt az intenzív osztályon ahhoz a sok géphez kötve... tudta, hogy az ő kedvéért, a lányok kedvéért próbált erősnek látszani, de azt is látta rajta, hogy le volt sújtva. És amikor Isabel anyja meglátta Astridot a kórházban, megvadult, és elmondta az egész sztorit a *The Daily Post*nak. Ezzel a botrány a nyilvánosság elé került. Az egész az ő hibája volt. Az ő istenverte, ostoba hibája!

Charlie visszament a lakosztályába. Az éjjeliszekrény fiókjából kivett egy kis barna színű, párnázott borítékot. Ebből a szállodából küldték neki Hongkongba néhány héttel korábban. A borítékban az Astridnak adott eljegyzési gyűrű volt, és egy kézzel írt üzenet. Már vagy százszor elolvasta.

Kedves Charlie!

Az elmúlt napokban nagyon sokat gondolkodtam. Amióta öt évvel ezelőtt visszatértem az életedbe, csak bajt okoztam neked. Belevontalak a Michael és köztem kialakult problémába, az azt követő, borzalmas válási procedúrába, most pedig veled együtt a lányaidat is belerángattam egy szörnyű tragédiába. Chloe és Delphine majdnem elvesztette az édesanyját, és egyedül magamat okolhatom ezért. Úgy érzem, bárhogy próbálkozom, soha nem sül ki semmi jó abból, amit csinálok, ezért a legjobb, amit ki tudok találni, az az, hogy egyszerűen eltűnök. Így legalább nem okozhatok több kárt. Nem hiszem, hogy valaha is elég jó lennék ahhoz, hogy a feleséged legyek. Csak remélni tudom, és imádkozom azért, hogy te és a családod idővel újra megtaláljátok a boldogságot és a békét.

Isten veled!
Astrid

Ui.: Kérlek, add oda ezt a gyűrűt unokatestvéremnek, Nicknek, amikor legközelebb alkalmad nyílik rá. Rachelnél jobb helye lesz.

Charlie letette a papírlapot, végigdőlt az ágyon, és a mennyezetet bámulta. Astrid is ezen az ágyon feküdt, és valószínűleg ő is ugyanezt látta. Az V. Györgyben ez volt a kedvenc lakosztálya, még ő maga mutatta meg neki annak idején, amikor az egyetemi éveik alatt először hozta el a lányt Párizsba. Most úgy tűnt, évezredekkel azelőtt történt mindez, és Charlie azt kívánta, bárcsak visszamehetne az időben, és mindent másképp csinálhatna. Megfordult, és arcát a párnába temetve nagyot sóhajtott. Úgy gondolta, ha elég nagy levegőt vesz, talán visszatér Astrid illata.

2

Tyersall Park

•

szingapúr

Rachel a rózsakertben sétált, megnézte az új bimbókat, és belélegezte mámorító illatukat. Nick érkezett vissza Alfred Sangtól, akit abban a reményben látogatott meg, hogy elég pénzt tud szerezni Tyersall Park megvásárlásához.

– Hogy ment? – kérdezte Rachel, amikor Nick belépett a kertbe, habár az arckifejezéséből már tudta a választ.

– Elmondtam neki az egész javaslatomat. Azt gondoltam, dob egy-két csontot, tekintve, hogy egykor az apjáé volt a birtok. Tudod, mit mondott nekem? Úgy gondolja, egy újabb pénzügyi buborék kipukkanása előtt állunk, és ha ez bekövetkezik, az egész ázsiai ingatlanpiac összeomlik. Azt mondta: „Ha ez az idióta tényleg tízmilliárd dollárt akar nektek adni Tyersall Parkért, még nagyobb idióták lennétek, ha nem fogadnátok el. Fogjátok ezt a pénzt, és vegyetek rajta aranyat. Ez az egyetlen értékálló áru hosszú távon."

Nick lehajolt az egyik rózsabokorhoz, és folytatta:

– Szerintem most állok itt életemben harmadszor, és szagolom ezeket a rózsákat. Különös, hogy ha valami mindig ott van körülöttünk, valahogy természetesnek vesszük a létezését.

– Megtervezzük a saját rózsakertünket – mondta Rachel bátorítóan. – Azt hiszem, most már megengedhetünk magunknak egy kis házat, nem gondolod? Talán Vermontban vagy Maine-ben. Úgy hallottam, North Haven is gyönyörű.

– Nem is tudom, Rachel. Négymilliárd dollárral a zsebünkben nehéz lesz találni valamit odaát – mondta pókerarccal Nick.

Rachel elmosolyodott. Még mindig képtelen volt elképzelni ennyi pénzt, különösen, mivel Nick az utolsó egy hónapban kétségbeesve keresett forrásokat a vásárláshoz, de még csak a közelébe se jutott ennek a hatalmas összegnek. A határidő lejárt,

utolsó esélye, Alfred Sang is kútba esett, és Nicknek nem volt más választása, be kellett hódolnia a nénikéi akaratának.

Rachel levett egy félbetört száron csüngő virágot, és felnézett Nickre.

– Bemenjünk?

– Igen, essünk túl rajta – mondta a férje, és megfogta a kezét. Együtt sétáltak vissza a házba, ahol a nénik már türelmetlenül várták őket a könyvtárban.

Alix Nickre pillantott.

– Akkor telefonálhatunk?

Nick bólintott, mire Felicity felvette az asztal közepére helyezett készüléket, és bepötyögte Oliver számát.

– *Hiyah!* A külföldi mobilja. Most majd fizethetjük a távolsági hívás díját is – morgott Felicity.

A telefon jó párszor csengett, mire Oliver beleszólt.

– Oliver, hallasz minket? Kihangosítottunk – üvöltötte Alix a mikrofonba.

– Igen, igen, beszélhetsz halkabban is, nagyon jól hallak.

– Merre vagy most?

– Jelenleg épp Londonban.

– Milyen csodás! Milyen ma az idő arrafelé?

– *Hiyah, kum csöng haj!*{119} Haladjunk! – puffogott Victoria.

– Ó, jól van... Nick fog beszélni, mivel gyakorlatilag ő a legnagyobb résztulajdonos – mondta Alix.

– Szia, Oliver. Csak arról akartalak tájékoztatni, hogy egyezségre jutottunk – kezdte Nick, aztán elhallgatott. Vett egy nagy levegőt, és csak azután folytatta. – Készen állunk arra, hogy elfogadjuk Jack Bing tízmilliárd dolláros ajánlatát Tyersall Parkért.

– Oké. Én pedig az ő nevében elfogadom. Megkötöttük az üzletet! – felelte erre Oliver.

Felicity odahajolt a készülékhez.

– És Oliver, szeretnénk igénybe venni a szakértelmedet a bútorok felbecslésében. A legtöbbjét eladnánk, kivéve egy-két darabot, amelyet mindenképpen meg akarunk tartani.

– Nem kapják meg Mami Battenberg csipketerítőit, az szent – morgott Victoria alig hallhatóan.

– Szuper! Bingék le lesznek nyűgözve, és tudom, hogy nem volt könnyű nektek ezt a döntést meghozni. Annyit azonban hadd mondjak, hogy nagyon jó üzletet kötöttetek. Ez rekordösszeg az ingatlanpiacon, és nem hiszem, hogy bárki más ezen a világon adott volna ennyit a házért. Szu Ji néni nagyon elégedett lenne.

Nick vágott egy grimaszt, Victoria és Alix pedig bólogatott.

– Megmondod nekik, Oliver? – kérdezte Felicity.

– Persze. Amint letesszük a telefont, hívom Jack Binget, aztán írok egy e-mailt Freddie Tannak, hogy készítsen egy szerződéstervezetet.

– Jól van, akkor viszontlátásra! – mondta Nick, és kinyomta a telefont.

A hölgyek egyszerre sóhajtottak fel.

– Akkor ez kész – motyogta Felicity, mintha épp vízbe fojtott volna pár kiskutyát.

– Helyesen cselekedtünk. Tízmilliárd dollár! Mami annyira büszke lenne ránk – mondta Alix, és egy összegyűrt papír zsebkendővel törölgette a szemét. Felicity a testvérére nézett, és elgondolkodott, vajon igaz-e, amit mond. Tényleg büszke lenne rájuk az anyjuk?

Nick felállt, és a teraszajtón keresztül újra kiment a kertbe. Rachel épp utána akart menni, de Alix rátette a kezét a karjára.

– Nem lesz semmi baj – súgta Rachelnek.

– Igen, tudom – felelte halkan a lány.

* * *

Most tettem négymilliárd dollárt a zsebébe, és az a szemét még csak meg se köszöni – gondolta Oliver, miután Nick olyan hirtelen véget vetett a beszélgetésnek. Aztán fogta a telefonját, és felhívta Kitty mobilját.

– Kitty? Megvan. A Youngok elfogadták az ajánlatot... Igen, tényleg... Nem, nem, nem költözhetsz be jövő héten, kell még pár hónap a szerződés megkötése után... Igen, a berendezés egy részét is eladják... Persze hogy megmondom, mit érdemes megvenni... Nem hiszem, hogy ha többet fizetünk, akkor holnap kiköltöznek. Ez volt az otthonuk több mint egy évszázadon át. Szükségük van egy

kis időre, hogy kiválogassák a holmikat, és kiürítsék a birtokot. A jó hír viszont az, hogy így lesz idődd megtervezni az új berendezést... Henrietta Spencer-Churchill? Igen, persze hogy ismerem, de Kitty, miért akarnád ugyanazt a belső építészt, aki Colette új házán is dolgozik? Tudom, hogy Lady Diana rokona, de nekem van egy még jobb ötletem... Csak egy embert tudok elképzelni az egész világon, akit megbíznék Tyersall Park berendezésével. Találkozhatunk Európában jövő héten.?... Nem, ne Párizsban. Antwerpenbe megyünk, Kitty... Nem, nem Ausztriában van... Antwerpen egy belga város... Ó, akkor beugrasz értem Londonba? Milyen borzasztóan kedves tőled... Tökéletes. Alig várom.

Oliver letette a telefont, és néhány percig csak bámulta a számítógép monitorját. Aztán bekapcsolta az iTunest, és végignézte az albumjait. Végül megtalálta, amit keresett. Rákattintott Puccini *Nessun dormá*jára,[120] aztán hátradőlt, és meghallgatta a *Turandot*-ária első néhány versszakát. Amikor a crescendo következett, hirtelen felugrott, és eszeveszetten táncolni kezdett a lakásban. Vad, dionüszoszi tánc volt, ami után leroskadt a földre, és zokogni kezdett.

Biztonságban volt. Végre biztonságban volt. A most keresett jutalékkal véget ért a hosszú rémálom, ami majdnem két évtizeden át tartott. A másfél százalékos jutalék 150 millió dollárt jelentett, amivel kifizetheti a diákhitelét és a szülei nyomasztó adósságait. Nem lesznek gazdagok, de legalább elég pénzük lesz a túléléshez. A családja visszakerül a megbecsültség bizonyos szintjére. Soha többet nem kell majd turistaosztályon repülnie. Oliver a londoni lakása szőnyegén feküdt, és a mennyezetet bámulta. A repedezett vakolatot már tíz éve meg kellett volna csináltatni. Aztán lelkesen felkiáltott.

– *All'alba vincerò! Vincerò*ò*ò*ò*ò*ò*!*

3

THE PENINSULA HOTEL

•

LOS ANGELES

– Nekem legalább annyira érthetetlen, mint neked – mondta Alex Leong, és ujjával megkeverte a whiskyjébe tett jégkockákat. – Astrid még soha nem hagyta Cassiant ilyen sokáig magára. El se tudom képzelni, mi járhat a fejében.

Charlie a tetőtéri bárból a pálmafákra látott, amik Beverly Hills minden utcájában ott sorakoztak. Nem tudta, vajon Astrid testvére színjátékot játszik-e, vagy tényleg őszintén beszél. Különösen azért nem, mert tudta, hogy Alex már régóta eltávolodott a szüleitől, és Astriddal tartott szorosabb kapcsolatot. Másféle taktikát próbált ki.

– Attól félek, valamilyen összeomlása volt, és nem tud segítséget kérni. Már *öt hete* eltűnt. A szüleit ez egyáltalán nem aggasztja.

Alex haragosan kapta fel a fejét.

– Én vagyok az utolsó ember a földön, aki ehhez hozzá tud szólni. Már évek óta nem beszélek apámmal.

– De elég jól ismered őket ahhoz, hogy tudd, hogyan reagálnak egy ilyen helyzetben – folytatta Charlie.

– Mindig én voltam a család fekete báránya, úgyhogy feltételezem, én felkészültebb voltam, amikor a szüleim csúnyán bántak velem. Astrid viszont a kedvenc hercegnőjük volt. Mindig úgy nevelték, hogy tökéletes legyen, soha ne tegyen semmi rosszat, szóval gondolom, nagyon zokon vette, amikor így alakultak a dolgok. Astrid botrányának fényében én ártatlan bárány vagyok – el sem tudom képzelni, neki mit mondtak és hogyan reagáltak.

– A szülei ráparancsoltak, hogy rejtőzzön el, ezt elmondta nekem. De ha annyira imádják őt, amennyire gondolom, nem értem, hogy lehettek ilyen szívtelenek vele. Végül is semmi rosszat nem csinált! Semmi sem az ő hibájából történt – próbált logikusan érvelni Charlie.

Alex hátradőlt, és belemarkolt az asztalon álló wasabistálkába.

– Azt kell megértened a szüleimmel kapcsolatban, hogy egyetlen dolog számít nekik: a hírnév. Mindennél jobban ügyelnek a látszatra. Az apám örök életében az öröksége gyarapításával foglalkozott, az anyám számára pedig csak az a lényeg, hogy az egész birodalom méhkirálynője legyen. Az ő világukban mindennek úgy kell lennie, ahogy azt ők meghatározzák. Engem azért átkoztak ki, mert ellenszegültem az akaratuknak, és egy olyan lányt vettem el, akinek a bőrszíne egy árnyalattal sötétebb volt az ízlésükhöz képest.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy azért tagadtak ki, mert elvetted Salimah-t. A Cambridge-en végzett gyerekorvos, az isten szerelmére! – mondta felháborodva Charlie.

– Hogy mit ért el, az nem számított nekik egy fikarcnyit sem. Sosem felejtem el, mit mondott az apám, amikor megmondtam neki, hogy elveszem őt, akár beleegyeznek, akár nem. Azt mondta: „Ha nem érdekel a saját jövőd, akkor legalább a gyerekeidre gondolj, akiket ez a nő fog szülni neked. A vér tizenegy generáción át nem tisztul meg.”

– Hihetetlen! – csóválta a fejét Charlie. – Meglepett, hogy ilyen indulatok vannak benne?

– Nem igazán. A szüleim mindig is rendkívül rasszisták és elitisták voltak, mint az ismerőseik közül sokan. Ha lehántod róluk a gazdagság és kifinomultság burkát, provinciális gondolkodású, szűk látókörű embereket kapsz. Az a baj, hogy mindnyájuknak túl sok pénze van, amit nagyon könnyen szereztek. Emiatt azt hiszik magukról, hogy marha nagy zsenik, és mindig igazuk van.

Charlie felnevetett, és belekortyolt a sörébe.

– Nekem, azt hiszem, szerencsém volt. Apám mindig azt mondta, hogy idióta vagyok, aki mindig mindenben téved.

– Az én apám – a vakszerencsének köszönhetően – jókor született jó helyen – amikor az egész térség elképesztő, példátlan növekedésnek indult. És igen, örökölt egy birodalmat, amelyet már generációkkal korábban felépítettek. Azt hiszem, az olyan, maguk erejéből boldoguló embereket, mint apád, mélyen lenézi, mert a szíve legmélyén borzasztóan bizonytalan. Tudja, hogy semmit sem tett azért, hogy rászolgáljon ekkora vagyonra, ezért mit tesz?

Lenézi azokat, akiknek megvolt a kitartásuk és szorgalmuk ahhoz, hogy saját maguk teremtsék meg a pénzt. A barátai ugyanilyenek – félnek az újgazdagoktól és a beáramló pénzüktől, és ezért zárják össze a soraikat. Nagyon örülök, hogy távol kerültem ezektől az emberektől.

– Ha Astrid egyszer visszajön hozzám, soha nem kell majd elviselnie a szüleit, ha nem akarja. Teljesen új életet akarok magunknak felépíteni. Azt akarom, hogy ott éljen, ahol szeretne, bárhol a világon – mondta Charlie, és a hangja tele volt érzelemmel.

Alex Charlie-ra emelte a poharát.

– Tudod, mindig is sajnáltam, hogy ti ketten nem házasodtatok össze annak idején. Astrid és te hagytátok, hogy a szüleim elijesszenek. Esküszöm neked, ha tudnám, hol van Astrid, te lennél az első, akinek megmondanám. De a testvérem okos nő. Tudja, hogyan kell eltűnni, és azt is tudja, hol keresik a többiek. Én a te helyedben azokon a helyeken keresném, amelyek teljesen valószínűtlenek. Inkább, mint a régi kedvenc helyein, ahol a barátai vannak.

Miután kikísérte Alexet, visszament a lakosztályába. Az inas már megágyazott, a sötétítőpaletták be voltak húzva, és a tévét is bekapcsolta valaki. Valamelyik csatorna New Age zenét sugárzott. Charlie kilépett a cipőjéből, kigombolta az ingét, és leroskadt az ágyra. Miután felhívta a szobaszervizt és rendelt egy hamburgert, belenyúlt a zsebébe, és kivette Astrid párizsi levelét. Újra elolvasta a sorokat.

A szavakat bámulva feltűnt neki, hogy a levélpapír átereszti a tévé képernyőjének fényét, és egyszer csak olyasmit pillantott meg, amit korábban még nem vett észre. A jobb alsó sarokban halvány vízjelet látott díszes, jellegzetes monogram formájában:

DSA

Hirtelen rájött, hogy bár a boríték a párizsi V. György szállodából származott, a levelet magát valaki más drága levélpapírján írták. Kit takarnak a betűk? Hirtelen ötlettől vezérelve felhívta egyik

hongkongi barátját, Janice-t, aki egyike volt azoknak, akik az égvilágon mindenkit ismertek ezen a bolygón.

– Charlie, nem hiszem el, hogy te vagy! Évezredek óta nem találkoztunk! – búgta Janice a telefonba.

– Igen, tényleg sok idő telt el azóta. Figyelj csak, egy rejtvényt próbálok megoldani.

– Ó, imádom a rejtvényeket!

– Van egy monogramos levélpapírom, és megpróbálok rájönni, kié lehet. Arra gondoltam, talán tudnál nekem segíteni.

– El tudod küldeni képen? Mindenkitől megkérdezem, akit csak ismerek.

– Hát, ez elég privát ügy lenne...

– Oké, akkor nem mindenkit. Csak pár fontos embert – nevetett Janice.

– Mindjárt lefotózom, és azonnal át is küldöm – mondta Charlie. Letette a telefont, felkelt az ágyból, és kinyitotta a palettákat. A lemenő nap fénye beragyogta a szobát, és ahogy a levelet az ablaküveghez szorította, szinte elvakította a nagy fény. Párat kattintott, és már küldte is a legjobb képet Janice-nek.

Ebben a pillanatban valaki csengetett. Charlie odament az ajtóhoz, és kinézett a kémlelőnyíláson. A szobapincér hozta a hamburgerét. Amikor beengedte az egyenruhás pincért, a telefonja villogni kezdett. Látta, hogy Janice keresi, ezért sietett, hogy felvegye.

– Charlie! Szerencsés napod van! Gondoltam, hogy körbeküldöm a képet, de azonnal felismertem a monogramot. Nagyon jól ismerem ezeket a betűket.

– Tényleg? Ki az?

– Csak egy DSA van az egész világon, aki számít, és ez Diego San Antonio.

– És kicsoda Diego San Antonio?

– A Fülöp-szigetek egyik legismertebb figurája. Manila legtehetősebb vendéglátója.

Charlie odafordult a pincérhez, aki felemelte az ezüstszínű kupolát. Egy ínycsiklandó hamburger volt a tányéron.

– Kérem, be tudná ezt nekem csomagolni?

4

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

Rachel és legjobb barátja, Pejk Lin a verandán állt. Nick távoli alakját nézték, amint eltűnt a kert egyik fákkal teleültetett részén.

– Már egy hete ezt csinálja. Délutánonként egyedül jár sétálni. Azt hiszem, a maga módján így búcsúzik ettől a helytől – mondta Rachel.

– Semmit sem lehet már tenni? – kérdezte Pejk Lin.

Rachel szomorúan ingatta a fejét.

– Nem, tegnap beleegyeztünk az eladásba. Tudom, hogy semmi értelme bánkódni, mivel most örököltünk egy hatalmas összeget, de nem tehetek róla, sajnálom Nicket. Mintha minden érzelmi rezdülését megérezném.

– Bárcsak én is találnék valakit, akivel ilyen összhangban vagyok – sóhajtott Pejk Lin.

– Azt hittem, van valami újdonsült Mr. Tökély, akiről megígérted, hogy mesélsz majd, „ha alkalmas lesz az idő”...

– Ja, én is azt hittem. Gondoltam, végül majd találok egy pasast, akit nem ijesztek el, de ő is szó nélkül eltűnt, akárcsak a többi lúzer.

– Sajnálom.

Pejk Lin nekitámaszkodott a veranda korlátjának, és a délutáni napba hunyorgott.

– Néha úgy érzem, sokkal könnyebb lenne, ha nem mondanám el nekik, hogy a Stanfordra jártam, hogy van egy nagy ingatlanközvetítő cégünk, és hogy szeretem, amit csinálok.

– Pejk Lin, ez marha nagy hülyeség, ezt te is tudod. Ha egy pasi nem tudja helyén kezelni azt, aki vagy, akkor nyilvánvalóan nem érdemel meg téged – mondta szigorúan Rachel.

– Ez már igaz! Nem is! Akkor menjünk, és rúgjunk be! Hol tartják itt a vodkát? – kérdezte Pejk Lin.

Rachel és Pejk Lin visszament a hálószobákhoz, és Rachel megmutatta barátnőjének az ágy melletti falon lévő gombot.

– Na, most figyelj! Ez az, ami nagyon fog hiányozni. Megnyomsz egy gombot, és valahol odalent megszólal egy csengő. És mielőtt elszámolnál tízig...

Ekkor valaki halkan kopogtatott az ajtón. Egy fiatal szolgálólány lépett be pukedlizve.

– Igen, Mrs. Young?

– Helló, Jiayi. Szeretnénk inni valamit. Kaphatnánk két vodka martinit jéggel?

– És extra olajbogyókkal – tette hozzá Pejk Lin.

* * *

Nick végigsétált a liliomos tó melletti gyalogösvényen, és belépett a birtok északnyugati részén elterülő, sűrű erdőbe. Kisfiú korában erre a részre soha nem mert egyedül eljönni, valószínűleg azért, mert az egyik öreg maláj szolgáló egyszer régen azt mondta neki, hogy három szellem lakik ott, akiket nem szabad zavarni.

Az egyik fa tetején furcsa, éles hangot hallatott egy madár. Nick korábban soha nem hallott itt hasonlót. Felnézett a sűrű lombkoronára, és megpróbálta megkeresni a hang tulajdonosát. Hirtelen valami fehér villant meg a szeme előtt, amitől megrezzent. Aztán újra. Összeszedte magát, de újra látta megvillanni a fehérséget a fás liget túloldalán. Óvatosan közelebb ment, és amikor a bokrok szétnyíltak előtte, Ah Ling alakját pillantotta meg. Az asszony egy hatalmas tembusufa előtt állt, és néhány füstölőrudacskát tartott a kezében. Imádkozott, és időnként derékból előrehajolt. Ilyenkor a füst beborította az alakját, és ahogy a napsugár áttört az alacsonyabb ágak között, megvillantotta fehér blúzát.

Amikor Ah Ling befejezte az imát, fogta a füstölőket, és beleszúrta őket egy régi konzervdobozba, amelyet a fakéreg egyik nyílásába helyeztek. Amikor megfordult, és meglátta Nicket, elmosolyodott.

– Nem tudtam, hogy ide jársz. Mindig azt hittem, hogy a szolgálók szárnya mögötti kertben imádkozol – szólította meg Nick.

– Több helyre is járok. Ez a különleges fám, ahova akkor jövök, ha igazán szeretném, hogy az imáimra választ kapjak – felelte Ah Ling kantoni nyelven.

– Ha nem bánod, szeretném megkérdezni, kihez imádkozol itt?

– Néha az ősökhöz, néha a Majomistenhez, és néha az anyámhoz.

Nicknek úgy tűnt, Ah Ling alig egy tucatszor találkozott az anyjával, amióta tizenéves lányként eljött Szingapúrba. Hirtelen felvillant benne egy emlékkép gyerekkorából. Egy nap bement Ah Ling szobájába, ahol a házvezetőnő bőröndöket tett tele mindenféle holmival – kekszekkel, édességekkel, szappannal, műanyag játékokkal. Amikor megkérdezte, mire jó mindez, Ah Ling azt felelte, ajándékba viszi őket a családjának. Egy hónapra visszament Kínába, hogy meglátogassa őket. Nick hisztizett, mert nem akarta, hogy elmenjen.

Évtizedek teltek el azóta, de Nick most bűntudatot érzett, ahogy ott állt az erdőben a dadusa mellett. Ez az asszony az egész életét a családjuk szolgálatának szentelte, Kínában hagyta a saját szüleit és testvéreit, és csupán pár évente egyszer találkozott velük, ha összespórolt annyi pénzt, hogy odautazhatott. Ah Ling, Ah Csing, a séf, Jacob, a kertész, Ahmad, a sofőr – mind szinte egész életükben a családját szolgálták. Ez a ház az ő otthonuk is volt, amit hamarosan elveszítenek. Mindnyájukat cserbenhagyta.

Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Ah Ling közelebb lépett hozzá, és megsimogatta az arcát.

– Ne legyél ilyen szomorú, Nick. Ez még nem a világvége.

Ebben a pillanatban feltört belőle a zokogás. Ah Ling átölelte, ahogy már annyiszor kisfiú korában is, és megsimogatta a fejét. Nick a dadus vállára borult, és sírt. A nagymamája temetésének hetében egyetlen könnycseppet sem tudott ejteni, és most kiszakadt belőle az összes fájdalom.

Miután egy kicsit csillapodtak az érzelmei, Nick csendben visszasétált Ah Linggel a liliomos tóhoz. A vízparton leültek egy kőpadra, és egy magányos kócsagot figyeltek, amely vidáman

lépkedett a sekély vízben csellék után kutatva. Nick odafordult Ah Linghez.

– Szingapúrban maradsz?

– Azt hiszem, legalább egy évre visszamegyek Kínába. Építeni akarok egy házat a falumban, és egy kis időt szeretnék tölteni a családommal. A bátyáim megöregedtek, sok új unokahúgom és -öcsém született az idők során, akikkel még soha nem találkoztam. Most végre én lehetek a gazdag nagynéni, aki elkényezteti őket.

Nick felnevetett.

– Annyira örülök neki, hogy Ah Ma gondoskodott rólad a végrendeletében.

– A nagymamád nagylelkű volt hozzám. Mindig hálás leszek neki ezért. Az első néhány évben, amikor elkezdtem itt dolgozni, halálra rémültem tőle. Nem volt könnyű a kedvére tenni, de azt hiszem, az utolsó húsz évben már úgy bánt velem, mint baráttal, és nem úgy, mint szolgálóval. Mondtam már neked, hogy pár évvel ezelőtt azt akarta, költözzek be a nagy házba? Úgy gondolta, megöregedtem, és nehezemre esik ide-oda mászkálni a szolgálók szárnya és a ház között. De én elutasítottam az ajánlatot. Nem éreztem volna jól magam az egyik fenti hálószobában.

Nick mosolygott, és nem szólt semmit.

– Tudod, Nicky, tényleg nem hiszem, hogy a nagymamád azt akarta, hogy a halála után megmaradjon ez a ház. Ezért készített elő mindent így a végrendeletében. Máskülönben nem gondoskodott volna rólunk ilyen bőkezűen: rólam, Ah Csingről és a többiekről. Mindent részletesen kigondolt.

– Lehet, hogy mindent alaposan kigondolt, de én úgy érzem, sok kérdés megválaszolatlanul maradt. Nem győzöm ostorozni magam, amiért olyan makacs voltam, hogy nem jöttem haza kibékülni vele, csak a végén. Olyan sok időt elvesztegettem – mondta Nick.

– Egyikünk sem tudja, mennyi ideje van még. Ah Ma még sok hónapon vagy éven át élhetett volna, ezt sosem tudhatjuk előre. Ne sajnálj semmit. Szerencsés vagy, időben hazajöttél, és el tudtál búcsúzni tőle – vigasztalta Ah Ling.

– Igen, tudom. Csak szeretnék még egyszer beszélni vele, hogy megértsem, mit akart igazából – mondta Nick.

Ah Ling egyszer csak felpattant.

– *Alamak!* Olyan szórakozott lettem! Majdnem elfelejtettem, hogy van még nálam néhány holmi Ah Mától neked. Gyere csak, menjünk a szobámba.

Nick követte a dadust a szolgálók szárnyába, ahol az egy régi Samsonite bőröndöt vett elő a szekrénye mélyéről. Nick felismerte a bőröndöt: Ah Ling mindig ebbe csomagolt be, amikor oly sok évvel azelőtt visszautazott Kínába. Az asszony a földre tette, és kinyitotta a bőröndöt. Rengeteg különböző színű textília volt benne, amelyből régen Ah Ling foltvarrással gyönyörű selyem ágytakarókat készített, és minden vendégszobában az ágy végébe helyezett. A bőrönd legaljáról egy sötétkék szaténba tekert csomag került elő.

– Amikor Ah Ma a kórházban volt, megkérte Astridot, hogy vigyen be neki néhány dolgot a házban lévő különféle rejtekhelyekről. Később Astrid mindent lehozott hozzám, hogy őrizzem meg neked. Nem hiszem, hogy Ah Ma szerette volna, ha valamelyik nénikéd ráteszi ezekre a kezét – mondta Ah Ling, és átadta Nicknek a csomagot. Amikor a fiú széthajtogatta a szatént, egy kisebb bőrdobozt talált alatta. Egy régi Patek, Philippe & Cie feliratú, aranyláncon függő zsebóra, egy arany egyfontosokkal teli selyemerszény és egy sárga szalaggal átkötött, megsárgult levélcsomag volt benne. A doboz alján egy újabb boríték hevert „Nicky” felirattal. Nick felismerte a nagymamája elegáns kézírását. Felbontotta a borítékot, és azonnal olvasni kezdte a levelet.

Drága Nicky!

Úgy érzem, kevés az időm, és nem tudom, találkozunk-e még. Olyan sok dolog van, amit el akartam mondani neked, de soha nem volt lehetőségem vagy bátorságom. Itt van néhány holmi, amit a gondjaidra bízok. Nem az enyémek, minden egy Jirasit Sirisindhu nevű úriember tulajdona. Kérlek, juttasd vissza őket neki a nevemben. Thaiföldön lakik, és Cat nénikéd tudni fogja, hogyan lehet elérni. Azért is bízom rád ezt a feladatot, mert személyesen kell találkoznod Jirasittal. Ha én már nem leszek, ő fogja biztosítani

neked azokat a forrásokat, amelyekre szükséged lesz. Tudom, hogy bízhatok benne, segíteni fog neked.

Szeretettel:
Nagymamád

– Köszönöm, hogy megőrizted nekem ezeket! – mondta Nick, megpuszilta Ah Linget, és elindult vissza a házba. Felment az emeleti szobájába, ahol Rachel a laptopján dolgozott éppen.

– Jót sétáltál? – kérdezte a felesége a monitorról felnézve.

– Nem fogod elhinni, de valami nagyon különleges dolog pottyant az ölembe! – lobogtatta meg Nick a kezében lévő levelet Rachel orra előtt.

Aztán leült az ágy szélére, és gyorsan felolvasta neki is.

Rachel felhúzta a szemöldökét, miközben hallgatta a titokzatos üzenetet.

– Vajon mit jelent mindez? Ismered ezt az embert? Jirasitot?

– Soha nem hallottam, hogy a nagymamám emlegette volna.

– Guglizzunk rá gyorsan.

Rachel beírta a nevet a keresőbe, és azonnal felugrott az eredmény.

– M.C. Jirasit Csulalongkorn thaiföldi király unokája. Rendkívül visszavonultan él, de állítólag az egyik leggazdagabb ember a világon. Érdekeltségei vannak bankokban, ingatlanokban, a mezőgazdaságban, a halászatban és...

Nick szeme hirtelen felcsillant.

– Te jó ég! Hát nem látod? „Ő fogja biztosítani neked azokat a forrásokat, amelyekre szükséged lesz.” Az egyik leggazdagabb ember a világon – azt hiszem, ennél az embernél van Tyersall megmentésének kulcsa.

– Hát, én nem vonnék le ilyen messzemenő következtetéseket... – figyelmeztette Rachel a férjét.

– Nem, nem! Te nem ismerted olyan jól Ah Mát, mint én. Mindent nagy precizitással csinált. Azt akarta, hogy utazzam el Thaiföldre, és találkozzam ezzel az emberrel – azt írja, hogy Cat

néni tudni fogja, hol találom meg. Rachel, végig ezt a tervet szövögette!

– De mi van a Bingekkel kötött szerződéssel?

– Még csak egy nap telt el, és nem írtunk alá semmit. Még mindig nem késő visszalépni, különösen, ha ez az ember segít nekünk! A következő járattal Thaiföldre kell repülnünk!

– Szerintem inkább csak neked. Nekem itt kellene maradnom, hogy megakadályozhassam, ha a nénikéid bármit alá akarnának írni, mielőtt visszajössz, nem gondolod? – javasolta Rachel.

– Tökéletesen igazad van! Drágám, angyal vagy – nem tudom, mit csinálnék nélküled! – mondta Nick izgatottan, majd elővette a bőröndjét a szekrény mélyéről.

5

Csiang Maj

•

THAIFÖLD

Miután a repülő leszállt Csiang Majban az „Észak rózsájaként” is ismert thaiföldi városban, Nicket egy Jeep vette fel, és vitte el egy birtokra Doi Inthanon dombjai közé. A környék sok más rejtőzködő házához hasonlóan a fallal körülvett épületegyütteshez itt is egy hosszú, meredek út vezetett fel, így a ház gyakorlatilag láthatatlan volt a külvilág számára. Amikor azonban áthaladtak az erődszerű kapun, Nick olyan paradicsomi környezetben találta magát, amelyet szavakkal ki sem lehet fejezni.

A rezidencia nyolc, kőből és fából készült pavilonból állt, amelyet hagyományos thaiföldi Lanna stílusban építettek, és amelyet sok-sok híd és gyalogösvény kötött össze. Amikor Nicket átvezették a burjánzó kertek között egy tavon ringó, fából készült utacskára, észrevette, hogy vékony párareteg lebeg a víz fölött, amitől még inkább úgy érezte, hogy visszarepült a múltba.

A tó közepére néző, nyitott pavilonban egy szövetnadrágba, vörösesbarna kardigánba és baseballsapkába öltözött, idős férfi ült, és egy apró kefével egy régi Leica típusú fényképezőgép belsejét tisztogatta. Nick látott még az asztalon három-négy másik gépet is, amelyek a javítás különféle fázisában voltak.

Az öregember felnézett, és szélesen elmosolyodott Nick láttán. A haja a sapka alatt hófehér volt, és bár bizonyosan elmúlt már kilencvenéves is, az arca még mindig jóképűnek tűnt. Letette a kezében lévő fényképezőgépet, és olyan fürgén állt fel, hogy Nick ugyancsak meglepődött.

– Nicholas Young, micsoda meglepetés! Jól utazott? – kérdezte a férfi angolul, alig hallható brit akcentussal.

– Igen, Felség, köszönöm.

– Kérem, szólítson csak Jirasitnak. Remélem, nem ébresztettem fel túl korán.

– Egyáltalán nem – nagyszerű érzés volt korán kelni, és a gép éppen a napfelkelte idején landolt.

– Megkértem Cat nénikéjét, hogy így szervezze meg az utat. Azt hiszem, a hegyek hajnalban a legszebbek, és bevallom, én is szeretek korán kelni. Pacsirta vagyok, ahogy mondani szokták. Az én koromban az ember ötkor már fent van, de délután már nem sok hasznát veszik.

Jirasit a kezébe vette Nick kezét, aki elmosolyodott.

– Nagyon örülök, hogy végre találkozunk. Olyan sokat hallottam magáról az évek során.

– Valóban?

– Igen, a nagymamája rendkívül büszke volt magára. Folyton magáról beszélt. Jöjjön, üljön csak le. Teát vagy kávét kér? – kérdezte Jirasit, amikor a szolgálók óriási tálcákon frissítőket és ennivalót hoztak be.

– Kávét, ha lehet.

Jirasit néhány szót szólt a szolgálókhoz thai nyelven, mire azok pazar reggelit kezdtek kirakni a pavilon széles kőasztalaira.

– Elnézést kérek a rendetlenségért, de elmerültem a kedvenc időtöltésemben – folytatta az öregember, majd fürge mozdulattal eltolta a fényképezőket az asztal szélére, hogy helyet csináljon a kávénak.

– Elég szép gyűjteménye van – jegyezte meg Nick.

– Ó, ezek ma már teljesen haszontalan darabok. Jobban szeretek a Canon EOS-emmel fényképezni, de szeretem tisztogatni ezeket a régi gépeket. Jól elmeditálgatok közben.

– Ön tehát rendszeres kapcsolatot tartott a nagymamámmal? – kérdezte Nick.

– Igen, az évek során hol gyakrabban, hol ritkábban. Tudja, hogy vannak a régi barátok... itt-ott átugrottunk egy-egy évet, de megpróbáltunk kapcsolatban maradni – felelte Jirasit egy régi Rolleiflex ikerlencsét nézegetve. – Szu Ji... hiányozni fog...

Nick belekortyolt a kávéjába.

– Hogyan ismerkedtek meg?

– Bombayben találkoztunk 1941-ben, amikor mindketten a Brit India Hivatalnál dolgoztunk.

Nick előrehajolt.

– Várjunk csak! Az a Hadügyminisztérium indiai részlege volt? A nagymamám ott dolgozott?

– Ó, igen. Nem mesélte magának? A nagymamája a kódfejtőknél kezdett, én pedig a kartográfusoknál. Thaiföld részletes térképét segítettem elkészíteni, ugyanis a térképészek nem nagyon ismerték az országunkat, különösen az ország távolabbi, északi részeit. Az invázió idején szükségünk volt jó térképekre.

– Milyen érdekes. Mindig úgy képzeltem, hogy a nagymamám kényelmesen élt a japán megszállás alatt valamelyik maharadzsa palotájában.

– Nos, olyan is volt, de tudja, a britek megbízták néhány... néhány nagyon kényes diplomáciai feladattal, amint észrevették, mire képes.

– Fogalmam sem volt...

– Volt a nagymamájának egy bizonyos kisugárzása, amelyet nehéz megragadni. Nem volt klasszikus szépség, de a férfiak a lábához omoltak. A háború alatt ez nagyon hasznos tudott lenni. Befolyásolni tudott bizonyos rádzsákat...

Nick belenyúlt a táskájába, kivette a bőrdobozt, amit Szu Ji rábízott, és letette az asztalra.

– Nos, az ok, amiért itt vagyok az, hogy a nagymamám szerette volna, ha ezeket a holmikat visszajuttatom Önnek.

– Ó, a régi Dunhill dobozom! Soha nem gondoltam volna, hogy annyi év után még egyszer visszakerül hozzám! – lelkendezett Jirasit, mint egy kisgyerek. – Tudja, a nagymamája nagyon makacs nő volt. Amikor ragaszkodott hozzá, hogy a háború legrosszabb időszakában visszamenjen Szingapúrba – ami eszement cselekedet volt, én mondom –, nekiadtam néhány értékes holmimat. Az apám Patekjét, ezeket az aranyérméket és még néhány más dolgot, már nem is emlékszem, mit. Azt gondoltam, szüksége lesz rájuk, ha meg kell vesztegetnie valakit útközben. De látja, nem is kellettek neki.

Jirasit óvatosan felhúzta a zsebórát, majd a füléhez tette a szerkezetet.

– Hallja? Még mindig tökéletesen működik, ennyi év után is! El kell majd mesélnem a barátomnak, Philippe Sternnek is!

Aztán felvette a régi borítékokat, amelyeket szalaggal kötöttek össze, és figyelmesen megnézte a csomagot.

– Ez mi?

– Nem tudom. Feltételeztem, hogy az Öné, ezért nem nyitottam ki – felelte Nick.

Jirasit kibontotta a szalagot, és egyenként nézegetni kezdte a leveleket.

– Ó, te jó ég! Ezek az én leveleim! A háború után írtam neki őket! Megtartotta mindet! – mondta. Szürke szemében könnyek gyűltek fel, de gyorsan le is törölte.

Nick a Tyersall visszavásárlásáról szóló elképzelés részleteit is magával hozta, és már épp elő akarta venni az iratokat, amikor vendéglátója hirtelen felállt, és így szólt:

– Jöjjön, térjünk rá a lényegre!

Nicknek fogalma sem volt, miről beszélhet, de követte a szinte futva közlekedő öregembert a tó másik oldalán álló pavilon felé. Csodálkozásának hangot is adott.

– Jirasit! Remélem, az Ön korában én is ilyen mozgékony leszek.

– Igen, én is remélem. Mert a korához képest igen lassúcska! Gyerünk, ne cammogjon! Amikor Indiában éltem, elkezdtem jógázni, és azóta sem hagytam fel a napi gyakorlással. És az is nagyon fontos, hogy lúgosan tartsa a szervezetét, fiatalember! Eszik csirkét?

– Igen, szeretem a csirkehúst.

– Akkor szokjon le róla. A csirkék felszívják a saját vizeletüket – ezért a húsuk rendkívül savas – mondta a házigazda, és egyre gyorsabban szaladt. Amikor odaértek az üvegfalú pavilonhoz, Nick két őrt vett észre a bejárat mellett.

– Ez a magánirodám – magyarázta Jirasit. Beléptek a helyiségbe, amelyben semmi sem volt, csak egy régi, aranyból készült Buddha-szobor egy falmélyedésbe állítva és egy gyönyörű, fekete-arany íróasztal a tóra néző ablak előtt. Jirasit odament a hátsó falon lévő ajtóhoz, és rátette a tenyerét a biztonsági scannerre. Néhány másodperc múlva a zár automatikusan kioldott, és ő intett Nicknek, hogy kövesse.

A titkos helyiségben rengeteg beépített szekrény sorakozott. A sarokban egy régi Wells Fargo széf állt, amelyet a talajba csavaroztak. Jirasit odafordult Nickhez.

– Itt is vagyunk. Kérem a kombinációt.

– Bocsánat, *tőlem* kéri a széf kombinációját?

– Hát persze. Ez a nagymamája szingapúri széfje.

– Hát... fogalmam sincs róla... – ismerte el csodálkozva Nick.

– Pedig ha nem tud ügyesen széfeket feltörni, akkor szükség lesz a kombinációra. Felhívhatnánk Catherine-t, hátha ő tudja, mi az.

Jirasit elővette a telefonját, és pár másodperc múlva már Catherine-nel beszélt.

Néhány percig thai nyelven tanácskoztak, majd Jirasit Nickre nézett.

– Elhozta a fülbevalót?

– Miféle fülbevalót?

– A nagymamája fülbevalóját. Azon van a kombináció.

– Jóságos ég! A fülbevaló! Hadd hívjam fel a feleségemet! – mondta elképedve Nick. Rachel mobilszámát hívta, aki álmos hangon szólt bele.

– Édesem, ne haragudj, hogy felébresztelek. Csiang Majban vagyok. Emlékszel arra a fülbevalóra, amit odaadtam neked? A nagymama gyöngy fülbevalójára?

Rachel kimászott az ágyból, odament az öltözőasztalhoz, és kihúzta azt a fiókot, ahol az ékszereket tartotta.

– Pontosan mit is keresek? – kérdezte még mindig álmosan.

– Látsz valamilyen számot rajta?

Rachel odatartotta az egyik gyöngyöt a lámpához.

– Semmit, Nick. Teljesen átlátszó és sima.

– Tényleg? Megnéznéd még egyszer?

Rachel behunyta az egyik szemét, és olyan közelről nézte meg a gyöngyöt, amennyire csak tudta.

– Sajnálom, Nick, de semmit se látok. Biztos vagy benne, hogy ez az a fülbevaló? Olyan kicsi, nem is tudom elképzelni, hol lehetne számot elrejteni rajta, hacsak nem a gyöngyben belül.

Nick visszaidézte, mit mondott neki Ah Ma, amikor átadta neki az ékszert: „Ezeket a fülbevalókat az apám adta nekem, amikor

elmenekültem Szingapúrból a háború elől. A japán katonák elérték Dzsohórt, és tudtuk, hogy elvesztünk. Nagyon különleges ékszerek. Kérlek, nagyon vigyázz rájuk.” A szavak jelentése most már egészen más értelmet nyert. Nick a széfre meredt, és elgondolkodott, vajon mi lehet benne. Aranyrudak? Régi kötvényhegyek? Vagy valamilyen másféle pénzügyi dokumentum, ami segítene Tyersall Park megmentésében? Mi lehet ott, ami annyira értékes, hogy a nagymamája ilyen nagy gonddal helyezte biztonságba?

– Rachel, biztos vagyok benne, hogy ez az a fülbevaló. Lehet, hogy ki kell nyitni a gyöngyöket. Vagy esetleg akkor tűnik elő valami, ha vízbe mártod a fülbevalót. Nem tudom, találj ki valamit – mondta idegesen Nick.

– Hát, mielőtt tönkretesszük ezt a gyönyörű ékszert, hadd próbáljam ki a vizes módszert – mondta Rachel, és bement a fürdőszobába. Megnyitotta a vízcsapot, hogy megtöltse a mosdót, és közben újra megvizsgálta a fülbevalót. Egyszerű gyöngyfoglalat aranylapon, aranylemezes háttérrel. Mielőtt belemártotta volna őket a vízbe, elhatározta, hogy megnézi a foglalat hátoldalát. Majdnem felkiáltott! Az aranylemezke aljára apró kínai jeleket vésztek.

– Nick, nem hittem volna, hogy valaha is kimondom ezeket a szavakat, de... HEURÉKA! MEGTALÁLTAM! Kínai karakterek vannak belevésve a fülbevaló hátlapjába!

Rachel beolvasta Nicknek a számokat: 9, 32, 11, 17, 8.

Amikor Nick elfordította a tárcsát, a szíve majd’ kiugrott a helyéről. A zárak egymás után a helyükre kerültek. Amikor végül elfordította a kart is, lélegzet-visszafojtva várta, hogy mi fog történni.

A széf ajtaja kinyílt, és amikor Nick belenézett, vörös, bőrkötéses könyveket pillantott meg. Kivett egyet, és lapozgatni kezdte az aprócska könyv megsárgult lapjait. Mindent kínaiul írtak, és Nick rájött, hogy a nagymamája naplóit látja maga előtt. Gyerekkora óta vezette őket.

– Miért vannak ezek itt? – kérdezte csodálkozva.

Jirasit elmosolyodott.

– A nagymamája nagyon magának való ember volt. Azt hiszem, úgy érezte, ez az egyetlen hely, ahol biztonságban tudhatja őket anélkül, hogy a halála után bárki elolvasná vagy cenzúrázna őket. Soha nem akarta őket Szingapúrban tartani, és soha nem akarta, hogy kikerüljenek innen. Ön történész, úgy hallottam, ezért nyilván úgy érezte helyesnek, hogy az Öné legyen a napló. Mondta, hogy egy nap eljön majd hozzám.

– És ez minden? Ezek a naplók? – kérdezte Nick, és lehajolt, hogy jobban belásson a széf mélyére.

– Úgy vélem, igen. Volt valami különleges dolog, amit keresett?

– Nem is tudom. Biztosan azt hittem, hogy valamilyen rejtélyes kincset fogok itt találni – mondta Nick egy kicsit csalódottan.

Jirasit elgondolkodott.

– Nos, el kellene olvasnia őket, Nicholas. Talán nagyon sok váratlan kincsre bukkan azokon a lapokon. Magára hagyom, és ebédkor ismét találkozhatunk.

Nick bólintott, majd kipakolta a könyvecskéket az íróasztalra. Úgy döntött, az lesz a legjobb, ha időrendben olvassa el őket, ezért a kupac legaljáról húzta ki az elsőt. Amikor óvatosan kinyitotta a napló borítóját, a sok év mozdulatlanság után a bőr csikorogva engedett. Nick szinte hallotta a nagymamája hangját, ahogy olvasni kezdte a kézzel írt sorokat.

1943. március 1.

Úgy érzem, már egy hete nyeregben ülök, de Keng azt mondja, még csak három nap telt el. Ha elérünk egy új előőrsöt, mindig megkérdezem, a birtokon vagyunk-e még. Keng ilyenkor mérgesen sóhajt. Igen, ott. Nyilvánvaló, hogy az anyám családja a legnagyobb földbirtokos Nyugat-Szumátrán, és egy hétig is eltartana, ha lóháton át akarnánk vágni a birtokon. A felföld gyönyörű, különös vadság van itt a tájban. Egy másik utazáson még akár romantikusnak is tűnne. Ha tudtam volna, hogy ennyi napot kell nyeregben töltenem ahhoz, hogy eljussak a testvérem házához, elhoztam volna a saját nyergemet!

1943. március 2.

Végre megérkeztünk! Felvittek az emeletre, hogy lássam Ah Jitet, de először nem értettem, mi történik. A testvérem eszméletlen állapotban van, az arca pedig ügy fel van dagadva, és olyan lila, hogy alig ismerem fel. Az állkapcsa jobb oldalán mély, véres vágás tátong, megpróbálják megakadályozni, hogy elfertőződjön. Megkérdeztem, mi ez az egész. Azt hittem, a kolera már elmúlt. „Nem akartuk megmondani, amíg ide nem ér Ez nem kolera. Belső vérzése van. A japán ügynökök megkínozták. Megpróbálták rávenni, hogy mondja meg néhány fontos ember tartózkodási helyét. Összetörték a testét, de akkor sem hajlott meg."

1943. március 5.
Ah Jit tegnap halt meg. Egy kis időre magához tért, és tudom, hogy boldog volt, amikor meglátott. Megpróbált beszélni, de én nem engedtem. A karomban tartottam, és suttogtam a fülébe. „Tudom, tudom. Ne aggódj. Minden rendben van." De nincs minden rendben. A drága testvérem elment, és nekem fogalmam sincs, mit tegyek. Ma reggel kimentem a kertbe, és láttam, hogy a rododendronok éjszaka kivirágoztak. Egyetlen éjszaka kibomlott a sok-sok rózsaszín virág. Olyan árnyalatait láttam a rózsaszínnek, amelyekről nem is tudtam, hogy létezik. Húsos szirmok simogatták az arcomat, miközben én zokogva sétáltam a kertben. Ah Jit tudta, mennyire szeretem ezeket a virágokat. Ő tette ezt értem. Tudom, hogy így volt.

Nick csak bámult a naplóra, és teljesen összezavarodott. Ennek nem volt semmi értelme. A nagymama testvérét, Ah Jitot megkínozták a japánok, és a nagymamája ott volt? Nem Indiában kellett volna lennie a háború idején? Még néhány lapot átolvasott, amikor egyszer csak egy levél esett ki a naplóból. A sárguló, de még ropogós papírra pillantva Nick megborzongott. Nem hitt a szemének.

6
A Star Trek-ház
•
SZINGAPÚR

Eleanor nyugtalanul járkált fel-alá.

– Késik. Lehet, hogy meggondolta magát.

– *Aiyah,* Eleanor, ne legyél olyan *kan jöng.* Nem késik. Még csak két perccel múlt kettő. Ne aggódj, biztos vagyok benne, hogy eljön – próbálta megnyugtatni Lorena, miközben leült Carol medence melletti hálószobájának hatalmas plüsskanapéjára.

– Ma borzalmas a közlekedés! A sofőrömnek kétszer kellett másfelé kerülnie, hogy végre idejussunk! Nem tudom, mi a baj ebben a városban. Úgy látom, a közlekedés napról napra egyre rosszabb. Mi értelme ennek az új rendszernek{121} is, ha úgyis mindig mindenhol dugó van? Fel fogom hívatni Ronnie-val a helyi képviselőnket, és panaszt teszek – méltatlankodott Nadine.

Daisy újra végigvette a haditervet, ahogy egy jó tábornokhoz illik.

– Ha itt lesz végre, mindenki tudja, mi a terv, igaz? Először pezsgőt iszunk, aztán gyorsan elolvasunk egy részt a Bibliából, és valamit a Példabeszédekből. Aztán következik az ebéd. Mondtam a szakácsnak, hogy különösen zsíros csirkét tegyen ma a rizsbe, úgyhogy a pezsgő, a rizses csirke meg a sok süti után jóllakik, becsiccsent és elálmosodik. Ez a tökéletes kombináció! Aztán amíg mi eszünk, Nadine, tudod, mit kell tenned...

Nadine sejtelmesen mosolygott...

– Igen, igen, külön utasításokat küldtem a dadusnak.

– Hölgyek! Újra elmondom. Szerintem ez egy nagyon rossz ötlet – figyelmeztette őket Carol, és idegesen tördelte a kezét.

– Dehogy, *lah!* Ez különleges alkalom! Micsoda szerencse, hogy az unokahúgom, Jackie épp most látogatott ide Brisbane-ből! Lehet, hogy soha többé nem lesz ilyen lehetőségünk!

Eleanor izgatottan dörzsölgette a kezét, amikor az unokahúga újra bejött a szobába.

– Minden rendben? Azt ígérték, hogy a legmodernebb eszközöket hozzák.

– Ne aggódj, Elle néni, minden rendben van és készen áll – felelte Jackie.

– Jackie, ez ugye nem jelenti a hipokrókuszi eskü megszegését? – kérdezte tapintatosan Lorena.

– Úgy érti, a hippokratészi esküét? Nem, egyáltalán nem. Ameddig a páciens nem tiltakozik, addig nincs probléma – mondta Jackie.

Nadine lustán lapozgatta a *Tattle* legújabb számát.

– Hé, mind elmentek erre a jelmezbálra, amit ez a Colette grófné rendez?

Úgy tűnik, *mindenki mindenhonnan* eljön az eseményre.

– Ki az a *mindenki?* – kérdezte Lorena.

– Hát, a társaság krémje Európából és Amerikából, hollywoodi hírességek és az összes környezetvédő. Azt írják, a világ leghíresebb tervezői majd' megőrülnek, hogy teljesíteni tudják a báli jelmezekre érkező megrendeléseket. Úgy néz ki, mindenki Prowstnak fog öltözni.

– Hahaha, nagyon kétlem, hogy mindenki *Proust*nak öltözne – alacsony, kövér kis ember volt. Úgy fognak felöltözni, mint a regényhősei – javította ki Lorena.

– Nem olvastam egy könyvét sem. Ő írta azt a *Da Vinci-kód*ot? Láttam a filmet, de egy szót se értettem belőle – jegyezte meg Nadine. – Na, mindegy. Azt beszélik, hogy valami brit hercegnő lesz a meglepetés-díszvendég! Hallottam, hogy Yolanda Amanjiwo öt asztalt vásárolt – félmilliójába került.

– Az az Amanjiwo nőszemély felőlem beállhat a zuhanyzójába, és egész álló nap tépkedheti el a százdolláros bankóit, én akkor sem megyek el semmilyen jelmezbálba! – morgott Daisy.

Nadine könyörögve nézett rá.

– De az orangutánoknak gyűjtenek. Hát nem hat meg azoknak az aranyos orangutánoknak a sorsa?

– Jaj, Nadine, amikor Ah Meng[122] meghalt, akkor nem is sírtál – jegyezte meg Daisy.

– Hát... nem.

– Én sem. Úgyhogy mi a csudáért fizetnék tízezer dollárt azért, hogy leülhessek egy *ang mor*okkal teli terembe, és megmentsek egy csomó Ah Menghez hasonló állatot? – érvelt Daisy.

– Daisy, neked egyszerűen nem állnak olyan közel a szívedhez az állatok, mint nekem. Beyoncé és Rihanna, a két pomerániaim[123] annyi örömöt okoz, hogy el sem tudod képzelni – mondta Nadine.

Ebben a pillanatban a szolgáló bekísérte Rachelt Carol Taj hálószobájába.

– Rachel, hát eljöttél! – mondták a hölgyek izgatottan.

– Hát persze hogy eljöttem! Nick olyan sok érdekes történetet mesélt a csütörtöki bibliaolvasásokról, hogy régóta kíváncsi vagyok rájuk! Elnézést a késésért, de én magam vezettem, és egy kicsit eltévedtem, amikor a környékre értem. A Google-térkép nem mutatta az eltereléseket.

– *Alamak,* miért nem szóltál Ahmadnak, hogy hozzon el? Amióta Ah Ma meghalt, egész nap csak a lábát lógatja Tyersall Parkban – jegyezte meg Eleanor.

– Ó, nem is jutott eszembe – felelte Rachel.

– Nos, gyere, és ismerkedj meg az unokahúgommal, Jackie-vel. Orvos, és Brisbane-ben lakik – folytatta Eleanor.

– Helló! Örülök, hogy megismerhetlek – mondta Rachel, kezet fogott a csinos, harmincas éveiben járó nővel, majd leült mellé a sezlonra. Egy szolgáló azonnal a kezébe nyomott egy óriási pezsgőspoharat. – Ó, nem is tudtam, hölgyeim, hogy a bibliaórák alatt isznak is – lepődött meg aztán.

– Még szép, hogy iszunk! Végül is Jézus változtatta a vizet borrá! – mondta Eleanor. – Rachel, ez egy nagyon drága pezsgő, amit a dato borospincéjéből hozattunk fel. Ne vesszen kárba egy csepp sem, idd ki az egészet!

– Hát, ha nagyon muszáj – mondta vidáman Rachel, amikor Carol a kezébe adott egy Bibliát.

– Daisy nővérünk vezeti ma a Szentírás felolvasását – kezdte Carol, és a hölgyek gyorsan a Példabeszédekhez lapoztak.

– Jól van. Példabeszédek 31:10. „Derék asszonyt kicsoda találhat? Mert ennek ára sokkal meghaladja az igazgyöngyöket.” Mit jelent ez nektek? – kérdezte Daisy.

– Az egyetlen dolog, ami az igazgyöngyöknél is többe kerül, az a jó bolíviai smaragd – jegyezte meg Lorena.

– Hát, még nem láttátok az új rubint fülbevalómat, a Carnet-tól! El kell ájulni tőle, sokkal szebb, mint a smaragdjaim – szólt közbe Nadine.

– Nadine, te még mindig veszel ékszert a te korodban? Nincs már elég? – kérdezte Daisy.

Nadine szúrós szemmel pillantott rá.

– Bocsánat, mit értesz az alatt, hogy „elég”?

Ebben a pillanatban belépett egy csapat szolgáló, és mindegyikük tálcáján egy hajnani csirkével megrakott bentódoboz volt.

– *Aiyah,* ma nagyon korán hozták az ebédet. Pedig mondtam a komornyikomnak, hogy nem akarunk ebédelni fél kettőig! – tettette a felháborodást Carol.

– Hát, ne hagyjuk kihűlni az ételt – jegyezte meg Lorena.

– Rendben – mondták a többiek is, félredobták a Bibliákat, és jó étvággyal belemerültek a rizses csirke gyönyöreibe.

– Várjunk csak, ennyi volt az egész? – kérdezte Rachel, aki ugyan gondolta, hogy a hölgyek bibliafelolvasása során valószínűleg nem sok teológiai vitát fog hallani, de azért ez minden várakozását alulmúlta.

– Szerencsés vagy, Rachel. Daisy néni hallotta, hogy eljössz ma a bibliaórára, ezért külön megkérte a szakácsát, hogy a híres hajnani csirkéjét készítse el – mondta Eleanor, és gyorsan betömött egy puha, szaftos csirkedarabot a szájába.

– Ó, nahát, köszönöm, Daisy néni. Amióta Nick először megmutatta, nagyon megkedveltem a rizses csirkét. Bárcsak lenne eredeti ízesítésű New Yorkban is! – jegyezte meg Rachel.

Épp végszóra megszólalt Nadine iPadje.

– *Alamak,* majdnem elfelejtettem! Itt az ideje, hogy jó éjszakát kívánjak az unokámnak Londonban.

Kivette az iPadet a hatalmas Bottega Veneta Hobo táskából, és bekapcsolta a FaceTime-ot.

– Joshie! Joshie! Te vagy az?

Egy kerek arcú, szőke lány jelent meg a képernyőn.

– Mrs. Shaw, most kaptam meg az e-mailjét. Azt kérte benne, hogy…

– Jól van, Szvetlana, nem kell elmondanod az egészet, csak mutasd Joshuát.

– De épp fürdetem.

– Nem számít, mutasd, *lah!* – mondta türelmetlenül Nadine.

A dadus megdöntötte a telefonját, mire egy aprócska, meztelen baba jelent meg a képernyőn. Egy hatalmas márványkádban üldögélt, amelyben kevéske víz volt.

– *Alamak!* Micsoda gyönyörűség! – áradoztak a hölgyek szinte egyszerre.

– Ő az én kis Joshie-m – büszkélkedett a nagymama.

– Nem is olyan kicsi. Nem gondolod, hogy hatalmas micsodája van a korához képest? A legtöbb fiúnak nem ilyen óriási – súgta oda Daisy Lorenának.

– Nem arab az apja? Az arab férfiaké úgy lóg, mint a tevéké… – súgta vissza Lorena.

– Nem arab az apa. Szíriai zsidó. És nem kellene ilyesmikről beszélni egy bibliaórán – nézett rájuk megróvóan Carol.

– *Aiyah,* mi ez a nagy felhajtás? A Biblia tele van pénisszel. Rengeteg szó esik a körülmetélésről meg hasonlókról! – jegyezte meg Daisy.

– Tudjátok, Ausztráliában már nem metélik körül a fiúkat – szólt közbe Jackie. – Elavult szokásnak tartják, ami emberjogi kérdéseket is felvet. A fiúknak joguk van eldönteni, mi történjen az előbőrükkel.

Rachel eddig élvezte az ebédet, de ez az előbőr témája kezdte megfeküdni a gyomrát. A tányérjára tett csirkefalatok is egész más színben kezdtek feltűnni. Miután a hölgyek körbeadogatták az iPadet, és „ó” meg „á” felkiáltásokkal kommentálták a pufók kisbaba minden megmozdulását, Nadine véget vetett a hívásnak. A szolgálók csábító nyonya sütiket hoztak be.

Daisy egy szelet *kuey dadart*[124] majszolva megszólalt.

– Hát, ez a kisunokád borzasztóan édes! Ha az ember ránéz, legszívesebben megcsipkedné azokat a pufók kis pofikat!

– Beyoncé és Rihanna mellett ő az én legnagyobb örömöm – felelte Nadine.

Rachel furcsán nézett rá, és nem tudta eldönteni, jól hallotta-e, amit mondott.

– Nadine, igazán el kellene menned Londonba, hogy együtt lehess az unokáddal. Most a legaranyosabb – javasolta Carol.

– Imádtam az unokáimat, amikor ennyi idősek voltak. Miután már tudtak bilizni, de még nem hisztiztek folyton – nevetett Daisy.

– És te, Rachel? Mikor teszed Eleanort büszke nagymamává? – kérdezte kertelés nélkül Lorena.

Rachel látta, hogy a szobában minden szempár őt nézi.

– Nick és én reméljük, hogy hamarosan.

Lorena felkapta a fejét.

– És az mikor lesz?

Rachel látta, hogy Eleanor figyelmesen nézi őt, de nem szól egy szót sem, ezért nagyon óvatosan fogalmazott.

– Hát, az elmúlt néhány év nagyon eseménydúsra sikeredett... várjuk a megfelelő időt...

– Higgy nekem, soha nem lesz olyan, hogy megfelelő idő. Bele kell vágni! Három fiam született három egymás utáni évben. Egy csapásra elintéztem az ügyet, *lah!* – mondta Daisy.

– Ma sokkal nagyobb kihívás gyereket nevelni, mint a te idődben, Daisy néni. Különösen akkor, ha az ember New Yorkban él, ahol...

– Akkor szülj Szingapúrban. Itt aztán válogathatsz a dadusok között, van filippínó, indonéz, Srí Lanka-i, vagy szerezhetsz egy kelet-európait is – csacsogott Lorena.

– És mi is mindnyájan szívesen vigyázunk rá – jegyezte meg Nadine.

Rachel kissé elborzadt a gondolattól – Nadine még a bevásárlószatyraira sem tudott vigyázni. Rámosolygott a hölgyekre, és diplomatikusan azt mondta:

– Köszönöm a jó tanácsokat. Mindenképpen megfontolom őket, és beszélek majd a férjemmel.

– Nicky miatt nem lesz gyereketek? – kérdezte Daisy.

– Hát... nem... nem egészen... – mondta Rachel, és kezdte magát kellemetlenül érezni.

– Akkor te nem akarsz? Attól félsz, hogy a te korodban nem tudsz kihordani egy gyereket? – firtatta Daisy.

– Nem, erről nincs szó – felelte Rachel, és nagy levegőt véve próbálta megőrizni a nyugalmát.

– *Aiyah,* nénik, ne faggassátok már Rachelt! – szólalt meg egyszer csak Jackie. – A nő életének egyik legfontosabb döntése, ha gyereket vállal.

– Oké, *lah,* oké, csak annyira szeretnénk, ha Eleanor is belépne a nagyiklubba – nevetett Daisy, enyhítve ezzel a feszültséget.

Jackie felállt, és odaszólt Rachelnek.

– Gyere velem. Menjünk ki egy kicsit levegőzni.

Rachel letette a tányérját, és követte Jackie-t. A nő befordult az épület mögé, és kinyitott egy ajtót, ami Carol személyes imahelyiségébe vezetett.

– Menjünk be ide.

Rachel belépett, és egy nőgyógyászati vizsgálóasztalt pillantott meg a szoba közepén.

– Tudod, Rachel, én szülész-nőgyógyász vagyok Brisbane-ben, és ha van bármilyen gond a teherbe eséseddel kapcsolatban, annak nagyon gyorsan utánajárhatunk – közölte Jackie, és felkapcsolta a lámpákat. A helyiséget hirtelen elárasztotta az éles, fehér fény.

Rachel csak bámult rá, és annyira meg volt döbbenve, hogy meg sem tudott szólalni.

Jackie rámosolygott, és egy halványzöld köpenyt nyújtott át neki.

– Miért nem veszed fel ezt, és fekszel fel az asztalra? Gyorsan megvizsgállak.

– Öööö... köszönöm, azt hiszem, erre nincs szükség – dadogta Rachel, és hátrálni kezdett.

Jackie a zsebébe nyúlt, kivett egy pár gumikesztyűt és felhúzta őket.

– Csak pár perc az egész. Ellie néni tudni szeretné, hogy működnek a petefészkeid.

– Hagyj engem békén! – mondta mérgesen Rachel, és kiviharzott az ajtón. Berohant Carol Taj hálószobájába, és szó nélkül felkapta a retiküljét.

– *Aiyah,* már kész is? – kérdezte Nadine.

– Minden rendben? – érdeklődött kedvesen Carol.

Rachel odafordult Eleanorhoz. Az arca vörös volt a haragtól.

– Amikor már azt hittem, megpróbálsz félig normális anyósként viselkedni, előállsz ezzel az elképesztő ötlettel?

– Miről beszélsz? – kérdezte ártatlan képpel Eleanor.

– Berendeztettél egy komplett istenverte nőgyógyászati rendelőt a szomszédban?! Kitervelted ezt a rajtaütésszerű húzást, igaz? Csak azért, mert Nicknek és nekem még nem született gyerekünk, úgy gondolod, hogy valami *orvosi problémám van?!*

– Hát, ezért nem hibáztathatod Eleanort. Mindannyian tudjuk, hogy nem Nicky hibája – kitűnő génjei vannak – jegyezte meg Lorena.

– Úristen, ezt nem hiszem el! – mondta Rachel.

Eleanor egyszer csak felállt, és kiabálni kezdett.

– Nem hiszed el? Nézd meg a kezem, Rachel! Üres! – mondta, és felmutatta a két tenyerét. – Miért nem ringatok már benne egy kisbabát? Meddig lesz még ez a két kéz hideg és üres?

– Eleanor! EZ NEM RÓLAD SZÓL! Nicknek és nekem akkor lesz gyerekünk, amikor nekünk jó, és amikor készen állunk rá! – kiabált vissza neki Rachel.

Daisy védelmébe vette a barátnőjét.

– Ne legyél ilyen önző, Rachel! Te és Nick már eleget szórakoztatok. Itt az ideje, hogy teljesítsétek a kötelességeteket, és unokát adjatok Eleanornak! Hány évük van még Philippel arra, hogy élvezhessék az unokáikat? Amikor legközelebb Szingapúrba jössz, szeretnénk látni egy kisbabát a karodban!

Rachel tajtékzott a dühtől.

– Azt gondoljátok, olyan könnyű az egész? Csak csettintek az ujjammal, és hirtelen megjelenik egy baba?

– Naná! Manapság olyan könnyű babát szerezni! – kiáltott fel Nadine. – Francescának például nem is kellett teherbe esnie. Félt a

terhességi csíkoktól, úgyhogy egy csinos tibeti lánnyal hordatta ki a babát. Miután Joshie megszületett, már másnap Rióban partizott!

Carol is megpróbált közbeszólni.

– Hölgyek, ne izgassuk fel magunkat ennyire. Szerintem elmondhatnánk egy imát közösen...

– Imát akartok? Majd én mondok egyet. Édes Istenem, köszönöm, hogy elhúzhatok innen a fenébe! Ámen! – közölte Rachel, és kiviharzott a szobából.

7

Manila

•

Fülöp-szigetek

Részlet Tommy Yip napi pletykarovatából:

> Csak úgy füstölt a Twitter a **China Cruz** tegnap este – isteni birtokán, Dasmarinasban – rendezett, fényűző partiján történtek miatt. Miközben **Chris-Emmanuelle Yam** (Chloé konfekcióban) Captain és Tennille *Love Will Keep Us Together* című számát énekelte egy teljes szimfonikus zenekar kíséretében, hatalmas csörömpölésre lettek figyelmesek az elegáns ruhába bújt vendégek. Amikor kirohantak a bálteremből az előtérbe, **Diego San Antonió**t pillantották meg, aki egy idegennel birkózott a márványpadlón.
>
> – Ott volt az a kínai férfi, elég jóképű, de szemmel láthatóan teljesen zavarodott. A gallérjánál fogta Diegót, és azt üvöltötte: „Mondd meg, hol van!” – mesélte kifulladva **Doris Hoh,** a társaság lelke (egy elbűvölő, smaragdzöld Elie Saab ruhában). „Az egész olyan szürreális volt! Két férfi hempergett a padlón, mellettük pedig egy csomó lila üvegszilánk és egy sült malac hevert!” A verekedés nyilvánvalóan az emeleten kezdődött, ahol Diego először találkozott az idegen férfival China könyvtárában. Elkezdődött a viaskodás, majd mindketten legurultak az ívelt lépcsőn, amelyhez hasonlót az *Elfújta a szél* című filmben is láthattunk. A földszinten felborították a büféasztalt, amelyen egy hatalmas sült disznó várta, hogy felszeleteljék, és végül nekiütköztek **Ramon Orlina** üvegszobrának.
>
> „Az a szobor nagyon közel állt hozzám. Gyönyörű mestermű volt, ami most elpusztult!”, mondta szomorúan China (egy lélegzetelállító, pánt nélküli Saint-Laurent ruhában). „Micsoda veszteség! Annyira vártam már a malacot!

Úgy hallottam, különleges disznó, amely csak szarvasgombát evett egész életben, és Spanyolországból hozták ide", mondta nagyot sóhajtva **Josie Natori** (természetesen egy saját tervezésű ruhában). Szerencsére, mielőtt a betolakodó nagyobb kárt tehetett volna Diego mesés Brioni zakójában, **Brunomars,** China 120 kilós tibeti masztifja ráugrott az idegenre, és a szemtanúk elmondása szerint „feneken harapta".

De a rettenthetetlen újságíró, **Karen Davila** (egy elképesztően sikkes Armaniban) megcáfolta a történetet. „Tommy, nézz utána az adatoknak! Brunomars nem harapta meg a férfi fenekét! Még csak kölyök, és azért vetette magát a küzdelembe, mert meg akarta kóstolni a sült malacot! Úgyhogy a malacot harapta feneken!" Akárki fenekéről is volt szó, Brunomars lett a nap hőse, mert a betolakodó hirtelen lehiggadt, amikor észrevette, hogy a vendégek körülállják őket, mintha **Manny Pacquiaó**t néznék a ringben. (Manny egyébként szintén ott volt a partin, de az alagsorban, ahol China fiával sakkozott éppen.) A kínai férfi ezután szó nélkül kirohant a bejárati ajtón, beugrott egy ott várakozó fekete Toyota Alphába, és mielőtt China testőrei megállíthatták volna, elszáguldott.

Charlie a fürdőszobai csapnak támaszkodott a Raffles Makatiban, és egy jéggel töltött törülközőt szorított az arcához, hogy a duzzanatot hűtse. Hogy az ördögbe hagyhatta, hogy a dolgok eddig fajuljanak....? Észrevétlenül belopózott China Cruz partijára, és sikerült megtalálnia Diegót, amikor elkezdődött az éneklés. Diego azt javasolta, hogy menjenek fel az emeleti könyvtárba beszélgetni, de a dolgok kezdtek rosszra fordulni, amikor a férfi nem volt hajlandó semmit sem mondani Astrid tartózkodási helyéről.

– Biztosíthatom, Mr. Wu, hogy átkutathatja Manila minden zugát és a Fülöp-szigetek mind a hétezer szigetét, de akkor sem találja meg soha. Ha azt akarta volna, hogy tudja, hol van, elmondta volna Önnek – közölte Diego higgadtan.

– Maga nem érti! Ha tudná, mi történik, előjönne a rejtekhelyéről. A helyzet megváltozott, és életbevágó információkat kellene tudatnom vele! – felelte erre Charlie.

– És először is, ki miatt került ilyen helyzetbe? Az én véleményem szerint minden rossz, ami Astriddal történt az elmúlt néhány hónapban, az valamilyen módon összefüggésben van azzal, hogy Ön feltűnt az életében. A kiszivárogtatott paparazzifotók és a videófelvétel. A maga exfelesége. Ne haragudjon, de az én kötelességem az, hogy megvédjem Astridot *Öntől.*

És ekkor szabadult el a pokol. Charlie tudta, hogy nem kellett volna rávetnie magát Diegóra, de valamilyen ellenállhatatlan, zsigeri erő hatalmába kerítette. És ezzel újabb botrányt okozott, ezúttal Manila elit köreiben. És ezek az emberek biztosan nem fognak hallgatni. A hír elterjed a városban, egész Ázsiában, és nem sok idő kell hozzá, hogy Astrid fülébe is eljusson. Ettől csak még jobban elrejtőzik. A fene vigye el, már megint elcseszte az egészet!

A mosdókagylóba öntötte a jeget, és hideg vizet fröcskölt az arcára. Amikor elzárta a vízcsapot, meghallotta, hogy valaki halkan kopog. Kiment, és kikukucskált a kémlelőnyíláson. Egy apró filippínó lány állt az ajtó előtt aranyszínű koktélruhában.

– Ki az?

– A nevem Angel. Üzenetem van az Ön számára.

Charlie kinyitotta az ajtót, és alaposan megnézte a lányt. A húszas évei elején járhatott, vállig érő haja és nyílt, barátságos tekintete volt.

– Sir Charlie, a főnököm néhány utasítást küldött Önnek. Menjen az ITI magánterminájához Pasay Citybe, az Andrews Avenue-ra, és szálljon föl a 7:30-as járatra. A neve rajta lesz az utaslistán.

– Várj egy kicsit. Honnan ismersz engem?

– Ott voltam tegnap China partiján. Azonnal felismertem.

– Ki a főnököd? Honnan tudja, hogy itt szálltam meg?

– Az én főnököm mindent tud – mondta Angel sejtelmes mosollyal az arcán, majd megfordult, és elment.

* * *

Másnap reggel Charlie követte azokat az utasításokat, amelyeket a rejtélyes lány adott neki, és elment Pasay Citybe a kijelölt magánterminálhoz. A fogadóépületben kiderült, hogy egy charterjáratról van szó, amely a Fülöp-szigetek délnyugati részén lévő szigetekre szállítja a nyaralnivágyókat. Megkereste helyét a kétmotoros gépen, amely már tele volt lelkes, vakációra induló turistákkal. A gép csakhamar felszállt, elrepült a partvonal fölött, majd negyvenöt perc múlva leszállt egy tengerparthoz közeli, elhagyatott kifutópályán.

Amikor Charlie elhagyta a fedélzetet, borongós, esős volt az idő. Az utasokat egy színes buszba terelték, majd a sáros úton a nyitott fakunyhókba vitték őket. EL NIDO REPÜLŐTÉR – hirdette egy csinos kis fatábla. Filippínó nők álltak a kunyhók mellett, és üdvözlődalokat énekeltek a vendégeknek. Charlie is leszállt a buszról, és már épp követni akarta a többieket, amikor egy fehér pólós, khakinadrágos, kigyúrt fiatalember lépett oda hozzá. Kezében fehér golfernyőt tartott.

– Sir Charlie? A nevem Marco. Legyen kedves velem jönni – mondta amerikai akcentussal. Charlie követte őt egy magándokkhoz, ahol egy elegáns Riva motorcsónak várta őket. Miután beugrottak, Marco beindította a motort.

– Egész délelőtt esett. Van egy esőkabát az ülése alatt – mondta Marco, miközben ügyesen megfordította a csónakot, és elindult a nyílt tenger felé.

– Elvagyok, szeretem az esőt. Hová megyünk? – próbálta túlkiabálni Charlie a motor és a csapkodó hullámok zaját.

– Huszonöt tengeri mérföldet teszünk meg délnyugati irányban.

– Hogy ismert fel?

– Ó, a főnök mutatott Önről egy képet. Nem volt nehéz észrevenni az amerikai turisták között.

– Úgy hallom, Ön is töltött egy kis időt Amerikában – jegyezte meg Charlie.

– Igen, a Kaliforniai Egyetemre jártam Santa Cruzban.

– Gondolom, nem árulja el, ki a főnöke.

– Hamarosan megtudja – felelte Marco, és biccentett hozzá egy kicsit.

Körülbelül harmincöt perc múlva a szürke felhők oszlani kezdtek, már csak pufók báránynyelhők maradtak utánuk, az óceán színe pedig gyönyörű zafírszínűvé változott. A motorcsónak folytatta útját a Sulu-tengeren. Charlie a fantasztikus sziklaképződményeket figyelte, amelyek úgy emelkedtek ki a vízből, mint óriási szellemek. Kis idő múlva több ezer apró sziget úszott körülöttük a vakítóan kék vízen. Mintha mindegyiket egyetlen óriási kőtömbből faragta volna ki a természet. A hófehér, homokos partok mögött buja trópusi vegetáció szemet gyönyörködtető látványa tárult elé.

– Isten hozta Palawanon! – mondta Marco.

Charlie lenyűgözve nézett körbe.

– Olyan, mintha álmodnék. Mintha ezek a szigetek nem is a mi bolygónkon lennének – mintha Atlantis kelt volna ki a habokból.

– Több mint tizennégymillió évesek – jegyezte meg Marco, amikor elhaladtak egy föléjük magasodó sziklaképződmény mellett, amely szikrázott a délelőtti napsütésben. – A tengeri természetvédelmi terület részei.

– És nem él rajtuk senki? – kérdezte Charlie, amikor elsiklottak egy különösen tiszta, félhold alakú part mellett.

– Van olyan is, de nem mindegyik lakatlan. Azon, amelyet épp elhagytunk, van egy nagyon jó kis tengerparti bár, ami csak naplemente után nyit ki. Ott csinálják a legjobb margaritát – mondta nevetve Marco.

A Riva néhány újabb sziget mellett húzott el, majd közeledett egy nagyobbhoz.

– Hozott magával úszónadrágot? – kérdezte Marco.

Charlie megrázta a fejét.

– Fogalmam sem volt, hova megyünk.

– Van egy az ülése alatti kis szekrényben, azt hiszem, épp jó lesz magára. Szüksége is lesz rá.

Amikor megkerülték a szigetet, Charlie gyorsan felvette a kék-fehér csíkos Parke & Ronen fürdőnadrágot, ami tényleg pont jó volt rá. Marco lehorgonyozta a csónakot, majd átnyújtott utasának egy maszkot és egy búvárpipát.

– Most a dagály miatt elég magas a tengerszint, ezért egy kis ideig víz alatt leszünk. Nem gond, ha egy kicsit úszni kell?

Charlie megrázta a fejét.

– És hova megyünk? Ja, hadd találjam ki: nemsokára megtudom.

Marco rávillantotta hófehér fogsorát.

– Csak így találkozhat a főnökkel.

Ő maga is levette a ruháit, majd piros Speedójában beugrott a vízbe. Charlie követte. Egy kis ideig a csónak mellett lebegtek, és Marco megjegyezte:

– Ezek a sziklák nagyon veszélyesek, ha a hullámok nekik csapódnak. Ha lemerülünk, látni fog egy barlangnyílást a sziklák alatt. Maximum tizenöt–húsz másodpercig kell visszatartania a levegőt.

– Indulunk?

– Várjon, amíg jelzek. Ha a következő nagy hullám elmegy, indulhatunk. Érti?

Charlie bólintott, felvette a maszkot, és a szájába dugta a pipát.

– Oké, most!

Marco lemerült, Charlie pedig követte. Elúsztak az éles, egyenetlen szélű sziklák mellett, majd egyszer csak egy nyílás került eléjük. Marco maszk nélkül tempózott, úgy vezette át Charlie-t a víz alatti folyosón.

Pár pillanat múlva ismét feljöttek a felszínre. Charlie letépte a maszkot, és nagy levegőt vett. De amit látott, attól majdnem újra elállt a lélegzete. Egy csendes lagúna közepén volt, amelyet teljesen körbevettek az egekig magasodó mészkősziklák. Erre a titkos helyre csakis a víz alatti folyosón keresztül lehetett eljutni. A sekély, kristálytiszta, türkizkék vízben hemzsegtek a színes halak, korallok, kövek és tengerirózsák. A lagúna egyik oldalán csillogó, hófehér, homokos part húzódott, tökéletesen elrejtve a kíváncsi szemek elől. A pálmafák ágai kis híján belelógtak a vízbe.

Charlie szinte meg sem tudott szólalni ennyi szépség láttán. Néhány percig a hátán ringatózott, és úgy bámulta a körülötte lévő csodákat, mint egy újszülött, aki egy számára ismeretlen világba csöppen. Marco a fejével biccentett a part felé.

– Ott. A főnök.

Charlie arra fordult, és a pálmafák mögül Astridot látta előlépni.

8

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

Rachel még nem volt egészen éber, de már megérezte a kávé illatát. A Homacho Waeno kávébab aromája, amit annyira szeretett megpörkölve, ledarálva és forró vízzel együtt berakva egy French Pressbe... De várjunk csak – még mindig Szingapúrban van, és a kávé volt az egyetlen dolog Tyersall Parkban, ami nem volt tökélyre fejlesztve. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy a tartánnal borított karosszék melletti zsámolyon ott a szokásos reggelizőtálcája. A reggeli napfény megcsillant a gyönyörű, ezüst Mappin & Webb teáskancsón, sőt a karosszékben ott volt a csodálatos Nick is, és mosolygott.

– Nick! Mit csinálsz te itt? – ugrott fel Rachel.

– Öööö... amikor utoljára itt jártam, ez még az én hálószobám volt – nevetett a férje, majd felállt, és megcsókolta Rachelt.

– De mikor jöttél vissza Thaiföldről?

– Egy órája, Jirasit herceg gépével. És találd ki, milyen kávét adtak a fedélzeten!

– Ó, te jó ég! Azt hittem, hogy álmodtam azt az illatot! – kiáltott fel Rachel, amikor Nick odanyújtotta neki a csészét, majd keresztbe tett lábakkal felült mellé az ágyra.

– Mmmmm! – sóhajtotta Rachel szinte kéjesen, miután lenyelte az első kortyot.

– Szeretem, amikor ilyen elégedett vagy – mondta Nick, és ragyogott az arca az örömtől.

– Azt hittem, a hét végéig ott maradsz Csiang Majban.

– Tudod, elmentem Thaiföldre, és egy olyan férfira számítottam, aki kölcsönad pár milliárd dollárt. De amit ott találtam, az sokkal nagyobb kincs volt, mint amiről álmodtam. Olyasmi, amit pénzben nem is lehet kifejezni. Elolvastam Ah Ma naplóit, és amit bennük

találtam, annyira fontos volt, hogy nem várhattam tovább. Mindenképpen el akartam mondani neked.

Rachel megtámasztotta a hátát a párnákkal. Már régóta nem látta Nicket ilyen izgatottnak.

– Mit találtál?

– Olyan sok mindent akarok mesélni, azt se tudom, hol kezdjem. Azt hiszem, az első meglepetés akkor ért, amikor kiderült, hogy Jirasit herceg volt a nagymamám első szerelme. Indiában találkoztak, ahova Ah Ma a második világháború idején, a japán megszállás elől elmenekült. Huszonkét éves volt, szenvedélyes szerelemre lobbantak egymás iránt, és beutazták egész Indiát.

– Hát, ez nem meglepő, vagyis úgy értem, ha rábízta a legszemélyesebb írásait... – jegyezte meg Rachel.

– Igen, de most jön a meglepetés! A japán megszállás tetőpontján a nagymamámnak tulajdonképpen sikerült visszaszöknie Szingapúrba, ráadásul Jirasit segítségével. Elképesztő őrültség volt, mert a japánok dühöngve tomboltak, de Ah Ma akkor is megtette. És amikor újra a családjával volt, kiderült, hogy az apja elrendezett számára egy házasságot egy olyan emberrel, akit soha nem látott.

Rachel bólintott, és felidézte azt a történetet, amit Szu Ji mesélt el neki.

– Amikor öt évvel ezelőtt egyszer teáztunk, elmesélte nekem, hogy az apja választotta ki neki Jamest, és hogy ő hálás volt ezért neki.

– Hát, ami azt illeti, az apja erőszakkal vonszolta az oltár elé, és Ah Ma az első pár évben gyűlölte a nagyapámat. Nagyon kegyetlenül bánt vele. A háború után visszament Jirasithoz Bangkokba, és bár mindketten házasok voltak, nem tudták megállni, hogy ne folytassák a románcukat.

Rachel szeme elkerekedett.

– Csakugyan?

– Igen, de ez még mindig nem minden. A viszonya kellős közepén megtudta, hogy teherbe esett.

– Neeee! – kiáltott fel Rachel, és majdnem kiöntötte a kávéját. – És melyik gyerek az?

– Catherine néni.

– Te jóságos ég! Most már mindent értek. Ezért ismeri Cat néni Jirasit herceget, és ezért hagyta rá Szu Ji a birtokot! Tudja még ezt rajtad kívül bárki is?

Nick nemet intett.

– Amikor tegnap este visszarepültem Bangkokba, elég érdekes beszélgetésünk volt. A kertben üldögélve a Csaophraya folyót néztük, és akkor elmesélte az egészet. A nagymamám természetesen borzasztó szorult helyzetbe került, amikor rájött, hogy terhes. Jirasit nem hagyhatta el a feleségét – herceg volt, és túlságosan kötötték a családi politikai viszonyok –, így a nagymamának két választása maradt: vagy elválik a nagyapámtól, és a társadalomból kirekesztve egyedül neveli fel törvénytelen gyermekét, vagy elmondja neki az igazat, és megbocsátásért könyörög.

– El sem tudom képzelni, milyen nehéz lehetett neki azokban a napokban, különösen az ő családi hátterével – tűnődött Rachel, és hirtelen sajnálni kezdte Szu Jit.

– Hát, mindig tudtam, hogy a nagyapám egy szent volt, de nem tudtam, mennyire! Nemcsak visszafogadta Ah Mát, de soha, egyetlenegyszer sem hánytorgatta fel neki az esetet. Amikor feleségül vette, tudta, hogy Szu Ji nem szerette őt, de elhatározta, hogy elnyeri a szívét. És így is tett. Amilyen jó keresztény volt, megbocsátott, és Cat nénit is úgy nevelte, mintha a sajátja lenne. Igazából mindig úgy gondoltam, egyébként, hogy ő volt a kedvence.

– Szóval úgy gondolod, a nagymamád lassan megszerette Jamest? – kérdezte tűnődve Rachel.

– Cat néni szerint a nagymamám szerelmes lett belé – igazán, mélyen –, mert megismerte, milyen nagyszerű ember valójában. Tudod, mielőtt tegnap este eljöttem tőlük, elmondott még valamit, amit másnak még soha. Azt, hogy mi történt aznap, amikor Ah Ma meghalt. Ő volt egyedül a hálószobában abban a pillanatban – Nick hangja elcsuklott, amikor felidézte a nagynénje szavait:

„Amikor eljöttem Szingapúrba, a nagymamád elmondta, hogy a szellemek meglátogatták. Azt mondta, a bátyja, Ah Jit jött el, és az apja is ott járt a szobában. Természetesen azt gondoltam, hogy a sok morfiumtól hallucinációi vannak. Aztán aznap, amikor meghalt,

ott ültem mellette, miközben a légzése egyre nehezebb lett. Ránéztem a monitorokra, de minden rendben volt, és nem akartam riasztani az orvosokat. Aztán Mami egyszer csak kinyitotta a szemét, és megragadta a kezemet. »Légy jó kislány, add át a helyed neki« – mondta. »Kinek?"« – kérdeztem, és aztán megláttam az arcán valamit, amit tiszta, őszinte szeretetnek neveznék. »Jamesnek« – mondta lágyan, és ez volt az utolsó szava. Esküszöm, Nicky, én is éreztem. Éreztem az apám jelenlétét a szobában, amikor ott ültem, és aztán azt is éreztem, hogy együtt mennek el."

Rachel az ágy szélén ült, és potyogtak a könnyei.

– Hűha! Kiráz a hideg. Most már mindent kezdek érteni... azt például, miért ellenezte a nagymamád annyira, hogy mi összeházasodjunk.

– Úgy érezte, az apjának igaza volt, amikor kiválasztotta neki Jamest, és engedelmeskednie kellett volna neki az első pillanattól kezdve. Ezért ragaszkodott hozzá annyira, hogy én is engedelmeskedjek neki! – mondta Nick.

Rachel lassan bólogatott.

– Igen, és gondolj bele, hogy az anyámnak viszonya volt egy másik férfival, és én abból a kapcsolatból származom. Ez biztosan visszahozta az összes régi emlékét, a félelmeit és a bűntudatát azzal a viszonnyal kapcsolatban.

Nick felsóhajtott.

– Az egész rosszul sült el, de azt hitte, meg kell védenie engem. Hadd mutassak neked valamit. Az egyik naplójából esett ki – mondta Nick, elővett egy apró, összehajtogatott levelet, és átadta Rachelnek. Egy díszes címer alatt vörös betűkkel ez állt.

WINDSORI KASTÉLY

Kedves Szu Ji!

Nem tudom, hogyan fejezzem ki hálámat mindazért, amit Ön és a bátyja, Alexander tett a háború legsötétebb napjaiban. Amikor megengedte, hogy Tyersall Rark néhány igen fontos brit és ausztrál személy menedéke legyen, jelentős szerepet játszott sok-sok ember

életének megmentésében. Hőstettei, amelyeket nehéz lenne felsorolni is, soha nem merülnek feledésbe.

Üdvözlettel,
George R.I.

– George R.I.... – nézett Rachel csodálkozva a férjére.

– Bizony! Erzsébet királynő apja. A háború idején ő volt a király Angliában. Rachel, vannak olyan történetek a naplókban, amiket el se hinnél! Tudod, egész gyerekkoromban mindenki azt mesélte, hogy a nagyapám milyen nagy hős volt, és mennyi életet megmentett orvosként a háború alatt. Most meg kiderült, hogy a nagymamám és a bátyja szintén fontos szerepet játszott ebben. Alexander a megszállás kezdetén hivatalosan Indonéziában tartózkodott, hogy a dédapám üzleti ügyeit felügyelje, de titokban befolyásos embereket juttatott ki az országból. Szingapúr legfontosabb japánellenes aktivistáit segített elbújtatni Szumátrán, többek között Tan Kah Keet vagy Ng Aik Huant. Végül halálra kínozta egy japán ügynök, aki meg akarta tudni a titkait.

– Jaj, de borzasztó – suttogta Rachel, és a szája elé kapta a kezét.

– Igen, de mint kiderült, a nagymamám titokban visszatért Szingapúrba, méghozzá a japán megszállás legvéresebb napjaiban. És mielőtt Alexander meghalt, még elutazott Indonéziába, hogy lássa. Nagyon szerette őt, és a halála arra késztette, hogy folytassa azt, amit Ah Jit elkezdett. Tyersall Park lett a földalatti mozgalom központja, a birtokon keresztül menekítettek ki sok fontos személyt, akik Szingapúron át próbáltak a biztonságosabb Indonéziába vagy Ausztráliába menekülni. Magas szintű megbeszélések titkos helyszíne lett, és biztos menedék olyan kulcsfiguráknak, akikre a japánok vadásztak.

– Fantasztikus! Azt gondoltam volna, hogy ez a ház túlságosan feltűnő! – mondta Rachel.

– Hát, az lett volna, de a megszálló japán erők parancsnoka, Hiszaicsi Teraucsi gróf elfoglalta Tyersall Parkot, és beköltözött a főépületbe. A nagymamámnak és a szolgálóknak a hátsó szárnyban jutott csak hely, így sikerült olyan sok embert megmentenie

tulajdonképpen a tábornok orra előtt. Szolgálóknak álcázta őket – úgyis volt belőlük elég, így a japán katonák nem vettek észre semmit. Aztán a titkos föld alatti átjárón keresztül ki- és becsempészte az embereket. A télikert és a botanikus kert között vezet az út még ma is.

– Az, amelyiken te is besurrantál ide! – kiáltott fel Rachel.

Nick felemelte a levelet.

– Ez nem csak rólam szól, vagy arról, hogy elveszítem gyerekkorom otthonát vagy kapcsolatomat a múlttal. Most már több forog kockán. Ennek a háznak történelmi értéke van. A műemlékek közé kell kerülnie, és minden szingapúri előtt nyitva kell állnia. Sokkal fontosabb annál, mint hogy át lehessen alakítani, és szerintem a műemlékvédők azonnal ragaszkodnának az államegőrzéshez.

– Ez azt jelenti, hogy megakadályozhatod Bingék vásárlását?

– Ezt kell megtudnom. Ismerve Jack Binget, biztos vagyok benne, hogy harcolni fog.

– Ahogy a nénikéid is. Nekik a pénz kell, amit az eladásból kaphatnának. Mi fog történni, ha megfosztod őket attól, amit ők jogos örökségüknek tartanak?

– És mi van, ha van egy másik lehetőség, amivel senkit sem fosztanánk meg semmitől? Az elmúlt pár napban mindent alaposan végiggondoltam, és azt hiszem, van egy tervem arra, hogyan lehetne megőrizni ezt a történelmi nevezetességet, és egyben átalakítani valamivé, ami életképes a jövőben is.

– Tényleg?

– Aha, de kell néhány olyan ember hozzá, aki mélyen a zsebébe tud nyúlni, és aki hisz is bennünk.

Rachel elgondolkodott.

– Azt hiszem, pont ismerem azokat az embereket, akikkel beszélnünk kell ez ügyben.

9

Matinloc-Sziget
•
PALAWAN

Charlie és Astrid ölelkezve állt a lagúna partján.

– Soha többé nem engedlek el! – sóhajtott boldogan Charlie, amikor Astrid rámosolygott. Leültek a homokba, belelógatták a lábukat a lágyan csapkodó hullámokba, és gyönyörködtek a hihetetlen látványban, amit a rejtett lagúnát körülölelő, toronymagas sziklák nyújtottak. Csak fogták egymás kezét, és nem szóltak egy szót sem.

Végül Astrid szólalt meg.

– Nem akartam, hogy aggódj. Nem voltam teljesen tisztában azzal, mennyire a szívedre veszed a dolgot egészen addig, amíg meg nem hallottam, hogy összeverekedtél Diegóval China partiján. Hogy van az állad? Egy kicsit még lila.

– Jól vagyok – mondta Charlie, és szórakozottan dörzsölgetni kezdte az állát. – Ha őszinte akarok lenni, én magam sem hittem volna, hogy sor kerül rá. Hogy lehet az, hogy nem gondoltad, mennyire aggódom majd miattad? Hiszen már majdnem hat hete senki sem tudott rólad semmit!

– Nem tűntem el. Cassiannal FaceTime-on tartottam a kapcsolatot, és a családom is tudja, hogy jól vagyok. De gondolom, anyám erről egy szót sem szólt neked, igaz?

– Hát persze hogy nem! Amikor utoljára beszéltem vele telefonon, azt mondta, hogy nem tud rólad semmit, és nem is nagyon érdekli a sorsod. Aztán lecsapta a telefont – mondta sértetten Charlie.

– Na, ezen nem vagyok meglepve – mosolygott Astrid a fejét csóválva. – Jól voltam, Charlie. És ez még nem is a legjobb kifejezés. Kellett egy kis idő, amit csak magammal tölthetek. Amióta itt vagyok, rájöttem, hogy ezt már régóta nem csinálom. Ha elutaztam valahova, akkor is ott volt a családom, vagy munkával kapcsolatban

kellett mennem, esküvőre, más társasági eseményre. Igazából soha sehova nem mentem még úgy, hogy az csak rólam szóljon.

– Értem, és tudtam, hogy időre van szükséged. De attól is féltem, hogy az elméd körbe-körbe forog, és nem értesülsz semmiről, ami közben otthon történik.

– Nem is akartam tudni, Charlie. És őszintén szólva, nem biztos, hogy most akarom. Ez a lényeg. Olyan helyre kellett mennem, ahol elbújhatok, és mindent magam mögött hagyhatok, mert csak így tudtam megérteni mindazt, ami *saját magamban* történik.

Charlie a nyugodt, lassú hullámokat nézte. Ahogy a délelőtti nap emelkedett, egyre sötétebb kék lett a víz.

– Hogy találtál rá erre a helyre?

– Évek óta van egy kis szigetem. Nem ez, mert ez Matinloc, és az állam tulajdona. De nem messze innen van egy kisebb. A nagymamám testvére, Matilda Leong hagyta rám titokban. Tudod, egy kicsit különc volt... összeesküvés-elméletekben hitt, és komolyan gondolta, hogy egy nap nukleáris háború fogja elpusztítani a világot. Ezért vett egy kis szigetet Palawanon, ahol felépíttetett egy házat. „A végső menedék” – így hívta, és amikor meghalt, azt akarta, hogy az enyém legyen. Egészen mostanáig soha nem jártam ott, és most nem értem, mire vártam eddig.

– Olyan itt minden, mint a Paradicsomban lehetett. Minden pillanatban azt várom, hogy Brook Shields meztelenül kilépjen a partra!

– Csak szeretnéd!

– Bár most épp sokkal jobb látványban van részem – mondta Charlie Astrid áttetsző gézruháját nézegetve, amely alatt felsejlett a nő gyönyörű, napbarnított teste. Mintha csak a gondolataiban olvasott volna, Astrid egyszer csak felállt.

– Úsztál már meztelenül egy titkos lagúnában? – kérdezte, és vetkőzni kezdett.

– Hát... Marco nem jön vissza? – kérdezte egy kicsit zavartan Charlie.

– Marco jó pár óra múlva tér csak vissza – felelte Astrid, majd kibújt fehér, pántos bikinijéből, és belegázolt a habokba. Charlie

reflexszerűen körülnézett, nehogy bárki meglássa, majd levette az úszónadrágját, és Astrid után ment.

Egy ideig csak lebegtek a kristálytiszta vízben, és a korallok körül nyüzsgő, színes halakat figyelték. A tengerirózsák integettek az áramlatok között, az óriási kagylók beásták magukat a homokba, és csak egy-egy pillanatra nyitották ki a héjukat, hogy vizet szippantsanak be. A szerelmesek a lagúna közepére úsztak, és a vonuló felhőket csodálták, majd Charlie a karjaiba vette Astridot, és kivitte a partra. A csillogó, fehér homokban szerelmeskedtek, eggyé válva a természettel, az égbolttal és a tengerrel. Körülöttük a sziklák magasodtak, fenségesen.

Charlie a hátán feküdt a puha homokban. Kezdett elbóbiskolni a napon, miközben a feje fölött lengedező pálmafák ütemes ringása szinte hipnotizálta. Egyszer csak élénk beszélgetés hangja ütötte meg a fülét.

– Mi az? – kérdezte lustán.

– Valószínűleg turisták – felelte Astrid.

– Turisták? Micsoda?!! – ugrott fel Charlie, és már meg is pillantott egy feléjük közeledő, sárga pólós csapatot. Az apály idején a barlang már nem volt teljes egészében víz alatt.

– Basszus! Hol a gatyám? – kérdezte idegesen Charlie. – Nem mondtad, hogy turisták is lehetnek errefelé.

– Hát persze hogy vannak – ez az egyik legnagyobb látványosság Palawanon – nevetett Charlie kapkodásán Astrid. A férfi anyaszült meztelenül szaladgált fel-alá a parton, és kétségbeesve próbálta megtalálni a fürdőnadrágját.

– Hé, haver! Ezt keresed? – kérdezte egy ausztrál szörfös a lagúna másik oldaláról, kezében Charlie gatyáját lengetve.

– Igen, kösz! – kiáltott vissza neki Astrid, és nevetve Charlie-hoz fordult, aki egy pálmafa mögé bújt el. – Jaj, ne viccelj már! Nincs semmi szégyellnivalód!

* * *

– Tényleg megváltoztál. Nem tudom, hogy az az Astrid, akit korábban ismertem, akart volna-e spontán módon szeretkezni a nyílt terepen egy csomó ausztrál turista előtt – mondta Charlie, amikor leültek ebédelni Astrid csodás, fehér villájának teraszán. Az épület a sziget legmagasabb pontján állt.

– Tudod, közhelyesnek hangzik, de az, hogy távol kerültem az egésztől, átalakított bennem sok mindent. Rájöttem, hogy a félelmeim közül egy csomó nem is az enyém. Az anyámé, az apámé, a nagyszüleimé. Csak valahogy tudat alatt beépítettem őket. Hagytam, hogy minden döntésemet ezek a félelmek befolyásolják. Egy pár ember meztelenül lát a tengerparton a világ egyik legrejtettebb zugában. Kit érdekel! Büszke vagyok a testemre, nincs mit rejtegetnem. De persze van a fejemben egy hang, ami automatikusan megszólal, és azt mondja: „Astrid, vegyél fel valami ruhát. Ez nem helyes. Leong vagy, és szégyent fogsz hozni a családra." És akkor rájövök, hogy legtöbbször az anyám rosszalló hangját hallom a fejemben.

– Az anyád mindig az őrületbe kergetett téged – mondta Charlie, és még egy adag *guinataang sugpót*[125] tett a tányérján lévő fokhagymás rizsre.

– Tudom, és ez nem csak az ő hibája. Sok borzalmas dolgot mondott, de már megbocsátottam neki. Tönkretette magát – nézd, a második világháború idején született Szingapúrban, a legnagyobb borzalmak idején, amit csak el tudsz képzelni. Hogy ne élte volna meg a nagyszüleim élményeit?! A nagyapámat a japánok bebörtönözték, és majdnem agyonlőtték. A nagymamám titokban segítette az ellenállást, miközben fiatal anya volt, és megpróbált életben maradni.

Charlie bólintott.

– Az én anyám egész gyerekkorát a malajziai Endau koncentrációs táborban töltötte. A családja arra kényszerült, hogy megtermelje a saját élelmét, és majdnem éhen haltak. Biztos vagyok benne, hogy anyám azért ilyen most. A szakácsoknak a leértékelt, háromnapos kenyeret kell megvenniük a boltban, de 30 ezer dollárt képes elkölteni kedvenc halának a plasztikai műtétjére. Teljesen észszerűtlenül cselekszik.

Astrid a terasz alatti gyönyörű kis öblöt nézte.

– A tudósok beszélnek arról, hogyan örököljük a szüleink egészségi problémáit génjeinken keresztül, de a félelmeik és fájdalmaik egész sorát is képesek vagyunk magunkba vésni, több generáción át. Felismerem, amikor anyámat a félelmei vezetik, de a legfontosabb felfedezésem az, hogy *nem vagyok felelős* ezekért a félelmeiért. Többé nem teszem őket a sajátommá, és nem akarom őket továbbadni a fiamnak.

Charlie ránézett Astridra, és elgondolkodott a szavain.

– Minden tetszik, amit mondasz, de meg kell kérdeznem – *ki vagy te?* Olyan, mintha egy egészen új nyelvet beszélnél.

Astrid titokzatosan elmosolyodott.

– Be kell vallanom, az elmúlt öt hétben, amit itt töltöttem, nem voltam teljesen egyedül. Amikor eljöttem Szingapúrból, először Párizsba mentem, és Grégoire barátommal találkoztam. Ő beszélt egy ismerőséről, aki Palawanon él. Igazából ezért jöttem ide. Nem akartam Ázsiában maradni. Épp Marokkóba indultam, egy olyan helyre, amely az Atlasz hegységben van, de Grégoire arra biztatott, hogy látogassam meg az ismerősét.

– Ki az az ember?

– Simone-Christine de Ayala.

– Rokona a hongkongi Pedro Paulónak és Evangeline-nek?

– Kiderült, hogy unokatestvérek – nagy a család. Na, mindegy. Nem is tudom, hogy jellemezzem őt. Számomra ő egy nagyon bölcs lélek, és van egy csodálatos otthona az egyik szomszédos szigeten. Amióta idejöttem, majdnem mindennap találkozunk, és fantasztikus beszélgetéseink vannak. Végigvezetett az irányított meditációkon, és hihetetlen áttöréseket éltem meg.

– Például mit? – kérdezte egy kicsit aggódva Charlie, mert attól félt, hogy Astrid valamilyen őrült guru hatása alá került.

– Hát, a legnagyobb az, hogy rájöttem, egész életemben megpróbáltam előre látni a szüleim félelmeit – megpróbáltam tökéletes lány lenni minden áron, soha nem tettem semmi rosszat, soha nem beszéltem az újságírókkal. És nézd meg, hova jutottam? A tökéletesség álarca mögé bújva, a magánéletemet és a kapcsolataimat mindennél jobban védve, konkrétan nagyobb

károkat okoztam, mintha úgy éltem volna az életemet, ahogy szerettem volna eredetileg.

Charlie megkönnyebbülve bólintott.

– Ezzel tökéletesen egyetértek. Nekem mindig úgy tűnt, hogy az egész életedet árnyékban éled. Lényegesen okosabb és tehetségesebb vagy, mint amit bárki is gondolt volna rólad, és mindig az volt a véleményem, hogy tökéletes helyzetben vagy ahhoz, hogy sokkal többet tegyél.

– Tudod, mennyi mindent akartam csinálni, amit a szüleim leszavaztak? Amikor lediplomáztam, és megkaptam azt a szuper álláslehetőséget az Yves Saint-Laurent-nál Párizsban, azt mondták, menjek haza. Aztán nem engedték, hogy beindítsam a saját divatcégemet – ez túl pórias volt nekik. Aztán szerettem volna bizonyos egyáltalán nem divatos ügyekért dolgozni, mint például az embercsempészet vagy a délkelet-ázsiai gyermekprostitúció, de erről hallani sem akartak. Astrid Leong számára az egyetlen elfogadható elfoglaltság az volt, hogy jól szituált, leellenőrzött bizottságokban ül, amelyek csakis magánkézben lehetnek. Semmi olyasmi, ami miatt a nyilvánosság elé kerülhettem volna. Mintha a családom generációk óta rettegne a saját vagyonától, attól, hogy valaki azzal vádolja meg őket, hogy gazdagok, közönségesek és feltűnősködnek. Számomra a vagyon arra jó, hogy előnyös helyzetbe hozzon minket: hogy jót tegyünk, ne pedig elbújjunk a világ elől.

Charlie izgatottan csapta össze a kezét.

– Akkor gyere vissza, Astrid. Gyere vissza hozzám, és csináljunk valamit együtt! Tudom, hogy amikor azt a levelet írtad, teljesen más idegállapotban voltál, szóval el akarom felejteni azokat a sorokat. Együtt akarok lenni veled. Azt akarom, hogy a feleségem legyél, és azt az életet éld, amit szeretnél.

Astrid egy kis ideig a távolba révedt, majd a szikrázó napsütésben csillogó, fehér villát nézte.

– Az nem olyan egyszerű... nem tudom, készen állok-e a visszatérésre. Azt hiszem, egy kicsit jobban meg kell gyógyítanom magam, mielőtt visszamegyek abba a világba, amit magam mögött hagytam.

– Astrid! Az a világ, amit magad mögött hagytál, nagyon sokat változott. Kérlek, hadd mondjam el, mi történt az elmúlt hetekben! Azt hiszem, segíteni fog – könyörgött Charlie.

Astrid vett egy nagy levegőt.

– Jól van, mondd el, amit szeretnél.

– Először is Isabel kijött a kómából, és úgy néz ki, elég jól halad a felépülése. Jelentős memóriavesztése van, és fogalma sincs, mi történt azon az éjszakán, de rendbe jön.

– Hála istennek – mormogta Astrid lehunyt szemmel.

– A másik fontos dolog az, hogy Michael minden különösebb feltétel nélkül aláírta a válási papírokat.

– Micsoda?! – ült fel Astrid, és szemmel láthatóan megdöbbentette a hír. – Hogy történhetett ez meg?

– Nos, elég bonyolult történet, de kezdjük a kiszivárogtatott videóval. Kiderült, hogy Isabelnek volt meg a felvétel először, nem pedig Michaelnek. Végig figyeltetett minket. A paparazzók, akik követtek minket Indiába, a kamera elrejtése a hálószobában – ez mind az ő műve volt.

Astrid nem akarta elhinni, amit hall.

– És hogy csinálta?

Charlie elmosolyodott.

– Sose találnád ki. Emlékszel arra a régi, rongyos zsiráfra, amit Delphine mindenhova magával visz?

– Igen! Ami nélkül nem tud elaludni?

– Igen. Isabeltől kapta, és kiderült, hogy egy nagyon ügyes kis kamerát és felvevőt helyeztek el benne.

– Jóságos ég!

– Delphine ide-oda hurcolta a nyomorult plüssállatot a két ház között, így Isabel mindig tudott minden lépésemről. A felvételt teljesen véletlenül szerezte meg. Delphine az én szobámban aludt azon az éjszakán, amely után te megérkeztél, és otthagyta a zsiráfot az ágy végében lévő ládán.

– Nem csoda, hogy olyan furcsa szögben készült a felvétel! – nevetett Astrid. – De hogy a csudában tett szert egy ilyen profi eszközre?

– Michael segített neki. Végig egy húron pendültek. Ez Isabel öngyilkossági kísérlete után derült ki, mert a rendőrség nyomozni kezdett a telefonján lévő felvétel eredetével kapcsolatban.

Astrid szomorúan csóválta a fejét.

– Szóval összejátszottak... a két keserű ex.

– Aha. De ez végül hasznunkra vált. Pár hete elrepültem Szingapúrba, és szépen elbeszélgettem Michaellel. Megmondtam neki, hogy visszavonhatja a keresetet, aláírhatja a papírokat, és élvezheti a milliárdos agglegény életét, vagy a következő fog történni: először is, börtönbe megy, amiért segédkezett Isabelnek ebben a törvénytelenségben. Másodszor, börtönbe megy zsarolásért, mert ostoba módon elküldte neked a felvételt, ötmilliárd dollárt követelve. Harmadszor, börtönbe megy azért, mert kapcsolatba hozható a videó rossz szándékú megjelentetésével. A szingapúri bíróság felgöngyölíti az összes vádat, amit fel fogok hozni ellene, majd az élete hátralévő részét a changi börtönben tölti. Vagy ami még rosszabb, kitoloncolják Hongkongba, és egy észak-kínai börtöntáborba küldik az orosz határ mellé, ahol az ilyen csinos fiúknak, mint ő, nagyon *fájdalmas* élményeken kell keresztülmenniük.

Astrid megint hátradőlt, és lassan emésztette meg a hallottakat.

Charlie vigyorgott.

– Michael megígérte, hogy soha nem okoz neked vagy Cassiannak semmilyen gondot. Soha többé. Szóval, amint aláírod azokat a dokumentumokat, szabad ember vagy.

– *Szabad ember* – ismételte halkan Astrid. – Charlie, szeretlek, és nagyon hálás vagyok mindenért, amit értem tettél az elmúlt pár hétben. Ha őszinte akarok lenni magamhoz – az *új* önmagamhoz –, és teljesen őszinte akarok lenni hozzád is, nem tudom megmondani, férjhez akarok-e menni ebben a pillanatban. Azt sem tudom, készen állok-e arra, hogy visszamenjek Szingapúrba. Elég sokat barangoltam ezeken a szigeteken, megismertem a helyieket, és kötődöm a helyhez. Azt hiszem, nagyon sok mindent tehetnék itt is, hogy segítsem az őslakosokat. Szükségem lenne még egy kis időre, és nagyon szeretném idehozatni Cassiant. Láttam, milyen boldogok a gyerekek ezeken a szigeteken. Közel vannak a természethez,

szabadok és kalandvágyók! Olyan ügyesen futnak végig ezeken a keskeny kis faladikokon, mint a tengerészek, úgy másznak fára, mint az akrobaták a kötélre, és leverik az összes érett kókuszdiót. Aztán csak nevetnek és nevetnek. Arra emlékeztetnek, amilyenek mi voltunk gyerekkorunkban Tyersall Parkban. Cassian egész élete leckékről, vizsgákról, nyelvórákról, teniszórákról, zongoraversenyekről szól, és ha nem ezek egyikét csinálja, akkor oda van ragadva a számítógéphez, és azokat az erőszakos videójátékokat játssza. Nem is emlékszem, mikor hallottam utoljára nevetni. Ha az én új életem szabad lesz, ugyanezt a szabadságot akarom neki is megadni.

Charlie Astrid szemébe nézett.

– Figyelj csak, én azt szeretném, ha pontosan olyan életed lenne, amilyet csak akarsz, amiről álmodtál. Magadnak és Cassiannak. Csak egy kérdésem van: ebben az új életben van hely számomra is?

Astrid Charlie-ra nézett, és nem tudta, mit válaszoljon.

10

ANTWERPEN

•

BELGIUM

Kitty a helyiség közepén állt, és a berendezés különleges együttesét csodálta: tárgyak, természet és fény. Volt az egészben valami ősi puritánság, és a szoba nyugalmat és élénkítő erőt sugárzott.

– Ez az, amit akarok! Ilyennek akarom Tyersall Parkot – mondta Olivernek. Az Albert Canalon jártak, ahol egy Kanaal nevű, 19. századi iparkomplexumot jártak be egy volt gabonasiló szomszédságában. Itt alakította ki ugyanis szalonját és privát bemutatótermét Axel Vervoordt, a világ egyik legnevesebb belsőépítésze.

– Már félig meg is vagyunk, Kitty. Tyersall Parknak csodálatos alapjai vannak, és megvan benne az a tökéletes patina, amit pénzen nem lehet megvásárolni. Nem kell importálnunk új padlót vagy új falakat, amik úgy néznek ki, mintha a 17. századból származnának. De nézd csak, hogy megváltoztatja a szoba egész hangulatát ez a bronzszakóca. És ezek az egyszerű páfrányok milyen gyönyörűen kókadnak ezen az ebédlőasztalon. Minden csak elhelyezés kérdése. Axel mestere ennek!

– Azonnal találkozni akarok vele – közölte Kitty.

– Ne aggódj, hamarosan itt lesz. Nem hallottad, mit mondott az asszisztense? *A belga királynéval, Matilddal ebédel* – suttogta Oliver.

– Ó, nem értettem az akcentusa miatt. Azt hittem, hogy éppen a *Matildát* olvassa. Gondoltam is, miért olvas ez az ember egy gyerekkönyvet, amikor ilyen sokat repültem, hogy találkozzak vele?!

– Axel munkáját nagyon nagyra értékelik, sok koronás fő van a kliensei között – tájékoztatta Oliver Kittyt, miközben egy erősen megvilágított helyiségbe értek, amely teljesen véletlenül kőből faragott, régi Buddha-fejekkel volt tele.

– Mi lenne, ha ilyesmit csinálnánk a kertbe? Szuper lenne, ha sétálgatás közben egyszer csak belefutnánk pár Buddha-fejbe, nem? – javasolta Kitty.

Oliver magában felnevetett. Megpróbálta elképzelni Victoria Young reakcióját, amint megpillant több tucat Buddha-szobrot szerteszét Tyersall Parkban. Ennek ellenére Kitty ötlete nem volt teljes képtelenség. Lehetséges, hogy úgy lehetne számára társadalmi rangot kivívni, ha Peggy Guggenheim szingapúri alteregóját formálnák meg belőle. Akkor Tyersall Park adhatna otthont a kortárs művészeteknek. Olyan lenne, mint Storm King New Yorkban vagy a Chinati Alapítvány Marfában. Rávehetnék a világ legjobb művészeit, hogy a birtokhoz kapcsolódó installációkat alkossanak ott helyben. Christo az egész házat becsomagolhatná ezüstszínű anyagba, James Turrell csinálhatna egy fényshow-t a télikertben, és talán Ai Weiwei is kitalálhatna valamit a liliomos tónál.

Merengését a hirtelen támadt mozgás szakította félbe, ahogy Axel Vervoordt belépett a szobába. Kifogástalanul volt öltözve egy szürke öltönyben és fekete garbóban. Sürgő-forgó asszisztensek hada vette körül.

– Oliver Csien, micsoda öröm, hogy újra találkozunk! – kiáltott fel szívélyesen az élő legenda.

– Axel, *én* hogy örülök! Bemutathatom Mrs. Binget?

– Üdvözlöm a Kanaalban – mondta Axel, és kissé meghajolt Kitty felé.

– Köszönöm. Axel, lenyűgöznek az alkotásai! Még soha életemben nem láttam ehhez foghatót, szinte úgy érzem, rögtön be akarok költözni ide – lelkendezett Kitty.

– Köszönöm, Mrs. Bing. Ha tetszik, amit itt lát, meghívnám a magánrezidenciámra, Kasteel van 's-Gravenwezelbe, amíg Antwerpenben tartózkodik.

– Kitty, ezt nem hagyhatod ki. Kastel van 's-Gravenwezel az egyik leggyönyörűbb kastély a világon – jegyezte meg Oliver.

Kitty Axelre rebegtette a szempilláit.

– Nagyszerű lenne!

– Ha hamarabb tudtam volna, hogy ma eljönnek, ebédre is meghívtam volna Önöket. Őfelsége, a királyné megtisztelt minket a jelenlétével, és hozott egy elbűvölő házaspárt is.

– Remélem, pompásan érezték magukat – mondta Oliver.

– Igen, hogyne, abszolút! Ez a fiatal pár most szerezte meg a legcsodálatosabb ingatlant Szingapúrban, ami valószínűleg a sziget legnagyobb magánbirtoka.

Kitty elsápadt.

Axel folytatta:

– Várjunk csak – majdnem elfelejtettem. Ön is szingapúri, ugye, Oliver?

– Igen, valóban – erőltetett mosolyt az arcára Oliver.

– Hallott már erről a birtokról? Azt mondják, építészetileg meglehetősen vegyes stílusú, sokféle korszakot tükröz, de huszonöt hektár tartozik hozzá. Azt hiszem, Tivoli Park a neve – bökte ki végül Axel.

Kitty csendesen kiment az erkélyre, és vadul nyomkodni kezdte az iPhone-ját.

– Azt hiszem, Tyersall Parkra gondol – javította ki Oliver.

– Igen, az az! A hölgy apja nászajándékba adta neki a házat, ő pedig szeretné, ha segítenék az átalakításban.

Oliver kinézett az ablakon, és látta, hogy Kitty mandarin nyelven üvölt, miközben kezével vadul hadonászik.

– Tudom, hogy nem beszél az ügyfeleiről, de ha nem tévedek, az illető házaspár egy angol gróf és egy kínai nő.

Axel elmosolyodott.

– Semmi sem kerüli el a figyelmét, igaz? Ilyen nagyságrendű munkám még nem volt Ázsiában, és azt hiszem, igénybe venném a segítségét.

– Gratulálok, Axel, örömmel – préselte ki magából Oliver, de úgy érezte, elhányja magát.

– Nos, mit tehetek Önért és Mrs. Bingért?

Oliver Kittyt figyelte, aki ebben a pillanatban kihajította a telefont a kanálisba.

– Ó, csak erre jártunk. Drieshez indultunk a Het Modepaleis-be, és gondoltam, beugrunk.

* * *

– Azt mondta, Colette új ember lett. Megváltoztatta az életét, és ő büszke arra, hogy valami jó dolgot szeretne csinálni. Ezért kellett neki egy rendes ház Szingapúrban. Hogy lehet valaki ilyen hiszékeny? – kiabált Kitty.

– Igen, eressze ki, eressze ki az egészet – mondta egy nyugodt hang.

– Azt mondta, hogy Colette titokban elment hozzá Szingapúrba. A lába elé vetette magát, és a bocsánatáért könyörgött. Elhiszi ezt a szart? – dühöngött tovább Kitty egy masszázságyon feküdve. Fejét a nyílásba helyezte, közben Elenya, a masszázsterapeutája pár forró követ tett a gerincoszlopára.

– Jól van, jól van. Most a derekára teszek néhány követ, és azt szeretném, ha tényleg úgy érezné, hogy beleégnek a második csakrájába. Merüljön mélyebbre a haragjában, és eressze ki – ösztökélte Elenya.

– Azt mondta, „Ne kényszeríts arra, hogy válasszak közted és a lányom között. Csak egy lányom van, de másik feleséget bármikor szerezhetek.” Gyűlölöm! Gyűlölöm! Gyűlölöm! – kiabálta Kitty, és a könnyei most már megállíthatatlanul záporoztak a padlóra.

Hirtelen megremegett a föld, és néhány kő legurult a hátáról az asztalra. Oliver, aki egy karosszékben ült mellette, szorosabbra húzta a biztonsági övét.

– Ez nem turbulencia volt, Kitty, hanem a dühe szállt ki az univerzumba. Hogy érzi magát? – kérdezte Elenya, és egy forró, gőzölgő kendővel dörzsölni kezdte Kitty lábfejét.

– Kibaszott jó érzés! Mindjárt szólok a pilótának, hogy fordítsa meg a gépet, és vezesse be ezt az istenverte repülőt az istenverte pofájába! – kiabált újra Kitty, majd újra hangosan zokogni kezdett.

Oliver felsóhajtott, és kinézett a fürdőrészleg ablakán Kitty Boeing 747–81-esének VIP-termében. A La Manche csatorna fölött repültek éppen, és nemsokára megérkeznek Londonba.

– Nem tudom, hogy a gyors bosszú-e a legjobb válasz, Kitty. Azt hiszem, hosszú harcra kell felkészülnöd. Nézd meg azt az életet, amit Jack biztosít neked. Három repülőgép áll rendelkezésedre, a

csodálatos Elenya forróköves masszázst csinál, ráadásul épp akkor, amikor a legnagyobb szükséged van rá, és ott vannak azok a gyönyörű házak világszerte. És ne feledkezzünk el Harvardról. Fiút adtál Jacknek, és ha majd felnő, elhomályosítja Colette jelentőségét. Ugye, ismered az özvegy Ce-hszi császárné történetét?

– Ő az az idős hölgy, aki meghal *Az utolsó kínai császár* című fim első jelenetében, nem? – kérdezte Kitty halkan.

– Igen, Ce-hszi volt Hszien-feng egyik ágyasa, majd miután a császár meghalt, palotapuccsot szervezett, és valódi hatalomra tett szert Kínában. Ce-hszinek alighanem nagyobb hatása volt Kína történelmére, mint bármely más uralkodónak. A középkori birodalomból modern állammá alakította az országot, kapukat nyitott Nyugat felé, eltörölte a lábelkötést. És képzeld el, mindezt úgy hajtotta végre, hogy nőként technikailag semmilyen hatalma nem volt.

– Akkor hogy csinálta? – kérdezte Kitty.

– Ötéves fia nevében uralkodott, aki apja halála után a császári trónra került. Tizenévesen azonban ő is meghalt, de ekkor a császárné adoptált egy másik fiút, őt is a trónra ültette, majd őt használta fel céljai elérésére. Az udvari etikett előírta, hogy a császárnét férfiak nem láthatják, ezért a miniszterekkel minden megbeszélést egy selyemparaván mögül intézett. Sokat tanulhatnál Ce-hszitől, Kitty. Ki kell várnod a megfelelő alkalmat, és meg kell erősítened a pozícióidat azzal, hogy a lehető legjobb anyja vagy Harvardnak. Neked kell lenned a legbefolyásosabb embernek az életében. Idővel ő örökli majd a Bing-birodalmat, te pedig uralkodni fogsz a nevében. A történelemben nem mindig azoknak volt a legnagyobb hatalmuk, akik a reflektorfényben álltak. Ce-hszi özvegy császárné, Richelieu bíboros, Cosimo de' Medici... a maguk korában szinte észrevétlenek voltak, de türelemmel, intelligenciával és kitartással titokban megszerezték az igazi hatalmat.

– Türelem, intelligencia és kitartás – ismételte Kitty. Aztán hirtelen megfordult, és felült a masszázságyon. A forró kövek legurultak a testéről, Elenya nem győzte felkapkodni őket.

– Aláírták már Tyersall Park adásvételi szerződését?

– Azt hiszem, a jogászok most szövegezik.

– Akkor még nem kötötték meg az üzletet, ugye?

– Nem. Szóban történt megállapodás, de amíg a szerződést alá nem írják, semmi sem hivatalos.

Oliver megpróbálta kitalálni, mi jár Kitty fejében.

– Nem azt mondtad, hogy más érdeklődők is voltak, mielőtt Jack ajánlatot tett?

– Hát, igen, az unokatestvérem, Nick meg akarta venni, de nem sikerült annyi pénzt összekaparnia, amivel Jack ajánlatát kiüthette volna.

– Menyire lett volna szüksége?

– Azt hiszem, négymilliárd dollár hiányzott.

Kitty szeme felcsillant.

– Mi lenne, ha én lennék a ház egyik titkos befektetője? Mi lenne, ha betenném ezt a pénzt, és eloroznám Tyersall Parkot Jack orra elől?

Oliver meglepve bámult rá.

– Kitty, neked van ennyi pénzed?

– A váláskor kaptam kétmilliárdot Bernardtól, és az egészet befektettem az Amazonba. Tudod, hogy felmentek azok a részvények az elmúlt évben? Most már több mint ötmilliárdom van, és az egész ott hever egy számlán a Liechtenburg Csoport kezelésében.

Oliver előrehajolt.

– És tényleg hajlandó lennél ezt a pénzt befektetni az unokatestvérem üzletébe?

– Te így is, úgy is megkapod a jutalékod, nem?

– Igen, de aggódom, hogy egyetlen vállalkozásba akarsz befektetni ennyi pénzt.

Kitty elhallgatott, és egy kicsit meg is hatódott attól, hogy Oliver ennyire törődik vele.

– Minden pénzt megér, ha tudom, hogy Colette nem teheti rá a kezét arra a házra.

– Akkor telefonálnom kell párat – mondta Oliver, kicsatolta a biztonsági övét, és kiment a wellnesskabinból. Öt perc múlva vigyorogva tért vissza.

– Kitty, érdekes fejlemények történtek. Most beszéltem az unokatestvéremmel, Nickyvel. Kiderült, hogy Tyersall Park a nemzeti örökség része lett. Nick és néhány üzletfele közösen terjesztenek elő egy radikális, új ajánlatot Jack Bingé ellenében.

– Ez azt jelenti, hogy Colette sem kapja meg?

– Igen, valószínű. De kell nekik még egy befektető. Hárommilliárd dollárjuk hiányzik.

– Csak három? Akkor meg is köthetjük az üzletet.

– Szóljak a pilótának, hogy forduljon vissza?

– Miért is ne?

Oliver felemelte a készüléket, és beleszólt.

– Megváltozott a terv. Amilyen gyorsan csak lehet, Szingapúrba kell mennünk.

– Azért ne túl gyorsan. Még folytatni akarom a forróköves masszázst – dorombolta Kitty, és kinyújtózott az ágyon.

Epilógus

TYERSALL PARK

•

SZINGAPÚR

EGY ÉVVEL KÉSŐBB...

– Alig várom, hogy lássam a menyasszonyt. Kíváncsi vagyok, melyik tervezőt választotta – mondta Jacqueline Ling Oliver Csiennek, a bensőséges szertartás megkezdése előtt. Kétszáz vendég fogadta el a boldog család meghívását, és most mindenki az andalúziai kerengőben gyülekezett. A kanapékon ülve élvezték a koktélokat, és megcsodálták azt a fényinstallációt, amelyet James Turrell az udvart körülvevő, oszlopos árkádok alatt alakított ki.

– Fogadhatunk – javasolta Oliver.

– A mostani nyerő szériádat nézve nem biztos, hogy akarok veled fogadni. Mellesleg gratulálok az új megbízásodhoz Abu-Dzabiban!

– Köszönöm. Tudod, csak egyetlen palota. A hercegnőt annyira rabul ejtette az, amit itt csináltunk, hogy ígért egy zavarba ejtően nagy összeget. Nem érdekes. Fogadjunk egy ebédben a Daphnéban, amikor mindketten Londonban vagyunk. Én Giambattista Vallira tippelek – mondta Oliver.

– Jól van, legyen ebéd a Daphnéban. Én úgy gondolom, hogy a menyasszony ruháját Alexis Mabille készítette. Tudom, mennyire kedveli a munkáit.

A vonósnégyes, amely addig játszott, hirtelen elhallgatott, és az udvar távolabbi ajtaja kinyílt. Egy kifogástalan külsejű, szmokingos fiatalember jelent meg hegedűvel az álla alatt.

– Ó, nézd, Charlie Siem! Mostanában mindenütt feltűnik, nem? – jegyezte meg Oliver, miközben a jóképű virtuóz Elgar *Salut d'amour* című számát játszva végigsétált az árkád alatt. A másik oldalon lévő ajtó is lassan kinyílt. Charlie kisétált rajta, de közben hátrafordult, és intett a vendégeknek, hogy kövessék. Odakint egy több ezer

fogadalmi gyertyával megvilágított ösvény vezetett a rózsakerttől – az új sós vizes, 13. századi mór csempével kirakott medence mellett – a fák közé.

A zenész vidáman játszott hangszerén, a vendégek pedig követték. Amikor odaértek a liliomos tóhoz, sokan felkiáltottak a pazar látvány hatására. Egy félkörben fekete faszékeket állítottak fel a tó körül. Több száz rózsaszín lampion lógott a fákon, amelyek zuhatagszerűen csüngtek az ágakon, és megvilágították a sok-sok kúszónövényt, amelyet fehér orchideákkal, bazsarózsákkal és fehér jázminokkal díszítettek fel. A tó egyik oldalán gyönyörű, ívelt híd állt, amit kifejezetten az esküvőre építettek fel. Szinte teljesen beborították azok a rendkívül változatos árnyalatú rózsák, amelyektől valamelyik impresszionista festő művére hasonlított. Akárcsak Monet hídjai Givernyben.

Miután a vendégek elfoglalták helyüket, a négy égtáj felé forduló négy csellista játszani kezdte Bach G-dúr csellószvitjét. Elindult az esküvői menet. Egy imádni való kislány kezdte a sort, aki fehér Marie-Chantal ruhában vonult végig a sorok között, és végigszórta az utat rózsaszirommal. Mögötte Cassian Teo érkezett fehér vászonöltönyben (de mezítláb), aki nagyon figyelt, hogy el ne ejtse a bársonypárnácskát, amin a jegygyűrűk voltak.

Nick és Rachel következett egymásba karolva. Eleanort majd' szétvetette a büszkeség, amikor végignézett sötétkék Henry Poole szmokingot viselő fián. El kellett ismernie, hogy Rachel is ragyogóan szép volt egyszerű, elegáns, tojásszínű, selyemkrepp ruhájában, amit Narciso Rodriguez tervezett.

– *Aiyah,* mintha megint az ő esküvőjükön lennék... – szipogott a férjének, és megtörölte könnyes szemét.

– Kivéve az őrült helikopteres jelenetedet – felelte Philip.

– Nem volt őrült! Megmentettem a házasságukat, hálátlan kölykök!

Nick és Rachel a sor végén szétvált, és mindketten elfoglalták helyüket a híd tanúknak kijelölt két végén. Egyszer csak megvilágítottak egy versenyzongorát a híd mögött, amitől úgy tűnt, mintha a tekintélyes méretű hangszer egyenesen a tó közepén lebegne. A hangszer mellett egy kissé kócos, szőke fiatalember ült.

Irene Wu hangosan felkiáltott:

– *Alamak,* ez az az Ed Sirály! Imádom a zenéjét!

Amikor Ed Sheeran játszani kezdte népszerű szerelmes balladáját, a *Thinking Out Loud* című számot, a Gieves and Hawkes méretszabóság szmokingjában megjelenő vőlegény felment a híd közepére, ahol már ott volt a hongkongi Sztratoszféra Templom amerikai lelkipásztora. Amikor a tó távolabbi partján egy egész zenekar csatlakozott a szólistához, az ösvény végén megjelent a menyasszony is.

A vendégek egyszerre álltak fel, és a büszke apa, Goh Wye Mun izgatottan kísérte végig lányát, Pejk Lint a sorok között. A menyasszonyon egy pánt nélküli ruha volt testre simuló, fehér felső résszel és halvány rózsaszín selyemrózsákkal díszített, fodros szoknyával. Haját fonott kontyba fésülte, frizuráját egy gyémántos-gyöngyös vintage tiara koronázta meg a G. Collins & Fiai cégtől.

Jacqueline és Oliver összenézett, majd közösen mondták ki:

– McQueen!

Amikor Pejk Lin elhaladt előttük, Jacqueline elismerően bólintott.

– Fenséges. Sarah Burton megint kitett magáért!

– Mindketten vesztettünk, de attól még ebédelhetünk együtt a Daphnéban. De persze te fizetsz, Jac, mert neked több elszórni való pénzed van, mint nekem – kacsintott a nőre Oliver.

Pejk Lin felsétált a hídra, ahol a zavarba ejtő külsejű, Chris Hemsworthre hasonlító pap és leendő férje, Alistair Cseng fogadta.

Nick és Rachel arcán öröm sugárzott, amikor a pár elmondta esküjét, Neena Goh pedig, aki egy aranyflitteres Guo Pei ruhában jelent meg, hangosan felzokogott. A Young nővérek – Felicity, Catherine, Victoria és Alix – különböző mértékben helytelenítették ezt a viselkedést, és mindhárman jelentőségteljes pillantásokat vetettek a menyasszony anyjára. Ők is elérzékenyültek ugyan, de diszkréten törölgették a könnyeiket.

– Nem hiszem el, hogy a kis Alistair megnősül – szipogott Alix. – Mintha csak tegnap lett volna, hogy bemászott az ágyamba, mert félt a sötétben. És most nézzetek rá...

– Nos, elég okos fiú, hogy egy olyan ügyes lányt vesz el, mint Pejk Lin! El kell ismernem, lenyűgöz, amit ő és Alistair csinált Tyersall Parkkal – mondta Felicity.

– Nekem az tetszik, amit együtt csináltak a többiekkel – szólt közbe Catherine. Végül is ő volt az, aki egy évvel korábban eldöntötte a szavazást, amikor Nick csupán néhány órával azelőtt, hogy aláírták volna a Jack Binggel kötendő szerződést, egy teljesen új elképzeléssel állt elő.

És ez az elképzelés megvalósult. A birtok Tyersall Park Hotel és Múzeum néven új életre kelt. A főépület történelmi emlékhelyként élt tovább, ugyanakkor újjászületett egy elegáns, új szálloda formájában, amelyet Colin Khoo és Araminta Lee vezetett. A héthektáros buja kertben, nem messze a főépülettől negyven vendégvillát húztak fel, amelyeket Oliver Csien rendezett be Axel Vervoordttal. Ezeken túl épült fel Tyersall Village, egy tizennyolc hektáros közösség, amelyet fenntartható energiával ellátott házak alkottak. Elsősorban művészek és átlagos jövedelmű családok számára építette a Goh Developments ingatlanfejlesztő cég, Pejk Linék családi vállalata.

– Úgy érzem, apa nagyon büszke lenne Nickyre. Nem hiszem, hogy valaha is jólesett neki erre a dekadens helyre hazajönni minden este, amikor egész nap a szegények orvosaként dolgozott a szigeten – jegyezte meg Alix. A nővérek mögötti sorban ülő Cassandra Sang előrehajolt, és odasúgta nekik:

– Úgy hallottam, hogy Tyersall Park házai már a meghirdetés napján elkeltek, mert Szingapúrban tízmillió alatt senki nem tud kertes házat venni. Bár azok az emberek, akik a Gallop Roadon lévő nagy házakban élnek, úgy tudom, rendkívül fel vannak háborodva, amiért a szegények beköltöznek a környékre!

– Nem érdekel, mit csináltak Tyersall Village-ben, de azoknak a Buddhaszobroknak menniük kell! – morgott Victoria. – Nem tudom, Pejk Linnek van-e hozzájuk köze. A szüleiből kinézem, hogy buddhisták.

Felicity megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy Pejk Lin benne volt a dologban. Szerintem a Buddhaszobrok azé a rejtélyes befektetőé, aki hárommilliárd dollárt

adott Nick vállalkozásába. Bár tudnám, ki az!

Amikor folytatódott a szertartás, a vendégek átmentek az Alexander's étterembe, amelyet a korábbi télikert helyén alakítottak ki, és amit Araminta Lee üzemeltetett. Szu Ji díjnyertes orchideái uralták a helyiséget, de már a mennyezetről lógó, kézzel fújt üvegedényekből csüngtek alá. A gyertyákkal megvilágított több száz orchidea mintha levegőben táncoló égitest lett volna, amely a hosszú, 17. századi faasztalok fölött lebegett.

Eddie elsőként koccintott, és mondott tósztot az ifjú párra.

– Pejk Lin, hivatalosan is szeretnélek üdvözölni a Cseng családban, habár te is jól tudod, hogy már korábban beloptad magad a szívünkbe. És Alistair, kisöcsém, most vagyok rád a legbüszkébb, és csak el szeretném mondani, mennyire nagyra értékellek és szeretlek! – mondta, majd megölelte testvérét, és belezokogott a nyakába.

A családi asztalnál ült Astrid és Fiona is.

– Eddie jól van? – kérdezte Astrid.

Fiona elmosolyodott.

– Jól, igen. Miután Ah Ma meghalt, rávettem, hogy elmenjen egy terapeutához. Ultimátumot adtam neki – vagy elmegy, vagy elhagyom. Először nagyon ellenállt, de mára teljesen megváltozott az élete. És a miénk is. Elhagyta a szeretőit, csak velem és a gyerekekkel foglalkozik, és tanulja, hogyan tudná egészségesebb módon feldolgozni az érzéseit.

– Hát, én több mint egy éve nem láttam, úgyhogy nagyon feltűnő a változás – jegyezte meg Astrid, és Eddie-t nézte, aki még mindig ott zokogott az öccse vállán.

– Ismered Eddie-t. Valahányszor belekezd valamibe, mindent belead. Na, mindegy. Te hogy vagy? Látom, hogy a sziget jót tesz neked – fantasztikusan nézel ki – mondta Fiona, és megcsodálta Astrid bőrét, napszítta haját és új stílusát, amely tökéletes keveréke volt a laza tengerparti eleganciának és a királyi pompának. Astrid egyszerű, kékre festett szarongot viselt egy különleges gyöngy nyaklánccal, amely egymást keresztező gyöngysorokból állt. A nyaklánc az álla alatt kezdődött, és a mellkasa közepéig ért.

– Köszönöm.

– Ez a nyaklánc egyszerűen észbontó! Ah Máé volt?

– Nem, Chantecler Capri – Charlie-tól kaptam a születésnapomra.

– Muszáj megkérdeznem, hol szerezted ezt a ruhát. Annyira elegáns, ugyanakkor lezser is!

Astrid kissé elpirult.

– Hát... ezt a ruhát én varrtam.

– Viccelsz? Azt hittem, azt fogod válaszolni, hogy valamelyik Yves Saint-Laurent a nyolcvanas évek egyik kollekciójából.

– Nem, ez Astrid Leong 2016-os munkája. Megtanultam varrni, és saját anyagokat is készítek. Ez bambuszpamut, és kézzel festettem az óceán vizében.

– Te jó ég! Astrid, ez csodálatos! Vehetek tőled egy ruhát?

Astrid felnevetett.

– Hát persze, ha szeretnéd, csinálok neked egy ruhát.

– Gondolom, nem unatkozol a Paradicsomban?

– Egyáltalán nem. Imádom a palawani életemet, és minden nap egy nagy kaland. Charlie és én nyitottunk egy iskolát, partnerségben a csodálatos, brooklyni Saint Ann művészeti iskolával. Charlie felfedezett magában egy új szenvedélyt, a tanítást. Ő tanítja a matematikát és a természettudományokat. Cassian is oda jár. A fiam nagyon boldog egy olyan iskolában, amelynek nincsenek falai, és egyfolytában fúj a tengeri szellő. Valamikor feltétlenül gyertek el a gyerekekkel látogatóba.

Charlie két pohár pezsgővel a kezében közeledett, amit a hölgyeknek hozott.

– Köszönöm, Charlie! Szóval, ihletet kaptatok a mai esküvő után? – ugratta őket Fiona.

– Haha. Talán egy kicsit igen. De pillanatnyilag élvezem, hogy bűnben élek a gyönyörű szeretőmmel. Ráadásul, ezzel végtelenül bosszantom a szüleimet is – mondta Astrid, és hosszan, gyengéden megcsókolta Charlie-t, amikor látta, hogy az anyja feléjük néz.

* * *

A ceremónia után a menyasszony felállt a rózsakert lépcsőjének tetejére, háttal egy csapat izgatott lánynak, akik szívesen elkapták

volna a csokrát. Pejk Lin feldobta a liliomokat, és a csokor – tökéletes ívet leírva – landolt Scheherazade kezében. A tömeg lelkesen éljenzett, a lány pedig elpirult.

Carlton döbbent arcára nézve Nick ugratni kezdte a fiút:

– Nagy a nyomás!

– Nem semmi! – bólintott elkomorulva Carlton, aztán elnevette magát.

A gyepen díszes kültéri báltermet alakítottak ki, amelyben intarziás padlót raktak le, és óriási barokk tükröket helyeztek el körbe-körbe, hogy a táncolók úgy érezhessék, mintha Petrodvorec báltermében forognának. A zenekar teljes erőbedobással kezdett játszani, és a vendégek belevetették magukat a táncba. Nick, Rachel és Kitty pedig kissé arrébb Colin és Araminta két hónapos kisfiát, Auberont csodálta.

– Annyira cukiiiiiii! – gügyögte Kitty a rúgkapáló csecsemő fölé hajolva. – Nézd csak, Harvard, nemrég még te is ilyen kis mazsola voltál.

– Tényleg ilyen pici voltam? – kérdezte Kitty hároméves kisfia.

– Hát persze, drágám! Te voltál az én kis borsószemem!

– Azt hiszem, lassan haza kellene vinni Auberont. Egy kicsit nyúzott már, és ebben a hangzavarban soha nem fog elaludni – mondta Araminta egy kicsit aggódva Colinnak.

– Oké, oké. Sajnálom, hogy ilyen hamar el kell mennünk, de Mami a parancsnok – nézett körbe Colin. – De ez az este a közös vállalkozásunk fantasztikus nyitánya lett, nem gondoljátok? Két partnerünk csodás esküvőjén vagyunk, és semmilyen fennakadás nem történt. A Tyersall Park Hotel és Múzeum Szingapúr első számú rendezvény helyszíne lesz!

– Nem, az első számú rendezvényhelyszín egész *Ázsiában!* – javította ki Kitty.

– Ja, el is felejtettem mondani! Kaptam egy megkeresést egy bizonyos európai hercegtől, aki egy egész hétre ki akarja bérelni a hotelt a születésnapi bulijára! – mondta Araminta.

– Máris királyi vendégek érdeklődnek irántunk! Lehet, hogy Palliser grófnéja is kibéreli a következő nagyobb ünnepség számára – jegyezte meg Rachel huncut mosollyal.

– Tényleg, hogy van? – kérdezte Araminta Kittytől. Mindenki tudta, hogy Colette borzasztó baleset áldozata lett az orangutánok megmentésére rendezett bálon, amit előző évben tartott a Goodwood Park Hotelban. Colette ragaszkodott hozzá, hogy úgy alakítsák át a helyszínt, ahogy az eredeti Proust bálnak helyet adó francia kastély kinézett 1971-ben, és a világítás is ugyanolyan legyen. A beszéde közepén rövidzárlat keletkezett a pódiumon, de nem történt volna semmi baj, ha Colette nem egy többmilliós Giambattista Valli ruhát visel, amelyet nyolcszáz tizennyolc karátos aranylemezből készítettek.

– Az apja azt mondja, napról napra jobban van. Még mindig abban a csodálatos angliai intézetben van, de már nem folyik a nyála, ha beszél. Eltart még egy ideig, amíg újra visszamehet Szumátrára – felelte bájosan Kitty.

Harvard húzogatni kezdte a ruhája ujját.

– Anya, nagyon éhes vagyok!

– Jól van, drágám – mondta neki Kitty, majd hátrament vele a fák közé, és egy csendes zugban megszoptatta a fiát. A pánt nélküli, Raf Simons nadrágkosztüm alatt külön erre a célra készített fűzőt viselt, mivel Kitty a kötődő nevelés elkötelezett híve lett. Miközben Harvard boldogon szopott, anyja a Buddha-szobrokban gyönyörködött, amelyeket kísérteties megvilágításba helyeztek. *A szobrok biztosan jó karmát biztosítanak ennek a helynek* – gondolta Kitty, és nagyon büszke volt az ötletére.

A kert túloldalán Nick és Rachel sétált el a házak felé, hogy megnézzék, hogy halad az építkezés.

– Fantasztikus, milyen gyorsan dolgoznak – jegyezte meg Nick, amikor bekukkantottak az egyik villa ajtaján.

– Igen, amikor tavaly karácsonykor itt jártunk, egy hatalmas építkezési területet láttunk csak, most meg itt vannak ezek a csodálatos villák, és olyanok, mintha mindig is itt lettek volna – felelte Rachel elámulva, miközben a helyreállított kőfalról lelógó borostyánt igazgatta.

– Tudod, nélküled ebből semmi sem valósult volna meg. A te javaslatod volt, hogy tegyük egy csapatba Pejk Lint, Alistairt, Colint és Aramintát, és most nézd meg, mit alkotott ez az álomcsapat! Egy

év alatt létrehozták ezt az ökofalut, sőt Aramintának még arra is volt ideje, hogy babát szüljön! Hát nem édes az a kisfiú?

– Imádnivaló! – mondta Rachel, aztán elhallgatott, mint aki nem tudja eldönteni, mondjon-e még valamit vagy sem. – Nagyon örülök, hogy most született. mert így lesz egy tökéletes játszópajtása a miénknek...

Nick Rachelre bámult, és a szeme hirtelen elkerekedett.

– Azt mondod, amit gondolok, hogy mondasz?

Rachel mosolyogva bólintott.

Nick izgatottan megölelte a feleségét.

– Mikor? Miért nem szóltál?

– Vártam a megfelelő pillanatot. Néhány napja csináltam meg a tesztet, körülbelül hathetes terhes vagyok.

– *Hathetes!* – mondta Nick és leroskadt a villa előtti kőpadra. – Jézus Mária! Szédülök!

– Minden rendben? – kérdezte aggódva Rachel.

– Hát persze! Csak annyira örülök! – felelte Nick. Egyszer csak ijedten nézett a feleségére. – Figyelj csak, erről nem beszélhetünk anyámnak!

– Jaj, dehogyis!

Aztán felállt, kézen fogta Rachelt, és az ösvényen lassan visszasétált vele az esküvő helyszínére.

– Talán ha jól viselkedik, tizennyolc éves korában találkozhat vele.

Rachel elgondolkodott.

– Inkább várjunk, amíg huszonegy lesz.

Nick a táncparkettre vezette a feleségét, és a zenekar épp egy lassú számot kezdett el. Amikor szorosan magához ölelte Rachelt, és lehunyta a szemét, az volt az érzése, hogy érzi a gyermekük szívverését. Kinyitotta a szemét, és csak bámulta a karjában tartott, gyönyörű nőt. Aztán Astridra és Charlie-ra nézett, akik egymást átölelve mellettük táncoltak.

A nagy ház, amelynek minden ablaka gyönyörűen ki volt világítva, újjászületett és tündökölt.

Köszönetnyilvánítás

Ezt a könyvet nem tudtam volna megírni ezeknek az őrangyaloknak a segítsége, szakértelme, zsenialitása és humorérzéke nélkül.

Nigel Barker
Ryan Chan
John Chia
Cleo Davis-Urman
Todd Doughty
David Elliott
Richard Eu
Grant Gers
Simone Gers
Cornelia Guest
Doris Magsaysay Ho
George Hu
Jenny Jackson
Judy Jacoby
Wah Guan Lim
Lydia Look
Alicia Lubowski
Alexandra Machinist
Julia Nickson
Anton San Diego
David Sangalli
Alexander Sanger
Jeannette Watson Sanger
Shane Suvikapakornkul
Nellie Svasti
Sandi Tan
Jami Tarris
Lynn Visudharomn

Eric Wind
Jackie Zirkman

A könyv elektronikus változatának kiadója
Kossuth Kiadó Zrt.
www.kossuth.hu

A kiadásért felel a Kossuth Kiadó Zrt. vezetője.

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

A kiadás alapja
Kevin Kwan: *Rich People Problems*

First published in the United States by
Doubleday, a division of Penguin Random House LLC,
New York

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Csermák Annamária

Borítófotó
123RF

Epub: ISBN 978-963-09-9645-7
Mobi: ISBN 978-963-09-9646-4

© Tyersall Park Ltd. 2017
© Kossuth Kiadó 2019
© Hungarian translation Németh Dorottya 2019

Minden jog fenntartva.
www.multimediaplaza.com
info@multimediaplaza.com

{1} Motorosfarmer

{2} Kis túlzás, hogy mindenki, de azt lehet mondani, hogy a helyiek körében csak Brillandnak becézett szigeten tizenkét milliárdos él (az utolsó számolás adatai szerint, bár minden attól függ, ki számol). (a *Szerző*)

{3} Amerikai szappanopera-sorozat, 1981 és 1990 között vetítette a CBS (a *Szerk.*)

{4} Nővér *(kantoni)* – a háztartási alkalmazottak bizalmas megszólítása

{5} Palota *(maláj)* – jelen esetben Alfred a szingapúri palotára, vagyis az elnök rezidenciájára gondol. (a *Szerző*)

{6} Biztonsági Felderítő Részleg. A szingapúri CIA, vagy ha tetszik, MI5, ami olyan titkos, hogy a legtöbben azt sem tudják, hogy létezik egyáltalán. Igen, igen, az a férfi, aki a FairPric előtt ácsorog, és pálcára szúrt halgolyókat eszik, talán a szingapúri James Bond, mi meg nem is tudunk róla. (a *Szerző*)

{7} És ha véletlenül meghívnak, tudd, hogy akkor is ki kell fizetned a húszezer dolláros részvételi díjat, hacsak nem tartozol a következő lábjegyzetben felsorolt emberek közé (a szép embereknek soha, semmiért sem kell fizetniük). (a *Szerző*)

{8} Leo, Brad, Angelina és Bono is megfordult már itt. (a *Szerző*)

{9} A Világgazdaság Vezetőinek Informális Találkozója. Ez a konferencia legbelsőbb köre, amely annyira titkos, hogy a találkozó helyszíne is valahol a kongresszusi központ egyik belső termében van. (a *Szerző*)

{10} Köszönöm. Köszönöm. *(kantoni)*

{11} A vendégek többsége öt–tíz dollárt hagyott ott, kivéve Mrs. Lee Yong Csient, aki sosem adott semmit. „Én a Lee családi alapítványon keresztül szoktam adományozni” – mondja mindig. (a *Szerző*)

{12} Hogy megöregedett! *(hokkien)*

{13} Fűszeres tésztaleves, amit halpogácsával, vastag rizstésztával és kagylóval készítenek

{14} ’nem bírta’ *(szingapúri angol)*

{15} A Mount Elizabeth Kórház királyi kórtermét eredetileg a brunei uralkodó családjának építették magánhasználatra, de ma már a VVIP-betegek számára is elérhető. (a *Szerző*)

{16} Szó szerinti jelentése: ’éjszakai piac’ *(maláj)*. A *pasar malam* egy szabadtéri piac, ahol sok olcsó holmit árulnak. Ebben az esetben Eleanor arra céloz, hogy Felicity Young méretre készült ruhája úgy néz ki, mint valamiféle utcai árusoktól vásárolt, olcsó holmi. (a *Szerző*)

{17} Vörösboros kakas *(fr.)*

{18} 2015-ben a világ leginkább azt találgatta, hogyan fog felgyógyulni a gazdaság, hogyan tartsák kordában az Afrikában tomboló ebolát, mielőtt világméretű járvány tör ki, hol csapnak le legközelebb az ISIS terroristái a borzalmas párizsi támadást követően, hogyan segítsék meg Nepált a szörnyűséges földrengések után, kik lesznek a következő amerikai elnökválasztás befutói, és vajon Jon Snow, az Éjjeli őrség parancsnoka, George R. R. Martin *Trónok harca* című tévésorozatának egyik hőse tényleg meghalt-e az évad utolsó epizódjában. (a *Szerző*)

{19} Imádom! *(fr.)*

{20} Nézzétek meg Wong Kar-wai *A nagymester* (2013) című filmjét. Nekem jobban tetszik a *Szerelemre hangolva,* de a díszletek fantasztikusak. (a *Szerző*)

{21} Vagy a harmadik vagy a negyedik vagy a hetedik, attól függően, melyik újságnak hisz az ember… (a *Szerző*)

{22} Elragadó! *(fr.)*

{23} Mennyi? *(fr.)*

{24} Kitty két éve csak időnként lakott Szingapúrban, de mint sok más anyaországbeli kivándorló, ő is az otthonaként szerette emlegetni a várost. (a *Szerző*)

{25} Micsoda véletlen! *(fr.)*

{26} Második generációs gazdag *(mandarin).* Ezt a kifejezést általában megvetően, ugyanakkor irigykedve használják. (a *Szerző*)

{27} Keanu Reeves igazság szerint Bejrútban született, angol anyától és hawaii, kínai, angol és portugál ősökkel rendelkező apától. (a *Szerző*)

{28} Igen, Asszonyom! *(fr.)*

{29} Cathleen Kah Leong, Harry és Felicity Leong legidősebb fiának, Henrynek a felesége nagyon büszke arra, hogy nem költ sokat. Szingapúr egyik legelismertebb jogi cégénél dolgozik, és minden reggel tömegközlekedéssel megy munkába. A megboldogult Kah Csin Kee bankár unokája abban a nejlonszatyorban viszi az aktáit, amit a közeli élelmiszerboltban kap, bár azt is megengedhetné magának, hogy Goyard-tulajdonos legyen. (Nem úgy értem, hogy egy Goyard táskáé, hanem a Goyard cégé.) (a *Szerző*)

{30} Francia kártyajáték

{31} A maráthi nyelven Moti Maulinak nevezett szoborról, vagyis a Gyöngy Anyáról az a legenda kering, hogy a 16. században került Indiába. Jezsuiták hozták magukkal Portugáliából, azonban kalózok elrabolták tőlük. Egy halász egyszer azt álmodta, hogy a szobor a tengerben úszik, és végül így találtak rá újra. (a *Szerző*)

{32} Spanyol autómárka (a *Szerk.*)

{33} Őrszem *(hindi).* Ma már bármilyen biztonsági őrre használják. A Tyersall Park őrei valójában indiai gurkhák, akik két tőrsuhintással ki tudnak belezni egy másik embert. (a *Szerző*)

{34} Ah Tock Sang Csao Huj (Szu Ji nagyapja) ükunokája. Mivel azonban az öt hivatalos feleség közül a második leszármazottja volt, az ő ágáról semelyik gyerek nem örökölt a Sang-birodalomból semmit, és „távoli unokatestvéreknek" számítottak. Igazából nem is voltak olyan nagyon távoliak. (a *Szerző*)

{35} Szó szerinti jelentése: 'vörös hajú' *(hokkien),* de ez a ledegradáló elnevezés általában mindenre vonatkozik, ami Nyugatról jön. Az idősebb szingapúri generáció számára minden nyugati ember *ank mor kau szaj,* vagyis 'vörös hajú kutyaszar'. (a *Szerző*)

{36} Nagypapa *(kantoni)*

{37} Hivatalos elnevezése: Mentális Egészségközpont. Szingapúr első pszichiátriai kórházát 1841-ben alapították. Az épület a Bras Basah Road és a Bencoolen Street sarkán állt. Először Elmebetegek Kórházának hívták, majd 1861-ben, amikor átköltöztették a régi Kandang Kerbau Szülészeti Klinika mellé, Elmegyógyintézetnek nevezték el. 1928-ban új épületet építettek a Jio Csu Kang Roadon, majd több újabb átnevezés után – többek között Új Elmegyógyintézet és Elmekórház is volt – Woodbridge Kórház lett a neve. Ezzel szerették volna leválasztani róla azt a sok negatív asszociációt, ami a korábbi elnevezésekhez társult. Ennek ellenére a szingapúriak számára a Woodbridge csupán egy dolgot jelent: „neked teljesen elment az eszed".

{38} Kitty a Colette által korábban alkalmazott vonzó, kelet-európai gyógymasszőröket is lecserélte középkorú kínai nőkre, akik Mao feleségére hasonlítottak. (a *Szerző*)

{39} Metodista Lányiskola és Szingapúri Kínai Lányiskola, amit mi, az AKI-ba (Angol Kínai Iskola) járó fiúk csak „Szívás Trösztnek" hívtunk – hú, na, mindegy. (a *Szerző*)

{40} Nem érdekel!

{41} Család *(fr.)*

{42} M.C. vagyis Mom Csao, jelentése: 'fenség'. Ez a cím a thaiföldi király unokáit illeti meg. Mivel Csulalongkorn királynak (1853–1910) kilencvenhét gyermeke született harminchat feleségétől, Mongkut királynak (1804–1868) pedig nyolcvankettő gyermek harminckilenc feleségétől, több száz ember él ma a világon, aki használhatja ezt a címet. (a *Szerző*)

{43} Catherine Young Aakara – generációjának sok más tagjához hasonlóan – társadalmi státuszának megfelelően a Gyermek Jézus Leányiskolába járt Szingapúrban. Brit apácák tanították őket, és ott tanulta azt a különös akcentust, amely kosztümös BBC-filmek statisztáinak beszédére hasonlított leginkább. (a *Szerző*)

{44} Nahát, milyen jól tudnak itt élni! *(kantoni)*

{45} Eddie-t – örök bánatára – nem hívták meg az unokatestvére esküvőjére M.R. Piyaraszmi Apitcsatpongszéhez. Csak a szülei kaptak meghívót a szűk körű kis esküvőre, amelyet a Similan-szigetek egyik magánvillájában tartottak. (a *Szerző*)

{46} A legkeresettebb óramárkák egyike. Minden Roger W. Smith órát kézzel készítenek, ami tizenegy hónapig tart, és négy évig kell várni rá (mire ez a kötet megjelenik, már valószínűleg ötöt vagy többet is). (a *Szerző*)

{47} 'Élelmiszer és italok' – Ázsia jelenlegi legnépszerűbb iparága. Azok a klinikai kutatómunkatársak, akik régebben az összeolvadás és felvásárlás területén dolgoztak, manapság az F&B-be szeretnének bekerülni. (a *Szerző*)

{48} Indiai bambuszfuvola

{49} Dél-Ázsiában divatos, hosszabb, kabátszerű ruhanemű. A sherwani kabát szorosan simul a testhez, elöl gombolódik, és térd alá ér. Általában hímzett vagy valamilyen módon részletesen ki van dolgozva. Sok dél-ázsiai vőlegény viselete. (a *Szerk.*)

{50} A mosolygás, a nevetés, a homlokráncolás és a szemöldök felhúzása azonban semmiképpen nem ajánlott. (a *Szerző*)

{51} Amit Wandi nem tudott, az az, hogy a westminsteri apátságban csupán a királyi család, valamint a Fürdőrend tagjai és gyermekei házasodhatnak, illetve azok, akik az apátság területén élnek. A Szent Pál-székesegyházban csak a Szent Mihály-rendnek, a Szent György-rendnek, a brit Birodalom Lovagrendjének és a Lovagok Birodalmi Társaságának tagjai és azok gyermekei, illetve a Brit Birodalmi Érdemérem birtokosai esküdhetnek (de unokáik már nem). (a *Szerző*)

{52} Kínai + indonéz + arisztokrata = kindokrata (a *Szerző*)

{53} Már a gyerek hároméves korában tudta, hogy Hugo túl ostoba ahhoz, hogy bekerüljön a Rafflesbe. (a *Szerző*)

{54} Ha véletlenül japánok, vietnámiak vagy másféle ázsiaiak voltak, akik nem szerepelnek a fenti listában, akkor azonnal leállította a szkennelő funkciót, mivel totálisan érdektelennek ítélte a helyzetet. (a *Szerző*)

{55} A Barbadostól kb. 150 kilométerre fekvő magánsziget a világsztárok és kőgazdag üzletemberek paradicsoma. (a *Szerk.*)

{56} Ez csodálatos! *(fr.)*

{57} A templomban 1444 oszlop található. Ezenkívül a 4500 négyzetméteres területen van még 29 csarnok és 80 kupola. Egy Dharma Shah nevű tehetős dzsain üzletember építtette, a munkálatok 1446-ban kezdődtek, és több mint ötven évig tartottak. Ha Dzsódhpurban jártok, feltétlenül látogassatok el erre a lélegzetelállító helyre ahelyett, hogy kasmírkendőket vásárolva fecsérelnétek el a pénzeteket és az időtöket. A mézesmázos kereskedők egyébként úgyis azt fogják mondani, hogy „kizárólag az Hermènek készült kézművestermék" (vagy az Etrónak vagy a Kenzónak), „a közeli faluban csinálták, ahol 800 nő dolgozik." Igazából nem azok. És Richard Gere sem járt ott múlt héten, hogy vásároljon százat belőlük. (a *Szerző*)

{58} Nehéz eset, kényeskedő *(kantoni)*

{59} Ami azt illeti, a püspök úr téved. Bár a dzsainák és a hinduk egyetértenek a karma, az élet és a halál körforgásának, a felszabadulásnak, a megszabadulásnak fogalmaiban, két különböző, egymástól elkülönülő vallás híveinek számítanak. (a *Szerző*)

{60} Seggfej *(hokkien)*

{61} Bengáli kutyaszar *(hokkien);* Eleanor azonban technikai értelemben tévesen káromkodik. Vikram ugyanis gurkha, vagyis nepáli, és nem bengáli. De számára csupán kétféle indiai létezik: gazdagok, mint a barátai, és szegények, mint mindenki más. (a *Szerző*)

{62} Szingapúri Nemzeti Egyetem

{63} Bátyám *(kantoni)*

{64} A házat az 1990-es években alakította át David Mlinaric, ami egybeesett Mabel saját, de kevésbé sikeres átalakításával (arcplasztika). (a *Szerző*)

{65} Halas kása *(kantoni)*

{66} Ez a félvér unokám visz a sírba. *(kantoni)*

{67} Őrület! *(kantoni)*

{68} Kapcsolat *(hokkien)*

{69} Micsoda szégyen! *(kantoni)*

{70} Vajon barátnak nevezhető-e az, aki csalással próbál megverni madzsongban minden alkalommal, amikor csak leültök játszani....? (a *Szerző*)

{71} Mabel – mint generációjának sok más jó családba született tagja – a tiszteletre méltó szingapúri Gyermek Jézus zárdaiskolába járt. Azóta az apácák már nyugdíjba mentek, és a testi fenyítést sem alkalmazzák többé. (a *Szerző*)

{72} „Ez a semmirekellő lány nagyon haszontalan!" – a kantoni lányok ezt igen gyakran hallják. (a *Szerző*)

{73} Ha valaki úgy gondolja, hogy Eddie nem mosott kezet, akkor igaza van. (a *Szerző*)

{74} Derogatív kifejezés a kaukázusiakra; mandarin nyelven annyit tesz: 'külföldi/fehér/kaukázusi'

{75} Michael, A kifutó már nem a régi nélküled. Légyszi, légyszi, légyszi, gyere vissza. (a *Szerző*)

{76} Az Eleanor generációjába tartozó nők – különösen az istenfélő, volt metodista iskolások, mint Eleanor – ezt a kifejezést használták a kondomra. (a *Szerző*)

{77} A gyarmati időkben eredetileg gyümölcsösök és szegfűszegültetvények voltak ezen a területen. Az Emerald Hill a 20. század elején alakult át lakóövezetté, ahova peranakan családok költöztek. Akkoriban szorosbeli kínaiaknak nevezték őket, angol oktatásban részesültek (sokan Oxfordban vagy Cambridge-ben), és kifejezetten lojálisak voltak a brit gyarmati kormányzáshoz. A britek és a kínaiak között helyezkedtek el rangban, meggazdagodtak, és hatalomra tettek szert. Ez azokon az üzletlakásokon is jól látszott, amiket építettek. (a *Szerző*)

{78} Bár a hokkien kifejezés szó szerinti jelentése 'vörös hajú kutyaszar inni megy', úgy értelmezhetjük, hogy „az az utca, ahova az európaiak alja lerészegedni megy". (a *Szerző*)

{79} Üdv, Ludivine! Hogy van? *(fr.)*

{80} Megvagyok. *(fr.)*

{81} Az egyszerűség csalóka – mint az kiderült, Astrid egy tökéletesen megkomponált, bordázott dzsörzétrikót viselt a The Row-tól egy fekete selyemből készült vintage Jasper Conran szoknyával. Utóbbi az egymás alá helyezett fodrok miatt ünnepélyesnek hatott. (a *Szerző*)

{82} Henri Cartier-Bresson (1908–2004) francia fotográfus (a *Szerk.*)

{83} Átkozott szarrágó! *(kantoni)*

{84} Ne vegyétek készpénznek, de azt hiszem, a *gundu* az indiai *gunduszami* maláj unokatestvére, amely viszont távoli rokona a *gumbah*nak (bizonyos Long Island-i külvárosokban ismert kifejezés, jelentése: 'maffiózó'). (a *Szerző*)

{85} Kifogástalanul viselkedő *(fr.)* – ejtsd: kom il fó

{86} 2015-ben nyilvánították a Világörökség részének. A szingapúri Botanikus kert a helyiek kedvence, ahogy a New York-iaknak a Central Park vagy a londoniaknak a Hyde Park. A város közepén elhelyezkedő zöldellő oázis tele van lenyűgöző egyedekkel, a gyarmati időkben épült pavilonokkal, és itt van a világ egyik legcsodálatosabb orchideagyűjteménye is. Nem csoda, hogy olyan sok szingapúri szeretné, ha a hamvai egy kis részét itt temetnék

el. Persze csak titokban, hiszen illegális. (Szingapúrban mindenkit szigorúan kötnek a törvények, még a holtakat is.) (a *Szerző*)

{87} Ha olvastátok a *Kőgazdag barátnő* című könyvemet, akkor tudjátok, kik azok a *pontianak*ok. De ha mégsem (de tulajdonképpen miért is nem???!!!), akkor hadd világosítsalak fel titeket. Dr. Sandi Tan, a világhírű pontianakológus: „Trópusi vidékek női vámpír/nimfa keveréke, aki gyakran veszi fel egy csinos, szarongba öltözött hajadon alakját, és a délkelet-ázsiai dzsungelek legrejtettebb zugaiban él. Ha valódi alakjában mutatkozik, a következő jegyek figyelhetők meg rajta: rothadó szürke hús, erős fogak, sok karom és kellemetlen szag. Hagyományos zsákmánya a terhes nő még meg nem született magzata, amelyet ott helyben fogyaszt el, de ha nagyon éhezik, bármilyen emberi lényre – még a rágós, felfúvódott nagypapákra is – ráfanyalodik. Meg lehet idézni, ha két egymás melletti banánpálma közé fehér zsineget feszítünk ki, és valamilyen dalocskát énekelünk közben. De ha magától ügyködik, sokkal ijesztőbb tud lenni. Nem szabad összetévesztenünk kevésbé elegáns vidéki unokatestvéreivel, a szintén női vérszívó *penanggalan*nal (testetlen repülő démon, akinek hosszú, zsíros haja és hosszú belei vannak), valamint a *peleszit*tel (többfunkciós szolga, aki rettenetesen és szánalmas módon ragaszkodik a varázslójához, és szinte egyáltalán nincs saját akarata).” (a *Szerző*)

{88} Hogy vagy? *(kantoni)*

{89} A *ta hong pao* tea – melynek szó szerinti jelentése ’nagy vörös köpeny’ – Fucsien tartomány hegyvidékein terem. A világ egyik legritkább teafajtája, az ára 1400 dollár grammonként, vagyis harmincszor drágább, mint az arany. (a *Szerző*)

{90} Az ázsiai arowana a világ legdrágább akváriumi halfajtája, a gyűjtők különösen nagy becsben tartják. Ők több százezer dollárt is hajlandók kifizetni egy szép példányért. Kínában *long yü,* sárkányhal a neve. A nagy, fényes pikkelyekkel borított, bajszos hal a kínai mitológia sárkányaira hasonlít. A rajongók szerint szerencsét és gazdagságot hoz, és több olyan történet is kering róla, melyben az arowana kiugrott az akváriumból, és feláldozta magát azért, hogy gazdáját egy rossz üzletre vagy közvetlen életveszélyre figyelmeztesse. Nem csoda tehát, hogy a hal kedvelői hajlandók ezreket költeni a kedvencük szemhéjfelvarrására, uszonykorrekciójára vagy állműtétjére. Még nem hallottam arowanáknak szóló botoxkezelésről, de már nem vagyunk messze tőle, azt hiszem. (a *Szerző*)

{91} Ideges *(kantoni)*

{92} Nincs tovább *(hokkien)*

{93} Minden lében kanál emberek *(hokkien szleng)*

{94} Ha valaki szeretne egy kis extra zsebpénzt szerezni, sok szingapúri család fogad fel siratókat a szerettei temetésére. Minél több gyászoló van ugyanis egy temetésen, annál nagyobb a hatás. A hivatásos siratók általában csoportokban érkeznek, és többféle csomagból lehet választani (pl. rendes siratás, hisztérikus siratás, szájhabzás, elájulás a koporsó előtt stb.) (a *Szerző*)

{95} Gucci 2016-ban figyelmeztető leveleket küldött ki számos kis hongkongi családi boltba, amelyben papír Gucci sírajándékokat árultak. A kínai vásárlók ellenlépése és rengeteg sajtóbeli elmarasztalás után a Guccinak elnézést kellett kérnie. (a *Szerző*)

{96} A nevem Carlton. Rachel öccse vagyok. Hogy vagy? *(fr.)*

{97} Minden rendben. *(fr.)*

{98} Amikor az ázsiai szülők meglátogatják felnőtt gyereküket, aki egy másik városban él, mindig ragaszkodnak hozzá, hogy nála lakjanak, még akkor is, ha a gyerek egy minigarzonban él, vagy ha a ház már így is felrobban a hormonálisan zakkant tinédzserek miatt, vagy ha például a szülők egy egész emeletet is kivehetnének a Ritz-Carlton Hotelban. És az ember negyvenhat éves korában, apnoében és krónikus isiászban szenvedve is odaadja nekik a saját hálószobáját, és a felfújható matracon alszik a nappaliban. Mert ezek a dolgok már csak így vannak. (a *Szerző*)

{99} Helen Adams Keller (1880–1968) amerikai író, aktivista és előadó. Ő volt az első siket és vak diák, aki főiskolai diplomát szerzett. (a *Szerk.*)

{100} Tessék szépen megszámolni a vesszőket, és azonnal világossá válik, miről beszél Eddie: $1,000,000,000. (a *Szerző*)

{101} A szingapúriak gyakran úgy foglalnak le egy helyet ha pl. koncertre vagy más társasági eseményre mennek, hogy egy darab papírt tesznek a székre. (a *Szerző*)

{102} *csi csöng fun:* hosszú, lelógó rizstésztatekercs; *ju csar kvaj:* hosszú, kemény, zsírban sütött kenyérrúd (a *Szerző*)

{103} A Kína partjai mentén kialakult dzsunka hajótípus jellegzetessége a bambuszrudakkal merevített vitorla, és a hosszan hátranyúló tat. (a *Szerk.*)

{104} A Leong szülők harmadik fia, Alexander, aki egy maláj nőt vett el és három gyereke született, a kaliforniai Brentwoodban élt. Tizenegy éve nem jött vissza Szingapúrba, és nem is beszélt az apjával azóta. (a *Szerző*)

{105} Az unokák házastársait nem hívták meg a végrendelet ismertetésére, kivéve Cathleen Kaht, Henry Leong feleségét. Az a tény, hogy a Tan és Tan egyik vezetője volt, és olyan családból származott, amely a cég szolgáltatásainak negyven százalékát számlázta le nekik, nyilván sokat nyomott a latba. (a *Szerző*)

{106} Összehasonlításképpen: egy 1936-os Hispano-Suiza 68 J12-es Cabriolet egy 2010-es árverésen (Arizona, Scottsdale) 1,4 millió dollárért kelt el. (a *Szerző*)

{107} Ostoba, retardált *(indonéz szleng)*

{108} Kínai kolbász

{109} Párolt ragacsos rizs csirkével, lótuszlevélbe tekerve, az én tim szám kedvencem (a *Szerző*)

{110} Harry Leong nyilvánvalóan egész életében egyszer sem tette be a lábát egy bérlakásba sem, de mint sok más tudatlan kőgazdag, mindig arról fantáziált, hogy csökkenti a költségeit, és beköltözik egy ilyen lakásba, mivel „jogosult" is volt rá. (a *Szerző*)

{111} A *croque-en-bouche* ('szájban roppanós') vagy *croquembouche* egy hagyományos francia desszert. Égetett tésztából készítik, az apró fánkgömbökből pedig kúp alakú tornyot építenek, amelyet karamellből készült „hálóval" fognak össze. (a *Szerk.*)

{112} Bármelyik képzett teaszakértő azonnal megmondja, hogy a Golden Flowery Broken Orange Pekoe teáról van szó, természetesen. (a *Szerző*)

{113} Három táblából szerkesztett, összecsukható szárnyas oltár (görögből átírt, korábbi alakjában: *triptychon*)

{114} A Yang di-Pertuan Agong, vagy röviden Agong, Malajzia uralkodója. A kilenc maláj állam mindegyikének megvannak az uralkodói és királyi családjai, az Agongot pedig ötévente választják meg közülük. (a *Szerző*)

{115} Nagyon köszönöm *(ol.)*

{116} Egészségedre! *(ol.)*

{117} Sophie Colin Khoo testvére, és Astrid unokatestvére, mivel elhunyt édesanyjuk Harry Leong húga volt. Igen, Szingapúr nagyon kis város ebből a szempontból, ezen belül a magas jövedelmek még kisebb világot alkotnak. (a *Szerző*)

{118} Tényleg így lehet a legjobban felmelegíteni a kétnapos pizzát. A tészta újra ropogós lesz, és a sajt sajtszerűvé válik, ha a fedőt a végén egy percig még rajta tartjuk. (a *Szerző*)

{119} Ne eresszük bő lére! *(kantoni)*

{120} Természetesen Pavarotti előadásában (a *Szerző*)

{121} Szingapúr lenyűgöző elektronikus útdíjrendszerével a dugók megszüntetését tűzték ki célul, de a lakosok rendkívül sokat panaszkodnak miatta. (a *Szerző*)

{122} Ah Meng egy energikus orangután volt, akit az 1980-as évektől kezdve a szingapúri állatkert fő attrakciójának tartottak. (a *Szerző*)

{123} Pomerániából származó, törékeny alkatú, mutatós öleb, más néven törpespicc (a *Szerk.*)

{124} Édes, feltekert palacsinta kókuszcukorral töltve. A két végén felhajtott édesség különösen hasonlít egy körülmetélt péniszre. (a *Szerző*)
{125} Frissen fogott óriásrákok kókuszos tejben – palawani finomság